

Thanh Mai Trúc Mã Đến Tuổi Có Thể Cưới

Contents

Thanh Mai Trúc Mã Đến Tuổi Có Thể Cưới	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19: Ái Muội (Hạ)	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21: Lựa Chọn	56
22. Chương 22: Khó Có Thể Lựa Chọn	59
23. Chương 23: Một Kích Đánh Thẳng (thượng)	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26: Nước Đục	71
27. Chương 27: Mẹ Con	74
28. Chương 28: Hợp Lại	76
29. Chương 29: Đùa Giỡn Cũng Là Một Loại Thủ Đoạn	80
30. Chương 30: Cuộc Hẹn (thượng)	83
31. Chương 31: Cuộc Hẹn (trung)	86
32. Chương 32: Cuộc Hẹn (hạ)	88
33. Chương 33: Vô Cùng Vừa Lòng Vô Cùng Tốt Đẹp	91
34. Chương 34: Sai Lầm Nghiêm Trọng	94
35. Chương 36	97
36. Chương 37	101
37. Chương 38	105
38. Chương 39	108
39. Chương 40: Lỗi Của Ai?	111
40. Chương 41	114
41. Chương 42	117

42. Chương 43	121
43. Chương 44	124
44. Chương 45	127
45. Chương 46	130
46. Chương 47: “lâm Hiểu, Anh Chỉ Là Không Muốn Em Chịu Ủy Khuất.”	135
47. Chương 48	139
48. Chương 49	144
49. Chương 50	148
50. Chương 51	152
51. Chương 52	155
52. Chương 53: Chưa Đánh Đã Khai	158
53. Chương 54: Tin Tưởng	162
54. Chương 55	165
55. Chương 56	169
56. Chương 57	172
57. Chương 58: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	175
58. Chương 59	180
59. Chương 60: Quyết Tâm Của Dì Lan	182
60. Chương 61: Yêu Đường Vụng Trộm	185
61. Chương 62: Bị Phát Hiện	188
62. Chương 63: Lựa Chọn Khó Khăn	191
63. Chương 64: Tiến Lên Nào	193
64. Chương 65: Cả Đời Chỉ Cần Một Người Như Vậy	197

Thanh Mai Trúc Mã Đến Tuổi Có Thể Cưới

Giới thiệu

Là câu chuyện tình yêu không phải quá day dứt, không đặc biệt, nhưng dịu dàng nhẹ nhàng lắng đọng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-truc-ma-den-tuoi-co-the-cuoi>

1. Chương 1

Năm tháng không buông tha ai

Lâm Hiểu cảm thấy bị thế giới này làm cho suy sụp, mặt cô đen lại như đã xảy ra chuyện gì khổ sở vô cùng. Nếu người nào nhìn thấy nhất định sẽ tưởng rằng gia đình cô không bị tiểu tam phá hoại thì cũng là bạn trai đi công tác xảy ra chuyện...

Ai ! Nếu thật sự có chuyện khiến cô có thể buồn phiền thì ngày sẽ không vô vị đến thế. Cô chờ dẫn nhìn trần nhà, đầu óc suy nghĩ miên man không cảm giác gì làm cho cặp mắt to càng thêm vô thần. Kỳ thật,

loại ngăn người này cứ cách một khoảng thời gian sẽ phát sinh một lần, tựa như bệnh động kinh mà càng giống di cả nhà mẹ mỗi tháng xuất hiện một lần.

“Lâm Hiểu! Mau xuống giúp mẹ rửa rau.” Tiếng hét to sắc nhọn kia không ai khác ngoài mẹ Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu cào tóc, có chút oán giận mẹ sao không ình yên tĩnh một chút để phát ngốc ở trong phòng. Ngẫm lại một lúc rồi thôi, cô nghe lời chậm rì rì đứng dậy, đến phòng bếp hỗ trợ.

“Năm nay con đã 27 tuổi rồi, để con lại bên người thêm nữa sẽ thành gái lỡ thì. Mẹ và cha con đã bàn bạc kỹ, đứa nhỏ Bác Thần nhà bên vẫn chưa có đối tượng, mặc dù có nói thử không ăn cỏ gần hang nhưng cỏ gần hang cũng có chỗ tốt của cỏ gần hang. Ít nhất nhà chúng ta cũng hiểu rõ nhà bọn họ, đứa nhỏ kia tuy bây giờ chỉ là viên chức nhỏ nhưng tính tình trung hậu sẽ không ra ngoài ăn chơi đàng điếm, nhà bọn họ có mấy gian hàng thu tiền thuê cũng đủ cho hai người các con sống...”

Mẹ Lâm Hiểu cần nhằn liên miên một lúc, đổi lại đứa con gái mặt không chút thay đổi “Vâng” một tiếng. Lâm Hiểu trước sau như một lộ ra bản mặt than của mình. Trên thực tế, tuy rằng đây là lần đầu tiên lão mẹ chính mồm đề cập chuyện này với cô nhưng mẹ Bác Thần – Di Lan từ một tháng trước đã nhắc tới vài lần. Lâm Hiểu sớm đã hoàn thành trình tự tâm trạng bắt đầu từ khiếp sợ, nghĩ cách đối phó đến do dự rồi cuối cùng “như vậy cũng không có gì không tốt”. Cho nên lúc này mẹ Lâm Hiểu nói đến, đầu óc Lâm Hiểu vẫn không thể nào vận động, thuận theo quy trình đầu tiên là phải khiếp sợ. Đây rõ ràng là đại sự liên quan đến nửa đời sau của cô.

Nói đến Lý Bác Thần, người mười mấy năm ở đối diện nhà cô, so với cô lớn hơn ba tuổi, trước mắt đã gần 30, diện mạo cũng khá, cao 175 cm. Nhìn thì thấy tên này rất thuận mắt, đương nhiên đây là đối với người ngoài mà nói. Lâm Hiểu nhìn hắn mười mấy năm trời, thị giác sớm trở nên trơ lì. Thành tích ngày bé của hắn không được tốt lắm, thi vào đại học đến ba lần mới đỗ. Học xong lặn lội ở thành phố bốn năm, về sau cha mẹ hắn khuyên bảo về làm công tác ở một công ty gần nhà. Trước mắt vẫn là viên chức cấp thấp nhất, một tháng tiền lương khoảng ba nghìn.

Kỳ thật là một người bình thường như bao người bình thường khác, không có gì để nhắc tới.

Thuận tiện giới thiệu luôn, Lâm Hiểu làm việc ở bệnh viện, gọi là trợ lý hành chính nhưng thực tế chỉ là chân chạy việc. Toàn bộ những chuyện lông gà vổ tỏi của bệnh viện đều liên quan tới cô, không có một chút kỹ thuật gì trong công tác cả, ngay cả khả năng thăng chức về sau cũng không có nhưng phúc lợi kha khá, công việc coi như thoải mái.

Sau khi ăn xong, mẹ Lâm Hiểu sai Lâm Hiểu mang một giỏ dương mai đến cho Bác Thần. Tuy trong lòng Lâm Hiểu cảm thấy kì lạ nhưng vẫn nghe lời đi gõ cửa. Sau đó bị Di Lan nhiệt tình bảo đem dương mai tới phòng Lý Bác Thần.

Lâm Hiểu run run khoe miệng nhưng thực ra trong lòng cũng không chán ghét, đáp ứng.

Cửa phòng Bác Thần khép hờ, hắn đang ngồi trước máy tính ngón tay linh hoạt lướt trên bàn phím. Bởi vì thời tiết nóng bức nên không mặc áo, Lâm Hiểu nhìn lướt qua bờ vai trần của Bác Thần, đáng người hoàn hảo, ít nhất không có sẹo lồi, cơ bắp cũng lộ rõ.

Lâm Hiểu không nói một lời đi tới, vừa nhìn màn hình thì biết người này đang chơi dota, chiến sĩ đang đánh nhau với một đám sinh vật quái dị.

Lâm Hiểu ngồi vào chiếc ghế bên giường, tay cầm dương mai mở miệng nói: “Dương mai này, ăn không?”

Bác Thần lên tiếng “Chờ một chút.” Sao đó đầu cũng không thèm quay lại tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Lâm Hiểu nhìn màn hình máy tính mà thất thần, ý nghĩ xoay chuyển, nhưng nhớ lại thì chẳng biết vừa rồi mình nghĩ cái gì.

Thời gian lặng lẽ trôi, mười phút sau, Bác Thần cong thắt lưng. Đi đến bên cạnh Lâm Hiểu cầm lấy một quả dương mai cho vào miệng ăn, hành động so với bình thường không khác gì.

Tâm trạng Lâm Hiểu rối rắm nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng nói: “Mẹ em nói với em muốn hai chúng ta kết hôn, anh có biết chuyện này không?”

Bác Thần đang nhai chọt ngừng lại một giây, ngẩng đầu nhìn Lâm Hiểu rồi phun hạt dương mai ra, nói: “Biết”.

“Anh cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt Bác Thần làm cần nhìn từ trên xuống dưới Lâm Hiểu đánh giá: “Chân và thắt lưng hơi thô, ngực nhỏ, dáng người tạm tạm, cố gắng cũng chấp nhận được.”

Lâm Hiểu đối với sự lưu manh của hắn sớm hiểu rõ, cô hung hăng đá chân của hắn: “Anh muốn chết à?”

Bác Thần “Ồi” một tiếng, cười cười: “Mẹ anh cho anh gặp mười mấy đối tượng. Cuối cùng không phải là anh không thích thì cũng là người ta không thích anh. Cười, ai mà không phải cười chứ. Cười em ít nhất anh biết rõ em là người chỉ chờ chết trong nhà. Cười xong hai chúng ta mua hai cái máy tính, ôi chao

em chơi của em, anh chơi của anh, như thế thì có gì không tốt đâu.”

Trong đầu Lâm Hiểu lập tức liên tưởng tới cảnh tượng Bác Thần vừa nói, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Bác Thần ngồi thoải mái trên giường, tựa vào tường hút thuốc, tư thế nhìn rất tiêu sái. Nhưng không hiểu sao Lâm Hiểu không hề có chút chờ mong gì với nửa đời sau của mình mà lại cảm thấy có mấy phần bi ai.

Cô không thích ở trước mắt lộ ra cảm xúc của bản thân, nên chọn chủ đề khác nói: “Chúng ta không cần có tình cảm từ trước sao?”

Bác Thần bị vấn đề này làm cho sững sốt, đem tàn thuốc bỏ vào trong gạt tàn, rồi vỗ chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi lại đây.”

Trong mắt Lâm Hiểu hiện ra vài phần do dự, sau cảm thấy cũng không có việc gì, nên nghe lời cởi giày, khoanh chân trên giường nhìn Bác Thần.

Bác Thần dịch lại gần một chút, làm inh sát cạnh Lâm Hiểu. Hắn chần chú nhìn Lâm Hiểu, mặt chậm rãi tiếp cận.

Lâm Hiểu không còn là một cô gái nhỏ thuần khiết, cô biết rõ người này định làm gì nhưng cô không thêm động dục, nhìn khuôn mặt càng ngày càng phóng đại, cho đến khi đôi môi bị hắn che lại. Tim Lâm Hiểu không thể tự chủ đập nhanh dần, cảm giác đầu lưỡi của hắn, chậm chạp cùng nó đùa giỡn.

Trước kia Lâm Hiểu đối với Bác Thần không hề có cảm giác gì đặc biệt, đương nhiên trừ bỏ thời kì dậy thì tự mình vụng trộm suy đoán nhưng sau đó cô hoàn toàn không có ý nghĩ nào khác với hắn. Vậy mà giờ phút này, Lâm Hiểu cảm thấy nụ hôn này không tệ lắm, ít nhất không hề chán ghét, thậm chí trong cô xuất hiện những rung động không rõ ràng. Chắc là do nhiều năm cô không hề yêu ai, Lâm Hiểu thầm nghĩ.

Nụ hôn này kéo dài khá lâu, người trưởng thành hôn đương nhiên không chỉ có hôn môi mà thôi. Bác Thần chậm rãi đem môi rời khỏi miệng Lâm Hiểu, phác họa độ cong vành tai của cô rồi tiến đến cổ. Bàn tay không an phận hướng về quần Lâm Hiểu, Lâm Hiểu vội vàng bắt lấy cánh tay hắn, ngăn không cho cánh tay hắn tiến vào bên trong.

“Lâm Hiểu, tiểu Thần ăn xong chưa? Bên này vẫn còn đây.”

Tiếng gọi của dì Lan truyền đến nhắc nhở, Bác Thần cùng Lâm Hiểu đồng thời phục hồi tinh thần.

“Vâng.” Lâm Hiểu trả lời. Thuận tiện đem tay hắn hất ra, đứng lên chỉnh lại tóc, hơi hơi nghiêng đầu nói: “Anh ăn đi, em ra ngoài cùng dì Lan ăn.”

Bác Thần nhìn bộ dạng đã trở lại lúc đầu của cô thì hơi nhú mày. Hắn tùy tay cầm tờ giấy lau bàn tay có chút ẩm ướt, rồi rất chuẩn xác ném vào trong thùng rác, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước máy tính ngồi xuống. Những động tác liên tục làm dục vọng trong cơ thể áp chế xuống, nhanh chóng trở nên không khác gì với bình thường.

Hơn mười phút sau, Lâm Hiểu cùng dì Lan và chú Lý nói lời tạm biệt, bọn họ tươi cười tiễn ra tận cửa.

Bước chân Lâm Hiểu trở về nhà rất thông thả, mỗi bước tựa như đều quăng đi áp lực, suy nghĩ bay bổng cô xoay tròn trên sàn nhà. May mắn, mẹ Lâm Hiểu ở trong phòng xem ti vi, không ở bên ngoài.

Vừa về phòng mình cô nhanh chóng khóa cửa lại, dựa vào cửa ngồi sụp xuống, tay che miệng, cúi đầu cười rộ lên, tiếng cười vang vọng ẩn chứa thâm lương.

2. Chương 2

Ý thức lãnh thổ của động vật

Chuông đồng hồ báo thức vang lên không bao lâu, Lâm Hiểu đã chậm rãi ngồi dậy, mặc thêm áo vào, một loạt động tác không cần suy nghĩ, thuần thục như bình thường.

Mẹ Lâm Hiểu là bà chủ của gia đình, buổi sáng ngủ tới hơn 9 giờ mới dậy, lúc này bà nhất định chưa rời giường. Động tác của Lâm Hiểu rất nhẹ nhàng, mặc một bộ quần áo thoải mái, hấp lại bánh bao, uống một cốc sữa, rất nhanh đã giải quyết xong bữa sáng.

Vừa mở cửa, trùng hợp nhìn thấy Bác Thần đi ra từ nhà đối diện. Thời gian đi làm trùng nhau nên một tuần có hai, ba lần bọn họ chạm mặt nhưng buổi sáng hôm nay động tác cả hai bên đều không hẹn mà ngừng lại, càng thêm không hẹn mà đều làm như không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Hiểu thuận miệng “Hi” một tiếng rồi khóa cửa lại. Động tác của Bác Thần so với Lâm Hiểu còn nhanh hơn, khi cô còn đứng khóa cửa thì từ phía sau nói vọng ra: “Tối hôm qua anh đồng ý với mẹ rồi, hai ta thử xem.”

“Ân, được thôi.”

“Mẹ anh nghe xong rất vui vẻ.” Bác Thần nghĩ nghĩ rồi cố ý bổ sung thêm.

Lâm Hiểu liếm mắt nhìn hắn: “Một khi đã như vậy em cũng không cần thông báo với mẹ nữa.” Đợi lát nữa dì Lan nhất định sẽ chạy tới kể với mẹ mình ngay.

“Ừm, đi thôi. Anh đưa em đi làm.” Bác Thần đi trước một bước, nói.

Lâm Hiểu ngoéo môi, nghĩ có lẽ cô nên đồng ý. Kỳ thật cô cũng chán ghét đi xe công cộng.

Bệnh viện Lâm Hiểu làm với công ty của Bác Thần không quá tiện đường. Lâm Hiểu là người có tính cách không muốn phiền toái người khác, cho nên trước kia khi Bác Thần mời cô vẫn luôn từ chối, đừng nghĩ hai người là hàng xóm thì không cần ngại, tuy rất quen thuộc với đối phương nhưng giữa cả hai lại có một khoảng thời gian dài không gặp. Thời điểm Bác Thần học đại học, Lâm Hiểu còn đang học trung học, sau đó hắn ở bên ngoài bốn năm, nên hai người không gặp nhau đã tám năm rồi.

Trên xe hai người vẫn tự nhiên nói chuyện nhà nên sau khi xuống xe tâm trạng Lâm Hiểu cũng không có gì ngại ngùng mà thoải mái vào bệnh viện.

Công việc mỗi ngày đều không có gì khác biệt nhiều lắm, cùng một kiểu đơn điệu không thú vị. Lúc ăn cơm trưa, cô nhàm chán nhìn đồng nghiệp nói chuyện, nghĩ thầm như thế nào cả đám người không phải khoe khoang sắp kết hôn thì cũng bàn về chuyện con cái.

Đúng lúc này, Trần Oánh, người thân thiết với cô nhất ở đây, mặc trang phục y tá đi vào văn phòng, tươi cười nắm chặt tay Lâm Hiểu: “Đợi lát nữa tam tằm cùng mình đi siêu thị nhé, bạn trai mình đi công tác ở thành phố G đã trở về rồi.”

“Hà? Vậy mấy ngày sau cậu định xin nghỉ phép để ở bên hắn à?”

“Làm gì được, lần trước xin nghỉ hai ngày y tá trưởng đã trừng chết mình rồi.” Trần Oánh vẽ mặt đau khổ nói.

“Thùng thùng thùng...” Trần Hiểu đang định nói tiếp thì điện thoại trên bàn chợt vang lên, cô ra hiệu cho Trần Oánh, mở điện thoại, nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, hơi suy nghĩ một chút rồi quyết định nghe máy.

“Anh đây.”

Tuy giọng nói trong điện thoại nghe rất quen tai nhưng Lâm Hiểu vẫn cần đến ba, bốn mươi giây mới đoán được đối phương là ai.

“Anh Bác Thần?”

“Ừ.” Bác Thần lên tiếng, nói tiếp: “Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm, em có rảnh không?”

“Đi đâu ăn? Nhà anh à?” Đầu óc Lâm Hiểu có chút chậm chạp.

“Em còn chưa ăn đủ đồ ăn nhà anh à? Muốn ăn đương nhiên là ra ngoài ăn.”

“Nga, buổi tối, a...” Lâm Hiểu giờ mới có phản ứng, đột nhiên nhớ ra phải cùng Trần Oánh đi siêu thị, gương mặt nhìn Trần Oánh biểu tình chần chờ.

Trong mắt Trần Oánh viết sẵn hai chữ “bất quá”, luôn mồm nhỏ giọng nói: “Nhận lời, nhận lời đi. Không cần nghĩ tới mình.”

“Không rảnh?”

“A, có.” Lâm Hiểu vội vàng nói.

“Ừm, tan làm anh sẽ đón em.”

“Được.”

Vừa mới ngắt điện thoại, Trần Oánh đã giữ lấy hai vai cô, bóp chặt, vui vẻ nói: “Cừ thật! Anh chàng kia là ai? Còn không nhanh nhanh đưa ra mắt.”

Lâm Hiểu bị động tác của cô nàng làm hoảng sợ, tốn nửa ngày mới đem sự việc nói rõ ràng.

Trần Oánh cúi đầu ôm cánh tay, nắm bắt một hồi cuối cùng mới lo lắng nói ra: “Nghe cậu nói, người kia đã gần 30 tuổi rồi mà còn chưa kết hôn, thật sự không bình thường, Lâm Hiểu, cậu nên tìm hiểu rõ ràng, không biết chừng...”

Lâm Hiểu bị bộ dạng muốn nói lại thôi của Trần Oánh làm cho hoảng hốt, cố gắng bình tĩnh nói: “Không biết chừng cái gì? Có chuyện thì nói mau, không cần đến lúc mình kết hôn rồi mới nói.”

Trần Oánh lo lắng nói: “Hắn nếu không phải phương diện kia có vấn đề thì là gay?”

Khóe miệng Lâm Hiểu nhếch lên: “Còn tưởng cậu phát hiện ra cái gì, cuối cùng nói ra ý kiến chẳng có tính xây dựng gì cả.”

Trần Oánh khoa trương nhìn cô: “Cậu đừng có mà không tin mình! Theo như cậu nói, hắn trông khá được, có công việc ổn định vậy nhất định sẽ có nhiều người để ý, sao lại không có bạn gái được? Khẳng định là sinh lý hắn không ổn, mình từng nghe khoa tiết niệu nói, nếu đàn ông khoản kia không được sẽ không dám tìm bạn gái. Các đồng nghiệp khác còn nói, vào lúc họ nhìn thấy phụ nữ, ánh mắt sợ hãi rụt rè, cậu kiểm tra xem.”

“...”

“...Ôi chào! Mình sẽ không nói với ai đâu.”

“...”

Khó khi nào Lâm Hiểu không phải nghiên cứu đi về như thế nào khi tan tầm, cô vẫn chậm rãi nhìn màn hình máy tính, cho tới khi tiếng chuông điện thoại vang lên gọi cô xuống dưới.

Nhìn chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, Lâm Hiểu bước nhanh hơn, mở cửa xe ngồi vào ghế trước.

Đợi tới khi cô thắt dây an toàn xong, Bác Thần mới bắt đầu lái xe: “Em muốn ăn cái gì?”

Lâm Hiểu nghĩ nghĩ: “Có thể đi ăn thịt nướng không?”

“Đương nhiên.”

Lâm Hiểu cảm thấy hình thức ở chung của hai người tự nhiên đến kỳ lạ. Chuyện tối qua cổ tình bị bọn họ lãng quên, lúc này hai người nói chuyện thoải mái như vậy, cử chỉ hào phóng, ngẫu nhiên đùa giỡn cũng không ảnh hưởng đến không khí, nếu Bác Thần đùa quá trớn sẽ bị Lâm Hiểu cho ăn một khuỷu tay ngay.

Ăn thịt nướng thật sự ngon vô cùng, Lâm Hiểu cảm thấy rất thoải mái nên với lần gặp tiếp theo, Lâm Hiểu không do dự gật đầu. Hai người tựa như bình thường thân thiết với nhau, cùng ăn một bữa cơm là chuyện rất thường tình.

Nhưng cái gọi là hàng xóm chính là so với người khác thì nhiều cơ hội gặp nhau hơn.

Buổi tối hôm nay thời tiết rất đẹp, tuy rằng không có nhiều sao nhưng ánh trăng vẫn chiếu rõ. Mẹ Lâm Hiểu và dì Lan cùng đi khiêu vũ, Bác Thần tắm rửa xong cảm thấy hơi đói, mở tủ lạnh ra thấy không có gì để ăn đành xuống dưới tầng mua đồ ăn khuya.

Mở cửa ra, thấy nhà đối diện chỉ đóng cửa sắt bên ngoài còn trong nhà rất sáng sủa. Bác Thần nghĩ một chút thì biết trong nhà chỉ có một mình Lâm Hiểu nên gõ vào cửa sắt: “Lâm Hiểu”.

Lâm Hiểu nghe tiếng gọi nên đứng lên, ra khỏi phòng mở cửa cho Bác Thần.

Trước mắt hiện ra một cô gái mặc váy ngủ rộng thùng thình, tóc búi cao lộ ra cằm cổ trắng nõn, cũng không phải quá đẹp nhưng làm cho người ta sinh ra cảm giác ấm áp. Kiểu ăn mặc này của cô Bác Thần không xa lạ gì nhưng bây giờ thân phận thay đổi, lúc gặp cô hơi có chút ngẩn ngại, trong lòng Bác Thần chợt mềm mại.

“Làm sao vậy?” Lâm Hiểu hỏi.

“Đói bụng không? Muốn xuống dưới ăn khuya không?”

Trong lòng Lâm Hiểu do dự, cô cũng thấy hơi đói nhưng xuống dưới lại phải thay quần áo... Cô cảm thấy phiền toái.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Bên ngoài nóng, trở về sẽ đầy mồ hôi, hay gọi bên ngoài mang vào?”

“Em có số điện thoại của cửa hàng?”

“Có, anh vào đi, em đi tìm danh thiếp.” Nói xong, Lâm Hiểu bước nhanh đến chiếc bàn ở phòng khách, lấy danh thiếp.

Bác Thần đóng cửa, cùng cô ngồi trên sofa ngoài phòng khách. Hai người chọn món rồi gọi điện thoại cho người đưa tới.

Lâm Hiểu mở điều hòa trong phòng mình, cô không ngu ngốc cứ thế ngồi trong phòng khách chờ, nhân tiện nói: “Một lúc nữa người giao hàng mới tới, em mở điều hòa, anh muốn vào xem phim không?”

Bác Thần kinh ngạc, trêu đùa: “Em thật sự không kiêng kị chút nào.”

Lâm Hiểu sững sốt, đột nhiên nhớ ra, sau khi hấn từ nơi khác trở về chưa bao giờ bước chân vào phòng cô, nhưng cô thì thường xuyên bị dì Lan sai đến phòng hấn đưa hấn đồ ăn. Được rồi, cô không nghĩ tới đối phương không đơn thuần chỉ là hàng xóm nữa mà còn có thể trở thành chồng mình. Nhưng dù là nguyên nhân đó thì chuyện này cũng càng không sao mới phải?

“Vậy anh muốn vào phòng không?” Cảm xúc Lâm Hiểu không có dao động gì.

“Anh không bao giờ từ chối lời mời như thế này của phụ nữ cả.” Nụ cười của Bác Thần nhìn qua có chút bí ối, chọc Lâm Hiểu trừng mắt, tự hỏi bản thân đã làm sai chuyện gì.

Hai người ngồi trước màn hình máy tính, đại khái bởi ngồi gần nhau quá, Lâm Hiểu dường như cảm giác được nhiệt độ của cơ thể đối phương. Cô chạm phải cánh tay của hấn, giật mình phát hiện hấn hết sức không vừa mắt. Căn phòng quen thuộc nay tràn ngập hơi thở xa lạ. Cuối cùng cô cảm giác không được tự nhiên, không phải bởi khấn trương mà là cảm giác bài xích người xa lạ tiến vào không gian của mình.

Rõ ràng thời điểm vừa rồi mời hấn vào thì không có cảm giác gì. Lâm Hiểu nhíu mày suy nghĩ, cứ thế này về sau kết hôn cô phải làm thế nào?

3. Chương 3

Ngồi trong phòng nhớ lại

Hai người không biết nhìn vào đâu, Lâm Hiểu quyết định tìm một bộ phim điện ảnh mở ra cùng nhau xem.

Qua một lúc, dường như Lâm Hiểu đã quên bằng người con trai bên cạnh mình, cô xem rất chăm chú.

Không như cô, Bác Thần rõ ràng không có tâm trạng, giống như Lâm Hiểu cảm nhận được hơi thở của hắn thì đồng dạng hương thơm của Lâm Hiểu cứ quẩn quanh nơi đầu mũi hắn không bay đi. Hay nói thật ra, muốn một người đàn ông bình thường ngồi bên cạnh một cô gái trong phòng mà hoàn toàn không có cảm giác gì xem phim, thế mới là có vấn đề?

Hắn hơi quay đầu, nhìn sườn mặt cô, làn da vẫn mịn màng như trước, y như khi cô còn là bé con mập mạp, nghe nói phụ nữ qua tuổi 25 sẽ chậm rãi già đi nhưng người con gái ở trước mắt dường như không thay đổi gì cả. Tầm mắt Bác Thần lướt qua lưng cô. Lâm Hiểu ôm hai chân, vấy ngủ bởi động tác của cô trượt xuống đùi, làn da trắng nõn lộ ra làm chói mắt hắn.

Thật sự muốn làm chút chuyện cảm thú nhưng lí trí nói cho hắn biết tuyệt đối không được. Mày hắn nhăn lại, nghĩ có nên lấy khăn tay trở về phòng mình không?

Nửa giờ sau, người giao hàng mới tới. Hai người hấp tấp chạy ra ăn. Sau khi ăn xong, Bác Thần trở về phòng mình ngay.

“Không xem hết à?”

“Không cần, anh còn một trận bóng đá phải xem.”

“Ừm.”

Bác Thần đi rồi, thiếu người cùng xem, Lâm Hiểu không còn tâm trạng xem phim, nằm úp sấp trên giường ngủ lúc nào không hay.

Hôm sau, bởi vì ngủ sớm nên hiếm khi nào Lâm Hiểu dậy sớm như ngày hôm nay, vừa tỉnh dậy chợt nghe giọng nói quen thuộc của lão ba nhà mình. Lâm Hiểu bước nhanh ra khỏi phòng, quả nhiên nhìn thấy đôi vợ chồng kia người một câu ta một câu cùng trò chuyện.

“Ba.” Lâm Hiểu gọi to, hiển nhiên vô cùng vui vẻ, “Ba lần này đi thật lâu.”

“Công trình xảy ra vấn đề, cuối cùng cũng giải quyết được.” Ba Lâm Hiểu ôn hòa nói.

“Con nhóc này, xem con lỏi thôi thế nào kìa, còn không mau đi đánh răng đi!”

“Vâng, vâng.”

Ba Lâm trở về làm không khí trong nhà ấm áp lên nhiều. Biết được Lâm Hiểu đang cùng Bác Thần nhà hàng xóm tìm hiểu, sắc mặt ba Lâm không tốt lắm, suy nghĩ một lát mới nói: “Đứa nhỏ kia rất bình thường, so với con bé nhà ta hơi miễn cưỡng.”

“Ông lão này, trước kia không phải lúc nào cũng khen đứa nhỏ kia ngoan ngoãn lễ phép sao? Thế nào bây giờ lại thay đổi?” Mẹ Lâm trừng mắt nhìn ba Lâm.

“Trước kia là trước kia! Bây giờ là bây giờ!”

Nghe hai người tranh cãi, trong lòng Lâm Hiểu ấm áp, tâm trạng bất ổn trong lòng gần đây cũng chậm chậm lắng xuống. Sau đó, cô không để ý nhìn mẹ mình người có khuôn mặt trẻ hơn cả những người cùng tuổi, ánh mắt đang hơi hơi phức tạp nhưng chỉ chợt lóe thôi.

Bởi vì ba Lâm vừa về cho nên bữa trưa làm đầy đủ hơn bình thường. Nhưng đến lúc nấu ăn mẹ Lâm mới phát hiện tỏi trong nhà đã dùng hết lại chưa mua.

“Xem trí nhớ của ta này, con sang xin dì Lan mấy củ đi.”

Mẹ Lâm sai, Lâm Hiểu ngoan ngoãn nghe lời, cô thuần thực đi sang nhà đối diện: “Dì Lan, dì Lan, mẹ cháu xin đi hai củ tỏi.”

Dì Lan “Ôi chào!” một tiếng rồi chạy ra mở cửa.

“Cháu vừa nói gì vậy?”

“Củ tỏi, mẹ cháu quên mua.” Lâm Hiểu khoa tay múa chân một chút, cười tủm tỉm nói.

“Để dì lấy.” Dì Lan đi được vài bước, đột nhiên xoay người giật mình nói: “Thiếu chút nữa thì quên, tỏi nhà dì cũng hết mất rồi.”

Lâm Hiểu sững sốt một chút, nói tiếp: “Không việc gì, không việc gì đâu, cháu đến siêu thị dưới nhà mua loáng cái là xong.”

“Tỏi ở siêu thị không tốt đâu, tỏi ở đó để lâu đến nảy mầm rồi, mua ở chợ thì tốt hơn.”

“Không việc gì đâu, cháu mua tạm vậy.”

“Ăn vào bụng mình không nên qua loa.” Dì Lan lắc đầu, sau đó quay lại gọi to: “Tiểu Thần, đừng nằm trên giường nữa, ra đây cùng Lâm Hiểu đi chợ!”

“A, dì Lan không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Đứa nhỏ này, sao lại nói vậy, trước kia đã thế, hiện tại lại càng không cần phải khách khí.”

Lâm Hiểu bị lời nói của dì Lan làm cho cứng đờ, lại nhìn thấy một kẻ chỉ mặc quần đùi vẻ mặt khốn đốn đi ra.

Dì Lan nhìn thấy bộ mặt không có tinh thần của hắn thì nóng giận.

“Thằng nhóc này, tối hôm qua thức khuya, làm cái gì? Bây giờ lập tức thay quần áo ẹ, đi với Lâm Hiểu mua tỏi.”

Dì Lan hùng hùng hổ hổ làm Lâm Hiểu càng thêm xấu hổ, cũng may động tác của Bác Thần rất nhanh, rửa mặt xong, một mặt trả lời mẹ mình, một mặt kéo Lâm Hiểu ra ngoài luôn.

Cuối tháng sáu, 11 giờ trưa, nắng gắt, Lâm Hiểu nửa người trên mặc áo phông đơn giản, nửa người dưới là quần đùi, lâu lắm rồi cô không mặc như vậy ra khỏi nhà. Lâm Hiểu không được tự nhiên nhìn tên bên cạnh cũng cùng một dạng tùy tiện như vậy. Quần đùi – áo phông, phải thừa nhận phong cách ăn mặc của hai người quá hợp nhau.

Con phố này đã đi qua rất nhiều năm, nhớ hồi còn học tiểu học, cô học năm nhất, hắn đã năm thứ năm. Bởi dì Lan đặc biệt dặn dò, Bác Thần đều cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô mỗi khi đi học hay tan học về. Ngày bé cô thích ăn vặt nhưng hai người còn bé nên không có tiền tiêu vặt. Anh Bác Thần rất khí phách, chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm gần đó đưa xe, thắng thì được một đồng. Khi đó cô thường khấn trương cầm lấy cặp sách của hắn, nhìn chằm chằm đường đua, xe cứ chạy rồi chạy, trông mắt cứ chuyển theo. Đại đa số lần đua Bác Thần đều chiến thắng, mang cô đi mua đồ ăn vặt, ngẫu nhiên thua trận thì mất một cây bút máy, ngày sau thắng thì đòi lại được ngay. Lúc đó, trong lòng cô, Bác Thần tồn tại như một anh hùng.

Nhưng những ngày đó không được lâu, đến khi Bác Thần học xong sơ trung, chỉ còn một mình cô đi học. Đợi đến khi cô lên sơ trung, Bác Thần lại lên trung học; chờ cô lên trung học, Bác Thần đã học đại học rồi. Bởi vì ngày nghỉ, nhà hai người đều tổ chức đi chơi cùng nhau nên tình cảm của bọn họ dù không được thân thiết như trước nhưng vẫn rất tốt. Nhưng cho đến khi Bác Thần học đại học, một năm trừ tết âm lịch thì không khi nào hắn ở nhà; đợi đến lúc họ gặp lại nhau, giọng nói cử chỉ của hắn đã không còn là anh Bác Thần luôn cùng cô đi mua đồ ăn trong trí nhớ nữa rồi.

Lâm Hiểu nhìn râu mọc trên cằm hắn, giật giật môi, ánh mắt chăm chú.

Bác Thần nhìn thấy biểu cảm của cô ngay, vẫn lười nhác như trước nói: “Sao thế? Bị bộ râu của anh làm cho si mê rồi à?”

“Em đang nghĩ bộ râu lởm chởm của anh, vừa rồi có phải anh dùng nó để cạo chấu rửa mặt không?”

Bác Thần vò đầu cô, cắn răng nói:

“Em, cô nhóc này lời nói sao ác độc thế.”

“Chết tiệt! Không được làm rối tóc em.” Lâm Hiểu khó chịu hất tay hất ra, hét to.

“Làm rối mới tốt, che khuất mặt em trông sẽ đẹp hơn.”

“Nha! Anh muốn chết rồi!”

Tức giận làm cho cảm xúc ảm đạm vừa rồi của Lâm Hiểu biến mất tiêu.

Đi được một lát, trong mắt Lâm Hiểu hiện ra một cửa hàng văn phòng phẩm, rốt cuộc không nhìn được nhờ giọng hỏi: “Anh còn nhớ trường đua xe chứ?”

Lời nói của Lâm Hiểu nhanh chóng gọi lên trí nhớ quen thuộc của Bác Thần, những chuyện thời thơ ấu đều là những ký ức đẹp nhất, ánh mắt hắt ám áp, thấp giọng cười khê: “Đương nhiên nhớ rõ, lúc đó em là nhóc quỷ thấy kẹo liền chảy nước miếng, đáng thương cho anh mỗi ngày vì thỏa mãn cái miệng hay khóc chỉ thích ăn kẹo này, dùng tính mạng làm tiền đặt cược cùng người khác liều mạng.”

“Tính mạng cái đầu anh! Không phải chỉ là chơi đua xe điều khiển sao? Có bắt anh lái xe bao giờ đâu?”

“Cho nên mới nói con gái như em vĩnh viễn cũng không hiểu tự tôn của con trai!”

“Thì ra tự tôn của con trai chỉ đáng một đồng tiền sao?”

“... Thấy một xu ba cái kẹo thì chảy nước miếng, quỷ thích khóc, em không có tư cách lên tiếng.”

“Anh nói bậy! Con mắt nào của anh nhìn thấy em chảy nước miếng.”

“...”

Cãi nhau vẫn tiếp tục nhưng so với bữa cơm công thức tuần trước, lần đi mua tối này càng kéo gần khoảng cách của hai người hơn. Nhưng không biết sự thân thiết cùng dựa dẫm trong quá khứ còn tìm lại được hay không?

Ánh mặt trời vẫn gay gắt như trước, đôi nam nữ cùng một kiểu ăn mặc đang đấu khẩu làm cho ngã tư đường cổ xưa mà yên lặng này như đẹp hơn.

4. Chương 4

Lý Bác Thần, cái tên này luôn gợi cho người ta nghĩ đến một con người nhả nhận có khí chất; mặc dù hắn không có những điều đó nhưng cũng phải thừa nhận tên của hắn đúng là gợi cho người khác nghĩ thế thật. Hắn không phải một người đàn ông giỏi cũng không phải một người có dã tâm làm cái gì đó lớn lao. Giống như nhiều thằng con trai khác, vô tâm vô tính, mỗi khi đi ngủ thì nhắc nhở bản thân “người tốt cả đời sẽ được bình an”, thể hiện lòng căm kích với ông trời; cứ như vậy cho tới khi lớn rồi vẫn mỗi ngày không phải làm chuyện gì thì sẽ ngồi chơi, nếu có trận bóng nào vào nửa đêm thì thức tới khuya để xem. Đó là cuộc sống hiện tại của hắn, ước mơ rồi thì trách nhiệm đã bị hắn quăng vào thùng rác.

Ở đại học hoặc là nói từ khi hắn lên trung học, hắn cũng có không ít mối tình, cái chính là hắn đều không nhớ rõ, rốt cuộc là bấy hay tám mối tình hay nhiều hơn nữa. Trừ bỏ người bạn gái đầu tiên có chút ấn tượng, còn những người khác thì không có gì khác nhau cả đều là ăn cơm, tản bộ, xem phim sau đó là lên giường. Lúc mới bắt đầu ra ngoài xã hội, hắn coi như giữ mình trong sạch, nhưng khi thích ứng được với cuộc sống rồi, 419 là chuyện thường xảy ra. Sau khi quen thuộc với guồng quay của công việc, hắn rất bận rộn, so với việc lãng phí thời gian vào chuyện yêu đương, hắn càng tình nguyện đi tìm đối tượng tình một đêm hơn.

Thực đều cáng sao? Hắn cũng không rõ nhưng hắn biết bạn bè của hắn trừ những đứa nhát gan, tự ti ra thì số còn lại không khác gì hắn lắm. Xét ở một khía cạnh nào đó thì hắn vẫn là người tốt, ít nhất hắn sẽ

không đùa bỡn những cô gái trong sáng đơn giản mới bước chân ra ngoài xã hội, ít nhất hẳn cũng không bắt cả hai tay, ít nhất thì khi đi chơi sẽ không nghĩ cách nào làm người ta quá chén rồi lợi dụng hay ít nhất sẽ không đến vùng ngoại ô cùng một đám người tìm vui. Nghĩ như vậy làm hẳn cảm thấy hẳn cũng coi như một người đàn ông tốt.

Nửa năm nữa hẳn sẽ bước qua tuổi 30, không kịp để ý, hẳn đã có bốn năm chưa yêu ai. Bởi hẳn lười giải thích nên nói luôn với mẹ mình rằng mình vẫn chưa có bạn gái. Cho tới bây giờ hẳn vẫn nhớ rõ khuôn mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của mẹ hẳn, bà bắt đầu lo lắng sắp xếp đối tượng xem mắt cho hẳn, thật ra cũng không phải không tìm được người thích hợp nhưng chẳng biết vì sao hẳn lại không thể chấp nhận nổi.

Hai năm trước, vào ngày đầu tiên Bác Thần trở về từ thành phố S, sau khi ăn xong bữa tối phong phú, mẹ dẫn hẳn đến nhà họ Lâm chào hỏi. Khi đó, Lâm Hiểu đang ngồi bên cạnh ba cô, ánh mắt tò mò mà giản đơn nhìn hẳn. Không biết có phải thời gian trôi qua lâu hay sao mà hẳn không thể nào nhớ nổi trong lần gặp đó hai người đã nói với nhau những gì. Về nhà nói một chút việc nhà mẹ hẳn đã qua chuyện của Lâm Hiểu, cũng không phải một cô gái đặc biệt gì, thành tích so với hẳn tốt hơn một chút, thi đại học hai lần, sau khi tốt nghiệp được mẹ xin vào làm ở một bệnh viện gần nhà. Toàn bộ câu chuyện làm hẳn cảm thấy cuộc sống của cô bé này so với nước lọc thì không khác tẹo nào.

Chắc là do nhiều năm không gặp, ngay từ đầu hai người tiếp xúc với nhau như những người xa lạ nhưng ngày qua ngày lại càng quen thuộc hơn nhiều. Bác Thần cảm thấy cô bé hiền lành này rất dễ nói chuyện, bị đùa giỡn mà không đỏ mặt, sau đó ... cũng chẳng có sau đó.

Tuy Lâm Hiểu không biết mẹ cô và dì Lan nghĩ kiểu gì mà có thể ghép cô và Bác Thần thành một đôi nhưng Bác Thần lại biết rõ, ách, khi đó hẳn đang ở trong phòng, phòng kiểu cũ nên đối với hiệu quả cách âm của nó thì không cần bàn đến.

Mẹ hẳn và dì Cầm (mẹ Lâm Hiểu) là đôi bạn khuê phòng thân thiết đang thay nhau oán giận kế hoạch tìm đối tượng cho con mình không thành công. Hẳn ở trong phòng nghe quá trình xem mắt của Lâm Hiểu, trong lòng tràn đầy sự đồng cảm và đồng tình với cô nhóc. Nào ngờ mẹ mình chợt nổi ra ý tưởng, vỗ đùi, kích động nói với dì Cầm: “Bà xem hai chúng ta đang lo cùng chuyện gì này, hai đứa nhỏ đều do hai nhà chúng ta nhìn mà lớn lên, nhà bà và nhà tôi hai bên đều biết rõ ràng, chúng nó cũng không tệ, sao không ghép thành một đôi?”

Dì Cầm nghe xong hiểu ra ngay: “Đúng rồi.” Dì nói phải về bàn bạc với bạn già nhà mình nữa.

Bác Thần ngồi trong phòng, nhìn màn hình máy tính toàn quân bị diệt, các đốt ngón tay vẫn duy trì độ cong cứng ngắc.

Hai tuần sau, Bác Thần nghe Lâm Hiểu ở trong phòng hẳn nói về chuyện này, hẳn có chút bất ngờ. Con gái bình thường vẫn khá rụt rè, mặc dù biết nhưng cũng không dám đâm tâng giẩy mỏng kia ra? Mãi cho đến khi cô nàng can đảm hỏi: “Chúng ta không cần có tình cảm trước đó sao?”, trong lòng Bác Thần dâng lên ý muốn trêu đùa, hẳn không suy nghĩ nhiều, dọa cô chạy cũng kệ, đối phương không phải em gái nhà mình, hẳn không có áp lực lớn gì cả.

Chính là... cô không hề trốn, đầu lười còn lưu lại hương vị ngọt ngào của cô. Nói chính xác là, cho tới bây giờ hẳn mới có cảm giác đây là một người phụ nữ mà không phải cô nhóc hàng xóm nhà bên. Nụ hôn trên đầu ban đầu, chậm chậm thong thả khơi lên ý muốn tiến xa hơn nữa của hẳn.

Cho tới khi ... tiếng gọi của mẹ phả vỡ không khí mờ ám trong phòng.

Bước chân của cô thật bình tĩnh hoàn toàn đối lập với hành động trức trặc lúc trước, có cảm giác tương phản kỳ diệu. Khuôn mặt Bác Thần gợi lên ý cười.

Nhưng mà, không hơn.

Lại nói tiếp, đối tượng xem mắt của Lâm Hiểu không hề thiếu, người tốt thì ít nói, mà không sao, chức vị công tác của người ta tốt như vậy, tính cách cũng nhả nhận thành thật. Lâm Hiểu nghĩ lần này có thể gả đi rồi? nhưng không thành. Lâm Hiểu không nhớ rõ, bởi cha mẹ đối phương rất cực phẩm mà anh ta lại là một kẻ ngu hiếu cho nên chẳng quyết định nổi việc gì? Hay nguyên nhân chính là vào lúc Lâm Hiểu mỗi

lần nhắc điện thoại cùng anh ta nói chuyện, anh ta luôn kể về những chuyện thú vị trong công việc nhưng Lâm Hiểu Lâm thế nào cũng không thể cười nổi chỉ có thể “ha ha” hai tiếng rồi nói: “Đồng nghiệp của anh thật thú vị.”

Thú vị... mới là lạ!

Cảm giác hấp dẫn lẫn nhau á? Có ép cũng không ra, không có chuyện để nói, cuộc sống quá khác biệt làm thế nào nói đây? Mà thực ra có bao nhiêu người mà mình chỉ vừa mới tiếp xúc đã thấy hấp dẫn lại nói chuyện hợp nhau nữa? Cái gọi là nói chuyện hợp nhau thật ra phải chậm rãi mới hình thành được. Đối phương vừa cho ta cảm giác an toàn vừa khiến ta cảm thấy hẫng là một người thoải mái, vậy thì mặc kệ câu chuyện không thú vị tới cỡ nào, ta vẫn có thể tìm được chủ ý đáng bàn, hoặc là sẽ nhớ lại chuyện cười mà mình gặp được rồi kể ra, đây mới gọi là tình yêu chân chính.

Vì sao anh ta kể chuyện cười mà cô cười không nổi? Nguyên nhân chân chính có lẽ cô do không muốn bước vào thế giới của anh ta?

Về điểm này mà nói, gả cho Bác Thần có chỗ tốt chính là đây. Cô không cần cố gắng tiến vào hay phải thích ứng với thế giới của hắn. Hai nhà vốn thân thiết từ lâu, phải nói rằng gả hay không gả cũng chẳng khác biệt gì. Mà việc tìm đề tài nói chuyện giữa hai người thoải mái hơn với người khác rất nhiều, hơn nữa Bác Thần cũng không phải là một người nghiêm túc thành thật gì, thỉnh thoảng đùa giỡn lưu manh có thể điều hòa không khí đơn điệu trở nên thú vị.

Lâm Hiểu tính toán ưu điểm khi hai người ở cùng một chỗ chợt cảm thấy tốt lên nhiều lắm.

Cô đứng lên nhìn vào chiếc gương dài gắn trên tủ quần áo làm bộ đáng yêu tươi cười. Sau đó... cô lục lọi trong trí nhớ cố tìm ra cảm giác của một người đang yêu nhưng dù nghĩ như thế nào cũng chỉ nhớ được lúc đó cô rất vui vẻ, nhưng tại sao lại vui vẻ? Tâm trạng cụ thể lúc đó ra sao? Cô đều không nghĩ ra.

Cảm giác này, dường như vẫn rất xa xôi.

Chỉ cần có đầy đủ mọi người trong nhà, dù chẳng có việc gì nhưng luôn cảm giác được sự ấm áp náo nhiệt.

Bác Thần quả đưa hấu rất to do người thân ở dưới quê gửi lên. Mẹ Lâm vui vẻ đón vào cửa nói: “Gọi Lan Tâm ra đây, ở điều hòa nhiều như vậy làm gì, ra ngoài này hóng mát là tốt rồi.”

Bác Thần lễ phép lại không mất đi vẻ thân thiết cười cười: “Mẹ cháu cũng định sang đây, bà còn đang dọn dẹp trong bếp, một lát nữa sẽ sang.”

Mẹ Lâm cười gật đầu, kéo Bác Thần vào trong nhà rồi gọi ba Lâm đang đeo kính lão xem báo: “Bạn già, mau vào cầm dao và thớt gỗ ra đi, chúng ta bố đưa trước đợi mọi người đến.”

Lâm ba nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười của Bác Thần rồi mới chậm chạp bỏ báo xuống, vào trong bếp lấy dao.

Lâm Hiểu nhìn hắn, cảm thấy tên này giả vờ ngoan ngoãn trình độ cũng không phải thấp.

Dì Lan rất nhanh chóng đã tới đây còn có cả chú Lý, hai nhà cùng tụ tập một chỗ, nói chuyện không biết trời đất. Dì Lan và mẹ trò chuyện bát quái, ba Lâm với chú Lý thì bàn về các tin tức gần đây, không ai xen vào được.

Bởi số pha không đủ chỗ nên Bác Thần và Lâm Hiểu đều ngồi dưới đất, hai người ở trước mặt phụ huynh hai nhà đều rất im lặng. Lâm Hiểu thuận miệng hỏi hắn vài chuyện công tác, Bác Thần khó khi nào trả lời rõ ràng như thế, ngay cả vấn đề chuyên môn cũng giải thích cặn kẽ.

Điều này làm Lâm Hiểu nhìn hắn vài lần, có chút khó hiểu.

Bác Thần giả vờ như không nhìn thấy sự nghi ngờ của Lâm Hiểu. Hắn không thể nói trước khi đến đây, mẹ hắn đã dặn dò vô số lần, khi nói chuyện phải lưu lại cho ba Lâm ấn tượng tốt, bằng không cuộc hôn nhân này mà không thành thì sẽ đuổi hắn ra ngoài tùy tiện tìm một cô gái lấy về sinh đứa cháu trai.

Tuy lúc đầu đối với quyết định chọn Lâm Hiểu của mẹ mình hẳn không có ý kiến. Nhưng qua một khoảng thời gian thân thiết, hẳn cảm thấy Lâm Hiểu so với những cô gái bên ngoài thuận mắt hơn nhiều. Mặc dù không quá hiểu biết về cô nhưng Lâm Hiểu không gây chuyện, tính tình dễ chịu khiến hẳn rất vừa lòng cho dù kết hôn cũng không cần lo lắng về vợ mình.

Lâm Hiểu không phải người nhất quyết phải tìm ra nguyên nhân của mọi vấn đề, không nghĩ ra thì cũng lười nghĩ tiếp. Cô từng ngậm từng ngậm ăn dưa hấu, trong lòng tán thưởng quả dưa ngon như vậy thật khó tìm.

Liên tiếp mấy ngày, Bác Thần đều tới nhà, mẹ Lâm vui tươi hơn hở, cảm thấy đứa nhỏ này rất tốt, sau này nhất định rất yêu thương vợ mình. Nhưng trong suy nghĩ của Lâm Hiểu, hẳn mỗi lần tới đây tặng đồ đều cùng ba mẹ trò chuyện vui vẻ nhưng không nói chuyện với cô nhiều lắm, cho nên có yêu thương vợ hay không làm sao đã rõ?

Lâm Hiểu thật không muốn thừa nhận mình có cảm giác bị bỏ rơi, trong lòng khổ sở lo sợ nhưng lí trí lại nói không có vấn đề gì khiến cô khổ sở cả. Lúc trước cô không phải đã suy nghĩ tốt lắm sao, dù gả hay không thì cuộc sống sẽ không thay đổi nhiều. Chỉ cần nhân phẩm không kém, không có bạo hành gia đình, cha mẹ thấy vừa lòng là được. Ít nhất thì đối tượng trước mắt rất tốt, không cần phải lấy một người con trai xa lạ.

Nhưng mà Lâm Hiểu chưa suy nghĩ cẩn thận, nếu đây thật sự là mong muốn của cô, thì tại sao cho tới bây giờ cô vẫn chưa lấy chồng?

5. Chương 5

Cùng xem đom đóm

Thành phố A nơi Lâm Hiểu ở tuy không phải một thành phố lớn, nhưng kinh tế khá phát triển, ban đêm ngã tư đường đèn sáng rực rỡ xa hoa.

Đã hai, ba năm không gặp nhau, một bạn nam cùng học chung trung học với Lâm Hiểu nhân dịp được trở về quê hương làm việc tổ chức một buổi đi ăn đồ ăn Tứ Xuyên. Buổi họp lớp kiểu này không chỉ bao gồm đám bạn cũ mà còn có cả những người Lâm Hiểu không biết. Lâm Hiểu không muốn đi nhưng không biết nên lấy lí do gì, bởi bạn nam tổ chức buổi họp mặt lại là bạn trai của bạn thân cô. Cả hai đều học cùng lớp với Lâm Hiểu, một người tên Quách Chính Khải, người kia tên là Tề Kỳ. Hai người này đến với nhau không hề dễ dàng bởi Tề Kỳ học lên đại học còn Quách Chính Khải thì không thi đỗ. Vì không để cho khoảng cách làm tan vỡ tình cảm cả hai nên Quách Chính Khải đi theo Tề Kỳ đến thành phố cô học làm công, đoạn thời gian đó trôi qua không hề dễ dàng. Có một lần vào lúc rạng sáng, Tề Kỳ gọi điện thoại cho Lâm Hiểu, khóc lóc ầm ĩ, nói có lỗi với Quách Chính Khải, cô ấy đã yêu một người khác.

Thật ra Lâm Hiểu hiểu rõ, một người lao động chân tay và một người đọc sách thì rất khó có chung suy nghĩ. Chậm rãi không có chung một chủ đề nói chuyện rồi chậm rãi cãi nhau sau đó tình cảm nhạt dần thậm chí biến mất là chuyện bình thường. Lâm Hiểu lúc ấy không nghĩ ra được ý kiến gì chỉ đành an ủi Tề Kỳ. Sau đó nghe nói bọn họ đã chia tay, nhưng một năm trước hai người lại trở về với nhau.

Trong chuyện tình này có bao nhiêu sóng gió khúc triết, tuy thỉnh thoảng Lâm Hiểu có nghe Tề Kỳ nhắc tới nhưng cô không có hứng thú nên nghe xong cũng quên luôn.

Mọi người đều là bạn học, tuy đã lâu không gặp nhưng nói chuyện vẫn rất vui vẻ. Quách Chính Khải mặt mày hồng hào, trong mắt Tề Kỳ tràn đầy ôn nhu. Lâm Hiểu đoán được, hai người này sắp có việc vui.

Quả nhiên, còn chưa bắt đầu vào bữa, Quách Chính Khải đã tuyên bố tin tức hai người kết hôn, làm cho đám bạn học tại đây ồn ào cả lên.

Lâm Hiểu ngồi bên cạnh Tề Kỳ nhưng lúc này Tề Kỳ không có cách nào nói chuyện cùng Lâm Hiểu. Bởi buổi họp mặt hôm nay hai người bọn họ là nhân vật chính, phải ứng phó với sự trêu chọc của mọi người.

Lâm Hiểu cũng thấy vui thay cho Tề Kỳ, tuy không nói chuyện với nhau được nhưng khuôn mặt cô tươi cười nhìn họ.

Đến khi ăn xong, Lâm Hiểu vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy người đàn ông quen thuộc đang tựa vào cửa chiếc xe màu đen của hắn; thấy cô đi ra, hắn cho cô một nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái.

Lâm Hiểu kinh ngạc, trong lòng hơi giật mình.

“A~~ Lâm đại tiểu thư của chúng ta hình như cũng sắp có chuyện vui?” Người cả ngày hôm nay bị trêu đùa – Tề Kỳ rốt cuộc đã tìm được cơ hội “trả thù”, tươi cười vỗ vào thắt lưng Lâm Hiểu.

Tâm trạng Lâm Hiểu bây giờ khá tốt, nên đùa giỡn nói: “Đây không phải tại cậu kết hôn trước làm mình vội muốn chết sao?”

Tề Kỳ cười lớn: “Bạn tốt, mình chờ rượu mừng của cậu.”

Khóe miệng Lâm Hiểu cong lên, vẫy tay tạm biệt đám bạn, đi tới chỗ Lý Bác Thần.

Ngồi trong xe, đại khái là do chỗ ngồi quen thuộc hoặc là bởi người bên cạnh quá quen thuộc mà tinh thần và thể xác Lâm Hiểu đều có cảm giác thả lỏng, cô không nhận được thở ra.

“Làm sao vậy? Một bữa ăn làm em mệt thế à?” Bác Thần vừa đánh tay lái rẽ sang, vừa nhìn Lâm Hiểu hỏi.

“Không.” Lâm Hiểu không hề nghĩ ngợi phủ nhận, lại hỏi: “Sao anh tới đón em?”

“Mẹ bảo anh đến, mẹ nói em không có xe, lúc đi về lại phải bắt xe rất mệt mỏi.”

Lâm Hiểu “Nga” một tiếng, khó trách lúc đi mẹ hỏi cô đến chỗ nào ăn cơm, trước kia làm gì quan tâm cô như thế.

“Mẹ anh cũng muốn anh mang em ra ngoài thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, có muốn đi không?” Bác Thần thẳng thắn đem mục đích nói ra làm Lâm Hiểu cười không ngừng.

“Nếu không muốn đi thì có thể về nhà không?”

“Việc này sợ hơi khó, nếu như vậy khi trở về mẹ anh chắc chắn sẽ cần nhằn anh nửa ngày.”

“Nhìn kìa, đối mặt ba mẹ em anh thực hiện tốt như vậy, sao ở trước mặt dì Lan anh lại bi thảm thế chứ?” Lâm Hiểu cười nhạo nói.

“Em đang ghen tị phải không? Ba em thực muốn làm khó, anh phải mất rất nhiều công sức mới đánh hạ được... nếu không anh làm sao mang em đi dạo được?”

“Đi đi.”

Bác Thần dường như rất quen thuộc nơi này, mang theo cô rẽ trái rẽ phải thì đi tới trước một ngọn núi. Lâm Hiểu nhìn con đường trải dài phía trước, bên trái là khoảng đất rộng lớn, nhìn kĩ thì phát hiện có ánh sáng loang loáng, nghĩ lại chắc đây không phải đất mà là một cái hồ?

Không hề nghe thấy tiếng động cơ ô tô khác, xung quanh tĩnh lặng càng mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi.

Lâm Hiểu cảm giác hơi kì lạ, khẽ nhếch da mặt nói: “Nơi này rất thích hợp để hành hung giết người.”

Trùng hợp là Bác Thần phanh xe đúng lúc này, hắn nhìn Lâm Hiểu cười nói: “Những người con gái bình thường trong tình huống này nhất định sẽ cho rằng trong sạch của mình khó giữ được?”

Trong lòng Lâm Hiểu run lên, mặc dù rất khẩn trương nhưng vẫn cố gắng áp chế cảm xúc lại. Lí trí mách bảo, chỉ cần hắn không phải kẻ ngu ngốc nhất định sẽ không cưỡng ép cô làm hành động cảm thú.

Nghĩ đến đây, cô bình tĩnh hơn rất nhiều, lại tìm được mồm mép lưu loát của mình, châm chọc nói: “Ngay cả trên giường cũng chưa làm mà đã định xe chấn hay đã chiến sao?”

Bác Thần nhướng i lên: “Đề nghị này của em khá hay, nhưng mà anh cũng đề nghị em trong tình huống chỉ có cô nam quả nữ thì đừng đưa ra đề nghị kiểu này kéo làm cho đàn ông suy nghĩ lung tung. Đến lúc đó vốn không có gì lại biến thành làm chuyện xấu.”

“Anh_____” Lâm Hiểu bị lời nói của hắn làm ắc nghẹn, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Bác THần cười cười, nói: “Xuống xe đi.”

Lâm Hiểu không thèm trả lời, lưu loát mở cửa xe xuống luôn.

Vừa xuống xe còn chưa nhìn thấy rõ ràng phong cảnh xung quanh, Lâm Hiểu đã bỏ những đóm sáng nhỏ hai bên bờ hồ hấp dẫn: “Đom đóm?”

“Đúng vậy, trước kia chưa tới đây à? Mười năm trước buổi tối đến đây có thể nhìn thấy hàng trăm con nhưng bây giờ có thể nhìn thấy hai, ba chục con là may mắn lắm rồi.”

Phía sau truyền đến tiếng đóng cửa xe cùng tiếng bước chân, không cần quay đầu, Lâm Hiểu vẫn có thể cảm giác được hắn đang đứng bên cạnh cô.

Cô đột nhiên nhớ tới ước mơ từ ngày xưa của mình, quay mạnh đầu lại kinh ngạc, hỏi: “Nơi này là Tử Kim Sơn?”

“Đúng rồi đó, phản ứng của em thật chậm chạp.”

Khi còn học sơ trung Lâm Hiểu từng nghe bạn học nói qua, trên sườn núi ở Tử Kim Sơn có một cái đập chứa nước, ở đó buổi tối có rất nhiều đom đóm, cực kỳ đẹp. Lâm Hiểu nghe vậy, tâm hồn xao động, mong một ngày nào đó cùng bạn trai mình đi xem thì thật tuyệt.

Về sau, bạn trai thì không có, chỉ có ba Lâm lôi cô khỏi giường đi đến Tử Kim Sơn leo núi.

Được rồi, lý tưởng với sự thật thực ra rất chênh lệch.

Xem ra bây giờ, nguyện vọng ngày xưa coi như thành hiện thực. Cô đã có thể được “bạn trai” vào buổi tối dẫn lên Tử Kim Sơn leo núi.

Nhưng mà phong cảnh xưa kia sớm không còn, đom đóm xinh đẹp nay cũng chỉ còn một nửa...

Đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng Lâm Hiểu phản bác, Bác Thần quay đầu lại, thấy Lâm Hiểu đang nhìn hai con đom đóm mà ngẩn người, hắn không hiểu, nói: “Ngạc nhiên đến vậy sao? Hai con đom đóm cũng đáng để em nhìn lâu như thế sao?”

Lâm Hiểu phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh nhìn hắn nói: “Em đột nhiên nhớ ra, đây là Tử Kim Sơn vậy thì trước mắt chúng ta không phải là cái đập nước mà bao nhiêu người đã chết đuối ở đó sao?”

Lông mi Bác Thần giật giật, lời nói ngậm trong miệng thiếu chút nữa thoát ra. Tay chân Bác Thần điều chỉnh lại vị trí, hắn cẩn thận đứng sau lưng Lâm Hiểu nói: “Đúng rồi, thời tiết nóng như vậy, em có muốn xuống đó bơi vài vòng?”

6. Chương 6

Nhớ lại mối tình đầu

“Em có thể đem anh đá vào trong đó.”

Tầm mắt không còn nhìn vào đom đóm nữa, cô nhìn xung quanh một lượt. Dù là ban đêm nhưng bởi có ánh trăng rất sáng hơn nữa còn có đèn xe nên cảnh vật xung quanh cũng không đến nỗi tối như mực nhưng cũng không có nghĩa thấy rõ được cảnh đẹp, trừ bỏ mặt nước phía trước thì khung cảnh xung quanh nếu không phải cỏ dại thì chắc chắn là bụi cây nhỏ, thấp.

Chắc là do xung quanh quá yên lặng, Lâm Hiểu còn nghe được tiếng âm thanh ồn ào từ rất xa vọng lại nhưng khi cô muốn lắng tai nghe kĩ thì lại không nghe thấy rõ ràng.

“Đó là những người leo núi vào buổi tối, họ đi lên bằng một con đường khác.” Biết Lâm Hiểu nghi hoặc cái gì nên Bác Thần mở miệng giải thích luôn.

Lâm Hiểu giật mình, “Nga” một tiếng sau đó cũng không nói gì nữa.

Một lát sau, Bác Thần ném điều thuốc xuống, cũng không thèm dùng chân đạp tắt tàn thuốc rồi đi đến bên cạnh đập chứa nước.

Lâm Hiểu nhìn tàn thuốc nhú nhú mây: “Anh thật là giỏi, nếu khiến chỗ này bốc cháy thì làm sao bây giờ?” Nói xong, cô cẩn thận xem tàn thuốc còn lưu lại ánh lửa nào không, còn dùng chân dẫm dẫm vài cái.

“Buổi tối mùa hè không có gió làm sao dễ dàng bốc cháy được, lại đây, chúng ta đi xuống phía dưới đi.” Bác Thần đứng ở bậc thang xuống đập chứa nước, vẫy tay gọi Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu bước tới, tuy bậc thang phía dưới nhìn không rõ lắm nhưng cô vẫn nhìn thấy có nhiều chỗ gập ghềnh, cô không muốn đi loại đường như thế này nên do dự không đi tiếp.

Bác Thần giữ chặt cổ tay cô kéo cô xuống dưới: “Con gái đúng là phiền toái. Đi sát đằng sau anh này.”

Lâm Hiểu cẩn thận đi theo bước chân của hắn, lười đáp trả lại. Cũng may khi ra ngoài hôm nay cô ngồi xe công cộng nên không đi giày cao gót, bằng không thì không thể nào bước đi nổi.

Phía dưới khá ẩm ướt, đi khá khó khăn nhưng sau một vài bước thì Bác Thần chợt dừng lại. Lâm Hiểu theo sau hắn cũng không động đập.

“Chỗ kia.” Bác Thần vừa dứt lời thì đi đến bên cạnh một tảng đá không lớn không nhỏ ngồi xuống.

Lâm Hiểu không do dự, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nơi này không có nhiều nhà cao tầng cho nên vẫn có gió thổi thoảng qua, cô hất tóc mai ra sau tai, cảm thấy phong cảnh nơi đây tuy bình thường nhưng được chỗ rất yên tĩnh, mát mẻ thoải mái. Lâm Hiểu tâm tình thư thái, thuận miệng hỏi: “Làm sao anh tìm được chỗ này?”

Bác Thần liếc mắt nhìn cô nói: “Lúc học trung học cùng người yêu đầu tới.”

Lâm Hiểu nghe xong thì nhụt chí. Quả nhiên cô vô dụng hơn người khác nhiều, ước mơ từ thời học sơ trung cho đến nay mới miễn cưỡng thực hiện được, hơn nữa đám đom đóm kia đã sớm không còn. Cho đến nay, cô luôn thể hiện là một cô gái ngoan ngoãn, sơ trung hay trung học đều không dám yêu đương chỉ có thể mơ mộng, ôm đài nghe tiểu thuyết cả buổi. Nghe bạn học kể chuyện ai với ai đang yêu nhau, cô chỉ có thể kinh ngạc phụ họa theo, sau đó, trong lòng cũng mong muốn nhưng ... sơ trung hay trung học vẫn cứ như vậy trôi qua.

Lâm Hiểu đè nén cảm xúc trong lòng hỏi: “Anh yêu sớm quá nhỉ, sơ trung với trung học còn bao nhiêu người nữa?”

“Có thể có bao nhiêu, trung học một người, sau hai năm thì chia tay.”

“Tại sao lại chia tay? Bởi hai người thành tích học tập kém đi nên bị cha mẹ và thầy giáo phát hiện nên chia rẽ?” Lâm Hiểu vui sướng khi người gặp họa, tò mò hỏi.

“Em tưởng tượng nhiều quá đấy. Bởi cha mẹ ly hôn, mẹ cô ấy mang theo cô ấy đến một thành phố khác sống, rồi chia tay.”

Lâm Hiểu cảm thấy trong lời nói của hắn như mang theo phần hoài niệm nên quay đầu nhìn hắn, phát hiện mắt hắn long lanh ánh trắng, có vẻ vô cùng hiền hòa.

Chắc là người ta đang nhớ về mối tình đầu kia...

Lâm Hiểu đột nhiên không hỏi nữa, trong lòng trầm xuống không hiểu rõ.

Bác Thần tiếp tục nói: “Cao nhị năm đó, có một lần cô ấy nói muốn đến Tử Kim Sơn xem đom đóm, bọn anh nói dối cha mẹ muốn đi đến nhà bạn học nhóm qua đêm, sau đó hơn nửa đêm thì đi lên sườn núi, nghĩ lại lúc đó, đúng là tuổi trẻ.”

Lâm Hiểu nghe đến đoạn bọn họ hơn nửa đêm ở trên núi đến, trong mắt có điểm cổ quái: “Sau đó cả đem hai người đều nhìn đom đóm?”

“Không phải, xem được một lúc thì trở về, sau đó đến một quán ăn nhỏ ăn khuya, rồi ở đó đến sáng.” Bác Thần nói xong. Chợt phát hiện thấy có điểm không đúng, lập tức quay đầu nhìn Lâm Hiểu. Vừa thấy sắc mặt của cô thì biết ngay cô không thể nghĩ đến chuyện gì tốt được.

“Đừng suốt ngày đem đàn ông trở thành cầm thú, khi đó được bao nhiêu tuổi, lời nào nói ta đều rất chân thành.”

Lâm Hiểu quay đầu giả bộ nhìn cảnh vật phía xa, được rồi, cô quả thật hiểu sai. Cô bĩu môi nói: “Đúng là rất chân thành, đã qua nhiều năm mà anh còn nhớ rõ như vậy, anh cũng rất thâm tình.”

Bác Thần cười cười nói: “Em không hiểu gì về đàn ông hết.” Đàn ông, nếu có thể nhớ về tình yêu thì đại đa số sẽ nhớ về người yêu đầu, thậm chí là những chuyện không hề liên quan đến dục vọng lại càng khắc sâu nhớ kỹ.

Lâm Hiểu nhún vai, cô không hiểu hết ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng cô cũng không định hỏi.

“Em thì sao?” Bác Thần hỏi, cũng mang theo tinh thần vui sướng khi người gặp họa, “Sẽ không phải là không có tình yêu thừa học sinh chứ?”

Lâm Hiểu cứng đờ: “Yêu sớm chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi, tình yêu thời đó vẫn còn ngây thơ, chưa thành thực.”

Bác Thần nhướn mày: “Khi đó tình yêu sẽ chân thành mà tha thiết? Không lẽ hiện tại tình cảm của em mới thành thực?”

Một trận gió to thổi qua, lá cây phát ra âm thanh “sàn sạt”, rõ ràng chỉ là một câu phản bác thôi nhưng trong lòng Lâm Hiểu lại khổ sở. Cô không thích ở trước mặt người khác lộ ra tâm trạng mình bị chi phối, cô nói: “Em hơi khát, anh có mang theo nước không?”

“Trong cốp xe có, để anh đi lấy.” Nói xong, Bác Thần đứng lên, chuẩn bị đi.

Lâm Hiểu nắm lấy góc áo của hắn, nói: “Hay chúng ta đi chỗ nào khác uống nước lạnh đi. Chỗ này nhiều muỗi, em bị đốt không ít rồi.”

Bác Thần gạt đầu: “Đi thôi.”

Lúc nắm lấy cổ tay Lâm Hiểu không thuận lắm, Bác Thần đơn giản kéo cô lên, mang theo cô cùng đi lên.

Lòng bàn tay hắn khô ráo hơi thô ráp, chắc là do lâu lắm rồi Lâm Hiểu không nắm tay người đàn ông nào nên lúc này toàn bộ dây thần kinh xúc giác của cô đều tập trung ở lòng bàn tay. Tim của cô không hiểu tại sao đập nhanh hơn nhưng nghĩ tới khuôn mặt của hắn khi nói đến người yêu đầu, cô cảm thấy không chịu nổi, chỉ muốn hất tay hắn ra.

Cũng may trước khi cô bỏ tay ra, bọn họ đã xuống dưới núi, Bác Thần tự nhiên buông tay cô ra.

Lâm Hiểu nhìn hắn mở cửa xe, cúi đầu khẽ cử động các đốt ngón tay, cô có thể cảm giác được độ ấm hắn lưu lại trong lòng bàn tay đã bị gió đêm thổi đi mất rồi.

Có chút muốn giữ lại nhưng rốt cuộc vẫn không làm cái gì cả.

Từ ngọn núi yên tĩnh này đi ra phố phường sầm uất cứ như đi từ thế giới này sang một thế giới khác. Ban đầu vốn chỉ uống nước giải khát rồi ăn khuya nhưng Lâm Hiểu không có tâm trạng ăn nên bọn họ quyết định gói hết đồ lại đem về nhà ọi người. Loại chuyện này Bác Thần luôn làm theo ý kiến của cô, nên lúc mua xong hai người lái xe về nhà luôn.

Chỉ là không nghĩ tới khi về nhà, cửa hai bên đều khóa chặt, rất rõ ràng không có ai ở nhà.

“Đi đâu hết rồi?” Lâm Hiểu nhíu nhíu mày.

“Đến sân khiêu vũ?” Bác Thần cũng nghi hoặc.

“Ba em và ba anh nhất định không có khả năng làm loại chuyện này.” Lâm Hiểu không đồng ý với ý kiến của Bác Thần.

“Vào nhà đa, khi nào bọn họ về sẽ biết.” Một tay Bác Thần cầm túi đồ ăn một tay tìm chìa khóa.

Lâm Hiểu cũng mở túi, lấy ra chùm chìa khóa nữa.

Cho tới khi Lâm Hiểu mở ra hai cánh cửa nhà mình mới cảm giác được phía sau hình như không có tiếng động gì. Cô kì quái quay đầu lại, thấy Bác Thần tựa vào cửa sắt, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Lâm Hiểu hỏi.

“Lúc đi mẹ anh thúc giục gấp quá, anh quên mang theo chìa khóa rồi.”

7. Chương 7

Bị tính kế vẫn cam tâm tình nguyện

Khi Lâm Hiểu đi ra từ toilet, Bác Thần đang ngồi trên xô pha, uống nước trái cây, chăm chú xem ti vi.

Cô chậm rãi đi đến, ngồi xuống sàn, cầm lấy trà sữa uống vài ngụm.

Bác Thần không chú ý xem ti vi nữa, cúi mắt xuống nhìn Lâm Hiểu, mái tóc đen dài xõa tung ôm lấy cổ và phân tán ở trên lưng cô.

Trên ti vi đang chiếu một trận bóng đá, trong mắt Lâm Hiểu chỉ là hai tên con trai cùng tranh giành một quả bóng, chẳng buồn cười chút nào.

Cô quay đầu nhìn Bác Thần nói: “Chuyển kênh khác đi.”

Bác Thần không trả lời, nhưng tay trái cầm lấy điều khiển từ xa, bắt đầu chuyển kênh, từng kênh dừng lại ba, bốn giây.

Liên tục thay đổi hai mươi kênh nhưng không cái nào khiến Lâm Hiểu hứng thú, cho đến khi Bác Thần chuyển đến chương trình thể giới động vật, Lâm Hiểu nói đơn giản: “Để kênh này đi.”

Giọng nam thuyết minh trầm ấm mà tiêu chuẩn nhưng Lâm Hiểu có chút xuất thần, ánh mắt cô không có tiêu cự nhìn đi nơi khác nhưng cô bắt buộc mình phải nhìn về phía ti vi. Đột nhiên ánh mắt cô đảo tới tủ giày ngoài cửa, ngập ngừng vài giây rồi đứng dậy.

Động tác này rất đột ngột, Bác Thần khó hiểu nói: “Làm sao vậy?”

Lâm Hiểu không trả lời, cô mở tủ giày ra cẩn thận xem xét. Một lúc lâu sau cô xoay người nhìn về phía Bác Thần nói: “Dép lê của mẹ em không thấy nhưng đôi giày thường dùng đi ra ngoài lại ở đây.”

Bác Thần nghe xong cũng đứng lên, đến bên Lâm Hiểu nhìn vào tủ giày, quả nhiên không thấy dép lê mà bình thường mẹ Lâm Hiểu vẫn đi.

Bác Thần nhú mày rồi cười tủm tỉm nhìn Lâm Hiểu: “Em đoán xem bọn họ đi đâu?”

Lâm Hiểu cúi đầu, tự hỏi vài giây, chần chừ nói: “Chẳng lẽ là nhà dì Sở bên kia?”

“Anh cũng đoán thế.” Bác Thần nói, tùy tay mở cửa ra.

Trong khu chung cư này tất cả đều là hàng xóm quen biết nhau đã lâu, cũng có nhiều nhà rất thân thiết với nhau. Lâm gia và Lý gia tình cảm gắn bó nhưng cũng thân thiết không kém với các nhà ở tầng một. Dù không quen thân với nhiều nhà lắm nhưng nếu muốn đi chơi ở tầng khác chắc chắn đó chỉ có thể là nhà dì Sở.

Lâm Hiểu và Bác Thần đi giày vào cùng nhau đến nhà dì Sở trên tầng 5. Vừa mới tới tầng bốn còn hai đoạn cầu thang nữa đã nghe thấy tiếng ồn ào phía trên, hai người ăn ý nhìn nhau, tiếp tục đi lên. Quả nhiên truyền đến âm thanh đánh mặt chược cùng với tiếng dì Lan, một lát sau tiếng nói của mẹ Lâm cũng truyền tới.

Bác Thần bắt đắ dĩ cười khỏ, thấy Lâm Hiểu đĩnh đi lên thì giữ chặt tay cô, ngón trỏ chỉ xuống dưới. Lâm Hiểu biết hắ bảo xuống dưới nhưng không rõ vì sao phải đi xuống nên phát ngốc đứng yên một chỗ.

Thấy Lâm Hiểu không có phản ứng gì, Bác Thần đơn giản kéo cổ tay cô đi xuống dưới.

Đến khi xuống dưới tầng một, cuối cùng Lâm Hiểu không nhĩn được nghi hoặc hỏi: “Sao không gọi bọn họ?”

“Chúng ta giả vờ như không biết gì chờ bọn họ trở về, mẹ anh nhất đĩnh sẽ rất vui. Khó khi nào cho bà ấy một lần tính kế được anh.” Bác Thần lắc đầu như vô cùng bắt đắ dĩ nhưng khuôn mặt lại tươi cười, khoan dung mà dễ dàng tha thứ.

Lâm Hiểu cảm thấy lời nói và vẻ mặt của hắ không giống như đang nói về mẹ mình mà ngược lại giống y như nói về đứa con gái nghịch ngợm của mình. Cho đến lúc này Lâm Hiểu mới đột nhiên nhớ ra, người này đối với cha mẹ mình tốt lắm, tuy rằng bên ngoài cứ hay chống đối với mẹ mình.

“Anh rất hiếu thuận.” Lâm Hiểu cười khẽ, mở cửa đi vào trong nhà.

Bác Thần cũng cười nói: “Yên tâm, nhân phẩm của anh rất tốt, đối với cha mẹ hiếu thuận mà đối với vợ cũng hiếu thuận như với cha mẹ vậy.”

Lâm Hiểu cảm thấy hắ cố ý nói lời này, nghe qua còn như đùa giỡn. Đường như Bác Thần biết cô lo lắng cuộc sống sau khi kết hôn.

Cô liếc mắt nhìn hắ: “Em rất sợ những người con trai quá có hiếu, mọi việc đều nghe theo cha mẹ, chồng một đồng nghiệp của em cũng như vậy, cô ấy nhiều lúc khổ sở chỉ muốn lỵ hôn.”

Bác Thần nói: “Ồi chào, vậy em gắ cho anh sẽ chiếm ngay một ưu thế lớn, cho dù mẹ anh không bao giờ nghe anh còn anh thì nghe mẹ anh, nhưng bà ấy lại tuyệt đối nghe lời em.”

Lâm Hiểu nhớ lại ánh mắt yêu thương đầy vui sướng của dì Lan khi nhìn cô, nhĩn không được đắ ý, khuôn mặt tươi cười. Nhưng cô chợt nghĩ đến một câu nói: cho dù vui về con dâu nhưng con mình vẫn là hơn hết.

Bác Thần đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cười cổ quái nói: “Cái này em cũng biết đấy, mẹ anh rất ghét con trai quá nghe lời mẹ mình.”

Lâm Hiểu sững sốt một giây sau đó nhớ ra nội dung trò chuyện là dì Lan thường hay nói với mẹ mình, trong đó có một nửa là oán giận chú Lý ngu hiếu, nghĩ tới đó, Lâm Hiểu phì cười.

Lại lần nữa ngồi trước ti vi, Lâm Hiểu tự mình cầm điều khiển chuyển kênh, đổi được vài lần thì vừa vặn chuyển đến một phim do Mỹ sản xuất nên dừng lại luôn. Lâm Hiểu nhớ có hộp bánh quy đặt trong ngăn tủ, đem ra, hai người vừa xem vừa ăn. Đại khái bởi vì cùng nhau phát hiện ra âm mưu nhảm chán của phụ huynh hai bên cho nên tâm trạng cả hai rất thoải mái. Hoàn toàn không còn không khí nhậ nhẽo vừa rồi, hai người ta một câu người một câu tán gẫu không ngừng.

Có khi nói đến dì Lan lúc lại nói về mẹ Lâm, sau thì kể về quãng thời gian Bác Thần làm việc ở bên ngoài gặp được điều gì thú vị. Bác Thần ăn nói rất giỏi, chỉ kể thôi mà vẫn cuốn hút, Lâm Hiểu nghe chăm chú, còn bị chọc cười không ngừng, hai người không hề keo kiệt, lời nói “ác độc” cứ thể truyền tới đối phương.

Về phần bộ phim Mỹ đang chiếu, chẳng ai biết nó diễn ra nội dung gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cửa Lâm gia được mở ra. Khi mẹ Lâm và dì Lan mở cửa ra thì nhìn thấy Lâm Hiểu đang khoanh chân ngồi trên sofa ăn bánh quy, Bác Thần thoải mái ngồi bên cạnh, đường như hai người mới nói được một nửa thì bị tiếng mở cửa đánh gãy.

Tình hình này vô cùng rõ ràng, hai người ở trong nhà chỉ đơn thuần nói chuyện phiếm.

Hai mẹ vừa bước vào, Bác Thần đã đứng dậy, nhìn về phía mẹ Lâm, lễ phép gọi “Dì Cẩm” sau đó ngượng ngừng giải thích: “Cháu ra khỏi nhà quên mang theo chìa khóa nên phải ở nhờ nhà dì.”

Khuôn mặt mẹ Lâm hơi mất tự nhiên nhưng vô cùng sáng khoái gắ đầu: “Tiếp tục ngồi chơi đi, ở lại uống chén trà.”

“Không được rồi, chúng cháu vừa rồi đã uống một cốc lớn, cháu còn phải trở về tắm rửa nữa.” Bác Thần cười cười đi tới bên mẹ mình, kéo kéo mẹ mình ý bảo bà tạm biệt mẹ Lâm.

Lâm Hiểu loáng thoáng nghe được: “Mẹ đi đâu vậy? Điện thoại thì tắt máy, con lại quên mang chìa khóa...” những câu khác không nghe rõ, chắc bọn họ đã vào trong nhà.

Lâm Hiểu đi tới sô pha cất hộp bánh, hỏi mẹ Lâm: “Cha đi đâu hả mẹ?”

“Cha con cả ngày việc đông việc tây, buổi tối nghe điện thoại từ công ty gọi tới, nói sẽ về sớm.”

Lâm Hiểu “vâng” một tiếng, cũng không ngoài ý muốn.

Đợi đến khi Lâm Hiểu đổ rác xong, mới nhận ra mẹ cô vẫn đứng yên ngoài cửa. Cô kì quái xoay người, phát hiện vẻ mặt mẹ mình biểu tình muốn nói lại thôi vô cùng rõ ràng

Lâm Hiểu thở dài, vỗ vỗ bụi trên tay nói: “Mẹ, mẹ có gì thì nói ra đi, không cần ngại đến khó chịu.”

Lâm Hiểu vừa nói xong, mẹ Lâm ngay lập tức đến bên cạnh cô, kéo cô ngồi xuống sô pha, vỗ nhẹ đùi con gái rồi nói: “Hiểu nha đầu, con cùng Bác Thần đã tìm hiểu nhau được một tháng rồi phải không?”

Lâm Hiểu nghĩ nghĩ, cũng không nhớ rõ lắm: “Đại khái thế.”

Mẹ Lâm căn bản không thêm để ý câu trả lời của cô, chẳng qua chỉ muốn thả con tép bắt con tôm: “Vậy con cảm thấy sao? Đứa nhỏ Bác Thần có được không?”

Lâm Hiểu co rút khóe miệng, hỏi ngược lại: “Cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức anh ấy, nếu anh ấy có vấn đề, mẹ có thể đem con ghép cho anh ấy sao?”

Mẹ Lâm nghe vậy khuôn mặt tươi cười: “Mẹ đang hỏi thằng bé đối với con có tốt không? Nếu không tốt cho dù thân thiết nhà ta cũng không cần.”

Lâm Hiểu nghe thấy lời này cảm giác rất ấm áp, nhân tiện nói: “Rất tốt.” Sau đó Lâm Hiểu nhớ tới chuyện tối nay, hậm hực: “Nếu mẹ thực sự cảm thấy anh ấy đối với con không tốt thì không cần, sao còn cố ý để con với anh ấy cô nam quả nữ cùng chung một phòng, nếu anh ấy bắt nạt con thì làm sao?”

Mẹ Lâm lập tức cầm tay Lâm Hiểu khẩn trương: “Nó bắt nạt con à?”

“Không...” Lâm Hiểu cảm thấy có đôi lúc mẹ cô làm cô cảm thấy không biết nói gì.

“Vậy thì tốt.” Mẹ Lâm thở ra một hơi.

Lâm Hiểu nghe thấy lời mẹ cô nói, trừng mắt to, ngay cả giọng nói vẫn luôn bình tĩnh cũng cao lên vài phần: “Cái gì vậy thì tốt? Nếu anh ấy bắt nạt con thì sao? Con rốt cuộc có phải con đẻ của mẹ không?”

Mẹ Lâm vội vàng nói: “Đứa nhỏ này, nếu con không phải con đẻ thì mẹ cần gì lo lắng cho con đến thế? Con tưởng mình vẫn là đứa bé à? Năm nay 26 sang năm 27, thêm vài năm nữa xem con còn gả ra ngoài nổi không?”

Nói xong câu cuối, mẹ Lâm cảm thấy rất tức giận nhưng vẫn cố giữ giọng hòa hoãn, tiếp tục nói: “Đứa nhỏ Bác Thần khá tốt, gia đình hòa thuận khá giả, con gả sang đó cũng không tệ. Mẹ đã sớm thương lượng với dì Lan, nếu tối nay thực sự phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ chọn ngày tổ chức cho hai đứa luôn, càng nhanh càng tốt.”

Lâm Hiểu vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng cảm thấy vài phần thoải mái: “Bọn con không phát sinh chuyện gì, mẹ và dì Lan cũng đỡ phải bận việc rồi?”

Mẹ Lâm bị kiểm hãm, lại lập tức nói: “Không phát sinh chuyện gì cũng tốt, chứng tỏ đứa nhỏ Bác Thần rất thuần hậu! Hôn sự của hai đứa càng phải làm nhanh, nếu không làm nhanh, thằng bé bị đoạt mất làm sao bây giờ?”

Lâm Hiểu châm chọc nói: “Mới có bao lâu? Nhanh như vậy đã kết hôn, mà mẹ làm sao biết được sau khi anh ấy kết hôn rồi sẽ không bị người ta đoạt mất?”

Ngữ khí Lâm Hiểu không tốt nhưng mẹ Lâm không hề tức giận, ngược lại lời nói khuyên cô sâu sắc: “Hiểu nha đầu, đàn ông chính là như vậy, trong phim truyền hình nói cái gì một lần bắt trung cũng không thể tha

thứ, nhưng hôn nhân làm gì có quyển sách hay ai đó dạy chúng ta phải làm sao. Con không thể biết được sau này nó có phải lòng một đứa con gái nào khác không nhưng nó phải lựa chọn trách nhiệm với gia đình, chỉ dựa vào điểm ấy thôi, thằng bé Bác Thần rất được. Con đứng ngang bướng nữa, trước kia cứ chần chừ mãi, lần này tuyệt đối không được.”

Lâm Hiểu nhìn thần sắc kiên định của mẹ Lâm, giật giật môi, còn muốn nói nhưng không thể thốt nên lời.

8. Chương 8

Hứa hẹn này nọ

Hôm sau Lâm Hiểu tự mình đi làm, cô không muốn mỗi lần đều phiền Bác Thần đưa đón cho nên vẫn như thường ngồi đợi xe bus.

Cả một ngày ngồi trong văn phòng, Lâm Hiểu đều không yên lòng. Khi Trần Óanh đến tìm Lâm Hiểu thì nhìn thấy hai mắt Lâm Hiểu đại ra nhìn màn hình máy tính, một lúc lâu mà chông mắt cũng không chuyển một chút.

Trần Óanh vụng trộm đi tới, vỗ bả vai Lâm Hiểu, hét to: “Hi!”

Lâm Hiểu bị dọa hoảng sợ, tinh thần còn chưa ổn định, quay về phía sau mới phát hiện khuôn mặt Trần Óanh đang tươi cười nhìn cô. Lâm Hiểu định thần lại, thở phào: “Cậu muốn hù chết mình sao cô nàng chết dẫm kia!”

Trần Óanh cười càng vui vẻ: “Mình còn không phải muốn cậu tỉnh lại sao, xem đầu óc cậu vừa rồi không biết bay đi nơi nào rồi.”

Nói xong, ôm lấy bả vai Lâm Hiểu cười xấu xa: “Vừa nghĩ cái gì? Đàn ông?”

Lâm Hiểu trừng mắt nhìn bạn tốt: “Cậu nghĩ mình với cậu là cùng một loại người sao?”

Trần Óanh cười “hắc hắc” vài tiếng, kéo chiếc ghế trống bên cạnh ngồi xuống, so với Lâm Hiểu tinh thần uể oải, Trần Óanh ngược lại vô cùng cao hứng.

“Cho cậu biết này, bạn trai mình cuối cùng đã tranh thủ được cơ hội điều chuyển, sau ít thời gian nữa, anh ấy có thể đến công ty bên này làm việc rồi, đến lúc đó mình có thể ngày ngày ở bên cạnh anh ấy rồi.” Trần Óanh càng nói càng hứng khởi, trên mặt là nụ cười ngọt ngào.

“Chúc mừng cậu, cuối cùng đã khổ tận cam lai.”

Lời này Trần Óanh rất thích nghe, tiếp tục nói: “Sau khi anh ấy ổn định công việc bên này, bọn mình sẽ mua nhà rồi kết hôn.”

“A~~ Hay cậu lập luôn kế hoạch xem nên sinh con trai hay con gái đi?”

Trần Óanh vừa định nói “Đúng!” đột nhiên nhớ ra việc này căn bản là không thể thực hiện được. Quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười bốn cợt của Lâm Hiểu.

“Người người này!” Ý thức được mình bị lừa giỡn, Trần Óanh cù lên thất lực Lâm Hiểu, chọc Lâm Hiểu trốn tránh tránh phải.

Thế giới này kỳ diệu vô cùng, có người luôn tâm niệm kết hôn, có người ... lại sợ hãi hôn nhân.

Công tác buổi chiều cuối cùng cũng hoàn thành, vốn tưởng sẽ về nhà luôn nhưng vừa tan tầm, Bác Thần gọi điện thoại tới, hẹn Lâm Hiểu ăn cơm, cô đáp ứng.

Khi Lâm Hiểu mở cửa xe ngồi vào trong, cô không khống chế được ách xì một cái, hai mắt lấp lánh nước. Cô mới nhớ tới hôm qua ngủ không ngon, sáng sớm phải dậy đi làm nên càng thêm mệt mỏi.

Bác Thần nhìn cô hỏi: “Hôm qua ngủ không ngon?”

Lâm Hiểu lắc lắc đầu nhưng sắc mặt có chút khốn đốn mệt mỏi, rõ ràng đáp án của cô không hề có sức thuyết phục.

Hôm qua tới tận khuya cô mới ngủ được, bằng không sẽ không có tinh thần như vậy. Lời nói của Lâm mẹ luôn vang lên trong đầu cô, lý trí bảo, những điều đó một chút cũng không sai, điều kiện của Bác Thần rất tốt. Có nhà có xe, thậm chí di Lan từng ám chỉ nếu ngại nhà bọn họ quá nhỏ thì có thể mua cái lớn hơn, sở dĩ nhiều năm rồi không muốn mua chỉ bởi vì luyến tiếc lão hàng xóm mà thôi.

Nhưng lý trí cũng bảo, cô ở cùng Bác Thần cũng không bài xích nhưng vẫn không thể hoàn toàn chấp nhận kết hôn với hắn. Mặc dù rất quen thuộc với Bác Thần, nhưng cô không giống với Trần Oánh tự do yêu đương rồi từng bước một đi tiếp, đối với cuộc hôn nhân này, thay vì tiến tới, cô còn rất nhiều điều không xác định và hoài nghi.

Cô ngủ không yên, không nhịn được hỏi mình một lần lại một lần, kết hôn luôn như vậy sẽ không có vấn đề gì sao? Hai người không yêu nhau chỉ dùng ý thức trách nhiệm buộc lại bằng một cuộc hôn nhân, thật sự không có vấn đề gì sao?

Lâm Hiểu không nghĩ ra cũng không tìm thấy đáp án nhưng cô không dám và càng không đủ sức để ngăn cản cuộc hôn nhân này. Cô chán ghét chính mình nhưng không biết làm sao thay đổi.

Bác Thần nhìn mắt Lâm Hiểu, đánh tay lái rẽ sang đường khác, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Mẹ em bàn với em về chuyện hôn sự à?”

Khuôn mặt Lâm Hiểu cứng đờ, kỳ thực cô vốn nên đoán được, mẹ cô đã hiểu rõ sự tình như vậy huống hồ là di Lan. Lâm Hiểu gật gật đầu: “Phải”.

Bác Thần quay đầu nhìn thoáng qua biểu tình của cô, cau mày tự hỏi vài giây, đột nhiên dừng xe lại ven đường.

Lâm Hiểu không chuẩn bị tâm lý, bởi quán tính mà bị đập mạnh vào ghế dựa đằng sau, cô hoảng sợ, sau khi phục hồi tinh thần thì hỏi: “Sao anh phanh xe gấp vậy?”

Bác Thần nghiêng người nhìn cô, khuôn mặt khó khi nào nghiêm túc như bây giờ: “Em không muốn?”

Lâm Hiểu trong nháy mắt không hiểu hắn nói gì: “Cái gì không muốn?”

Chưa dứt lời, cô đã phản ứng lại, sợ run vài giây mới nói: “Em chưa nói không muốn.”

Bác Thần nhìn cô, muốn tìm ra ý nghĩ chân thật của cô nhưng không thành công. Hắn thở dài, giọng nói lạnh nhạt: “Chuyện nàu quả thực có hơi gấp, mẹ anh chỉ có mình anh là con trai, muốn có cháu bé lắm rồi, tới qua bà nói cho anh việc kết hôn của chúng ta, anh không phản đối, nói tùy em quyết định. Trên thực tế, cho dù em quyết định như thế nào đều được, anh cũng không phải loại đàn ông đeo bám, nếu em không muốn, cứ nói thẳng, mẹ anh với anh đều không trách em.”

Lâm Hiểu bất an ngón tay giật giật, trong lòng cô giằng co nhiều cảm xúc, cố gắng áp chế cảm xúc xuống, cô hòa hoãn nói: “Nếu phải kết hôn với người nào khác, em tình nguyện kết hôn với anh, đây là nói thật.” Nói xong ánh mắt cô cũng sáng ngời hơn vài phần.

“Cho nên em quả thật không có không muốn, chỉ có chút không yên mà thôi.” Lâm Hiểu tiếp tục nói, mí mắt hơi buông xuống.

Bác Thần thở dài nhẹ nhõm, nói: “Tóm lại, em có thể trở về tiếp tục lo lắng, dù đáp án là gì anh cũng sẽ nhận.”

Lâm Hiểu gật gật đầu, không dùng lời nói.

Hai người đến một nhà hàng, chọn món ăn, chờ đồ ăn mang lên, ăn xong.

Từng bước tiến hành giống như bình thường, tuy không khí không thoải mái như trước kia nhưng cũng không có xấu hổ hay trầm mặc.

Khi ăn xong, sắc trời đã tối hoàn toàn, ánh đèn quảng cáo trên đường đã sáng, kéo dài suốt con đường họ về nhà.

Hai người một trước một sau lên cầu thang, Lâm Hiểu lấy chìa khóa ra mở cửa thì nghe thấy tiếng gọi của Bác Thần: “Chờ chút!”

Lâm Hiểu quay đầu, dừng lại: “Sao vậy?”

Bác Thần đi lên từng bước, ban đầu nhẹ nhàng cầm tay cô sau chặt dần. Hắn giương mắt, lại phát hiện biểu tình trên mặt Lâm Hiểu rất ngốc, ngay cả miệng cũng hơi hơi mở ra. Vốn muốn nói trông em thật ngốc nhưng không thể thốt nên lời, chuyển thành một nụ cười khê.

Sau đó khuôn mặt hắn không nhanh không chậm tiến về phía trước, trong khi Lâm Hiểu còn chưa hiểu chuyện gì, môi của cô bị chạm nhẹ, còn chưa cảm giác được độ ấm của đối phương đôi môi kia đã rời đi, ánh mắt Bác Thần nhìn thẳng cô.

Lâm Hiểu cảm giác lòng mình đã bị nụ hôn chuồn chuồn lướt nước kia mở ra nhưng cô không tỏ ra phản ứng gì, chỉ khê mân môi, đồng dạng nhìn thẳng hắn.

Đại khái bởi vì trời tối, ánh đèn ngoài hiên cũng không chiếu rõ, xung quanh ba mặt đều là nhà, chỗ này càng giống như một không gian bị bịt kín. Ánh đèn ấm áp chiếu lên mặt Bác Thần nhưng Lâm Hiểu chỉ thấy con người đen của người đối diện như tỏa sáng, cái khác đều không thấy rõ, giống như máy ảnh chỉ chụp được cảnh mình cần còn những thứ xung quanh đều nhạt nhòa.

Bác Thần cầm tay Lâm Hiểu đặt lên ngực mình, thanh âm trầm thấp: “Tuy anh không được tốt, cũng không có lòng tin mình sẽ là một người chồng tốt... Nhưng nếu em thực sự nguyện ý theo anh cả đời, anh sẽ cố gắng hết sức, về sau nếu anh làm chuyện gì khiến em mất hứng, em cứ nói ra, sai anh sửa, đồng dạng, em không tốt, anh cũng sẽ nói với em.”

Bác Thần ngừng lại, một lúc sau mới nói tiếp: “Em là một cô gái tốt, anh nhất định sẽ đối tốt với em... cho nên, em không cần sợ hãi.”

“ ... ”

Thực ra trong rất nhiều trường hợp, hứa hẹn linh tinh gì đó chẳng qua chỉ là lừa gạt tiểu nữ sinh thôi. Nhưng chết tiệt là, loại hứa hẹn này không hề bắt buộc người nhận phải tin tưởng nó, lại vẫn làm cho người ta nhìn không được chờ mong. Không phải chưa từng nghe, không phải vì nó quá ngọt ngào nhưng đối với Lâm Hiểu đang trôi nổi không tìm ra phương hướng ỉnh, lời hứa này giống như một mảnh gỗ mục cứu mạng, chẳng biết bao giờ sẽ vỡ vụn nhưng vẫn không nhìn được ôm chặt nó, chờ mong, mảnh gỗ mục sẽ đưa cô đi một con đường khác, một chút lại một chút, đem cô tới bên chiếc thuyền cho dù chỉ là chiếc thuyền nhỏ trôi nổi trên biển.

Lâm Hiểu, rút cuộc thì mày cũng chỉ là một đứa con gái bình thường ý chí không kiên định mà thôi. Dễ dàng cảm động, dễ dàng tin tưởng ... dễ dàng thỏa mãn.

9. Chương 9

Đối gặt chính mình

Lâm Hiểu vẫn bình thường như trước, ở trong phòng ôm máy tính dạo qua các diễn đàn. Ẩn ẩn nghe phòng cách vách truyền đến tiếng thảo luận của Lâm ba, Lâm mẹ, phỏng chừng đang nói đến chuyện của cô.

Lâm Hiểu có chút luống cuống, tin tức trên diễn đàn nhanh chóng được cô xem hết. Qua hồi lâu, cô tắt máy, ôm gối tựa vào giường. Đột nhiên, cô nhớ lại cảm giác môi chạm môi hôm qua, tâm tình xao động không thể khống chế. Lâm Hiểu như tức giận dùng sức đập vào chăn rồi ôm đầu rúc vào trong chăn hơn nửa ngày, đợi đến khi xung quanh yên ắng hết mới bò ra, đi xuống giường.

Dù sao, việc này cô cũng bị thúc giục vô số lần. Mặc dù thảm như vậy nhưng cô không đến mức tức giận muốn chống đối mọi người, một khi nghĩ nhiều cũng vô dụng, hay...thử chấp nhận đi...

Huống chi tới hôm qua không ngủ được, đêm nay không thể tiếp tục như thế.

Nhưng mà, vận mệnh chính là có đôi khi bắt ta chán ghét cái gì đó, mà tự lừa dối mình cố gắng vui vẻ chấp nhận mới chính là con người.

Đến khi lựa chọn, vào lúc ta đã chấp nhận vận mệnh an bài thì lại có một sự chuyển biến bất ngờ, đem tất cả ý chí cùng quyết tâm của ta đánh vỡ sau đó cười nhạo rời đi.

Ngày hôm sau, Lâm Hiểu vẫn tuân theo đúng tiết tấu bình thường, đi làm tan tầm rồi về nhà. Nghe Lâm mẹ nói, bà và dì Lan hôm nay phải đi xem bát tự, chuẩn bị chọn ngày hoàng đạo. Bước chân Lâm Hiểu trở về nhà rất chậm rất chậm, giống như làm như vậy có thể kéo dài thời gian tổ chức hôn lễ cũng có thể kết hôn muộn hơn. Kỳ thật có thể có tình huống tệ nào đó xảy ra, ví như hai người bát tự không hợp? Thực ra trong lòng Lâm Hiểu không hề hy vọng bát tự của hai người không hợp dẫn đến không thể kết hôn, nếu thực sự xảy ra sẽ vô cùng đáng tiếc. Chính là đáng tiếc cái gì, phỏng chừng có cho cô nói nửa ngày cũng không nói được cái gì.

Lâm Hiểu mở cửa chợt nghe thấy tiếng than thở của hai người phụ nữ, cô hoàn toàn không ngờ tới sẽ gặp bầu không khí thế này. Trong lòng Lâm Hiểu hoảng sợ, chẳng nhẽ khéo như thế, đúng là bát tự không hợp sao? Vậy bọn họ làm sao bây giờ?

Nếu Lâm Hiểu có thể tỉnh táo hơn một chút nhất định sẽ cảm thấy mình điên rồi.

Đẩy cửa ra, Lâm Hiểu chần chờ mở miệng: “Mẹ, dì Lan.”

Lâm mẹ thấy Lâm Hiểu trở về, vội vàng gọi cô đi tới, Lâm Hiểu thuận theo bước đến. Hơn nửa ngày, nghe Lâm mẹ và dì Lan trái một câu phải một câu, cô “nga” một tiếng. Trong lòng không phân rõ là thương tâm hay may mắn. May mắn, may mắn ở chỗ nào?

Lâm mẹ vỗ nhẹ đùi dì Lan an ủi: “Lan Tâm à, chuyện này cũng không có biện pháp, có lẽ do ông trời an bài, mọi người thường nói chuyện tốt gì trải qua gian nan mới bền vững được, chúng ta có chuyện tốt như vậy, gặp gian nan cũng bình thường.”

Biểu tình dì Lan uể oải, khuôn mặt vốn chăm sóc rất tốt nay dường như già thêm vài phần. Bà thở dài thật mạnh, tay vỗ lên tay Lâm mẹ, áy náy nói: “Tôi sợ chậm trễ Hiểu nha đầu, A Cẩm, nếu bà chờ không kịp, thì tìm cho Hiểu nha đầu đối tượng khác cũng không sao, tôi không trách bà, có trách thì trách Tiểu Thần đứa nhỏ này không có phúc khí.”

Lâm mẹ cả giận nói: “Nói gì vậy, Hiểu nha đầu nhà tôi đã nhận thức Bác Thần nhà bà rồi, cho dù bà quăng cũng quăng không được đâu, Hiểu nha đầu, con nói có đúng không?”

Đột nhiên bị điểm danh, Lâm Hiểu cả kinh. Còn chưa biết nên phản ứng thế nào đã nhìn thấy khuôn mặt dì Lan hớn hờ trong chớp mắt, thân mình Lâm Hiểu cứng đờ. Cô cảm thấy mình đang phải thừa nhận cái gì đó đáng sợ.

Dì Lan đứng lên, kéo Lâm Hiểu ngồi bên cạnh bà, từ ái nói: “Lâm Hiểu đừng giận Tiểu Thần, việc này không phải lỗi của nó, vận mệnh a, Tiểu Thần nó cũng không khống chế được. Nhưng mà, thầy tướng nói, sang năm, chỉ cần chờ tới sang năm là có thể, bát tự của các con là “giai ngẫu thiên thành”, tương lai ân ái cả đời.”

Đầu óc Lâm Hiểu giống như bị gió tuyết đóng băng, hoàn toàn không biết mình nên trả lời cái gì, chỉ biết tiếp tục kiên trì gặt đầu.

Dì Lan cười càng thêm từ ái, vỗ nhẹ tay cô: “Ồ trong lòng dì, con đã sớm là con dâu nhà ta. Nếu về sau Tiểu Thần dám bắt nạt con, con cứ trực tiếp nói với dì, nên đánh dì sẽ đánh cho con.”

Lâm Hiểu tiếp tục gặt đầu cứng nhắc.

Lâm mẹ kéo cánh tay dì Lan: “Xem bà nói kìa, Bác Thần là đứa nhỏ tốt, tôi còn sợ Hiểu nha đầu nhà tôi không hiểu chuyện khiến Bác Thần nhà bà ghét bỏ. Lan Tâm, kỳ thực chuyện này cũng không hẳn đã xấu, tuy rằng hai đứa ở cạnh nhau nhưng sau khi lớn lên xa cách rất nhiều, cho bọn chúng thời gian bồi dưỡng cảm tình cũng tốt.”

Dì Lan cũng vui mừng đồng tình: “Đúng, đúng, đúng là ý này.”

Hôn sự của Lâm Hiểu cùng Bác Thần cứ như thế bị hoãn. Cô không biết có nên cảm tạ thầy tướng xem bát tự hay nên cảm tạ Lâm mẹ và dì Lan đã đi xem bát tự.

Mặc dù hiện tại đang ở thế kỷ 21, Lâm mẹ và dì Lan vẫn tin tưởng trước khi kết hôn phải đi xem bát tự. Hôm sau Lâm mẹ cùng Lâm ba ba xin phép nghỉ. Từ sáng sớm đã cùng dì Lan đi tới chỗ một thầy tướng khác trong thôn cách khá xa xem lại bát tự, kết quả lần này có vẻ tốt hơn, thầy tướng nói bát tự hai người rất hợp nhau, đáng tiếc năm nay nhà trai gặp hạn không nên kết hôn, nhà gái bên này lại không việc gì.

Lâm Hiểu chậm rãi tiêu hóa tin tức này, điều chỉnh cảm xúc một chút, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Tối nay Bác Thần có cuộc họp. Đứng trước cửa nhà nghe thấy giọng của mẹ mình bên nhà Lâm Hiểu, không hề do dự đẩy cánh cửa khép hờ đi vào.

“Mẹ, dì Cầm.”

Bác Thần vừa đến, dì Lan vội vàng đứng lên, vỗ vỗ trán nói: “Tối nay tôi còn chưa có làm cơm, về nhanh thôi.”

Dì Lan vừa ra khỏi cửa, Bác Thần hướng mẹ con Lâm Hiểu cười cười, đi theo ra ngoài.

Thời điểm ăn cơm tối, dì Lan còn bảo Bác Thần bưng tới non nửa bàn đồ ăn, người hai nhà được một bữa náo nhiệt.

Lâm Hiểu ăn xong cơm chiều đang rửa bát. Lại bị Lâm Mẹ gọi vào phòng giáo dục thông suốt tư tưởng, ý tứ đại khái muốn cô không cần để ý, một năm sẽ nhanh qua, nhân dịp này cô cùng Bác Thần tiếp tục gặp gỡ, tranh thủ khiến hấn càng thêm yêu thích mình.

Lâm Hiểu vẫn một bộ mặt than, vâng dạ đáp lại, vất vả chịu đựng cho tới khi Lâm mẹ nhắc đi nhắc lại hai, ba lần mới thả cô về phòng.

Trở lại phòng, không biết làm sao Lâm Hiểu cảm thấy không thoải mái, phiền chán lẩn trên giường vài vòng. Nửa giờ sau, cô không chịu nổi, thay quần áo, cầm chìa khóa chuẩn bị xuống dưới mua chút đồ ăn vặt khao chính mình.

Lúc này đã hơn 10 giờ, Lâm mẹ và Lâm ba ba ở trong phòng xem ti vi không đi ra. Lâm Hiểu không báo với hai người, im lặng đi ra ngoài.

Phía dưới có một cửa hàng bán đồ ăn vặt, Lâm Hiểu mua vài gói khoai tây chiên rồi chậm rãi trở về nhà.

Tình huống của Bác Thần bên này cũng không khác lắm, thậm chí còn bị kịch hơn. Mẹ hấn đã nói chuyện với hấn hơn 3 giờ rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Bác Thần quá buồn ngủ, thật vất vả mới nghe thấy tiếng chuông báo máy giặt giặt xong nên nhanh chóng xung phong nhận việc phơi quần áo.

Trùng hợp là khi Bác Thần đang phơi quần áo vừa vặn nhìn thấy thân hình quen thuộc đang chậm chạp đi đến quầy ăn vặt, hấn có chút không yên lòng nhìn xuống dưới lầu. Đợi đến khi hấn phơi xong quần áo, cuối cùng cũng nhìn thấy Lâm Hiểu từ tốn đi lên.

Bác Thần nhìn cô ôm trong lòng một đồng đồ ăn, có chút buồn cười nhưng nhớ tới hôn sự của bọn họ trong lòng lại hiện lên vô số suy nghĩ. Hấn có điểm muốn biết, cô bé này rốt cuộc là do vui vẻ quá mua một đồng đồ ăn về ăn mừng hay do tâm tình nặng nề chuẩn bị một bữa chè chén quá độ.

Con người đen lóe lóe, hấn đi khỏi ban công, bước về phía cửa nhà.

Lâm Hiểu cơ hồ từng bước một lên lầu, còn thiếu chút nữa là vào trong nhà, lại thấy Bác Thần mở cửa đối diện đứng nhìn cô.

Lâm Hiểu sửng sốt, có chút không phản ứng kịp.

Bác Thần cười cười, nhẹ nhàng khép cửa lại, kéo Lâm Hiểu xuống dưới lầu. Hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của hai người, sau đó bọn họ dừng lại ở cầu thang tầng trệt .

Bác Thần chỉ xuống bậc thang, nhẹ giọng nói với Lâm Hiểu: “Ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện.”

10. Chương 10

Khởi đầu mới

Nhìn không ra Bác Thần muốn nói với cô về chuyện bát tự, Lâm Hiểu chính là đứa ngốc. Cô cảm thấy hơi khẩn trương nhưng lập tức cho rằng nếu mình cứ tiếp tục khẩn trương như vậy cũng là một đứa ngốc. Nhìn Bác Thần ngồi xuống bậc cầu thang, Lâm Hiểu có chút do dự.

Bác Thần quay đầu lại, nhíu mày nói: “Ngại bẩn?”

Nếu không ngồi xuống, bản thân Lâm Hiểu cũng thấy mình kệt cộm, nên bước lên, ngồi xuống cạnh Bác Thần.

Cả hai đều ngồi xuống, cô lấy một bịch khoai tây chiên, “Ba” một tiếng mở ra.

Các nhà bên dưới không bật đèn ngoài hiên cho nên chỉ có đèn đường bên dưới chiếu đến, tuy không đến mức tối đen nhưng cũng không thấy rõ thứ gì.

Bác Thần không nhìn rõ mặt Lâm Hiểu nhưng vẫn nghe rõ ràng tiếng cô mở gói khoai tây chiên, tiếng cô ăn “răng rắc răng rắc”.

Lâm Hiểu cảm thấy Bác Thần đang nhìn cô ăn khoai tây chiên, động tác ngừng một chút, cảm thấy ngượng ngùng. Lâm Hiểu ném một gói khoai tây chiên khác trong lòng cho hắn nói: “Tự bóc.”

Bác Thần cười cười vài tiếng, phối hợp bắt lấy gói khoai tây chiên mở ra: “Vậy anh không khách khí.”

Hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng ăn “răng rắc răng rắc” cùng với tiếng tay người cọ vào gói khoai tây chiên sột soạt sột soạt.

Một lúc sau, Lâm Hiểu cảm thấy miệng hơi khô, mới thấy hơi hận vừa rồi không mua thêm nước.

“Khát nước quá, em đi mua thêm chai nước.”

Còn chưa đứng dậy hẳn, Bác Thần đã giữ chặt Lâm Hiểu: “Không cần xuống dưới mua, để anh về mang hai lon bia.”

Lâm Hiểu gật đầu, chỉ thấy Bác Thần nhanh chóng đứng dậy, lập tức không thấy bóng dáng. Chẳng bao lâu, Bác Thần đã quay lại, trong lòng ôm bốn lon bia.

“Sao anh lấy nhiều vậy?” Lâm Hiểu nhíu mày. Cô không thích uống nhiều bia, vừa rồi chỉ muốn uống một chút, không nghĩ sẽ uống nhiều như thế.

“Em không uống anh uống.” Bác Thần nói xong, ngồi vào vị trí cũ, đưa cho cô một lon, mình một lon, còn lại đều vứt trên đất.

Hắn đã nói như vậy, Lâm Hiểu cũng không có gì phản đối. Cô cầm lấy bia Bác Thần đưa mở ra uống một ngụm. Trời mùa hè nóng nực, uống một ngụm bia lạnh như băng có một loại sảng khoái khó tả khiến Lâm Hiểu cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng đi.

Cô uống một ngụm lại một ngụm, cảm thấy tâm tình dễ dàng được cảm giác mát lạnh giải tỏa đi nhiều, tùy ý nói: “Anh vừa rồi chờ em là vì muốn ăn khoai tây chiên của em hay vì muốn chia sẻ bia cho em?”

Bác Thần không trả lời ngay, tầm mắt dừng trên người Lâm Hiểu. Dù ánh sáng không đủ nhưng hắn vẫn cảm thấy người cô nhẹ nhàng lay động, hiển nhiên tâm trạng rất thoải mái.

Bác Thần tiếp tục uống một ngụm mới nói: “Em tiếc khoai tây chiên của mình à?”

“Bình thường.” Lâm Hiểu trả lời có chút lười biếng.

Bác Thần cười cười, quay đầu nhìn Lâm Hiểu, ánh mắt sâu thẳm: “Anh là đến xem em đau lòng ra sao khi nghe tin tức ngày kết hôn bị lùi lại, mẹ anh dặn anh phải cố gắng an ủi em, nói em hiện tại đã nhận thức

anh rồi, vẫn muốn chờ anh để kết hôn mới thôi. Ôi chao, anh nói chắc không phải vậy đâu mà mẹ anh vẫn khẳng định chắc chắn em chính mồm thừa nhận, anh còn không dám tin.”

Lâm Hiểu chớp chớp mi, giọng nói dắc ý kia khiến cô giận đến cắn răng, trong đầu không nghĩ ra cái gì phản bác chỉ có thể hung hăng nhéo tay hắn, xấu hổ: “Không có! Ai nhận thức anh đâu? Đây hoàn toàn là hiểu lầm.”

Bác Thần đau đến hít vào, vội vàng ngăn tay Lâm Hiểu: “Cô nãi nãi, em cũng nhần tâm quá đi, đây tuyệt đối là trả thù.”

Lâm Hiểu cũng biết vừa rồi mình nhéo hắn rất mạnh nhưng vẫn quay đầu hừ nhẹ một tiếng: “Anh xứng đáng.”

Bác Thần xoa xoa cánh tay, một lúc sau mới than khê trong đau đớn: “Vậy nghĩa là em mua đồ ăn vặt về chúc mừng?”

Bác Thần ngữ khí tràn ngập vui đùa. Lâm Hiểu ngẩn ra, tự hỏi trong lòng mục đích vừa rồi mình xuống mua đồ ăn vặt, suy nghĩ vài giây cũng không rõ bèn hỏi ngược lại: “Chẳng nhẽ anh muốn em ở trong phòng đau lòng khóc?”

Trong đầu Bác Thần hiện ra hình ảnh Lâm Hiểu vì chuyện này ở trong phòng đau buồn khóc lớn, nghĩ như thế nào cũng không ổn, không khỏi cười lớn. Nếu ngay cả cô cũng không biết đáp án vậy đáp án này đã không còn quan trọng.

Lâm Hiểu cảm thấy hắn cười đến kỳ quái nhưng đồng thời cảm thấy không thể hỏi hắn cười cái gì được. Vì thế cô tiếp tục ăn khoai tây chiên và uống bia.

Dưới lầu, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu to càng khiến xung quanh im ắng hơn. Uống xong bia, Lâm Hiểu cảm thấy chỉ có thể chống đỡ đến đây, ợ một cái rồi ôm gói khoai tây chiên không nói một lời.

Tâm trạng Bác Thần rất tốt, uống hết chỗ bia còn lại sau đó nói: “Ngày mai…….”

Đợi hơn nửa ngày không thấy Bác Thần nói tiếp, Lâm Hiểu nghi hoặc quay đầu hỏi: “Sao cơ?”

Dường như Lâm Hiểu có chút mệt nhọc, ánh mắt mang theo tia sáng nhợt nhạt, bộ dáng sáng sủa bình thường thay bằng vẻ yên lặng, lúc này trông cô tựa như con cún nhỏ đáng yêu.

Con người Bác Thần xẹt qua tia sáng, đột nhiên phát hiện, từ sau khi thành đối tượng của cô, dường như càng ngày càng thấy nhiều khuôn mặt khác nhau của cô. Cứ vô tình mà một lần lại một lần thay thế hình ảnh vốn có của cô trong trí nhớ, trở nên... ngày càng sống động.

Vốn tưởng mở miệng lại ngập ngừng vài giây: “Thứ bảy ngày mai buổi tối chắc là em rảnh, có một bộ phim điện ảnh khá hay bắt đầu công chiếu, có muốn đi không?”

Mấy giây sau Lâm Hiểu mới có phản ứng hỏi: “Buổi công chiếu đầu tiên anh có thể mua được vé sao?”

Bác Thần cười nói: “Chỉ cần Lâm đại tiểu thư nể mặt, dù có khó mua thế nào anh cũng sẽ tìm cách mua được.”

Giọng nói có phần đùa giỡn nhưng lời nịnh hót này Lâm Hiểu vẫn thích nghe: “Nể mặt, đương nhiên nể mặt, xem phim miễn phí ai lại không đi.”

Còn muốn nói thêm với Lâm Hiểu, nào ngờ trên lầu truyền đến giọng nói của dì Lan: “Kỳ quái, sao cửa lại mở ra?” Nói xong, bên trên truyền đến tiếng khóa kêu, phỏng chừng bà đang định khóa cửa lại.

Trên người Bác Thần không mang theo chìa khóa, nếu chậm một chút nhất định sẽ ở bên ngoài tới sáng, hắn vội vàng đứng lên gọi một tiếng: “Mẹ, đừng đóng cửa!”

Dì Lan sững sốt, mở cửa ra, nghi hoặc gọi to: “Tiểu Thần à?”

“Con đây, con đây.” Bác Thần vội vàng lên tiếng, cúi đầu nhìn Lâm Hiểu vừa phì cười, thực rõ ràng, cô bị bộ dáng khấn trương của hắn chọc cười.

Nhìn Bác Thần vẫn còn đứng đó không nhúc nhích, Lâm Hiểu đá đá chân hần, cố gắng nhin cười nhỏ giọng nói: “Anh mau về đi.”

Còn không trở về, dì Lan mà nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau nhất định sẽ phóng đại mọi chuyện lên vài lần, đặc ý khoe khoang. Bác Thần đối với chuyện này cũng mười phần rõ ràng, nhưng không biết vì sao, hần cảm thấy bây giờ nhanh chóng rời đi thật đáng tiếc, đồng thời cảm thấy có chút buồn cười chính mình, người con gái trước mắt tất nhiên trở về sau mình nhất định sẽ cười hần nửa ngày.

Bác Thần quyết định nhanh chóng, nếu cứ như vậy cụp đuôi chạy đi không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa. Hần lập tức cúi xuống, một tay nâng mặt Lâm Hiểu không cho cô cơ hội né tránh, ở sườn mặt mịn màng của cô hôn một cái. Sau đó nhân dịp cô chưa kịp phản ứng nhanh chân chạy lên lầu, bị mẹ mắng một chút rồi trở về phòng.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng “oành” từ cánh cửa phía trên phát ra, Lâm Hiểu mới nhận ra mình đã bị người ta chiếm tiện nghi, cô thở hắt ra, nhỏ giọng mắng: “Lưu manh!” Nhưng tươi cười trên mặt lại không hề giảm xuống.

Thời điểm trở về phòng, phiền chán ban đầu đã sớm biến mất, Lâm Hiểu chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy điện thoại trên giường chợt đổ chuông. Cô vắt khăn mặt sang một bên, mới mở tin nhắn ra xem. Chỉ có hai chữ “ngủ ngon” cũng không có chấm câu gì cả. Trong lòng Lâm Hiểu bất chợt dâng lên từng đợt ngọt ngào à cô không hay biết, thậm chí cô cũng không chú ý khoe miệng mình đang cong lên. Ngón tay lướt trên bàn phím, viết ra hai chữ giống tin nhắn người kia gửi đến như đúc, ấn gửi.

Bên kia, Bác Thần nhìn tin nhắn gửi đến thì cười cười, thầm nghĩ, may mắn, không có tức giận.

Chính là hần đã quên hỏi lại chính mình, cũng không phải lần đầu tiên hôn cô, tại sao lần này lại sợ cô tức giận?

11. Chương 11

Có một số việc không thể nào tránh

Lâm Hiểu cứ tưởng mình có thể ngủ cho đến khi tự mình thức dậy, không nghĩ tới hơn tám giờ đã bị điện thoại của Tề Kỳ đánh thức. Vừa nhắc điện thoại, Tề Kỳ lập tức nói không ngừng, đại ý là hôm nay cô với Quách Chính Khải chuẩn bị đi xem nhà, bất ngờ hần đột nhiên có việc quan trọng không thể từ chối, cho nên gọi Lâm Hiểu cùng cô ấy đi xem.

“Mình đang ngủ mà...” Lâm Hiểu cào tóc, cả người vậy trong trạng thái ngái ngủ, thanh âm khàn khàn nói.

“Hiểu Hiểu, chẳng lẽ cậu nhần tâm để một mình mình đi xem nhà? Cậu làm thế có biết tim mình sẽ tan nát không?” Tề Kỳ dùng giọng điệu làm nũng nói, nghe thấy Lâm Hiểu bên kia lười biếng “ừ” một tiếng, Tề Kỳ nhú mày tiếp tục lấy lòng: “Bữa trưa sẽ mời cậu ăn sushi còn muốn thêm cái gì thì tùy cậu chọn.”

Lâm Hiểu lấy tay dụi mắt mới nói: “Được, vậy bây giờ cậu lái xe đến đón mình.”

“Người này_____!” Tim nửa ngày cũng không thấy từ nào có thể hình dung nổi, Tề Kỳ cả giận nói: “Vậy cậu nhanh chóng cút xuống cho tớ.”

Nghe xong điện thoại, Lâm Hiểu nhanh chóng rửa mặt đánh răng, khi mở tủ quần áo ra động tác chợt ngừng lại. Cô nhớ tới cuộc hẹn hôm nay, ban đầu đang định tùy tiện tìm một bộ quần áo nay biến thành nhìn tủ quần áo do dự. Một lúc sau cô chọn một chiếc váy màu đỏ năm nay mới mua chưa có cơ hội mặc. Ở trước gương vòng vo hai vòng mới yên tâm xuống dưới lầu.

Quả nhiên Tề Kỳ đã sớm ở bên dưới chờ đợi, nhìn Lâm Hiểu chăm chú, cảm thấy hôm nay cô ấy có điểm kỳ lạ nhưng lại không nghĩ ra kỳ lạ ở đâu?

Tề Kỳ đơn giản bỏ qua, ngồi ở ghế lái nói vọng ra: “Cậu mặc chiếc váy này đẹp lắm! Lâu rồi bọn mình không đi dạo phố, ăn trưa xong đi đi.”

“Ừ, nhưng nhớ giữ lời hứa điểm tâm trưa của tớ nhé, đến cửa hàng bánh bao phía trước dừng lại một chút, tớ muốn mua hai cái bánh bao.” Lâm Hiểu chỉ chỉ phía trước.

“Ừ.”

Gia đình Tề Kỳ khá được, chiếc xe này là do khi cô ấy chuẩn bị đi làm được bố mình mua cho. So sánh với gia đình Quách Chính Khải rất bình thường, Tề Kỳ rõ ràng chịu thiệt. Thực ra mọi người trong nhà Tề Kỳ đều phản đối họ nhưng Tề Kỳ vẫn kiên trì. May mắn cha mẹ Tề Kỳ không phải những người không phân rõ phải trái như trong ti vi, sau khi quan sát Quách Chính Khải một thời gian, cuối cùng cũng đồng ý.

Sau khi xuống xe, Tề Kỳ đưa Lâm Hiểu đi vào một tiểu khu còn đang xây dựng, chỉ vào một căn nhà đang xây nói: “Chỉ còn một tòa nhà đang xây, nhưng tuần sau bọn mình vào ở thì sẽ xong hết cả, bây giờ có thể vào xem.”

Tề Kỳ nói liên tục về ngôi nhà, vấn đề hiện tại rồi tương lai ra sao. Về phương diện này Lâm Hiểu không có chút kinh nghiệm nào, chỉ ngẫu nhiên phát biểu một câu vô thưởng vô phạt.

Trong phòng còn chưa trang trí nội thất, trống trơn một khoảng rộng 90 mét vuông. Tề Kỳ cẩn thận đi một vòng lại một vòng, nói cho Lâm Hiểu ở đằng sau nghe kiểu cách cô muốn trang trí ngôi nhà, nhìn bộ dáng kích động hưng phấn của Tề Kỳ thì biết cô ấy vô cùng hào hứng với cuộc sống tương lai. Chuyên ngành Tề Kỳ học khi học đại học là thiết kế, sau lại vào làm trong một công ty quảng cáo, cứ một đường như thế, nên Tề Kỳ đối với việc thiết kế vô cùng say mê. Cô còn muốn vẽ vài bản phác thảo cho Lâm Hiểu xem rồi phát biểu ý kiến.

Lâm Hiểu nhàn nhã theo sau Tề Kỳ. Cô đến bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, tổng thể khá được, nhà lại đúng hướng gió, lớn nhỏ cũng coi như thích hợp.

Đột nhiên sắc mặt Lâm Hiểu trắng nhợt, cô gắt gao nhìn chằm chằm đôi nam nữ từ trong ngõ nhỏ xa xa đi ra. Tuy khoảng cách rất xa nhưng cùng sinh hoạt hai mươi mấy năm, thân ảnh của đối phương, ngay cả quần áo mặc trên người cũng quá mức quen thuộc.

Lâm Hiểu vô thức lui về sau từng bước, đầu óc nóng lên nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Tề Kỳ nghe thấy tiếng bước chân nghi hoặc quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng Lâm Hiểu chạy xuống, vội vàng gọi: “Lâm Hiểu, cậu làm sao vậy?” Gọi liên tiếp nhưng vẫn không có tiếng đáp lại, cô cũng chạy xuống theo.

Một tay Lâm Hiểu giữ chặt váy chạy rất nhanh xuống lầu, đầu óc ong ong như muốn nổ tung, nhưng từ trên lầu chạy xuống muốn đến được ngõ nhỏ cần phải vòng một vòng lớn. Lâm Hiểu ngừng chạy quyết định thật nhanh, đi về phía tòa nhà còn đang xây, từ nơi đó đi qua có thể rút ngắn quãng đường lại.

Lâm Hiểu chạy về phía trước vài bước đột nhiên cảm thấy không đúng, phải vòng qua tòa nhà khác mới đúng. Cô vội vàng quay đầu nhưng lại quên mất va phải thanh sắt vừa rồi mình tránh được, cánh tay bị thương rất sâu.

Lâm Hiểu tê rần, tỉnh táo hơn vài phần, ngây ngốc nhìn miệng vết thương trên cánh tay máu chảy đầm đìa lại không dám che.

Cuối cùng Tề Kỳ cũng đuổi kịp đến đây, nhìn thấy Lâm Hiểu bị thương thì hét lên, vội vàng chạy đến bên người cô, giữ chặt cánh tay bị thương, khẩn trương nói: “Mau đến bệnh viện, sắt này để ngoài trời, phải tiêm vắc xin phòng uốn ván.”

Nói xong, Tề Kỳ vội vàng cầm lấy cánh tay không bị thương của Lâm Hiểu, kéo cô đến chỗ để xe. Lúc sau nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hiểu còn thất thần thì đau lòng chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nói: “Cậu vừa rồi làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy? Vừa nhìn thấy người nào?”

Ánh mắt trống rỗng của Lâm Hiểu chậm rãi trở nên có thần, mí mắt buông xuống: “Không có gì.”

Thấy cô nói như vậy, Tề Kỳ cũng không đặt thêm câu hỏi, chỉ đưa cô lên xe, một đường trầm mặc đi đến bệnh viện gần nhất.

Sát trùng bằng cồn so với lúc bị thương còn muốn đau hơn, Lâm Hiểu nắm tay lại hít sâu vào chỉ cảm thấy quá trình băng bó lâu vô cùng, hơn nửa ngày mới làm xong.

Băng bó xong toàn bộ thì vừa vặn thời gian cơm trưa, Tề Kỳ nhìn Lâm Hiểu mặt không chút thay đổi thì thở dài: “Còn muốn ăn sushi không?”

Lâm Hiểu tỉnh táo lại, đem bộ dáng lo lắng của bạn tốt thu vào đáy mắt, mở miệng nói: “Ăn chứ.”

Hai người đi tới một nhà hàng sushi Nhật Bản, Lâm Hiểu vui đầu ăn, cô không có tâm tình nói chuyện. Tề Kỳ nhìn cô đầy vẻ lo lắng, điện thoại vừa vặn đổ chuông.

Lâm Hiểu ngẩng đầu thấy Tề Kỳ vẫn đang nhìn cô với ánh mắt lo lắng, sau khi nghe cô ấy nói chuyện điện thoại mới biết cô ấy đang rối rắm chuyện gì, nhân tiện nói: “Quách Chính Khải không đến à? Vậy đi thôi!”

Tề Kỳ dời điện thoại khỏi tai: “Đi cái gì mà đi, đã đến quán cơm rồi mà về ngay được sao?”

Lâm Hiểu khoát tay làm bộ ghét bỏ: “Về thôi! Mình không muốn ăn với một người ngồi bên mình mà tâm hồn không biết đã bay đi đâu.”

Lông mi Tề Kỳ dựng thẳng lên, nói với Quách Chính Khải: “Anh cứ chịu đói đi, em ăn cơm xong mới rảnh rồi để ý anh.”

Thấy Tề Kỳ nói xong câu cuối rồi cúp máy, Lâm Hiểu uống ngụm trà, thông thả nói: “Mau về thôi, kéo làm cho người ấy nhà cậu chờ lâu, đói bụng hần nhưng đau lòng cậu.”

Tề Kỳ kiên quyết: “Cùng nhau ăn cơm cũng phải có thứ tự trước sau, hần cứ thay đổi tùy ý nói đến là đến nói không đến là không đến sau này làm sao tớ chịu được, như thế nào cũng phải chờ cậu ăn xong đàng hoàng rồi tớ đưa cậu về nhà.” Đi dạo phố cái gì chứ, chắc chắn đi không nổi. Tề Kỳ nhìn tay trái băng bó kín mít của Lâm Hiểu, thâm nghĩ.

Trong lòng Lâm Hiểu ầm ập, nhưng trên mặt không biểu lộ ra cái gì, tỏ vẻ không sao hỏi: “Tùy cậu, cũng không phải người yêu của tớ đói.”

Tốc độ ăn cơm của Lâm Hiểu nhanh hơn nhiều, ăn xong thì ngồi trên xe Tề Kỳ trở về nhà.

“Nhớ kỹ không được để miệng vết thương dính nước.” Tề Kỳ nói xong vẫy tay tạm biệt với Lâm Hiểu ở ngoài xe.

“Tề đại tiểu thư, nhanh nhanh chạy đến bên nam nhân nhà cậu ăn cơm đi.” Lâm Hiểu trừng mắt.

Tề Kỳ đang chuẩn bị đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu nói với Lâm Hiểu, ngữ khí chân thành: “Nếu có chuyện gì nhất định phải cho tớ biết.”

Lòng Lâm Hiểu lại nóng thêm vài phần, cười tươi tắn: “Được.”

Cuối cùng Tề Kỳ cũng yên tâm hơn, chậm rãi cho xe chạy đi rồi khỏi tầm nhìn của Lâm Hiểu.

Đứng yên một lúc lâu, Lâm Hiểu chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi lên cầu thang mà không hiểu sao không thể nào bước đi. Cô vò tóc, ra khỏi khu nhà, nghĩ đi dạo một chút rồi trở về cảm xúc sẽ tốt hơn.

Nhưng vừa bước ra khỏi khu nhà cô đã hối hận. Bây giờ là giữa trưa, mặt trời chiếu gay gắt, không khí nóng nực, làm gì có ai đi dạo lúc này?

Vừa rồi, Lâm Hiểu nhìn thấy quán cà phê khai trương từ tháng trước, cô không do dự bước vào.

Quán cà phê không lớn, cách bài trí bên trong rất đặc biệt, hiển nhiên mất rất nhiều công sức. Bây giờ vẫn còn giữ trưa, trong quán không có khách nào khác.

Lâm Hiểu tùy tiện gọi một cốc cà phê, cầm di động lên mạng, được một lúc cảm thấy không thú vị thì đến giá sách chọn vài quyển tạp chí.

Thời gian cứ trôi qua trong khi ý nghĩ của Lâm Hiểu thường xuyên quần quanh hình ảnh trong ngõ nhỏ. Cô cố gắng bắt mình không được nghĩ đến nó nhưng không thể. Phải xử lý chuyện này ra sao? Nghĩ đến đây, nội tâm cô có chút chần chờ, hay là nhìn lầm?

Lâm Hiểu cau mày khép lại tạp chí, dời cốc cà phê trước mặt, nằm xuống bàn không nhúc nhích.

Bên kia, Bác Thần vừa về nhà chưa được bao lâu, trong tay cầm hai vé xem phim mà bạn hắn rất vất vả mới có, tâm trạng cực kỳ tốt. Hắn nhìn vào vé, 7 giờ 30 bắt đầu chiếu nhưng nếu ăn cơm tối thì phải đi sớm một chút. Bác Thần cầm điện thoại, ánh mắt mang theo chờ mong không thường có, ấn nút gọi.

12. Chương 12

Người con trai mình muốn xuất hiện đúng lúc

“Reng reng reng...”

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Lâm Hiểu ngồi thẳng dậy, cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua tên người gọi rồi nhận máy.

“Uy.” Lâm Hiểu một tay gạt tóc một tay cầm máy nói.

“Còn nhớ buổi tối xem phim không?” Giọng nói của Bác Thần từ đầu bên kia điện thoại truyền đến. Lâm Hiểu gãi đầu, được rồi, quả thật cô đã quên.

“...nhớ rõ.” Lâm Hiểu chợt dạ, nhìn ra bên ngoài ánh nắng rực rỡ, cuối cùng cũng nghĩ ra câu trả lời:

“Không phải nói buổi tối sao? Bây giờ vẫn còn sớm mà.”

Bác Thần nhú mày. Theo trực giác của hắn vừa rồi Lâm Hiểu chắc chắn đã quên cuộc hẹn của bọn họ, trong lòng có chút không thoải mái nhưng hắn vẫn tiếp tục nói: “Định cùng em ăn cơm chiều...” Nói xong, Lâm Hiểu không lập tức trả lời, rõ ràng cô đối với lời mời ăn cơm chiều không có nhiệt tình. Trong mắt hắn hiện lên cảm xúc thất vọng: “Không rảnh sao?”

Tâm trạng Lâm Hiểu rất thấp nhưng nghe thấy giọng nói Bác Thần có vẻ không thoải mái, cô không muốn hắn hiểu lầm, vội vàng nói: “Có rảnh, chỉ là hiện giờ em không có ở nhà.”

“Vậy em đang ở đâu?”

Lâm Hiểu đưa mắt nhìn xung quanh, nói: “Quán cà phê trước khu nhà chúng ta ở.”

“Sao lại đến đó, đi cùng bạn?” Bác Thần khẽ nhú mày.

Lâm Hiểu ngừng một chút: “Không có, em đi một người.”

“...” Bác Thần cũng nghe ra giọng nói của Lâm Hiểu không giống bình thường. Bình thường, cô bé này tuyệt đối sẽ không một mình chẳng có việc gì tự nhiên chạy tới quán cà phê khu nhà bên cạnh, ở đó tập trung nhiều học sinh trung học, chắc chắn không phải một nơi thích hợp uống cà phê.

Bác Thần vừa đứng dậy vừa nói vào điện thoại: “Em chờ anh, anh đi tìm em.”

Lâm Hiểu nhìn điện thoại ngây ngốc lại bắt đầu trông ra ngoài cửa chờ Bác Thần đến.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng chuông gió, cửa kính được mở ra, Bác Thần xuất hiện trong tầm mắt cô. Hắn mặc áo sơ mi trắng, cổ áo còn vài nút không cài, nhìn khá thoải mái.

Hắn nhìn xung quanh quán cà phê một lượt, rất nhanh khóa chặt tầm mắt, bước tới bàn Lâm Hiểu đang ngồi.

“Sao lại tới đây uống cà phê?” Bác Thần nhìn Lâm Hiểu cảm thấy cô dường như không có tinh thần, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt.

“Khát nước, nơi này có điều hòa miễn phí.” Lâm Hiểu cười cười nhưng tươi cười này nhìn qua đã thấy vô lực.

Bác Thần nhíu mày, chợt để ý thấy cánh tay trái đặt dưới bàn của cô lộ ra miếng vải màu trắng, chú ý nhìn kỹ thì phát hiện đó là băng gạc.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Lâm Hiểu, hỏi:

“Tay em làm sao vậy?”

Lâm Hiểu còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Bác Thần đã cầm lấy tay trái cô xem xét kỹ càng, nghiêm túc nói: “Bị thương à? Tại sao lại bị thương?” Nhìn khoảng tay được băng rất rộng, thì biết ngay miếng vết thương không hề nhỏ.

Lâm Hiểu nhìn cánh tay trái của mình được hắn giữ chặt, muốn rút tay lại nhưng hắn không cho đành phải buông tha ý định. Cô có điểm không được tự nhiên nhưng cố gắng bỏ qua nó, quanh co nửa ngày mới nói: “Buổi sáng em cùng bạn đi xem nhà, không chú ý khu nhà bên cạnh có thanh sắt, không cẩn thận va vào rồi bị thương...Àch, buổi sáng đã đi khám bác sĩ, không có việc gì.”

Bác Thần nhìn túi thuốc đặt bên cạnh cô, tuy cảm thấy cô vẫn chưa nói hết toàn bộ sự việc nhưng hắn cũng hiểu được bây giờ không phải thời điểm hỏi rõ ràng. Lúc này hắn lại thấy cốc cà phê còn một nửa trên bàn, không nhịn được mắng cô: “Em bị thương mà còn dám dùng đồ uống có màu, muốn về sau chỉ có thể mặc áo dài tay sao?”

Lâm Hiểu cả kinh, giờ mới nhớ tới việc này. Cô nhìn Bác Thần, cảm thấy khuôn mặt của hắn bây giờ thật đáng sợ, nhưng vẫn biết mình đuối lý trước nên chỉ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em quên...”

Sau khi nói xong Bác Thần cũng cảm thấy mình có chút nặng lời, nhìn cô gái trước mặt cúi đầu bộ dáng đáng thương, hắn bất đắc dĩ thở dài. Bác Thần một tay cầm túi thuốc của Lâm Hiểu, một tay nắm tay phải không bị thương của cô, đứng dậy: “Đi thôi, về nhà trước.”

Lâm Hiểu không phản kháng, kỳ thực bởi vì không có lý do gì phản đối mà cũng không có khí lực làm việc đó. Cô khó khi nào nhu thuận như vậy để Bác Thần kéo đi, cùng hắn rời khỏi quán rồi cùng đi vào khu nhà của bọn họ.

Lâm Hiểu lấy chìa khóa mở cửa, quả nhiên không có ai ở nhà. Đáy mắt Lâm Hiểu xẹt qua tia u ám, cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bác Thần cảm thấy Lâm Hiểu có điểm kỳ lạ nhưng hắn đi vào trong phòng rồi đặt túi thuốc lên bàn làm như không có chuyện gì hỏi: “Thuốc này một ngày uống mấy lần?”

“...hai lần.” Lâm Hiểu chậm rãi lấy lại tinh thần, thay giày rồi ngồi xuống sofa.

“Hôm nay dì Cẩm không có nhà sao? Đến chiều có kịp về làm cơm tối không?”

“Không biết.” Lâm Hiểu mệt mỏi nói.

Bác Thần nhìn cô quyết định: “Tối nay đến nhà anh ăn cơm đi?”

“Thế không ăn ở bên ngoài sao?”

“Tay em như vậy đừng đi ăn bên ngoài, đồ ăn bên ngoài cho nhiều nước tương.” Bác Thần đứng, nhìn cô ngồi bên dưới.

“Nga.” Lâm Hiểu đáp, xem như đã đồng ý.

Bác Thần lấy tay xoa đầu cô: “Anh đi trước nói với mẹ một tiếng.”

“Ừ.” Lâm Hiểu ngẩng đầu hất mạnh tay hắn.

Bác Thần cười cười, xoay người đi khỏi Lâm gia.

Một lát sau Lâm Hiểu ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng dì Lâm gọi cô đi qua. Cô vội vàng đứng lên, một bên đáp ứng một bên bước nhanh đi sang.

“Tiểu Thần nói con bị thương? Có nghiêm trọng không?” Chắc hẳn dì Lan lúc trước vừa mới nấu ăn trong bếp, tay bà vẫn còn ẩm ướt. Bà kéo tay Lâm Hiểu, nâng cánh tay trái lên nhìn chăm chú nhưng cũng không nhìn ra được gì.

Lâm Hiểu cười nói: “Không có việc gì, dì Lan, anh Bác Thần phóng đại đó, cháu chỉ xước da thôi.”

Dì Lan nghe xong mặt mày hớn hở, nhìn con nhà mình tỏ vẻ tán thưởng: “Phóng đại cái gì, làm da con gái rất quan trọng. Dì còn sợ Tiểu Thần đứa nhỏ này không biết chăm sóc người khác, bây giờ cũng an tâm phần nào.”

Bác Thần vội vàng nói: “Mẹ, được rồi, mẹ nhanh đi làm việc của mình đi.”

“A, xú tiểu tử, con còn biết thẹn thùng, được rồi, mẹ đi làm cơm chiều đây.” Dì Lan cười tủm tỉm xoa người.

Lâm Hiểu vội vàng nói: “Dì Lan, để cháu giúp dì.”

“Không giúp gì cả, con đang bị thương, bây giờ cứ để dì làm, về sau vẫn còn nhiều dịp giúp dì mà.”

Bị dì Lan từ chối hơn nữa trong lời nói của bà còn có thâm ý khác, Lâm Hiểu có điểm xấu hổ, không dám tiến vào phòng bếp.

“Ngồi đi, anh rót cho em cốc nước.” Bác Thần nói với Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu gật đầu ngoan ngoãn ngồi vào ghế sofa. Bác Thần nhanh chóng đưa cho cô một cốc nước. Lâm Hiểu uống một ngụm, ngẩng đầu hỏi: “Chúng ta có còn đi xem phim nữa không?”

“Đi chứ, bằng không mẹ anh cần gì làm cơm sớm như vậy, mẹ làm để chúng ta đi xem phim.” Bác Thần dựa vào sofa, lại cởi bỏ một cúc áo trên áo sơ mi.

Lâm Hiểu nhìn hẩn lộ ra một phần xương quai xanh, nhập ngừng vài giây mới nói: “Dì Lan thật nhiệt tình...”

Bác Thần cười lắc đầu, đối với lão mẹ liều mạng bắt con mình lấy vợ cũng không thể lí giải.

Lúc ăn cơm, dì Lan dụng tâm nấu cho Lâm Hiểu cháo sườn, hơn nữa chú Lý về sớm, nên bốn người vui vẻ hòa thuận ăn cơm.

Tuy không thể tự do như khi ăn ở nhà nhưng không khí vẫn tốt lắm, Lâm Hiểu thầm nghĩ, nếu về sau đều có thể ăn cơm chiều như vậy cũng không sao.

13. Chương 13

Cuộc hẹn hoàn mỹ

Khi Lâm Hiểu cùng Lý gia ăn tối xong, cô vừa vặn nghe tiếng lạch cạch mở khóa nhà bên, Lâm Hiểu biết mẹ mình đã trở về.

Cô ba bước biến thành hai chạy ra, vừa kịp nhìn thấy mẹ đang mở cửa vào.

“Hiểu nha đầu? Con về rồi à?” Bộ dạng Lâm mẹ vẫn trước sau như một, bắt đầu lải nhải: “Con đã ăn cơm chiều chưa? Đừng nói với mẹ là con đang đói.”

Thân mình Lâm Hiểu cứng ngắc, cô nhìn bộ quần áo trên người Lâm mẹ mà cảm thấy tuyệt vọng, cố gắng khê động da mặt nhưng giọng nói như lạc đi: “Con đã ăn ở nhà dì Lan.”

“Vậy cũng tốt, mà con có giúp dì Lan nấu...Ồi! Cánh tay con làm sao thế này? Tại sao lại phải quấn băng?” Lâm mẹ không chú ý tới biểu tình của Lâm Hiểu, nhìn cánh tay bị thương của cô, khẩn trương: “Tại sao lại như vậy? Con bị ngã?”

Lâm mẹ tiến lại gần cầm tay Lâm Hiểu nhìn kỹ, không nhìn được trách cô: “Con động tay động chân ra sao mà để mình bị thương vậy?”

Lâm Hiểu nhìn mẹ mình khẩn trương lo lắng, khuôn mặt đầy đau xót, cô giật giật môi, ánh mắt chậm chạp chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cầm lấy tay mẹ nói: “Mẹ, không sao đâu, chỉ cần tránh chạm vào nước và đúng giờ thay thuốc là được, con cùng Tề Kỳ đã đi khám bác sĩ rồi.”

“Khám bác sĩ? Nghiêm trọng đến mức phải tới chỗ bác sĩ? Rốt cuộc con bị thương như thế nào?”

“Chỉ là con không cẩn thận bị ngã thôi.”

“Đi trên đường còn không cẩn thận! Con, đứa nhỏ này còn muốn mẹ lo đến mức nào?” Lâm mẹ trái kêu phải trách, lại không nhìn được hỏi vài lần xem bác sĩ nói thế nào.

Dì Lan xong việc đi ra nhìn thấy cảnh này nhân tiện nói: “Tiểu Thần à, thời gian cũng không còn sớm nữa, các con còn không chịu đi cứ làm phiền dì Cẩm thế à? Đứng mãi một chỗ ở cửa thế này mẹ cũng mỏi lắm.”

Lâm mẹ sực tỉnh, nhận ra Bác Thần vẫn đứng ngoài cửa vội kêu mọi người vào trong nhà.

Lâm Hiểu và Bác Thần cùng ngồi trên sofa. Lâm mẹ đeo kính lão, cẩn thận nghiên cứu túi thuốc của Lâm Hiểu, lần bấm thuốc này dùng trước hay sau khi ăn, có cần thêm trà giải nhiệt không rồi tại sao tất cả đều viết bằng tiếng anh.

Lâm Hiểu vẫn chuyên chú nhìn Lâm mẹ, suy nghĩ lộn xộn trong đầu ngày càng trở nên rõ ràng, ánh mắt càng kiên định hơn – còn chưa biết tương tận sự việc nên đây không phải thời điểm đưa ra kết luận.

Nghĩ ra điều này, biểu tình của Lâm Hiểu tự nhiên hơn nhiều, đáp lại cặn kẽ mọi vấn đề của Lâm mẹ.

Lâm mẹ nghiên cứu xong túi thuốc mới bắt đầu nói chuyện với Bác Thần. Có câu nói mẹ vợ xem con rể càng nhìn càng vừa lòng, vô cùng rõ ràng Lâm mẹ chính xác là người như vậy. Hơn nữa mấy ngày nay Bác Thần tới đều cố gắng lấy lòng, Lâm mẹ “hiền lành” kể cho Bác Thần mọi chuyện của Lâm Hiểu, một bên nói xấu một bên khen ngợi, hoàn toàn đem câu nói “Trước ức hiếp sau tuyên dương” của giáo viên ngữ văn tiểu học thực hiện nhuần nhuyễn.

Lâm Hiểu thấy Bác Thần có cơ hội đều dùng ánh mắt tràn ngập cười nhạo nhìn mình thì cố gắng nhịn nhưng rốt cuộc nhịn không nổi, Lâm Hiểu tìm được cơ hội Lâm mẹ và Bác Thần ngừng nói chuyện ngay lập tức xem vào: “Mẹ, chúng con còn đi xem phim, cũng sắp đến giờ chiều rồi.”

Lâm mẹ lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Thì ra là như thế, vậy hai đứa mau đi đi.”

Bác Thần đứng dậy chào Lâm mẹ, Lâm mẹ nhớ tới miệng vết thương của Lâm Hiểu nên dặn dò hẩn vài câu, bảo hẩn chăm sóc Lâm Hiểu cẩn thận, dặn dò kỹ càng đến một lúc sau hai người mới ra khỏi cửa.

Bên này tạm biệt với Lâm mẹ, bên kia còn phải sang báo một tiếng với dì Lan. So với Lâm mẹ khẩn trương dặn dò, dì Lan lại vô cùng nhanh chóng lưu loát.

Lâm Hiểu và Bác Thần vừa nói bọn họ muốn ra ngoài, dì Lan liền cười tủm tỉm đẩy bọn họ ra ngoài cửa: “Các con cẩn thận một chút, đi chơi thì phải thoải mái, tối không trở về cũng không sao.”

Lâm Hiểu không biết tiếp lời này ra sao.

Vừa qua khỏi tầm mắt cha mẹ, hai người lẳng lặng đi trên đường, Lâm Hiểu tuy đã tỉnh táo lại nhưng suy nghĩ vẫn có điểm chậm chạp.

Xuống dưới lầu, từng bước chân nhịp đều đặn như có tiết tấu, Bác Thần nhìn vào mắt Lâm Hiểu đột nhiên nói: “Mẹ em kể hồi bé khi được mặc váy mới em rất vui vẻ xoay tròn trong phòng còn lắc lư như sắp ngã, nên mẹ em dặn anh chú ý đừng để em dẫm vào váy khi xoay vòng, còn dặn đi dặn lại, mà em thực sự hay dẫm vào váy thật sao?”

Lời này có chút khó hiểu, Lâm Hiểu ngẫm nghĩ một lúc lâu mới cảm thấy từ “dẫm vào váy” này có điểm không thích hợp, cô không mặc váy dài, nói cái gì váy...

Lâm Hiểu mờ mịt nhìn bộ dáng bồm cộm của Bác Thần, dây thần kinh trong đầu đột nhiên “bùm” một tiếng, phản xạ có điều kiện định giơ tay trái lên đập vào cánh tay hẩn. Vẫn luôn chú ý Lâm Hiểu, Bác Thần

quỳnh lên, vội bắt lấy cánh tay cô, may mắn khả năng phản ứng của hắn không tệ lắm, cuối cùng cũng ngăn cản được động tác của Lâm Hiểu: “Em định tự ngược à? Dùng bàn tay này đánh anh để vết thương rách ra sao?”

Lâm Hiểu bị hắn mắng thì sưng sốt, lại cảm thấy mình vừa rồi thật ngốc, mặt hơi đỏ một chút nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Ai bảo anh đáng đánh đòn.”

“Anh trâu đùa như vậy cũng đâu phải ngày một ngày hai.”

Lâm Hiểu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên giận dữ: “...Từ giờ anh đứng bên phải em.”

“...” Được rồi, xem như hôm nay người ta bị thương trong người buồn bực, tạm tha vậy.

Sau trận kinh hãi này, không khí chậm rãi nóng lên, hai người một đường nói chuyện phiếm, rất nhanh đã tới rạp chiếu phim. Bộ phim hai người xem nói về tình yêu, bởi tuyên truyền tốt cho nên cửa vào chật cứng người là người.

Đây là lần đầu tiên đi xem phim trong năm nay của Lâm Hiểu nên cô vô cùng hào hứng. Bác Thần nhìn lướt qua xung quanh, dặn: “Em đừng đi lung tung, ở chỗ này chờ anh, anh đi mua đồ ăn.”

Lâm Hiểu vốn định gật đầu nhưng nhìn hàng dài người mua đồ ăn, cô nói đơn giản: “Em ở đây cũng không có ai nói chuyện, cùng đi đi.”

Cô nguyện ý đi cùng đương nhiên là tốt, Bác Thần không phản đối, hai người nhanh chóng gia nhập đội ngũ xếp hàng.

Lâm Hiểu nhìn trước sau trái phải đều là những đôi tình nhân tay trong tay thì có chút không tự nhiên. Cùng một người đàn ông đi xem phim, tính chất hẹn hò quá mãnh liệt, lần sau vẫn nên đi ăn cơm tối thì có vẻ tự do hơn, hay cùng nhau tản bộ cũng tốt.

Lâm Hiểu ho nhẹ một tiếng nói: “Đội trưởng, chúng ta bao giờ mới đến lượt mua?”

“Đội ngũ tiến rất nhanh, hắn không có vấn đề gì.”

Lâm Hiểu không tìm được lời nào nói bèn hỏi: “Lát nữa trở về chúng ta còn đi đâu không?”

Bác Thần nhíu mày: “Đi chứ, em không nghe mẹ anh nói à, càng về muộn càng tốt. Mà theo anh nghĩ, mẹ anh vui nhất là khi chúng ta không về _____tê!”

Lâm Hiểu buông tay hắn ra, cắn răng nói: “Đau chết đi!”

Năm phút sau, Lâm Hiểu ôm một túi bóng ngô to, Bác Thần cầm hai chai nước, đi vào rạp chiếu phim.

Thời điểm chưa có người đàn ông này, cảm thấy chuyện tình cảm không phải là chuyện cứ muốn là có thể được, bởi vì không phải tùy tiện người nào cũng mang lại cho ta cảm giác hạnh phúc. Nhưng khi người đàn ông này đến, không cẩn thận lại quên mất chính mình đang yêu, bên mình luôn có người đi cùng, đã là chuyện đương nhiên.

Đến khi trăng lên cao, cô gái mang theo khuôn mặt mỹ mãn đi ra, người con trai từ đầu cảm thấy bộ phim này thật nhàm chán nhưng nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô gái cũng cảm thấy thỏa mãn.

Vì thế, đây là một cuộc hẹn hò hoàn mỹ.

14. Chương 14

Trò khôi hài nháo tâm

Lâm Hiểu cảm thấy hai ngày cuối tuần của cô rất thống khổ, ngày hôm qua bị nha đầu Tề Kỳ đánh thức, hôm naylại bị người này đánh thức.

Lâm Hiểu nhìn người nào đó sáng sớm đã tới, vẻ mặt không sao cả nhìn cô đánh răng rửa mặt. Lâm Hiểu buồn bực nghĩ có phải trong tiệc rượu cô nhìn Quách Chính Khải vài lần nên người này đến đây báo thù.

Bất quá theo như lời Tề đại tiểu thư tiết lộ thì hôm nay cô đến là để thăm bệnh.

“Cậu là đồ độc ác, không biết ngủ không đủ sẽ ảnh hưởng tới quá trình phục hồi của vết thương sao?” Lâm Hiểu dựa vào giường ăn bánh lại nhin không được ngáp một cái.

“Cậu còn định ngủ? Mình sợ cậu ngủ nữa sẽ thành đồ ngốc đó.”

Tề Kỳ há miệng ăn nho mẹ Lâm mới mang vào, vô cùng có lí phản bác lại.

Lâm Hiểu nhìn đồng hồ, 11 giờ, quả thật có hơi muộn, nhưng tại hôm qua cô bị một số chuyện ép buộc nên rất lâu sau mới ngủ được.

Ban đầu hai người đều ngồi dưới đất nói chuyện, Tề Kỳ cảm thấy ngồi như vậy lâu sẽ mệt, cô cầm lấy chiếc gối ôm đặt cuối giường Lâm Hiểu.

Hai mắt mông lung của Lâm Hiểu nhìn thấy động tác của Tề Kỳ thì chợt mở to ra, nhân lúc Tề Kỳ còn đang với lấy chiếc gối, cô nhanh chóng rút nó ra khỏi tay Tề Kỳ. Động tác mạnh mẽ của Lâm Hiểu dọa Tề Kỳ nhảy dựng. Một lúc sau, nhìn thấy bộ dáng gắt gao ôm gối trong ngực của bạn mới thoải mái nói: “Cậu làm cái gì vậy? Bên trong giấu tiền à?”

Lâm Hiểu lúc này mới ý thức được hành động vừa rồi cả mình có chút lỗ mãng, mặt cô đỏ hồng, đem gối đặt ở sau lưng. Sau đó lấy một cái gối khác trên giường ném cho Tề Kỳ: “Dùng cái này! Cái gối kia cậu không được dùng.”

Tề kỳ nhìn cô kì quái, cảm thấy biểu tình của Lâm Hiểu vô cùng mất tự nhiên, đột nhiên tỉnh ngộ: “À, của bạn trai tặng, là người cậu bảo lần trước sao?”

Lâm Hiểu cứng đờ, được rồi, thực ra cái gối này mua khi bọn họ đi dạo, ở một hàng ven đường. Tuy chỉ tùy tiện mua nhưng dục vọng chiếm hữu của cô với nó khiến cô cũng không giải thích được.

Tề Kỳ nhanh chóng dịch người lại gần bạn tốt: “Nhìn cậu như vậy có phải động tâm rồi không? Lúc trước không phải nói với mình chỉ thuận tiện tìm hiểu thôi sao?”

Lâm Hiểu quăng cho cô một ánh mắt xem thường: “Ai nói mình động tâm?”

“Cậu ngồi yên không nhúc nhích thì đỏ mặt cái gì? Còn ra vẻ khấn trương giành gối với ai? Vịt chết còn mạnh miệng.”

Lâm Hiểu còn muốn tranh cãi lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc: “Dì Cẩm, Lâm Hiểu có ở nhà không?”

Tề Kỳ lập tức đứng lên chuẩn bị đi xem người đàn ông vừa nói, lại nghĩ cứ ra ngoài như vậy thì không tốt, vội vàng chạy đến kéo theo Lâm Hiểu, lôi kéo dọa nạt bắt cô ra khỏi phòng.

Bác Thần sững sốt, hắn không nghĩ tới Lâm Hiểu có khách.

Lâm Hiểu sợ Tề Kỳ nói năng xằng bậy nên nhanh chóng giới thiệu: “Đây là bạn học thời trung học của em, Tề Kỳ còn đây là...là hàng xóm của mình, anh ấy tên là Lý Bác Thần.” Lâm Hiểu rối rắm một lúc sau mới tìm được từ.

Bác Thần nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Lâm Hiểu, trong mắt nổi lên ý cười, hắn tự nhiên hào phóng tiếp nhận ánh mắt đánh giá của Tề Kỳ, mỉm cười nói: “Xin chào.”

Tề Kỳ dường như rất vừa lòng, cũng tủm tỉm cười nói: “Tốt

”

Khung cảnh này có điểm quái dị, Lâm Hiểu ho nhẹ một tiếng, hỏi Bác Thần: “Anh tìm em có việc?”

Bác Thần nhẹ nhàng đáp: “Mẹ anh làm kem xoài, các em cùng đến ăn đi.”

Không đợi Lâm Hiểu đáp lời, Lâm mẹ vui tươi hơn hớn quyết định luôn: “Hiểu nha đầu, mang Tề Kỳ cùng sang, từ nhỏ mấy đứa đã thích ăn cái này, chúng ta già rồi, không ăn nổi thứ đồ lạnh lẽo đó.”

Nhìn Tề Kỳ hứng trí bừng bừng, Lâm Hiểu không dám từ chối, hai người theo sau Bác Thần đến Lý gia ăn kem.

Dì Lan vốn tính hay nói lại gặp một người nhiệt tình như Tề Kỳ nên hai người ngay lập tức chuyện trò rôm rả. Biết Tề Kỳ mất tháng sau thì kết hôn, bà luôn mồm khen tốt. Bất quá dì Lan không nói chuyện bao lâu thì nhớ tới người bạn hàng xóm: “Tủ lạnh còn nhiều nhưng các con đừng ăn nhiều quá, kẻo bị đau họng.”

Dì Lan trước khi đi vẫn dặn dò thêm vài câu, ba người đồng thanh đáp ứng, bà mới an tâm đến Lâm gia.

Ba người ngồi mãi như vậy cũng không có việc gì, Bác Thần từ dưới bàn lấy ra một bộ bài: “Vừa vặn đủ ba người, có muốn đánh bài không?”

Tề Kỳ vội vàng gạt đầu: “Em đã lâu không chơi rồi, được đấy.”

Lâm Hiểu cũng đồng ý: “Chơi cái gì, đấu địa chủ nhé.”

“Bằng không còn có thể thế nào nữa, không phải cậu chỉ biết mỗi trò này sao?”

“...”

Chơi được hai ván, điện thoại Tề Kỳ đổ chuông, vừa cúp máy, Lâm Hiểu đã từ tốn châm trọc: “Ôi, ngọt ngào quá, đúng là con gái đang yêu a.”

Mặt Tề Kỳ nóng lên, lấy tay chọc Lâm Hiểu một hồi rồi nói: “Chờ một ít thời gian nữa, mình sẽ đem những lời này trả cho cậu.”

Sau đó cô lưu loát đứng lên, nhìn Bác Thần cười nói: “Hiện tại em phải đi rồi, khi nào rảnh, bốn người chúng ta cùng đi chơi.”

Lâm Hiểu , còn Bác Thần cười đáp lại: “Nhất định, khi nào có cơ hội thì cùng đi.”

Tiến Tề Kỳ ra khỏi cửa, Lâm Hiểu nhìn vào trong nhà thấy mẹ mình và dì Lan còn đang nói chuyện nên quay lại Lý gia, ngồi trên sofa bật tivi.

Hai người cùng tán gẫu, không khí khá thoải mái.

Ngày hôm sau, Lâm Hiểu bắt đầu đi làm, nghỉ trưa không có chuyện gì vốn định tìm Trần Oánh nhưng đến phòng trực ban hỏi thì cô ấy xin nghỉ phép rồi.

Lâm Hiểu không biết chuyện gì xảy ra, trên đường trở về phòng gọi điện cho Trần Oánh.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu cũng không có ai nhắc máy, Lâm Hiểu đang định ngắt điện thoại, vừa vặn nghe thấy giọng nói từ đầu bên kia truyền đến, thanh âm yếu ớt giống như của bệnh nhân.

Trong lòng Lâm Hiểu cả kinh, vội vàng hỏi: “Trần Oánh, giọng của cậu sao khàn vậy? Cậu bị bệnh?”

Một lúc sau Trần Oánh mới trả lời: “Mình, mình không sao.”

Lâm Hiểu nhíu mày, vừa tức vừa vội hỏi: “Cậu rốt cuộc làm sao vậy, ngay cả mình cũng nói dối à?”

Lâm Hiểu còn muốn nói thêm vài câu, đầu bên kia truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào, Lâm Hiểu càng lo lắng: “Cậu làm sao vậy, nói đi!”

“Lâm Hiểu...mình đau quá, đau quá, tim mình rất rất đau...” Giọng nói mơ hồ không rõ xen lẫn tiếng khóc, vừa thê lương vừa đau khổ.

Lâm Hiểu căng thẳng, trái tim đập lợi hại, giọng nói của cô run run: “Cậu, cậu đang ở đâu?”

“Nhà, mình ở nhà.” Trần Oánh nức nở nói.

“Được rồi, cậu chờ mình, mình sẽ lập tức đến.” Lâm Hiểu cúp điện thoại, trở về văn phòng lấy túi, nhanh chóng xin phép rồi đến nhà Trần Oánh.

Phụ nữ là một sinh vật vừa xinh đẹp lại vừa phiền toái. Các cô khát vọng yêu thậm chí có thể vì yêu mà sống, nguyện ý cùng người đàn ông mình yêu bên nhau cả đời. Các cô cũng sẽ chịu đau đớn khổ sở đủ 9 tháng để sinh ra đứa nhỏ của người.

Nhưng nếu người đàn ông cô yêu không muốn đứa nhỏ này ...thì làm sao bây giờ?

Nhìn Trần Oánh mặt tái nhợt nghiêng người tựa vào tường mở cửa, Lâm Hiểu nghĩ thấy mùi máu quanh quẩn. Lâm Hiểu còn chưa kịp hỏi, mắt đã thấy Trần Oánh sắp ngã xuống, cô vội vàng dìu Trần Oánh đến sofa. May mắn Trần Oánh thân hình nhỏ nhắn, cô nâng cũng không quá khó khăn.

Trần Oánh vừa ngồi xuống, nước mắt lại chảy ra, đôi mắt cô sưng lên đỏ bừng, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy. Khác hẳn với sức sống bắn ra tứ phía ngày xưa, lúc này cô tựa như đóa hoa héo hon rũ xuống.

Lâm Hiểu vỗ lên lưng cô an ủi, nhìn trên bàn đầy vỏ thuốc đã đoán ra phần nào sự việc.

“Lâm Hiểu, mình cảm thấy mình sẽ chết mất, cậu nói tại sao mình lại không chết đi...” Trần Oánh túm lấy quần áo Lâm Hiểu, liều mạng giữ chặt.

“...Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Hiểu giận dữ.

Sự thật nói trắng ra thì chính là câu chuyện thường xảy ra với nạn nhân của những tên đàn ông khốn khiếp nhưng có chút quanh co hơn. Cha mẹ của bạn trai Trần Oánh li dị. Mẹ hắn ở thành phố G, cha hắn lại ở thành phố A. Từ ngày bé hắn đã lớn lên bên mẹ cho nên rất thân thiết với mẹ, ngược lại với cha hắn thường xuyên không gặp mặt. Bởi vì tình cảm của hắn với Trần Oánh có khúc mắc, hắn sợ mẹ mình lo lắng nên vẫn chưa nói. Mẹ hắn bên kia rảnh rỗi tìm cho hắn một cô gái rồi bảo hắn đi xem mắt. Bạn trai Trần Oánh từ đầu chỉ định ứng phó xem mắt với người con gái kia, định tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với mẹ mình. Nhưng tình cảm nam nữ khó đoán trước, ban đầu ứng phó, bạn trai Trần Oánh vậy mà thật sự yêu thương người con gái kia.

Lần này này hắn trở về vốn muốn thừa nhận với Trần Oánh nhưng không biết vì sao vẫn chưa dám. Cho tới khi Trần Oánh thông báo mang thai, hắn quýnh lên mới nói ra toàn bộ sự việc.

Lâm Hiểu cắn răng, đối với tên đàn ông kia phần hận vô cùng: “Nếu đã có người khác tại sao còn làm cậu mang thai! Đúng là đồ khốn!”

Trần Oánh run lên rồi lại nở nụ cười chua chát: “Thời gian đầu trở về anh ấy tỏ vẻ không yên lòng, mình rất lo lắng, nên...A, là mình chủ động, kỳ thật nói đến nói đi nguyên nhân đều tại mình.”

Nụ cười của Trần Oánh khiến Lâm Hiểu muốn khóc nhưng cô cố gắng nhịn xuống, thanh âm vẫn mang theo giọng mũi: “Trần Oánh, cậu còn trẻ, trải qua lần này, về sau nhất định sẽ tốt hơn.”

“Lâm Hiểu, cậu không hiểu, thời điểm anh ấy muốn mình xáp bỏ đứa nhỏ không được ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh ấy, mình...mình...” Trần Oánh không nói được nữa, cô dựa vào vai Lâm Hiểu, nước mắt nóng bỏng thấm ướt quần áo Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu không giỏi nói lời an ủi, cô chỉ có thể không tiếng động ôm lấy Trần Oánh cho tới khi cô ấy khóc đến mệt mỏi thì đem cô ấy đỡ lên giường.

Khi Lâm Hiểu vào toilet nhìn thấy mặt đất đầy máu, cô mới biết được mùi máu lúc vào cửa từ đâu tới. Phỏng chừng Trần Oánh sợ gặp phải người quen cho nên lựa chọn uống thuốc. Nhưng uống thuốc phá thai rất dễ xảy ra tình trạng xuất huyết nhiều hơn nữa còn khiến người uống nôn mửa liên tục kèm theo đau nhức, nếu làm không tốt còn có thể dẫn đến nguy hiểm.

Lâm Hiểu lại muốn rơi nước mắt, cô cảm thấy rất đau lòng. Trần Oánh phải tuyệt vọng đến mức nào, khổ sở đến mức nào mới có thể lựa chọn cách làm đau đớn như thế.

Máu chảy tràn ra khắp mặt sàn trông thật đáng sợ cũng may là không khó tẩy sạch. Bất quá, mặt sàn bên dưới máy giặt rất khó lau chùi. Lâm Hiểu ép buộc hơn nửa ngày, cuối cùng cũng đem toàn bộ trở nên sạch sẽ.

Cô quay lại phòng ngủ nhìn Trần Oánh còn đang mê man, trên mặt ửng ửng mồ hôi lạnh. Lâm Hiểu thở dài, lấy khăn mặt giúp cô ấy lau đi.

Trần Oánh như vậy khiến cô rất lo lắng nên cô định xin phép mẹ, hôm nay qua ở nhà Trần Oánh.

Việc này xin cũng không khó, mẹ chỉ dặn cô cẩn thận một chút mà không hỏi thêm gì nhiều. Lâm Hiểu nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nên đến phòng bếp nấu cháo mặn làm bữa tối.

Buổi tối, Trần Oánh ngoan ngoãn xuống dưới nhà ăn cháo rồi lại tiếp tục lên giường ngủ. Có thể ngủ sẽ giúp cô ấy hồi phục tốt hơn là thức dậy suy nghĩ miên man, Lâm Hiểu giúp cô dịch chăn lại mượn một bộ quần áo của Trần Oánh tắm rửa.

Thời điểm chuông điện thoại vang lên, Lâm Hiểu sợ ầm ĩ đến Trần Oánh đang ngủ, cô vội vàng chạy ra ngoài ban công.

“Ừ.”

“Hôm nay em không về nhà sao?”

Lâm Hiểu nghe thấy giọng nói đầu bên kia truyền tới mới biết Bác Thần gọi đến. Nội tâm rung chuyển không thôi ngày hôm nay của cô như được vượt nhẹ, giọng nói Lâm Hiểu hòa hoãn: “Không về, hôm nay em ở lại nhà của đồng nghiệp.”

“Đi chơi sao?” Giọng nói của Bác Thần có phần lười biếng khiến Lâm Hiểu nghe xong cảm thấy thư thái hơn.

Lâm Hiểu thấp giọng nói: “Không phải.”

Đoán được lí do tại sao Bác Thần hỏi, Lâm Hiểu nói tiếp: “Bạn em bị bệnh, em phải ở lại chăm sóc cô ấy.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Rất nặng...đừng hỏi bệnh gì!”

Bác Thần bất đắc dĩ nói: “Vậy tối nay em có thay băng được không? Có nhớ chuyện này không?”

Lâm Hiểu nhìn cánh tay quấn đầy băng gạc của mình, vừa rồi lau sàn dính phải nước, cô đau nhức hồi lâu, hiện tại bên trong vẫn còn ẩm ướt

15. Chương 15

Hương ngọc lan đêm

Lâm Hiểu còn mặc áo ngủ, quần áo hôm nay mặc tuy đã giặt sạch nhưng còn chưa khô, đành phải mượn tạm một chiếc áo sơ mi dài tay của Trần Oánh chạy xuống lầu.

Nơi Trần Oánh ở bên dưới có trồng một cây ngọc lan, lúc này không khí còn lưu lại hương thơm của hoa. Khi Lâm Hiểu đi xuống, cô nhìn thấy Bác Thần đang ngồi trên bờ gạch men sứ vây quanh cây ngọc lan, hai tay hẩn đặt trên đùi, trong tay cầm một túi nhựa to. Bác Thần mặc vô cùng thoải mái, áo phông trắng, quần đùi kẻ caro, bên cạnh còn để một chiếc xe đạp, xem ra hẩn không chạy xe ô tô đến đây.

Lâm Hiểu cong khóe môi, tâm tình không biết tại sao lại tốt lên vài phần.

Cô chậm rãi đi tới, mà Bác Thần cũng vừa nhìn thấy cô, miệng hẩn tươi cười, cũng không đứng lên, đợi cho cô tới gần thì tùy tay vỗ vào chỗ gạch men sứ bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

Sau khi Lâm Hiểu ngồi xuống, cô quay đầu nói với Bác Thần:

“Anh không đi xe tới à?”

“Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?” Bác Thần đáp.

Lâm Hiểu cười nhạo: “Lại còn có lời nói thật và nói dối nữa? Vậy anh nói dối trước đi!”

“Vì thế hệ tương lai, cùng với mong muốn giảm bớt hiệu ứng nhà kính trên toàn cầu nên anh không đi xe ô tô.” Bác Thần nói vô cùng chân thật.

Lâm Hiểu xì một tiếng, chủ yếu là bởi vì biểu tình của Bác Thần khi nói ra câu này rất đúng đắn, thấy thế nào thì lời nói và vẻ mặt cũng ngược nhau, người con trai trước mặt đùa giỡn quá thú vị nên cô tiếp tục phối hợp hỏi: “Đây đúng là lời nói dối vĩ đại, vậy còn nói thật?”

“Xăng lại tăng giá, anh còn phải tiết kiệm tiền nuôi bà xã nữa.” Bác Thần cười tủm tỉm nhìn Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu không được tự nhiên bĩu môi: “Nuôi bà xã thêm chút tiền ấy cũng không nhiều, thiếu nó cũng không ít bao nhiêu!”

Trong khi Lâm Hiểu còn đang nói, Bác Thần cầm tay trái của cô lên, mở băng vải ra, lớp vải có chút ẩm ướt, hần nhịu mảy nói: “Dính nước?”

“Ừ.” Lâm Hiểu nhìn tay hần linh hoạt tháo bỏ vải băng, lên tiếng.

Sau khi tháo được một lớp băng bó, Bác Thần nhăn mày càng sâu: “Em còn sử dụng lực?”

“Không...A...” Lâm Hiểu vừa nói được một chữ, chợt nhớ ra lúc cô giặt quần áo có hơi dùng sức, ngập ngừng một lúc không biết nên nói thế nào, chữ thứ nhất so với thứ hai cách xa nhau nhiều lắm, vừa nghe đã biết nói dối.

Bác Thần ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm khắc làm Lâm Hiểu theo phản xạ cúi đầu. Lâm Hiểu cảm thấy mình ngày càng vô dụng, vừa định tiếp tục ngẩng lên lại nhìn thấy bộ dáng Bác Thần đang cẩn thận băng bó ỉnh, tâm tư chống đối tan rã ngay lập tức. Mi dài sụp xuống mang theo mê hoặc. Đầu óc Lâm Hiểu rối loạn, trong lòng nói thầm, người này rõ là tâm thần phân liệt, rõ ràng bình thường là bộ dáng lười nhác đáng đánh đòn một khi thật sự nóng giận, không cần nói cái gì mỗi ánh mắt thôi đã đủ hù chết người.

Bác Thần dùng bông nhúng ít cồn tẩy sạch miệng vết thương, động tác xem chừng rất thuần thục. Lâm Hiểu theo cánh tay nhìn lên mặt, lông mi, đôi mắt, mũi, môi...của hần. Trước kia không phát hiện, kỳ thực khuôn mặt người này rất đáng nhìn.

“Trong túi còn có sữa, của em đấy.” Bác Thần vừa cuộn băng vừa nói.

“Nga...sao? Có sữa?”

Bác Thần ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô. Nói tiếp: “Túi to ấy, vốn không nghĩ mang nhưng mẹ anh nhớ đưa cho anh.”

Lâm Hiểu không đói bụng nhưng lại khát, cô cố gắng không động đậy cánh tay đang băng bó, nghiêng người dùng tay kia kéo cái túi.

“Em đừng động, để anh lấy.” Bác Thần vừa nói xong, Lâm Hiểu đã lấy được hộp sữa, là sữa hút, cô cười, nói với bác Thần: “Anh giúp em lột bỏ vỏ ống hút đi.”

Bác Thần bên này chỉ phải quấn vài vòng cuối cùng, hần nhanh tay buộc chắc chắn, rồi cầm hộp sữa trong tay Lâm Hiểu, thì thầm trong miệng: “Lột vỏ ống hút không có tác dụng gì, lột chỗ khác mới có ý nghĩa —ai!”

“...” Lâm Hiểu tặng cho hần một khuỷu tay, trên đầu đầy hần tuyến, có hay không nên cảm thấy may mắn hần còn chưa nói uống sữa hút không có tác dụng, uống... Phi phi phi

Lâm Hiểu cầm hộp sữa, đấu tranh tâm lý một hồi lâu mới dám uống.

“Tối mai em còn phải ở đây không?” Bác Thần hỏi.

Lâm Hiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mắt nhìn lên bầu trời đang tối dần: “Còn tùy thuộc vào tinh thần của cô ấy, nếu cô ấy không có việc gì thì em sẽ trở về, nếu cô ấy không ổn...”

“Có gì cần giúp nói với anh, ngày mai anh tới đón em đi làm nhé?”

“Xuy, tiền xăng của anh dành để nuôi bà xã đi.”

“Anh đêm nay tiết kiệm tiền xăng để sáng mai đưa bà xã tương lai đi, em không biết sao?”

“... Miệng lưỡi trơn tru!” Lâm Hiểu quay đầu, mặt hơi hơi đỏ lên.

Đèn đường cách đó không xa đem bóng hai người kéo dài, dần dần tựa sát vào nhau sau hòa vào làm một.

Nhiệt độ bên ngoài khoảng 26 độ, ánh trăng sáng ngời, gió thổi thoang thoang, xung quanh còn mang theo hương hoa thơm ngát, không khí vô cùng tuyệt hảo. Đúng thời gian hơn nữa là đúng người, mà quan trọng nhất là người nọ tâm tình rất tốt, nếu không dù có làm gì cũng đành xin lỗi chính mình.

Đôi mắt màu đen của Bác Thần mang theo ý cười, hần đưa tay khoác lên vai Lâm Hiểu, nhìn thấy mắt cô từ trạng thái mờ mịt cho đến khi tròng lớn hai mắt.

Khuôn mặt hần không nhanh không chậm tới gần, hôn sâu.

Vị lạnh nơi đầu lưỡi lướt qua còn mang theo hơi sữa mềm mại, từ đơn phương dần biến thành hai bên cùng hưởng ứng.

Trái tim vẫn đập nhịp nhàng như trước nhưng mỗi lần đập lại mang theo chút run run.

Không biết đã qua bao lâu, đôi môi Lâm Hiểu vừa rời khỏi, Bác Thần lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Đây được tính là cái ôm đầu tiên của hai người, Lâm Hiểu tựa lên vai Bác Thần, cô có thể cảm nhận được tay hần đang dịu dàng xoa đầu cô.

Bên tai truyền đến tiếng cười của Bác Thần: “Tối nay thật là nhiệt tình khó có được — ai!”

Vừa dứt lời đã bị Lâm Hiểu ột khuỷu tay, cô nhanh chóng bỏ đi vòng ôm của hần, tươi cười đứng đắn: “Anh cả buổi tối ở đây, em nói thế nào cũng phải phối hợp một chút chứ?!”

Bác Thần ghen hống, cô bé này tâm tình tốt thì đứng lên dứt bỏ hần luôn, công phu miệng lưỡi lại lợi hại lên vài phần.

Hai người tiếp tục nói chuyện, thời gian cũng không còn sớm nên kết thúc thôi, Lâm Hiểu đứng lên vỗ vỗ hông đi vài bước đến trước mặt Bác Thần: “Ngày mai còn phải đi làm, anh trở về tắm rửa sớm rồi đi ngủ đi... Chủ yếu là em cũng phải lên nhà rồi.”

Khóe miệng Bác Thần co rút: “Không cần bổ sung câu sau thì còn tốt.”

Lâm Hiểu cười sáng lạn: “Em đi đây.”

“Anh đi đây.” Bác Thần dắt chiếc xe đạp bên cạnh lưu loát ngồi lên phóng đi.

“Ấn.” Lâm Hiểu cười cười, vẫy tay chào hần, xoay người trở về.

Tâm trạng vừa tốt hơn một chút khi bước vào trong nhà Trần Oánh toàn bộ tắt ngấm. Lâm Hiểu dừng lại, nhìn căn phòng yên tĩnh, lặng yên không tiếng động thở dài.

Cô vào phòng ngủ nhìn qua Trần Oánh, thấy cô ấy vẫn ngủ say như trước liền thả lỏng. Rót một cốc nước đặt đầu giường Trần Oánh lại sợ mình nằm lên giường sẽ đánh thức cô ấy nên Lâm Hiểu nhẹ nhàng ôm một cái chăn mỏng đi ra, chấp nhận nằm sô pha ngoài phòng khách một đêm.

Sáng sớm 5 giờ ngày hôm sau, Trần Oánh đã tỉnh, cô vắt vẻo ngồi dậy, ra ngoài phòng khách mới nhìn thấy Lâm Hiểu đang cuộn mình trên sô pha.

Cái gọi là bạn tốt chính là khi ta ở trong tình huống tệ hại nhất vẫn quan tâm ta như trước, vẫn ở sát bên cạnh ta.

Đôi môi Trần Oánh run rẩy, ánh mắt ảm đạm chậm rãi phẳng lặng lại.

Tối hôm sau, Lâm Hiểu vẫn ngủ ở nhà Trần Oánh, hai cô gái nằm trên một cái giường, nói chuyện đến đêm khuya. Lâm Hiểu thấy Trần Oánh đang dần dần bình phục, cô yên tâm hơn nhiều nhưng mấy ngày sau đó vẫn là công ty, nhà mình, nhà trọ Trần Oánh, ba điểm tổ hợp cứ thế mà chạy.

Hôm nay Lâm Hiểu vừa từ nhà Trần Oánh trở về, mặc dù đã gần 6 rưỡi chiều nhưng anh nắng còn chưa tắt, cô nhẹ nhàng hát, hiển nhiên tâm trạng rất thoải mái.

Tầm mắt vô định của cô dừng lại ở từng cái cây ngon cỏ của thành phố lúc chạng vạng rồi đến từng người đi đường, có khi lại là một chiếc xe thể thao phong cách, một đôi vợ chồng ân ái...

Lâm Hiểu cảm thấy thành phố A quá nhỏ, chỉ ngắn ngủi đoạn đường từ nhà Trần Oánh về nhà cô còn có thể gặp được người đàn ông trong ngõ nhỏ hôm đó.

Người đàn ông trước mặt tầm hơn 50 tuổi, đeo một chiếc kính đen, tóc đã hoa râm nhưng ăn mặc sành điệu, đi trên đường lộ ra vẻ kiêu ngạo, lại quái dị khiến Lâm Hiểu cảm nhận được vẻ thư sinh tự đắc.

Loại khí chất này thời nay đúng là hiếm thấy, ánh mắt Lâm Hiểu loe loe, suy nghĩ trong đầu rất nhanh hiện ra.

Sau đó cô chậm rãi chuyển hướng, cố ý đến trước mặt người đàn ông.

16. Chương 16

Hai chữ bạn bè

15 phút sau, Lâm Hiểu nhìn tấm danh thiếp trong tay, ánh mắt cô trầm xuống. Vừa rồi giả bộ té ngã được hấn đỡ rồi hỏi hấn cách thức liên lạc, tuy phương pháp hơi cũ một chút nhưng chỉ cần vờ xấu hổ là được, xác suất thành công rất cao.

Lâm Hiểu phủi sạch bụi trên quần, đem danh thiếp nhìn kĩ, cô có chút kinh ngạc người này thế mà đang làm việc cho tạp chí thanh thiếu niên, thật khiến người ta bất ngờ.. Cô hé miệng nhấp môi, đứng ở ngã tư đường trầm tư hồi lâu mới cất danh thiếp đi, tiếp tục trở về nhà.

Thời điểm vào nhà Lâm Hiểu thấy Lâm mẹ còn chưa kịp đổi quần áo thành quần áo ở nhà, trong lòng cô rối rắm. Lâm Hiểu cố gắng khiến mình quên đi chi tiết nhỏ này, cô gọi một tiếng “mẹ” rồi rửa tay đi vào giúp Lâm mẹ.

“Mẹ, mẹ vừa mới ra ngoài à?” Lâm Hiểu bình tĩnh hỏi.

Lâm mẹ ngừng một chút rồi đáp: “Ừ, vừa rồi mẹ phát hiện mình quên mua một số thứ cho nên đi xuống mua, nếu biết con trở về nhanh như vậy, mẹ đã gọi điện cho con đi mua luôn.”

Lâm Hiểu nhìn bộ quần áo lịch sự đàng sau tạp dề của Lâm mẹ, thực rõ ràng bộ quần áo này không thể tùy tiện mặc vào.

Thật lâu trước kia, Lâm Hiểu từng xem qua bộ phim điện ảnh cũ “Tan mộng” trong phim nữ chính có tình cảm ngoài luồng dù đã có gia đình nhưng vì duy trì giữ vững gia đình mà cô phải từ bỏ tình yêu của mình. Lúc ấy xem phim Lâm Hiểu còn cảm thấy thương xót cho nữ chính nhưng hiện tại tâm tình Lâm Hiểu rất hỗn loạn. Người phụ nữ đó không còn là nhân vật trong bộ phim nữa mà là mẹ cô, dù có thế nào, cô cũng không hy vọng chuyện cổ nghĩ sẽ chuyển thành hiện thực.

Ít nhất, theo Lâm Hiểu thấy người đàn ông kia cũng không hề xứng.

Sau khi lấy được danh thiếp, Lâm Hiểu không biết nên tìm cách dò hỏi từ Lâm mẹ hay đi tìm người đàn ông kia trước. Nếu hỏi mẹ cô trước không biết chừng cô sẽ vì chuyện cũ mẹ kể mà mềm lòng bỏ qua hoặc là người kia sẽ có cơ hội chuẩn bị trước, như vậy sẽ không có hiệu quả gì.

Bên này Lâm Hiểu đang bận rộn suy nghĩ, Bác Thần bên kia lại rất náo nhiệt. Đương nhiên không phải tình huống tệ như bên Lâm Hiểu mà ngược lại, một việc khiến hấn vô cùng vui vẻ.

Người anh em tốt nhất của Bác Thần ở thành phố S, Ngô Tuấn Hạo tới tìm hấn. Ngô Tuấn Hạo thuộc loại phú nhị đại (thế hệ con nhà giàu thứ hai), hơn nữa ngoại hình lại rất khá. Nói một cách dễ hiểu, hấn là kẻ tình trường như ý, thương trường đắc ý. Chỉ có điều gia đình Ngô Tuấn Hạo không phải cũng hoàn mỹ như vậy. Cha hấn bên ngoài bao dưỡng tình nhân mà có dùng cả ngón tay hay ngón chân cũng không thể đếm hết được, còn mẹ hấn từ khi hấn còn nhỏ đã mất nên hấn lớn lên là nhờ một tay bảo mẫu chăm sóc. Ngô

Tuấn Hạo có tất cả các đặc điểm của một công tử nhà giàu: ham chơi, phong lưu, kiêu ngạo, nông nhênh nhưng tính tình của hắn không xấu ít nhất là đối với bạn bè. Chỉ cần là bạn bè hắn đều thật tình đối đãi, nhìn vào điểm này cũng có thể thấy được hắn là một người có nguyên tắc cho nên Bác Thần với hắn có quan hệ rất tốt.

Bác Thần xin phép nghỉ sớm rồi đến khách sạn tìm Ngô Tuấn Hạo, vừa nhìn thấy đối phương hai người cười vui vẻ rồi dầm một quyền lên ngực người kia. Vừa vặn đến thời gian ăn tối, Bác Thần mới Ngô Tuấn Hạo đến một nhà hàng ăn cơm. Tuy Ngô Tuấn Hạo là người có tiền hơn nhưng Bác Thần là chủ nhân nói như thế nào cũng không thể để khách chiêu đãi.

Một chuyến đi này người đến không chỉ có mình Ngô Tuấn Hạo mà còn có em họ của hắn Ngô Tuấn Hàn. Ngô Tuấn Hàn năm nay vừa tròn 20 tuổi, hắn học đại học ở nước ngoài, gần đây được có kì nghỉ lại vừa vặn nghe được anh họ tới thành phố A chơi nên theo đuôi mà đến.

Gia cảnh Ngô Tuấn Hàn cũng không kém anh họ hắn hơn nữa gia đình hạnh phúc lại là con trai duy nhất cho nên càng được chiều chuộng, tính tình so với anh họ hắn còn ngang ngạnh hơn nhiều. “Chỉ sợ thiên hạ không loạn”, “không sợ trời không sợ đất” là hai câu miêu tả Ngô Tuấn Hàn mà tuyệt đối không hề phóng đại.

Bác Thần và Ngô Tuấn Hạo kể chuyện mấy năm gần đây. Ngô Tuấn Hạo ở một bên nghe cũng thường chen vào, thấy Bác Thần chỉ làm một chức nhỏ trong một công ty, hắn tò mò hỏi: “Anh Bác Thần, anh hem vẫn nói anh là một nhân tài, sao anh có thể đến loại công ty đó mà làm việc chứ?”

Ngô Tuấn Hạo gõ lên đầu em trai: “Tiểu tử này nói chuyện kiểu gì thế?”

Bác Thần vẫn trước sau cười nhạt: “Nào có, là anh trai em đề cao anh thôi, theo anh thì làm chỗ nào cũng là làm, chỉ cần chăm sóc bà xã của mình tốt là được.”

Ngô Tuấn Hạo lắc đầu, tiếc hận nói: “Đều tại mình lúc ấy hại cậu, bằng không cậu cũng không biến thành như bây giờ.”

Bác Thần cầm lấy chén rượu giơ cao lên, ý bảo cùng uống một ly, chờ Ngô Tuấn Hạo cũng uống xong mới nói: “Nếu mình muốn thật, cậu không ảnh hưởng mình được bao nhiêu đâu, anh em nhiều năm như vậy nói chuyện này làm gì.”

Ngô Tuấn Hạo nghe xong lời này, hắn nở nụ cười tươi, hào sảng nói: “Đúng vậy! Nếu lúc ấy cậu thực sự bị mình ảnh hưởng thì cậu không phải là Lý Bác Thần mình biết.”

Sau đó, Ngô Tuấn Hạo kể rằng cha hắn đã chọn cho hắn một hôn sự, gia đình bọn họ là vậy rất ít người có thể tự mình lựa chọn bạn đời, nhưng Ngô Tuấn Hạo cũng không oán giận gì, hai ba câu liền đem câu chuyện này kết thúc rồi mời Bác Thần tháng sau tham gia tiệc đính hôn của hắn.

Bác Thần vỗ vai hắn đồng ý.

Ngô Tuấn Hạo và Bác Thần cùng tuổi, nhắc đến hôn lễ của mình, Ngô Tuấn Hạo tự nhiên hỏi đến chuyện tình cảm của Bác Thần.

Bác Thần cười nhẹ: “Là một cô gái tốt.”

Lời đánh giá này chứng tỏ Bác Thần rất vừa ý người ta, nghe thấy thế, Ngô Tuấn Hạo cười càng thêm xán lạn, hai người người một ly ta một ly, đem bữa tối biến thành tiệc rượu.

Đại khái bởi vì gần đây mệt mỏi mà trong lòng lại có chuyện nên buổi sáng vừa rời giường Lâm Hiểu phát hiện ra mình phát sốt nhẹ. Không muốn Lâm mẹ nhìn ra mình không khỏe, cô vẫn đi làm như thường ngày chỉ có điều không đến nhà Trần Oánh nữa. Lâm Hiểu ăn xong cơm tối mệt mỏi trở về phòng ngủ.

Cùng buổi tối hôm nay, Bác Thần uống say túy lúy hồ đồ trở về nhà. Ngô Tuấn Hạo lái xe đưa hắn về nhà, may mà bình thường vẫn tập thể hình đều đặn nếu không thật khó đem nổi người này khiêng lên lầu.

Dì Lan chưa bao giờ buông tha cho cơ hội nào có lợi để bồi dưỡng tình cảm của hai người nên Bác Thần vừa nằm lên trên giường, dì Lan đã nhanh chóng gọi điện thoại thông báo cho Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cố gắng hết sức mở hai mắt vốn nhắm chặt ra để tiếp điện thoại, còn chưa nói được câu nào thì giọng nói ôn hòa hiền hậu của dì Lan đã truyền đến: “Hiểu nha đầu à, Bác Thần say rượu quá, con có thể đến coi nó giúp dì được không?”

Lâm Hiểu nghĩ một lúc mới biết dì Lan nói cái gì, nhưng đã nói đến mức này, chẳng lẽ cô còn có thể nói không?

Lâm Hiểu cố gắng đứng lên rồi đáp: “Cháu sẽ qua ngay.”

Đợi đến khi Lâm Hiểu vào trong nhà vừa vặn thấy dì Lan đem một chậu rửa mặt từ trong phòng Bác Thần đi ra. Dì Lan thấy Lâm Hiểu đến thì vô cùng vui vẻ, vội vàng đặt chậu rửa mặt lên ghế rồi nói với Lâm Hiểu: “Hiểu nha đầu, con có thể giúp dì lau người Bác Thần được không, thằng bé này ngủ say không biết gì lại rất nặng, cũng chỉ có trẻ như tụi con mới đủ sức lật nổi nó.”

Lâm Hiểu phản ứng có chút chậm chạp, còn chưa kịp từ chối, dì Lan đã vỗ vai cô: “Không có việc gì, nếu con cảm thấy không được thì có thể hắt nước lên người nó cho nó tỉnh lại rồi tự mình lau.”

Lâm Hiểu, cũng không biết trả lời thế nào. Dì Lan hiền lành chỉ vào cái tủ đầu giường có đặt một cái cốc nói: “Dì pha sẵn nước mật ong rồi, chờ nó tỉnh lại con có thể cho nó uống, sau đó con bảo nó rời giường khóa cửa là có thể trở về ngủ, được không?”

“Được ạ...”

“Vậy là tốt rồi. Hiểu nha đầu, vất vả cho con quá.”

Nói xong, dì Lan cười tủm tỉm ra khỏi phòng.

Lâm Hiểu nhìn cái cốc rồi lại nhìn chậu nước đã vắt sẵn khăn mặt, đây đúng là mọi chuyện đã chuẩn bị kỹ hết chỉ còn thiếu gió đông là cô thôi.

Cô thở dài, tầm mắt chuyển về phía Bác Thần đang nằm.

17. Chương 17

Ái muội (thượng)

Bác Thần nằm sấp trên giường, nhìn tư thế ngủ thì biết ngay là hấn say không hề nhẹ.

Lâm Hiểu bởi vì sinh bệnh nên toàn thân cũng mất hết sức lực như người say, cô phải cố gắng hết sức mới có thể đẩy hấn nằm nghiêm chỉnh trên giường. May mà phòng Bác Thần mở sẵn điều hòa nếu không cô đã mồ hôi đầy người.

Đợi đến khi lo liệu xong xuôi hết cho Bác Thần, cả người Lâm Hiểu mệt mỏi chỉ có thể thở, tay chân không động đậy, nửa người trên đổ ập lên người hấn. Mùi rượu nồng nặc ập vào khoang mũi, cô không cần suy nghĩ dùng sức đã nhảy ra luôn.

Mùi hương này thật không thể chịu đựng nổi, lông mày của Lâm Hiểu đều nhíu lại.

Thân thể Lâm Hiểu không thoải mái, cứ đứng như vậy thật sự rất mệt, cô cố gắng lay lay người Bác Thần, gọi vài tiếng “Anh Bác Thần!” nhưng một lúc lâu mà hấn vẫn không có phản ứng gì.

Lâm Hiểu thở dài đành nhận mệnh cởi bỏ quần áo của hấn, đầu tiên là cúc áo nhưng động tác của cô rất thô lỗ. Đến khi toàn bộ số cúc áo được mở ra, mí mắt Lâm Hiểu cũng chưa thèm liếc nhìn vào một lần, cô cầm khăn mặt lau ngực cho hấn.

Lâm Hiểu cảm thấy cánh tay của mình đã mỏi đến rã rời, cô lên giường, ngồi xổm theo tư thế thoải mái nhất rồi tiếp tục lau người cho hấn.

Đại khái thì thay được ba bốn lần khăn, giờ phút này thì Lâm Hiểu không thể nhắc nổi người nữa, cô thở hổn hển, không cần nghĩ ngợi trực tiếp nhào vào chỗ trống bên cạnh Bác Thần.

Chắc bởi vừa được lau nước lạnh nên lồng ngực Bác Thần rất mát, cánh tay Lâm Hiểu đặt trong lòng hần cảm giác được nhiệt độ mát mẻ rất thoải mái.

Đầu óc cô trì trệ không suy nghĩ được gì. Lâm Hiểu dịch người, đặt tay lại gần người Bác Thần lại không biết rằng làm như vậy sẽ càng mỗi hơn, cô theo bản năng xoay người tìm tư thế nằm thoải mái. Cho đến khi Lâm Hiểu mơ màng ngủ thì cả khuôn mặt cô gần như áp hết vào bả vai Bác Thần. Bờ vai mát lạnh dán vào hai má nóng hầm hập, độ ẩm thoải mái khiến đôi mày nhíu chặt của cô dần ra.

Trong đầu Lâm Hiểu tự nói với mình, chỉ nằm một phút thôi nhưng một phút đã trôi qua từ lâu cô vẫn không hề đứng lên mà đang chìm vào giấc ngủ.

Bác Thần bị vật lạnh ở trước ngực làm cho tỉnh ngủ, đầu hần vẫn còn đau, mắt híp lại sờ lên vật lạnh đặt trên ngực, cảm giác hết sức quen thuộc, hần ngẫm nghĩ một lúc thì phát hiện ra đây là một cái khăn mặt.

Làm sao có thể có khăn mặt?

Đầu óc Bác Thần trống rỗng, khăn mặt ở trong phòng điều hòa nên lạnh giá như vừa lấy ra từ tủ lạnh, hần đang định nhắc tay lên thì phát hiện cánh tay bị đè xuống.

Chuyện này khiến Bác Thần tỉnh táo hơn tám phần, hần mở to hai mắt nhìn về phía bàn tay đang bị đè, cả người về cơ bản đã hoàn toàn tỉnh táo.

Cho đến khi thấy rõ người con gái đang đè lên tay hần là Lâm Hiểu, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, hần vừa mới nghĩ đến việc chính mình uống say không cẩn thận lên giường với người phụ nữ khác, thật đúng là dọa hần hoảng sợ.

Trái tim Bác Thần bình ổn lạ, xoay người tìm cách ngồi dậy. Hần tùy tay đặt khăn mặt vào chậu rửa mặt cạnh đấy, trong lòng vô cùng khó hiểu.

“Lâm Hiểu!” Bác Thần gọi vài tiếng nhưng Lâm Hiểu đang ghé vào trên giường cũng chỉ giật giật mí mắt vài cái, bộ dáng không hề muốn tỉnh dậy.

Bác Thần cuối cùng cũng cảm thấy có điểm không ổn, hần gọi to gọi nhỏ thêm mấy lần nữa, bàn tay đặt lên trán Lâm Hiểu, nhiệt độ nóng bỏng truyền vào lòng bàn tay.

Bác Thần lại sờ lên cánh tay Lâm Hiểu, so với trán, cánh tay cô lạnh lẽo dọa người. Vừa rồi không đắp chăn lại mở điều hòa, bệnh càng thêm nặng.

Bác Thần ôm lấy người Lâm Hiểu, dịch lên trên một chút để cô có thể gối đầu lên cánh tay mình, động tác cuối cùng của hần khiến Lâm Hiểu đang nửa tỉnh nửa mê thức dậy. Cô mê mang mở hai mắt ra, ha bàn tay chống xuống định ngồi dậy, Bác Thần thấy thế đỡ lấy lưng cô.

“Em thế nào rồi? Sao bị sốt mà còn ở trong phòng anh?” Bác Thần vừa đỡ cô vừa hỏi.

Lâm Hiểu thật sự không còn khí lực, cứ thế ngồi dậy nên cô không tìm được chỗ dựa, cả người đành phải tựa vào người Bác Thần để chống đỡ, đầu cô vừa vịn tì vào cổ hần.

“Khát...” Lâm Hiểu mơ hồ nói.

Bác Thần nghe cô nói như vậy, quay đầu vừa vặn nhìn thấy mặt tủ bên cạnh có để một cốc nước mật ong, hần nhanh chóng đưa tới bên miệng Lâm Hiểu, cho cô uống.

Vị ngọt khiến Lâm Hiểu tỉnh táo hơn vài phần, cô nhìn thấy cốc nước mật ong trước mặt thì phục khôi tinh thần, ngồi thẳng người dậy: “Nguy rồi, ngủ quên mất!” Cô nghĩ chỉ nằm một lát thôi nhưng đầu ngờ...

Nhưng mà sức lực của cô cũng chỉ có thể cố ngồi dậy là hết, ngay sau đó Lâm Hiểu không nhận được sụp xuống ngã xuống giường.

Đầu vừa vịn ngã trên gối, chiếc giường mềm mại bên dưới khiến cô thiếu chút nữa phát ra tiếng than thoải mái.

Bác Thần thật bất đắc dĩ, hần cầm điện thoại lên xem đồng hồ, 2 giờ 12 phút, đã quá nửa đêm. Đầu hần vẫn còn co rút đau đớn, thuận tiện cầm cốc nước Lâm Hiểu vừa uống lên uống mấy ngụm rồi quay đầu nói với Lâm Hiểu: “Em làm sao vậy, hơn nửa đêm mà còn dám ở phòng anh à?”

Thực ra Lâm Hiểu cũng đoán được bây giờ đã quá nửa đêm, chuyện đã đến nước này cô cũng chẳng cần nghĩ đến hậu quả gì nữa, vò đã mệt lại sút rồi nên cô tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Cho đến khi nghe thấy Bác Thần hỏi như vậy, lý trí mới trở về, cô cố gắng đứng lên nhưng chỉ giãy dụa được một chút rồi cũng chẳng có kết quả, nên cứ nằm trên giường nói với Bác Thần: “Dì Lan bảo anh uống rượu nên gọi em tới trông anh, sau lại bảo em giúp đỡ chăm sóc anh.” Đại khái mọi chuyện là như vậy, trong lòng Lâm Hiểu còn cân nhắc không biết cô có nói quá chuyện nào không?

Quả nhiên là thế, Bác Thần âm thầm thở dài, “hiểu biết” của hần với mẹ mình lại bay lên một tầm ới.

“Em bị sốt, bị từ bao giờ?” Bác Thần nhìn hai má đỏ ửng của Lâm Hiểu, hai mắt cô nhắm chặt, tóc đen dài phủ trên gối, trông thật mê người.

“Hôm nay, buổi sáng, lúc vừa rời giường...”

“Là buổi sáng ngày hôm qua.” Bác Thần nói thẳng, “Vậy hiện tại em tính sao, trở về hay tiếp tục ở chỗ anh ngủ?”

Suy nghĩ Lâm Hiểu rất cuộc cũng vận động, vài giây sau, cô mở to mắt, cố gắng đứng lên, “Em trở về ngủ.”

Trong lòng Bác Thần có cảm giác thất vọng không nói rõ, đang chuẩn bị đưa cô về nhà, đột nhiên thấy Lâm Hiểu đứng yên. Chỉ thấy mặt cô không chút biểu cảm ngẩng đầu lên nói: “Em, hình như không mang theo chìa khóa.”

Lâm Hiểu đột nhiên có xúc động muốn lật bàn, cuối cùng cô cố gắng tìm về lý trí. Lúc mới đến cô vẫn tưởng chỉ đi một lát rồi trở về ngủ, làm sao còn nghĩ đến chuyện mang chìa khóa.

Con người Bác Thần lướt qua tia vui sướng. Hần cảm thấy đầu mình bớt đau hơn, sợ biểu tình quá mức rõ ràng hần ho nhẹ một tiếng, cố ý thần bí nhìn cô nói: “Vậy đêm nay em tính ở lại chỗ này qua đêm?”

Lâm Hiểu cứng đờ người, đứng rồi, bây giờ đã hơn nửa đêm, lại còn cô nam quả nữ, cô nghiêm mặt trả lời: “Bây giờ em đang bị bệnh, anh sẽ không cảm thú như vậy chứ?”

Bác Thần đứng đắn nói: “Anh là cái loại người như vậy sao?”

Lâm Hiểu vừa thở phào, Bác Thần lại tiếp tục nói: “Chuyện cảm thú như kiểu cho em ngủ dưới đất đương nhiên anh sẽ không làm, yên tâm, hai ta sẽ cùng nhau nằm trên giường, anh không để bụng đâu.”

Hơi thở của Lâm Hiểu ngừng lại, tức giận ném gối vào mặt hần: “Quả nhiên là cảm thú! Còn là đồ mặt người dạ thú!”

Bác Thần không nhin được tàn nhẫn cười tươi: “Chuyện này không thể trách anh, là tại em yêu thương nhưng nhớ trước.” Nói xong, còn tranh thủ cho cô một ánh mắt ái muội.

Lâm Hiểu vừa then vừa giận, nắm chặt gối đánh cho hần thêm vài cái nữa, sắc mặt càng ngày càng đỏ, cánh tay cũng càng ngày càng vô lực, cho đến khi ngay cả nâng lên cũng không còn sức.

Bác Thần biết mình đùa quá, vội vàng vỗ vỗ lưng cô: “Em còn tinh thần mà đánh nữa hả?”

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy đầu chóng váng, không thêm để ý đến hần, cô ôm gối, người mềm nhũn.

Bác Thần chịu thua cô, nói: “Em nằm xuống đi, anh đi rót cho em cốc nước.”

Tuy Lâm Hiểu không trả lời nhưng thân thể lại nghe lời nằm xuống. Bác Thần kéo chăn đắp lên người cô, chỉ một thoáng thôi, hương vị xa lạ phất qua chóp mũi cô. Khuôn mặt rực hồng của Lâm Hiểu nay càng đỏ hơn, tim đập rộn lên, loại cảm giác này vô cùng xa lạ mà kỳ diệu. Tựa như khuyết thiếu cảm giác an toàn nhưng lại chờ mong chuyện không an toàn xảy ra.

Lâm Hiểu cảm thấy đầu óc mình bị sốt hồng rồi mới có loại ý tưởng này trong đầu. Cô xấu hổ, giả làm đã điểu, nhắm chặt hai mắt.

Bác Thần nhìn hai mắt nhắm chặt của Lâm Hiểu, con người đen không giấu nổi lo lắng. Hắn cúi người chỉnh lại chăn cho cô, bàn tay xoa nhẹ lên trán cô mới nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng.

Phòng khách và phòng bếp đều im ắng, Bác Thần rót một cốc nước ấm, lại mở tủ thuốc lấy mấy viên thuốc hạ sốt rồi mới trở về.

“Thuốc đây, em uống đi.” Bác Thần nói với Lâm Hiểu đang rúc trong chăn.

Lâm Hiểu hơi mở hai mắt, Cố gắng uống viên thuốc Bác Thần đưa tới.

“Uống xong thì ngủ tiếp đi, anh đi tắm đã.” Cả người toàn mùi rượu, hắn khó chịu không chịu được.

Lâm Hiểu gật gật đầu, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Như là biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, Bác Thần nhin không được vụng trộm cười, cố ý làm bộ không biết gì, cầm quần áo lưu loát ra khỏi phòng,

18. Chương 18

Ái muội (trung)

Trong phòng trừ bỏ tiếng nước chảy loáng thoáng cùng tiếng điều hòa chạy, Lâm Hiểu không nghe thấy cái gì nữa. Chỉ có mình cô ở trong một không gian trống rỗng, Lâm Hiểu cảm thấy sợ hãi, còn có loại bất an khi đến một nơi xa lạ.

Cô muốn về nhà...

Lâm Hiểu càng nằm càng bất an, cô tự hỏi nếu lúc này chạy về gọi Lâm mẹ mở cửa thì hệ số cô còn sống bằng bao nhiêu? Lão mẹ có thể hay không bắt chấp tất cả mắng cô suốt đêm? Thực ra bị mẹ mắng suốt đêm còn tốt hơn ở trong phòng đàn ông ngủ một tối? Điều này không hề phù hợp với quan điểm của cô từ trước tới nay.

Lâm Hiểu cân nhắc lại cân nhắc, cuối cùng cô bò xuống giường đi ra cửa Lý gia.

Chậm chạp bước đi, cô đứng trước cửa ngủ người vài giây mới mở cửa. Không biết có phải do uống thuốc hạ sốt không mà đầu cô càng ngày càng trĩu nặng, chỉ có ước muốn được ngủ.

Cho đến khi đứng trước cửa nhà mình, Lâm Hiểu có cảm giác muốn chết đi, cô làm sao có thể gọi mẹ dậy được? Gõ cửa sao? Như vậy mẹ chưa dậy mà hàng xóm bên cạnh đã dậy trước rồi. Lâm Hiểu tựa vào cửa, hung hăng cắn ngón tay. Chết tiết! Vì sao nhà mình không gắn thêm chuông cửa? Cô uể oải dựa vào cửa, trong lòng phức tạp rối rắm.

Lâm Hiểu thở dài nhận mệnh lẽ chân trở về nơi vừa ra đi. Chân trước bước vào phòng Bác Thần, hắn cũng vừa vịn ra khỏi toilet. Lâm Hiểu nghe thấy tiếng động, phản xạ còn nhanh hơn ý nghĩ, cô chui vào trong chăn. Động tác này hoàn toàn là do bản năng chứ không hề dùng đến đầu óc. Đầu cô vốn đã nặng nề, nay lại dùng hết chút sức lực ít ỏi còn sót lại, cô thật muốn đánh ỉnh một trận.

Tắm xong, Bác Thần cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hắn lau tóc, nửa người trên để trần, cứ như vậy mà vào. Lâm Hiểu vừa nhìn thấy, tim của cô đã không thể khống chế nhịp đập, co đầu rụt cổ vào trong chăn.

Động tác này ở trong mắt Bác Thần là vô hạn đáng yêu. Hắn nhìn đôi dép lê vốn để gọn gàng một chỗ nay mỗi chiếc một nơi thì nhíu mày, khóe miệng không khỏi ngoéo lên.

Thì ra vừa rồi cô nhìn trộm hắn...

Hiểu lầm cứ như vậy được sinh ra.

Bác Thần lên giường, xốc chăn ngồi xuống. Lâm Hiểu lặng lẽ chui ra, nhìn cánh tay đặt bên ngoài cửa hắn, mặt lại đỏ thêm vài phần, cô lấy tay chọc chọc đùi hắn: “Tại sao anh không mặc quần áo?!”

Bác Thần nhìn người bên cạnh chỉ lộ ra hai mắt, đáy mắt không giấu nổi ý cười: “Anh vẫn ngủ như vậy mà, mặc quần áo anh sẽ mất ngủ.”

“Vậy anh có thể thân sĩ một chút, chiều cổ người bị bệnh, cho em ngủ dưới sàn đi!” Lâm Hiểu cố gắng giảm nhẹ giọng nói xuống nhưng ánh mắt vẫn không được tự nhiên, không dám nhìn hấn.

Bác Thần nhàn nhã nói: “Ngủ dưới sàn thì cần chăn, phòng anh chỉ có một cái chăn bị em ôm đi một cái, là em bắt anh đến phòng ba mẹ lấy chăn, anh không ngại đâu.”

Lâm Hiểu nghẹn lời, cuối cùng hừ một tiếng, chân cô hung hăng đá vào hấn, vẫn chưa hết giận, lại đá thêm vài cái nữa.

Người này tuyệt đối là đồ cầm thú chuyên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn làm bậy.

Rõ ràng thân mình rất khó chịu làm sao cũng không thả lỏng được, nhưng bây giờ tim Lâm Hiểu như động cơ được gắn thêm phần lực, cô cố gắng không chế trái tim đập bình thường nhưng không thể.

Cô âm thầm phỉ nhổ chính mình, xoay người đưa lưng về phía Bác Thần, tỏ vẻ không thèm quan tâm.

Bác Thần nhìn cái gáy lộ ra của người nào đó cười cười, đột nhiên cảm thấy mẹ mình vô cùng đáng yêu, sau này nhất định phải hiếu kính với bà hơn. Hấn lau khô tóc xong thì tắt đèn, nằm lên giường, rồi kéo thêm một ít chăn bị Lâm Hiểu cố ý chiếm đoạt hết lại đây.

Lâm Hiểu cũng không biết đầu óc mình bị làm sao, thấy hấn kéo chăn thì cô giữ chặt lấy, quyết không cho hấn thực hiện được ý định. Bác Thần kéo một hai lần không được thì biết động tác nhỏ của cô, trong mắt hấn lướt qua vài phần bồn chồn, nắm chặt tay mạnh mẽ kéo chăn. Lâm Hiểu đang dốc sức làm sao có thể so với một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh được, vậy nên không chỉ có chăn mà ngay cả người cũng bị hấn kéo theo.

Tận dụng thời cơ hiếm có, Bác Thần vòng tay ôm cô vào trong lòng, lại xốc chăn tiến vào trong, nói rất đứng đắn: “Nếu chăn nhỏ như vậy hai chúng ta ngủ gần nhau một chút đi.”

Trán Lâm Hiểu dán lên ngực hấn, cảm giác hơi thở đàn ông tràn ngập quanh thân, cô xấu hổ quát: “Lưu manh! Buông chăn ra, trả đây!”

Lâm Hiểu càng kịch liệt giãy dụa tay Bác Thần càng ôm chặt lấy cô, ý định giữ chặt cô. Trước khi đến đây Lâm Hiểu đang ngủ nên cô vẫn mặc bộ váy ngủ rộng thùng thình. Cứ giãy dụa như vậy, đối với Bác Thần lại là kích thích. Bác Thần chỉ cảm thấy cơ thể mềm mại phía trước không ngừng cọ vào người mình, hai đùi trơn mịn của cô chà sát lên đùi hấn, đặc biệt là cái bụng bằng phẳng kia, như có như không chạm phải lửa nóng của hấn.

Đáng chết!

Bác Thần chỉ muốn hung hăng mắng mình nhưng bàn tay lại càng ôm chặt lấy Lâm Hiểu, phát ra giọng nói khàn khàn: “Đừng nhúc nhích!”

Người Lâm Hiểu cứng đờ, bởi vì vừa rồi ra sức giãy dụa nên cô đã thấm mệt, miệng còn thở hổn hển. Nghe thấy câu nói của Bác Thần, Lâm Hiểu mới nhận ra cơ thể lạnh lẽo của người phía sau không biết từ lúc nào so với mình còn trở nên nóng hơn. Trong lòng cô xuất hiện cảnh báo nguy hiểm, nghĩ thoát khỏi vòng ôm này, vừa cử động liền cảm giác thấy một vật cực nóng ở sát bụng mình.

Lâm Hiểu không còn nhỏ, đương nhiên biết vật đó là cái gì. Khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng, thân mình cứng lại không biết phải làm sao.

“Buông!” Lâm Hiểu xấu hổ nhỏ giọng nói.

Trong phòng im ắng, tiếng Lâm Hiểu thở dốc càng rõ ràng hơn, hơi nóng cô thở ra ập vào ngực Bác Thần càng làm cho dục vọng của hấn tăng lên.

Như vậy quá tệ!

Bác Thần kéo dịch Lâm Hiểu lên trên ngang tầm với mình, để cho hấn có thể nhìn thấy mặt cô, trong phòng tối tăm nhưng hấn vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt sáng rực rỡ của cô.

“Không buông được.” Giọng nói của Bác Thần vẫn trầm thấp như trước, hần nói không nhanh không chậm như mang theo vài phần mê hoặc.

Lâm Hiểu cảm thấy viên thuốc hạ sốt vừa nãy nhất định có tác dụng phụ, bằng không sao cô có thể bị hần dọa không được cử động mà cũng không dám động.

Bác Thần lấy tay nâng mặt Lâm Hiểu lên, bàn tay thô ráp đụng vào khiến Lâm Hiểu có chút ngứa.

Bóng tối thường khiến con người ta dễ dàng bị mê hoặc, hô hấp của Lâm Hiểu càng gấp gáp hơn, ánh mắt như được phủ màn sương mù.

Ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng đôi môi của hần lần lượt lướt qua hai má, vành tai của cô, xúc cảm từ bàn tay hần truyền đến cô, Lâm Hiểu cảm giác được gáy của cô bị hần nâng lên. Cánh môi nóng bỏng mềm mại từng bước một xâm nhập môi cô, Lâm Hiểu cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cái gì cũng không nghĩ được.

Bàn tay ở thắt lưng gắt gao nắm chặt cô, bàn tay ấy to mà ấm áp, làm cho cô cảm thấy an toàn.

Thực ra, vòng ôm ấm áp hay những va chạm nhẹ nhàng mềm mại, cô khát vọng nó đã từ lâu. Rất lâu rồi cô vẫn chưa thực sự bước vào một đoạn tình cảm chân chính nào. Một mình một người trong đêm lẫn qua lộn lại suy nghĩ miên man, cảm thấy cả người rét run không có ai sưởi ấm. Có đôi khi tâm trạng tốt lên lại nghĩ mình khi đó chẳng qua chỉ thuần túy buồn thu tiếc trăng mà thôi nhưng những lúc cô đơn, khổ sở thì cảm giác ấy mới thật chân thực. Như thế lâu dần thành thói quen, không còn hy vọng gì nữa.

Ý nghĩ của Lâm Hiểu càng ngày càng trở nên trì độn, hai tay cô không biết từ khi nào đã đặt lên cổ Bác Thần.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nụ hôn này rốt cuộc đã ngừng lại, Bác Thần không tiến thêm một bước nữa nói đúng hơn, nếu cứ tiếp tục, hần sợ mình không ngừng được cho nên dừng lại ở đây thôi. Không phải không nghĩ tới tiếp tục dụ hoặc Lâm Hiểu nhưng bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp. Chuyện này đối với một người đàn ông bình thường đã không hề dễ dàng đặc biệt là với hần người đàn ông đã nhìn hai năm mà nói, khó càng thêm khó nhưng Bác Thần vẫn cau mày, cố gắng đè ép dục vọng xuống.

Chỉ là một quyết định nhỏ nhưng so với tiếp tục lần tới thì kết quả tốt hơn nhiều.

Trong lòng Lâm Hiểu rất bất mãn, tựa như đứa trẻ có một chiếc kẹo, vừa bóc ra thì có người bảo rằng kẹo này không ăn được. Cô mê mang, nghi hoặc nhìn Bác Thần, đáy mắt in hình dáng của hần.

Kỳ thực Lâm Hiểu tuy hôn sâu nhưng cô vẫn có vài phần tỉnh táo. Cô luôn luôn giữ mình trong sạch, đối với loại chuyện này vô cùng bài xích. Khi yêu đương, một người đàn ông muốn làm chuyện đó, đây rõ ràng là tự ý cố tình động tay động chân, khi hai người bên nhau đây chính là ám chỉ muốn phát triển xa hơn, cô chán ghét. Lâm Hiểu có thể cam đoan, chỉ cần mình hơi có chút biểu hiện do dự, người đàn ông đó tuyệt đối sẽ làm tới, hung mãnh tha cô đến giường.

Lâm Hiểu ghê tởm đó, bài xích đó nhưng cô tuyệt không phải là một phụ nữ bảo thủ, càng không ôm vọng tưởng gọi là muốn đem lần đầu trân quý của mình trao cho chồng mà cô cho rằng, người đàn ông như thế không đáng. Chính mình đến nay còn chưa có quan hệ với ai bao giờ, chẳng qua chỉ là cô chưa gặp được người đàn ông nào khiến cô cam tâm tình nguyện thôi, không hơn.

Vậy rốt cuộc một người đàn ông như thế nào mới gọi là đáng giá? Chính Lâm Hiểu cũng không rõ ràng lắm. Chẳng sợ đã lớn tuổi, cô vẫn luôn kiên trì cho rằng, tình yêu là do hormone kích thích, nên thuận theo tự nhiên, không cần để ý thời gian, cũng không phải cố ý chuẩn bị, nếu thực sự nguyện ý, thật sự cảm thấy người kia đúng là người mình cần, cô thật sự cảm nhận được, thì đó là lúc.

Phải thừa nhận, lúc cô sinh bệnh là lúc cô đang ở trong trạng thái yếu ớt nhất, cũng có thể bởi nụ hôn của Bác Thần thật ngọt ngào cũng có thể người đàn ông này đã chiếm một vị trí trong lòng cô, tóm lại, cô không bài xích người đàn ông trước mặt tiếp tục tiến tới, thậm chí còn cảm thấy, cho dù đến cuối cùng hai người không thể kết hôn, cũng không sao.

Trong đầu cô hiện lên nụ cười của hần, mùi hương nam tính trên người hần, ấm áp của hần... Tâm trạng rối rắm trong lòng nói cho cô biết, cô thích tất cả những thứ đó. Cô sẽ vì hần mà tìm đập nhanh, vì được gặp

hắn mà vừa vui sướng vừa khấn trương, cô say mê cảm giác có hắn ở bên cạnh nhưng lại sợ chính mình quá mức trầm mê mà muốn duy trì khoảng cách.

Trên thực tế, nếu người đàn ông trước mắt muốn lần tới, cô vẫn có thể ngăn cản nhưng Bác Thần lại dừng lại, chỉ ôm cô thở hổn hển không nói một lời. Trong lòng Lâm Hiểu như có thứ gì đó đang vỡ ra xuất hiện một khe hở.

Đây là một thử nghiệm hoàn toàn mới, người đàn ông này, hắn lo nghĩ đến cảm thụ của cô, lo lắng chuyện hắn muốn làm tiếp theo có thể ảnh hưởng đến cảm tình của hai người, hắn vì cô mà nhịn xuống. Điều này so với việc vì cô mà động tình còn tốt đẹp hơn một ngàn một vạn lần.

Trái tim Lâm Hiểu như được bồi mật ngọt, cô không kìm được nở nụ cười tươi, mang theo vài phần vui sướng, vài phần cảm động, vài phần thỏa mãn.

Cô biết hắn cũng không phải một người có lịch sử tình cảm sạch sẽ gì đó, càng không phải một người đàn ông chưa từng phát sinh quan hệ với người phụ nữ nào, từ lần đầu tiên thân mật với nhau một chút cô đã biết rõ ràng nhưng, giờ này khắc này, hắn so với bất kỳ người đàn ông nào cũng đều hoàn hảo hơn.

Bác Thần đang định đi tắm nước lạnh thuận tiện đem dục vọng trong người hoàn toàn diệt hết, lại nghe thấy Lâm Hiểu không biết sống chết cười tươi, đây là vui sướng khi người gặp họa?

Bác Thần trầm giọng hỏi: “Em cười cái gì?”

Mí mắt Lâm Hiểu sụp xuống, ôm cổ của hắn, đưa môi tới gần bên tai hắn, nhẹ nhàng nói: “Nếu không...chúng ta làm đi.”

Hơi thở mong manh thổi vào màng nhĩ của hắn ngứa ngáy, làm hô hấp của hắn như ngừng lại, đôi tay hắn buột chặt bên hông Lâm Hiểu.

19. Chương 19: Ái Muội (Hạ)

Suy nghĩ của Bác Thần đông cứng trong vài giây, mãi sau mới xác định chính mình không nghe nhầm, hắn quay đầu quỵ dị nhìn về phía Lâm Hiểu: “Em sốt đến hồ đồ rồi à?”

Hoàn toàn không giống với những gì cô đoán trước đó!

Mặt Lâm Hiểu cứng đờ, không cam lòng cắn vào cằm hắn: “Em rất tỉnh táo!”

Bác Thần “Ai” một tiếng, cảm thấy cô cắn không nhẹ không nặng, càng giống khiêu khích hơn, hắn vúi đầu cắn nhẹ lên chóp mũi cô nói: “Đừng đùa, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Động tác này vô cùng thân thiết, khiến trái tim Lâm Hiểu càng thêm rung động nhưng kết quả trái ngược hoàn toàn với dự đoán làm cho cô đã tức giận lại phải dè nén.

Người này rốt cuộc có phải đàn ông không?

Trong đầu Lâm Hiểu chỉ suy nghĩ vấn đề này nên cô nhìn chằm chằm Bác Thần đang nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Lâm Hiểu cắn chặt răng, hai tay ôm cổ hắn, cắn vào yết hầu của hắn. Động tác đầu tiên hoàn thành hành động sau đó của cô cũng trở nên tự nhiên hơn.

Lâm Hiểu nghe thấy tiếng hít vào rất mạnh, trong lòng thỏa mãn vài phần. Cô dùng răng nanh khê cắn vào cổ hắn, đầu lưỡi mang theo dự hoặc lướt qua da hắn, có lẽ bởi vì mới tắm xong, cổ của hắn rất sạch sẽ, còn mang theo hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái.

Lâm Hiểu híp mắt lại, càng lúc càng lớn mật. Cô cảm giác được bàn tay hắn đang nắm chặt lại nên càng thêm dự hoặc liếm cổ hắn, rồi cắn nhẹ, tựa như có tiểu tẩu giai điệu, lúc nhanh lúc chậm, từ cổ cho đến xương quai xanh. Liếm liếm, Lâm Hiểu cảm thấy mệt mỏi, không nghĩ sẽ tiếp tục nữa, cô thở hổn hển, dừng lại động tác.

Đang khiêu khích người ta rồi ngừng lại, hành vi này quả thực muốn mạng hần mà! Bác Thần thực sự có suy nghĩ muốn cởi hết quần áo người con gái này ra sau đó bắt chấp tất cả mà chiếm đoạt.

Trên thực tế, tay hần đã không khống chế được mà tiến vào trong váy ngủ, cảm nhận làn da bóng loáng tinh tế cùng độ cong hoàn hảo của lưng, rốt cuộc không nhịn được, trong phút chốc hần chuyển người, đặt Lâm Hiểu ở dưới thân.

Lâm Hiểu hoảng hốt, cô bị động tác của Bác Thần làm cho hoảng sợ. Thân mình Lâm Hiểu vô lực, không biết hần thoát ra từ lúc nào, còn chưa kịp phản ứng, váy ngủ trên người cô đã bị lột ra.

Cơ thể Lâm Hiểu rất ẩm, loại xúc xảm khi được động vào người cô khiến Bác Thần vô cùng kích thích. Tay hần đặt trên hai đỉnh mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve, nghe cô thở dồn dập liền cúi đầu ngậm hai đầu nhũ tiêm, đầu lưỡi khuấy đảo nụ hoa e ấp bên dưới. Lâm Hiểu không nhịn được rên nhẹ, cô cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nóng, đôi tay không thể khống chế đặt lên gáy hần, giống như không để cho hần rời đi.

Bác Thần ngẩng đầu, dựa vào ánh trăng mỏng manh nhàn nhạt nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của Lâm Hiểu trong bóng đêm cười nhẹ vài tiếng: “Trước kia không biết em còn có mặt nhiệt tình như vậy.”

Lâm Hiểu cắn răng, cố gắng không inh được phép ngưỡng ngừng, trừng hần: “Anh thật dài dòng.”

Giọng nói nghe như mang theo vài phần hờn dỗi mềm mại, lòng Bác Thần giống như có lông chim lướt qua. Hần cúi đầu, liếm lên vành tai Lâm Hiểu, cắn nhẹ cổ non mềm, nhìn thấy cô theo phản xạ co rụt cổ lại càng đùa giỡn “táo tợn” hơn, kỹ thuật trêu chọc quyến rũ cao siêu hơn Lâm Hiểu không chỉ vài lần.

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy trên cổ truyền đến một đợt ngứa ngáy, thân thể cô như muốn xụi lơ, hai tay vô lực ôm hần, một đợt lại một đợt tình triều bao phủ toàn thân cô.

Thấy Lâm Hiểu vừa khổ sở lại vừa thoải mái thở dốc, Bác Thần tựa như được ủng hộ, bàn tay lướt qua bụng cô, xâm nhập vào trong quần lót. Khi tay hần cởi bỏ đồ vật vướng víu cuối cùng này xuống, Lâm Hiểu cũng không có phản kháng, hần yên tâm hơn vài phần. Bác Thần cúi đầu hôn lên môi cô, vô thanh vô tức đem lửa nóng đặt giữa hai chân cô.

Lâm Hiểu cứng đờ người, cô cắn cắn môi, trong mắt rốt cuộc vẫn hiện lên vài phần do dự.

“Hiểu.” Như cảm giác được Lâm Hiểu cứng ngắc, Bác Thần nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lâm Hiểu nghe thấy tiếng nói, đây là giọng nói của Bác Thần, trong lòng Lâm Hiểu mềm mại đi rất nhiều, thân mình chậm rãi trầm tĩnh lại, kể cả khi Bác Thần tách hai chân cô ra cũng không hề phản kháng. Lâm Hiểu nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau đớn xé rách, tâm trạng cô phức tạp mà khẩn trương. Cô cảm giác được vật cực nóng đó đang tiến vào nơi u cốc mềm mại nhưng đột nhiên lại chậm chạp không tiến.

Bác Thần cảm giác được phía trước có chướng ngại thì kinh ngạc. Hần đoán Lâm Hiểu vẫn còn là xử nữ nhưng phán đoán này rất nhanh bị chính hần phủ nhận. Dù sao Lâm Hiểu cũng không còn nhỏ tuổi, lần đầu tiên hần vô lễ đùa giỡn cô cũng không có phản đối, hơn nữa vừa rồi là cô chủ động khiêu khích, đủ loại dấu hiệu đều cho đáp án phủ định. Nhưng, trở ngại phía dưới nói cho hần, hần sắp trở thành người đàn ông đầu tiên của cô.

Nói mất hứng là giả, dù vậy Bác Thần vẫn do dự. Ngay từ đầu chậm chạp không tiến lên bởi vì có chướng ngại ngăn trở nhưng trong chốc lát hần nhận ra đây là Lâm Hiểu, Bác Thần thanh tĩnh hơn vài phần, nếu đây là lần đầu tiên của Lâm Hiểu, ít nhất cũng không thể tùy tiện như vậy. Hần không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cô bây giờ còn sinh bệnh, nói không chừng tâm lý còn chưa rõ ràng, nếu hần phá đi lần đầu tiên của cô, thiện cảm của cô đối với hần biết đâu sẽ tan biến mất, không được.

Bác Thần cố gắng nhẫn tâm, đem chính mình rút ra. Lâm Hiểu cảm giác được cử động của hần, theo bản năng cảm thấy mất mát, mắt cô tràn ngập sương mù nhìn hần hỏi: “Anh Bác Thần?”

Bác Thần thở hổn hển một hơi, ngồi dậy, tay xoa đầu Lâm Hiểu, lại xoay người hôn lên trán cô. Hần mặc quần rồi đi vào toilet.

Lâm Hiểu nhìn theo bóng dáng hần rồi cũng ngồi dậy. Cô nhìn hần bước đi, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp. Có phải bởi vì cô còn là xử nữ nên hần không dám động? Bọn họ không phải sẽ kết hôn sao? Lâm Hiểu không hiểu được tâm trạng của mình lúc này, cô bật đèn, ánh sáng chói lòa làm cho đầu óc cô tỉnh táo hơn.

Cô chậm chạp mặc vào quần lót cùng váy, đầu vẫn nặng nề nhưng cô không muốn nằm xuống mà ngồi trên giường phát ngốc.

Lúc Bác Thần tiến vào, trong phòng vẫn còn bật đèn, Lâm Hiểu ngây ngốc hồ đồ ngồi trên giường. Hắn đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, xoa xoa đầu cô rồi dịu dàng nói: “Sao không ngủ đi?”

Ngủ được mới là lạ! Trong lòng Lâm Hiểu hờn giận nhưng lại ngại mặt mũi nên chỉ nhìn hẩn không nói.

Bác Thần biết Lâm Hiểu lại suy nghĩ nhiều, hắn bắt đắc dĩ thở dài: “Em nghĩ rằng anh không biết gì sao, anh cũng không hề dễ dàng đâu, lửa đã cháy to rồi mà vẫn phải vào toilet tự mình xử lí.”

Lâm Hiểu hiểu được ý nghĩa câu nói, mặt cô thoáng đỏ lên nhưng vẫn hờn nhẹ một tiếng, xoay người đi. Nhưng tâm trạng khó chịu ban đầu vì nhìn thấy có người gặp họa mà bị đánh tan đi mất.

Bác Thần tiếp tục bắt đắc dĩ nói: “Bây giờ còn chưa đến thời điểm.”

“Còn phải có thời điểm nữa sao?” Lâm Hiểu liếc mắt nhìn hẩn.

“Ít nhất là không phải lúc em đang bị bệnh.” Bác Thần nói xong đột nhiên cười, “Em, nha đầu này, gấp đến thế sao?”

Mặt Lâm Hiểu nóng lên, khuỷu tay mềm nhũn vẫn cố gắng huých cho hẩn một quyền: “Có anh ấy!”

“Em còn đang sốt, nếu tiếp tục làm, nhờ anh không khống chế được thì nguy rồi.” Bác Thần một tay bắt lấy tay Lâm Hiểu, một tay đặt lên trán cô kiểm tra độ ẩm, cũng không có nóng như lúc hẩn vừa tỉnh dậy.

Lâm Hiểu mân khóe môi tiếp tục trừng hẩn, nửa cười nửa không nói: “Anh lo lắng thật là nhiều chuyện.”

Thấy cô vẫn còn tức giận, Bác Thần cũng không biết giải thích thế nào chỉ có thể xoa xoa đầu cô, cố ý ở bên tai cô khiêu khích nói: “Chờ em khỏi bệnh, chúng ta định sẵn hôn kỳ sau đó hẹn thời gian cùng làm?”

Quả nhiên Lâm Hiểu hung hăng đá hẩn một cái: “Qua thôn này không còn điểm nào nữa!”

“Ôi.” Bác Thần cố ý kêu đau, sờ lên vị trí cô vừa đá, “Xem em còn sinh khí dồi dào như vậy, hay chúng ta tiếp tục?”

Nói như thế cô thêm khát lắm ấy, Lâm Hiểu phỉ nhổ hẩn rồi nhấc chân lên chui vào trong quyết không để ý đến hẩn. Ai nói cô sinh khí dồi dào, thực ra trong người cô vô cùng khó chịu, chỉ muốn ngất đi, chẳng qua cô liều mạng chịu đựng mà thôi. Lâm Hiểu không suy nghĩ lung tung nữa, nhắm mắt lại.

Bác Thần tắt đèn, tiến vào trong ổ chăn, ôm cô vào lòng: “Ngủ đi, chuyện đêm nay quên hết đi, ngày mai chúng ta còn phải nghĩ cách đưa em về nhà.”

Giọng nói nhẹ nhàng lại bình thản, Lâm Hiểu nghe xong rất thoải mái. Hẩn, là vì cô sao? Ý tưởng này chợt lóe lên trong đầu Lâm Hiểu. Sau đó, cô cảm nhận được một bàn tay to ấm áp vỗ về lên trán mình, vừa như yêu thương, vừa là trấn trọng, cô thỏa mãn dần hàng mi đang nhú lại, có lẽ bởi đã quá mệt mỏi nên không bao lâu sau liền thiếp đi.

Bác Thần tinh ý nghe thấy hô hấp đều đặn của người bên cạnh thì biết cô thật sự ngủ rồi. Làm đàn ông tốt làm gì, đúng là không dễ dàng. Hẩn ôm cơ thể mềm mại của cô trong lòng, đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận, cơ hội hiếm có như vậy về sau phỏng chừng không còn nữa, đầu óc vừa rồi bị nhúng nước hay sao mà không nắm lấy chứ?

Bác Thần càng nghĩ càng hối hận, đành cúi đầu “hung hăng” hôn lên khóe môi Lâm Hiểu. Tưởng trả thù được một chút lại khiến hẩn cảm nhận làm da non mềm của cô cùng hương thơm trên đó, lửa nóng vừa dập tắt trước đó nay lại bùng lên. Trong lòng hẩn rửa thắm vài tiếng, cố gắng áp chế dục vọng, theo cô nhắm mắt.

=====

Lâm Hiểu là một người con gái vô cùng khó hiểu. Cô đã có thiện cảm với người khác nhưng lại cố gắng để không được quá mức, nghĩ muốn trầm luân nhưng lại có lí trí không chế được chính mình. Bác Thần đối với Lâm Hiểu mà nói, là người sẽ bên cô cả đời, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, dựa vào điểm này, hẩn đã đánh tan mất tầng thứ nhất- phòng bị trong cô, hơn nữa ở phương diện lấy lòng phụ nữ, Bác Thần quả

thực rất cao tay, cho nên một giây không cẩn thận, Lâm Hiểu đã rơi xuống vực sâu, cam nguyện giao ra cảm tình chân thật của mình.

Còn Bác Thần đã từng là một tên đàn ông tệ hại trong mắt phụ nữ. Bởi hắn nhìn như hữu tình thực chất lại vô tình, đối với tình cảm, hắn cũng không quá mức để tâm. Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, hắn có thể dựa vào trực giác mà lấy được lòng đối phương, ví như hành động bỏ dở vừa rồi.

Nhưng mà, có nhiều lúc, hắn thậm chí còn lười tự hỏi xem người phụ nữ dưới thân nghĩ cái gì, chỉ thăm nghĩ mình thích là được. So với yêu đương hắn càng thích tình một đêm hơn chính bởi nguyên nhân này.

Lâm Hiểu là người con gái hắn muốn cùng đi cả đời, hơn nữa không thể phủ nhận đây là một người con gái tốt. Đối với đàn ông mà nói, có một điều rất quan trọng đó là yêu được một người con gái tốt. Ban đầu cảm thấy cô là một đối tượng thích hợp để kết giao, trở thành đối tượng kết hôn cũng tốt, bây giờ lại phát hiện cô vẫn còn một thân sạch sẽ cho nên hắn rất vui sướng.

Về phần có yêu hay không, hắn chưa từng xem xét vấn đề này. Vừa rồi cố gắng ngừng lại chẳng qua vì muốn xâm nhập vào lòng cô mà thôi.

Nhưng chính hắn cũng không biết tại sao mình lại phải cố gắng hết sức để tiến vào thế giới của đối phương, đó là bởi vì người ấy không hề hay biết đã đi vào thế giới của hắn, thậm chí còn sớm chiếm lĩnh một phần lãnh thổ rộng lớn.

20. Chương 20

Đều bởi nhân sinh

Buổi sáng, Bác Thần bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh dậy, cảm giác bên người mềm mại, Bác Thần phút chốc cứng đờ người. Sau khi thấy rõ người ấy là Lâm Hiểu, hắn mới nhớ ra chuyện tối qua. Tay Bác Thần sờ lên trán Lâm Hiểu, chỉ còn chút sốt nhẹ cũng không cần quá lo nữa.

Hắn cố gắng đứng dậy, đánh thức Lâm Hiểu nằm bên cạnh.

Lâm Hiểu mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy có người đàn ông ngồi trên giường thì hoảng sợ sau đó trợn mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng thoải mái chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Bác Thần bắt đấm dĩ nhưng cũng có vài phần cao hứng, hắn vỗ vỗ Lâm Hiểu nói: “Nếu không dậy, mẹ anh mà bắt gian trên giường, sau đó nhất định là cả ngày sẽ nhìn chăm chăm bụng em chờ ôm cháu trai đó.”

Lâm Hiểu “Ba” một tiếng bật dậy, cơ thể còn nghiêng ngả vài lần mới ổn định, cô hỏi Bác Thần: “Em làm sao mà về được?”

Bác Thần vuốt mái tóc rối tung của cô rồi mới nói: “Bây giờ chỉ có một cách, em gọi điện xin bệnh viện nghỉ một ngày, thuận tiện nghỉ ngơi cho khỏe sau đó ngoan ngoãn ở trong phòng anh, đợi đến khoảng hơn 9 giờ lúc mẹ em đi chợ, anh sẽ tìm cơ đến nhà em rồi giục mẹ em đi ra trước, nhân lúc đó em vào nhà.”

Lâm Hiểu cũng biết đây là cách duy nhất khả thi, đột nhiên cô nhớ ra còn Lý gia bên này thì sao, nên hỏi tiếp: “Vậy còn dì Lan đâu? Em muốn ra ngoài còn phải tránh dì Lan nữa!”

Bác Thần đáp: “Không có việc gì, anh có cách khiến ẹ anh và mẹ em cùng đi chợ.”

“Ừ.” Lâm Hiểu gật đầu, lại chần chờ nói tiếp, “Nếu thế anh cũng phải xin nghỉ à?”

“Xin nghỉ nửa ngày, không sao.” Bác Thần tỏ vẻ không có việc gì. Lại nói tiếp, công việc này là do ba hắn móc nối quan hệ mà có, bằng không, hắn cũng lười dựa vào quan hệ mà đi cửa sau.

Lâm Hiểu không biết nhiều chuyện như vậy, trong lòng rất cảm động. Sau đó cô lại nghe Bác Thần nói tiếp: “Thừa dịp mẹ anh chưa dậy, em ra ngoài đánh răng rửa mặt luôn đi, chờ một lúc anh sẽ đem bữa sáng vào phòng cho em.”

Lâm Hiểu cảm thấy đầu óc mình chấy hổng mất rồi, bằng không tại sao lại cảm thấy kích thích như vậy. Cô cầm lấy bàn chải đánh răng mới Bác Thần đưa cho sau đó chạy nhanh đi vệ sinh cá nhân rồi lập tức “bay” về phòng.

Chờ cô ngồi vào giường, Bác Thần vỗ vỗ đầu cô nói: “Em ngủ tiếp đi, anh đi ra ngoài, đỡ ẹ anh phải vào phòng gọi.”

Khó gặp được Lâm Hiểu nhu thuận gật đầu.

Bác thần chỉnh lại chăn cho cô rồi mới đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Một lát sau, Lâm Hiểu ở trong phòng nghe thấy giọng nói của dì Lan truyền đến, cảm giác vô cùng không an toàn nhưng lại rất... kích thích.

Cả người Lâm Hiểu vùi vào trong chăn, muốn ngủ tiếp nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Độ khoảng 20 phút sau, Bác Thần cầm đồ ăn sáng đi vào. Lâm Hiểu đầu tiên là vén lên một khe hở, nhìn thấy người đến là Bác Thần thì thở phào nhẹ nhõm rồi lấy một cái bánh bao thịt lên ăn.

Bác Thần cảm thấy hành động kéo chăn ngó ra bên ngoài của Lâm Hiểu thực sự rất buồn cười, hắn không che giấu ý cười, nhìn tướng ăn của cô phát biểu cảm tưởng: “Đầu óc em đúng là càng ngày càng ảm, càng ngày càng ngốc, nếu thật là mẹ anh tiến vào thì không cần em lật chăn ra, mẹ anh sẽ tự mình trực tiếp xóc lên trước rồi.”

Lâm Hiểu trừng mắt nhìn hắn, tuy biết lời hắn nói là thật nhưng vẫn khó chịu, không tìm thấy lời nào phản bác, cô đành đem bánh bao thịt trở thành Bác Thần, hung hăng mà cắn.

Bác Thần quả là liệu sự như thần, không biết hắn làm cách nào mà có thể dỗ hai mẹ cùng đi ra ngoài sau đó trở về kéo Lâm Hiểu, rất nhanh đã đưa cô về nhà.

Cuối cùng cũng được trở về phòng của mình, Lâm Hiểu thở phào nhẹ nhõm, lên giường quăn lấy chăn của mình.

“Anh nói thế nào với mẹ em?”

“Anh bảo em không thoải mái, muốn anh giúp em về nhà lấy áo khoác đem đến bệnh viện.” Bác Thần chậm rì rì nói.

Lâm Hiểu ngập ngừng, liếc mắt nhìn hắn: “Lợi hại nhỉ?!” Nói như thế, cô không cần nghĩ cũng có thể tùy ý bịa ra có vì sao mình xuất hiện ở nhà.

“Đương nhiên.” Bác Thần tự đắc cười, dặn Lâm Hiểu: “Vậy em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Hiểu bĩu môi nhưng cũng không nói cái gì, nằm lên chiếc giường quen thuộc của mình tiếp tục nghỉ ngơi.

Đến khi Bác Thần ra khỏi cửa cô mới nhắm mắt lại, ban đầu nghĩ lâu sau mới có thể ngủ được nhưng chẳng bao lâu sau đã chìm vào mộng đẹp.

Hôm sau, cơn sốt của Lâm Hiểu đã lui bảy tám phần, cô không thể so với Bác Thần, chiều hôm qua có thể đi làm ngay, cũng may hôm nay đi làm lãnh đạo nhìn thấy cô mệt mỏi suy yếu mà hiền lành cho cô nghỉ thêm vài ngày. Đương nhiên, câu này cũng đồng nghĩa với việc tiền thưởng chuyên cần cuối tháng của cô xong rồi.

Lâm Hiểu nhớ tới chỗ tiền lương gầy còm của mình, chợt nảy sinh cảm giác chán ghét với cái công việc ngồi một chỗ chờ chết này của mình. Nhưng tốt nghiệp hai năm rồi, bằng đại học của cô là hệ tiếng Trung vô dụng nhất, kiếm việc ở thành phố mình sống đã khó rồi đừng nghĩ tới việc xin ở nơi khác. Kỳ thật, nêu nhiều lí do như vậy cũng chỉ để bào chữa ột sự thật là cô nhát gan thôi.

Vừa khỏi bệnh, cô nghĩ tới một số chuyện xảy ra trước khi mình sinh bệnh nên sau khi tan tầm liền chạy tới nhà Trần Oánh.

Cửa nhà Trần Oánh không khóa nhưng lại chất đồng lớn đồng nhỏ đồ ngoài hành lang. Lâm Hiểu giật mình, chân chờ gọi: “Trần Oánh?”

Nghe thấy tiếng gọi, Trần Oánh từ trong phòng đi ra, trên người cô nàng còn đang mặc tạp dề, đeo găng tay cao su, chắc hẳn là đang dọn nhà. Nhìn qua thấy tâm trạng cô nàng tốt hơn nhiều, cười hì hì nói: “Hiểu Hiểu ~ sao bây giờ cậu mới đến thăm tớ, nếu cậu mà không đến nữa thì bọn mình không kịp gặp nhau rồi.”

Lâm Hiểu trừng mắt: “Mấy ngày không đến mà nhà cậu đã không khác với ổ chó là bao rồi.” Cô không nói chuyện mình vừa bị bệnh mà tay chỉ vào đồng hồ ngoài cửa hỏi, “Cậu có chuyện gì à, chuyển nhà sao?”

“Thông minh đấy ~ bị cậu đoán trúng rồi~!” Trần Oánh cởi găng tay, kéo Lâm Hiểu ngồi vào cái sofa sạch sẽ nhất.

“Muốn uống nước không?” Trần Oánh hỏi.

“Ở chỗ bạn như thế này chỉ có uống bụi chứ uống nước gì, cậu mau nói cho mình biết chuyện xảy ra đi.” Hai hàng lông mày Lâm Hiểu đều nhíu lại.

Trần Oánh vỗ lên tay cô, thoải mái nói: “Mình xin nghỉ việc, mình định đến thành phố khác phát triển.”

Thấy Lâm Hiểu đang định nói, cô mở miệng nói trước, “Lâm Hiểu, cậu nghe mình nói, mình không phải vì chuyện kia đâu, ách, được rồi, thực ra đấy cũng là một trong những nguyên nhân. Hai tháng trước, chị họ mình ở thành phố S mở một trung tâm thẩm mỹ, chị ấy muốn mình đến đấy hỗ trợ. Từ đầu mình định không đi, tuy ở thành phố A không tốt lắm nhưng chỗ này cách nhà mình không xa. Nhưng bây giờ mình quyết định buông tay, xa hay không xa cũng chỉ hơn hai giờ đi xe, có gì khác nhau đâu. Lâm Hiểu, cậu biết không, người như mình bây giờ, muốn gả cho người tốt thật là khó. Mấy ngày nay mình luôn nghĩ, nếu cứ làm y tá mãi, cùng lắm thì lên được chức y tá trưởng, nếu không có gì xuất sắc thì cả đời chỉ làm y tá vậy thôi. Một khi đã vậy, không bằng đến thành phố S, dù thế nào mình cũng có chỗ để phát triển, chị họ mình nói, chị ấy muốn mở nhiều chi nhánh nữa, chờ mình thạo việc sẽ đem trung tâm mới mở được ỉnh quản lý. Đây thật sự là một cơ hội hiếm có. Lâm Hiểu, mình nghĩ, khổ sở đau đớn gì mình cũng đã chịu, có khổ có mệt hơn nữa cũng không tính là cái gì.”

Lâm Hiểu giật giật môi, đầy mắt đầy phức tạp. Trên thực tế, cô cũng nghĩ Trần Oánh nên tới thành phố S nhưng khi nghĩ tới bạn tốt hai năm của mình sẽ rời đi, trong lòng vẫn không thoải mái nổi.

Trần Oánh nghĩ Lâm Hiểu lo lắng ỉn, cười nói: “Cậu yên tâm, chị họ mình rất tốt, ở bên đó cũng coi như có người quan tâm, sẽ không khổ đâu, trăm ngàn lần đừng bị mình dọa.”

Lâm Hiểu gật đầu, trong lòng vẫn là khó chịu.

Trần Oánh vỗ vỗ lên bả vai Lâm Hiểu: “Ôi chào, nhìn mặt cậu này, cũng không phải không gặp nhau nữa, tiền đồ của mình xán lạn cậu phải vui mới đúng chứ.”

“Làm sao mà vui được, bạn bè của mình đã không nhiều, hiện tại lại đi thêm một người nữa.” Lâm Hiểu nửa giả nửa thật uể oải nói.

“Thật đáng thương~~” Trần Oánh chà đạp hai má Lâm Hiểu một trận, sau đó vỗ vỗ đầu cô nói: “Tiết mục ăn uống đã xong, cô giúp chị dọn dẹp mấy đồng hồ này, dọn xong chị mời cô ăn một bữa ngon!”

Lâm Hiểu cau mày nói: “Không được! Nếu mai mới dọn xong không phải mai mình mới được ăn cơm à?!”

“Cô này! So đo như vậy cẩn thận gả không được đấy.”

Tuy ngoài miệng nhăn nhó nhưng Lâm Hiểu vẫn cầm lấy bao tay cao su Trần Oánh đưa cho, giúp cô ấy chuyển đồ.

Trần Oánh bình thường vô cùng “kiệt xín” nhưng bây giờ lại vô cùng hào phóng, đặc biệt mời Lâm Hiểu đến một nhà hàng cơm tây sa hoa.

Hai cô gái cùng ngồi ăn cơm tối khiến mọi người xung quanh khá chú ý nhưng các cô cũng không để ý, vừa ăn vừa trò chuyện.

Trần Oánh thuận miệng nói: “Ngày kia mình đi, đồ đạc sắp xếp xong rồi thì chuyển về nhà bố mẹ chỉ còn hai túi hành lý của mình mà phải bắt xe thì thực phiền toái.”

Lâm Hiểu ngẫm nghĩ rồi nói: “Ngày kia mấy giờ cậu đi?”

“Một giờ trưa xe chạy, sao hả?”

“Vừa vặn thời gian nghỉ trưa, hôm đây mình nhờ bạn đưa cậu đến nhà ga, như vậy cậu sẽ không cần mang theo đồng hành lí ra ngoài đợi xe nữa.” Lâm Hiểu nói.

“Ôi chào! Bạn yêu của mình.” Trần Oánh không khách khí, vui vẻ đáp ứng.

21. Chương 21: Lựa Chọn

Mấy ngày nay nhiệt độ tăng cao, nắng chiếu gay gắt, hơi nóng phả lên từ mặt đường lại càng kinh khủng. Học sinh tiểu học, học sinh trung học đều phải nghỉ tránh nóng, vậy mà vẫn không thiếu mấy thanh niên, mặc kệ thời tiết nóng bức rong chơi ngoài đường.

Chính giữa trưa, Lâm Hiểu cầm ô, chờ Bác Thần lái xe tới đưa cô đến nhà Trần Oánh.

Một lúc sau, chiếc xe màu đen quen thuộc đã dừng lại trước mặt cô. Ngay khi xe dừng lại, Lâm Hiểu lập tức mở cửa xe, nghiêng người đi vào.

Cảm giác được từng luồng khí mát mẻ từ điều hòa phả ra Lâm Hiểu mới thở phào nói: “Nóng muốn chết, thời tiết quái quỷ gì vậy.”

Bác Thần nhìn thoáng qua Lâm Hiểu, thấy cô một tay chống đầu, một tay giả làm quạt, trong mắt hần hiện lên ý cười, hỏi: “Đi ăn trước không?”

Lâm Hiểu lắc đầu: “Đến nhà bạn em trước đi, giờ xe chạy cũng không còn lâu nữa, mà không biết cô ấy đã ăn chưa?!”

“Được.”

Tuy rằng sau hôm đó, hai người vẫn cư xử như bình thường nhưng tinh tế cảm nhận, cả hai lại có gì đó không giống trước, nói cười càng thêm thoải mái, chẳng sợ không ai nói gì, không khí vẫn tự nhiên tốt đẹp.

Lâm Hiểu đùa nghịch cánh quạt điều hòa, ý đồ đổi hướng gió, Bác Thần nhìn thoáng qua, rồi trực tiếp ấn nút chuyển cánh quạt hướng lên trên.

“Em nóng!” Lâm Hiểu tròng mắt hần nói.

Bác Thần không thèm để ý đáp: “Ngồi một lúc sẽ mát, em vừa khỏi bệnh, anh không tắt điều hòa trong xe đã tốt lắm rồi.”

“Em khỏi lâu rồi mà, đừng tàn nhẫn như vậy, chuyển hướng sang em một lúc là được rồi, nếu không anh hạ nhiệt độ xuống?” Lâm Hiểu lần đầu tiên dùng loại ngữ điệu làm nũng như thế này.

Bác Thần trong lòng cười thầm, tỏ vẻ hào sảng nói: “Muốn anh nghe lời em, dù thế nào em cũng phải tỏ chút thành ý gì chứ? Làm xong, anh vui vẻ, biết đâu sẽ nghĩ lại đề nghị của em.”

Lâm Hiểu thấy Bác Thần nghiêng người lại gần, còn da mặt dày chỉ chỉ lên má mình, ngụ ý rõ ràng. Mặt cô nóng lên, mắt tròng hần.

Bác Thần nhún vai, không sao cả: “Vậy em ngồi đó mà chịu nóng.”

Lâm Hiểu nhìn về phía trước, một đồng nút trên xe, cô định tùy tiện ấn thử một nút.

“Em đừng ấn loạn lên, nếu ấn sai rồi có hậu quả gì thì tự mình chịu.” Bác Thần thanh thoi nói.

Có thể nào ấn sai! Có cái xe nào yếu ớt như thế không? Trong lòng Lâm Hiểu kháng nghị nhưng cô vốn có thói quen không thích động lung tung vào cái gì mình không biết nên cuối cùng, ngón tay cô vẫn không hề động.

Không biết có phải Bác Thần cố ý hay không, nhiệt độ trong xe không lấy gì làm mát mẻ, chỉ so với bên ngoài tốt hơn một chút.

Không phải chỉ hôn một cái sao, cũng không phải quá thân mật! Lâm Hiểu cảm thấy không nên do dự nữa, cứ phân vân mãi thế này không phải thói quen của cô. Vì thế Lâm Hiểu nghiêng người, hôn nhẹ lên sườn mặt Bác Thần, rất nhanh lại rút về.

“Được rồi đây, anh mau chỉnh nhiệt độ xuống đi.” Lâm Hiểu tức giận nói.

Bác Thần vừa lòng cười tủm tỉm: “Tuy chưa đủ thành ý lắm nhưng anh cũng tạm hài lòng...” Nhìn thấy Lâm Hiểu thở phào nhẹ nhõm, Bác Thần nói tiếp, “Nhưng mà...từ trong xe lạnh đi ra ngoài nhất định sẽ bị cảm nắng, cho nên trải qua một hồi cân nhắc, đề nghị của em vẫn bị bác bỏ.”

“...” Tiện nam!

Tới nhà trọ của Trần Oánh, Bác Thần tự động tự giác nhận nhiệm vụ vác hành lý. Đồ đạc cũng không nhiều lắm, một vài cái túi to có nhỏ có, ba người nhanh chóng đặt vào trong cốp xe.

Trần Oánh đứng bên cạnh Lâm Hiểu nhỏ giọng nói: “Tiến triển cũng nhanh đấy. Mà tớ yên tâm rồi, nhìn qua thật là “thăng””.

Khóe miệng Lâm Hiểu cố gắng kéo lên: “Cậu vẫn còn nhớ chuyện này?!”

“Thấy tớ quan tâm tới cậu nhiều không?!”

“...Thật không đấy?”

Hai cô gái vừa nói vừa cười, cùng nhau ngồi vào ghế sau.

Trước đó Trần Oánh đã cơm nước xong xuôi hết nên công việc của Lâm Hiểu và Bác Thần chỉ là đưa cô nàng đến nhà ga. Lâm Hiểu nhìn theo bước chân Trần Oánh, thấy cô xoay người vẫy tay với mình, trên mặt tràn đầy ý cười. Lâm Hiểu không thể nói rõ cảm giác trong mình, lòng cô chợt hiện lên vài phần cô đơn tịch mịch.

Như cảm giác được tâm trạng không tốt của Lâm Hiểu, Bác Thần nắm chặt tay Lâm Hiểu, dịu dàng nói: “Đi thôi.”

Lâm Hiểu gật đầu, đi theo Bác Thần cùng nhau vào trong xe.

Sau đó hai người đi ăn cơm trưa, mới ăn được một nửa, điện thoại của Bác Thần chợt reo lên. Bác Thần nghe xong điện thoại liền nói với Lâm Hiểu: “Bạn anh có việc cần tìm, em muốn anh ở đây hay đưa em về chỗ làm?”

Lâm Hiểu nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh đi đi, công việc buổi chiều của em khá nhiều.”

Bác Thần đáp: “Được.”

Sau khi đưa Lâm Hiểu trở về bệnh viện, Bác Thần gọi điện đến công ty xin nghỉ phép rồi đi đến cao ốc Kim Hải theo lời Ngô Tuấn Hạo.

Cao ốc Kim Hải mới hoàn thành cách đây không lâu, lại bởi vì có vị trí đẹp nên tầng trệt cơ bản đã được cho thuê hết, trong ấy cũng có không ít công ty nổi tiếng. Ngô Tuấn Hạo sở hữu tầng 20 và 21 ở đây.

Bác Thần vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy ngay Ngô Tuấn Hạo đang nói chuyện với kiến trúc sư, còn Ngô Tuấn Hạo thì ở bên cạnh nghe.

Ngô Tuấn Hạo nghe thấy “đỉnh” một tiếng, quay đầu lại, thấy người đến là Bác Thần, hần cười sang sảng, nói: “Cuối cùng cũng tới, lại đây giúp mình kiểm tra đi.”

“Mình không dám đảm nhận nhiệm vụ này đâu, nếu muốn mình chỉ có thể nói thay vách tường bằng một cái bàn ngăn cũng không tệ lắm.” Bác Thần nhàn nhả đáp.

“A, nếu làm theo ý cậu thì kiến trúc sư đều có thể nghỉ việc rồi.” Ngô Tuấn Hạo vỗ vai Bác Thần cười to.

Bác Thần quét mắt nhìn quanh phòng, hỏi: “Cậu đã tuyển đủ người chưa?”

“Không hẳn, mình tính điều một số từ tổng bộ qua đây, lại tuyển thêm một đám mới nữa.” Ngô Tuấn Hạo đáp, “Có ý kiến gì không?”

“Cậu đúng là đồ nghiện hỏi, tìm mình đến không phải chỉ để hỏi mấy vấn đề này chứ?” Bác Thần bắt đầu nói.

“Đương nhiên không phải.” Ngô Tuấn Hạo nhìn về phía Bác Thần nói, “Trước để cậu xem qua nơi này một chút, đi, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.”

Bác Thần cười cười tỏ vẻ không sao, đi theo Ngô Tuấn Hạo tới phòng trà sa hoa bên cạnh. Đương nhiên, Ngô Tuấn Hạo cũng đi sát đằng sau.

Đợi sau khi ba người ngồi xuống hết, Ngô Tuấn Hạo cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: “A Thần, cậu xem công ty này khoảng hai tháng nữa sẽ đi vào hoạt động, mình muốn mời cậu đến làm quản lý, cậu thấy đề nghị này thế nào?”

Mục đích của Ngô Tuấn Hạo, Bác Thần đã đoán ra từ trước, lúc này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hần lười biếng nhìn Ngô Tuấn Hạo: “Không nổi đâu, mình nhàn nhã nhiều rồi, bây giờ có bắt làm mình cũng không có khả năng. Huống hồ trước đây tuy mình có chút kinh nghiệm nhưng hai năm trôi qua, sớm mất hết rồi.”

Kỳ thực Ngô Tuấn Hạo cũng đoán được Lý Bác Thần sẽ từ chối nhưng không ngờ hần lại từ chối quyết liệt đến vậy. Còn chưa nghĩ được tiếp theo nên thuyết phục hần thế nào thì Ngô Tuấn Hạo bên cạnh đã mở miệng trước: “Anh Thần, đàn ông ai mà chẳng theo đuổi sự nghiệp, anh thì trái ngược, lại co đầu rút cổ, anh không biết nếu anh em thực sự để anh quản lý công ty cũng sẽ phải đối mặt với áp lực không nhỏ sao?”

Bác Thần tuyệt không để ý đến lời phê phán thẳng thừng của Ngô Tuấn Hạo, hần cười đáp: “Được đấy, trước kia nghe em nói chuyện không chút thực tế, hiện tại xem ra cũng đã có kiến thức căn bản rồi.”

Ngô Tuấn Hạo vươn tay xoa xoa đầu tên em họ của mình, tạo thêm cho nó kiểu tóc mới cho đến khi Ngô Tuấn Hạo oa oa kêu to mới ngừng lại: “Xú tiểu tử này nói chuyện vẫn không biết lớn nhỏ như vậy, đi ra ngoài học thêm một ít kiến thức liên tục cho là mình tài giỏi. Dù sao chỉ cần nó không gây rắc rối ỉn thì mình đã cảm ơn trời đất lắm rồi.”

“Anh, bây giờ em ngoan hơn nhiều rồi!” Ngô Tuấn Hạo phản bác.

“Vâng vâng, ngoan hơn.” Ngô Tuấn Hạo lắc đầu nói cho có.

Sau đó, Ngô Tuấn Hạo nói với Bác Thần: “Cậu đừng nghe thằng nhóc này, chỉ cần cậu khẳng định đến, mình tin tưởng cho dù áp lực lớn thế nào nhiều nhất cũng chỉ tồn tại được hai tháng mà thôi.”

Bác Thần vừa định mở miệng, Ngô Tuấn Hạo liền vỗ vai hần: “Đừng vội trả lời, cậu trở về suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ kỹ rồi thì nói ỉn biết quyết định của cậu, dù sao vẫn còn thời gian.”

Bác Thần đành đáp ứng, cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu nói không bị thuyết phục chút nào thì chẳng qua chỉ là lừa mình dối người thôi. Làm một người đàn ông, ai mà không muốn tự tạo ra sự nghiệp, đây là chuyện liên quan đến mặt mũi danh dự chứ không phải chỉ là chuyện cơm áo bình thường. Nhưng đối với cảnh ôliu Ngô Tuấn Hạo đưa tới, Bác Thần cũng phải cân nhắc trước.

Tuy hần không thể so với người khác, không đại phú đại quý như nhiều người nhưng bởi nguyên nhân gia đình, xuất phát điểm của hần so với người khác cao hơn nhiều lắm. Không nói đến bằng cấp mà là dựa vào tài sản trong nhà.

Ngày trước nhà hần cũng không có gì cả, mà nay lại đầy đủ mọi thứ bởi vì chính sách bồi thường đất đai của chính phủ, càng nhiều đất càng được bồi thường nhiều. Mà nhà Bác Thần tuyệt đối khiến nhiều người vô cùng ghen tị. Lúc ấy trừ bỏ ngôi nhà mới mua của bọn họ ở trong thôn, mà trong nội thành cũng có được một căn hộ rộng chừng 150 m² hơn nửa tiền bồi thường ruộng đất cùng với đất ở vùng núi họ có lại càng nhiều hơn. Ba mẹ hần rất nhanh nhay, lúc nhận tiền thì mua vài cửa hàng ở mặt đường vị trí đẹp, bây giờ giá đã cao gấp vài lần nhưng bọn họ tiếc nên cho thuê, mỗi năm thu luôn một lần tiền thuê, số tiền đó tuyệt đối làm nhiều người ghen đỏ mắt.

Dựa vào những điều này, mặc cho sự nghiệp của hắn không thành nhưng cuộc sống của hắn tuyệt đối so với đại đa số người khác đều tốt hơn. Nhưng nói đến cùng, tất cả đất đai nhà cửa đều là của ba mẹ, không phải sản nghiệp của hắn, cho dù hắn là con một. Nếu thật sự dựa vào những thứ này sống tiếp, chính hắn cũng thấy mất mặt, trái ngược hắn với sự kiêu ngạo của mẹ hắn về nó.

22. Chương 22: Khó Có Thể Lựa Chọn

Trước khi Bác Thần vào học tiểu học, hắn vẫn còn ở nông thôn. Lúc ấy bà của hắn vẫn còn sống, ba mẹ không ở bên cạnh, cuộc sống của hắn lúc đó chính là một đứa trẻ không người quản.

Ở nông thôn đứa trẻ nào mà chẳng nghịch ngợm, hắn còn hơn thế nữa. Theo hắn nhớ những đứa con trai cùng tuổi đều phải sợ hãi hắn.

Cho đến khi bà hắn qua đời, hắn được ba mẹ mang vào thành phố. Vì để hắn được vào học tiểu học, mẹ hắn cần rằng cho hắn học một khóa bổ túc, sự thực là không thể dạy nổi hắn nên mới cho hắn vào học bổ túc.

Nhưng Bác Thần đâu dễ dàng nghe lời như vậy, không chỉ từ nhỏ đã không thích đọc sách mà ngay cả đánh nhau vật lộn cũng là chuyện thường, cứ như vậy cho đến trung học, tuy nghịch ngợm như thế nhưng thành tích học tập của hắn cũng không đến nỗi tệ.

Cứ như vậy trôi qua, hắn không có ý định vào đại học mà muốn ra ngoài làm công nhân thôi. Nhưng không sợ trời không sợ đất cũng phải sợ người, mẹ hắn vừa khóc lóc vừa khuyên hắn thi đại học. Bác Thần bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Rốt cuộc tại sao dựa vào hoàn cảnh nhà hắn mà có thể dưỡng ra được đứa to gan lớn mật như vậy? Đây là vấn đề mà trước kia mẹ hắn thường xuyên lải nhải trong miệng.

Đối với Bác Thần, học đại học chỉ tổ lãng phí thời gian. Lúc học đại học, nhất là vào hai ba năm đầu, hắn thuần túy chỉ là một sinh viên không có ý chí. Sau khi nhận bằng, cái gì cao siêu thì không biết, ngược lại thói quen tật xấu thì dưỡng ra một đống, người cũng càng ngày càng lười nhác.

Bởi vì nhà có tiền lại quan hệ rộng rãi nên Bác Thần được nhận vào một trường đại học dân lập top 3. Trường này ở thành phố S, vào học toàn là những sinh viên con nhà phú nhị đại, quan nhị đại (thể hệ nhà giàu /con viên chức nhà nước cấp cao thứ hai). Bác Thần và Ngô Tuấn Hạo chính là bạn học đại học, nhưng không cùng chuyên ngành.

Ngoài tiền học phí được thông báo sẵn, phí ăn ở ở đó cũng không ít. Tiền sinh hoạt một tháng mà không đủ 2000 đồng thì ăn no cũng là một vấn đề lớn. Mẹ Bác Thần tuy vui vẻ đóng tiền học phí nhưng bà không biết giá đồ ăn ở đó cho nên chỉ cho Bác Thần khoảng 1500 đồng, mà điều đáng buồn ở đây là bà nghĩ cho thế là quá nhiều.

Chưa hết tháng đã xin tiền, Bác Thần cảm thấy việc này thật mất mặt, trong khi tự hắn có thể ra ngoài kiếm việc làm thêm. Thường xuyên qua lại, ông chủ cửa hàng hắn làm cứ khi nào có công việc là gọi hắn tới. Hắn không biết lương mình nhận được nhiều hay ít hơn người khác bao nhiêu, cứ làm việc như vậy, ví tiền chậm rãi phồng lên, kinh nghiệm cũng phong phú hơn nhiều.

So với kinh nghiệm của những người khác sau khi tốt nghiệp đại học mới bắt đầu ra ngoài xã hội, xuất phát điểm của Bác Thần cao hơn bọn họ hẳn một bậc. Cho nên lúc tìm việc cũng không gặp nhiều khó khăn, hắn nhanh chóng tìm được một công việc khá tốt ở thành phố S. Về tiêu thụ sản phẩm, được làm tổ trưởng tổ tiêu thụ . Ngắn ngủi trong vòng một năm thành tích đã vươn lên dẫn đầu, một đường thẳng tiến có thể coi là xuôi chèo mát mái.

Mãi cho đến khi...

Bác Thần không thích việc ngồi một chỗ rồi nhớ lại quá khứ, chuyện xảy ra là một chuyện không vui vẻ gì, hẳn cũng không muốn nhớ tới.

Đề nghị của Ngô Tuấn Hạo làm hẳn nhớ lại sự việc không vui kia, tâm trạng trầm tĩnh nổi lên từng đợt sóng, khiến quyết định hai năm trước của hẳn bị dao động, thậm chí còn bởi vì Lâm Hiểu mà càng rung động mạnh mẽ hơn.

Ví dụ như hiện tại có Lâm Hiểu ở bên cạnh ba mẹ hai bên chăm sóc bọn họ, chính mình có thể xông pha bên ngoài? Đợi đến khi kết hôn, cho cô ấy thật nhiều tiền, có thể bởi vì bận việc mà không thể thường xuyên ở bên cạnh, chắc cô ấy cũng sẽ không để bụng đâu?

Mấy vấn đề này quá mức phức tạp, Bác Thần cảm thấy đầu hẳn sắp nổ tung rồi, hẳn ở trong phòng đi qua đi lại, sau đó ngồi xuống bàn mở ngăn kéo ra lấy một ra một quyển sách. Hẳn cũng không biết chính xác mình muốn gì, chỉ đơn giản là cần một thứ gì đó di dời lực chú ý thôi.

“Cốc cốc...” Hai tiếng đập cửa vang lên, Bác Thần ngẩng đầu nhìn vào cửa phòng, trả lời: “Vào đi.”

Cửa phòng được mở ra, thứ đầu tiên xuất hiện là đầu của Lâm Hiểu, cô cười đến xán lạn, nhẹ nhàng đi đến bên người hẳn, cúi người xuống, vươn hai bàn tay ra khoe khoang hai viên kẹo socola Apollo hình đồng xu: “Ăn không~?”

Nhìn thấy cảnh này, ý niệm đang khổng chế đầu óc bác Thần như bị một cú đánh thật mạnh, vô số cái khe nứt ra. Trong phút chốc nhìn vào Lâm Hiểu, vấn đề to lớn vĩ đại trong đầu trở nên thật ngu xuẩn. Hẳn cầm lấy hai viên kẹo, nhìn giấy gói xanh xanh đỏ đỏ của nó mà buồn cười.

Hẳn gói cảm xúc rối rắm của mình vào một góc nhìn Lâm Hiểu ngồi trước ngăn tủ xem sách.

Lâm Hiểu không chú ý tới biến hóa của hẳn, giơ một hai quyển lên: “007? Vòi bạch tuộc? Anh mua từ bao giờ vậy?”

“Anh quên rồi, là trung học hay sơ trung nhỉ?” Nói xong, Bác Thần nhìn Lâm Hiểu ngồi nhàn rỗi một bên, chẳng làm gì thì không nhận được hỏi, “Em tới để đưa anh kẹo?”

Trong lòng Lâm Hiểu hơi hoảng hốt, nhưng cô cố giữ bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không được sao?”

Bác Thần nhận thấy ánh mắt né tránh của Lâm Hiểu, khước miệng khế nhếch: “Sao lại không được, em ở chỗ này đến đêm cũng không vấn đề gì.”

Lâm Hiểu nhớ lại tối hôm đó, mặt nóng lên, vươn ra nhéo tay hẳn.

Thấy Lâm Hiểu lại cúi đầu vào đọc truyện, môi Bác Thần giật giật, hỏi dò: “Em có thích người đàn ông sự nghiệp to lớn không?”

Vấn đề này khiến Lâm Hiểu rất ngạc nhiên, cô nghi hoặc nhìn về phía Bác Thần, càng xem sắc mặt cô càng kì lạ, chỉ thấy cô vỗ vai hẳn, còn ra vẻ vô cùng an ủi cảm thông nói: “Yên tâm đi, em sẽ không ghét bỏ anh đâu.”

Bác Thần cảm giác bả vai mình tê dại, mặt hẳn co rút, cảm thấy tự nhiên đi hỏi Lâm Hiểu vấn đề này đúng là một quyết định ngu xuẩn nhưng hẳn đành cố gắng cắn răng nói: “Vậy thì phải cảm ơn em rồi.”

Lâm Hiểu cười tủm tỉm gạt đầu, bày ra vẻ mặt như tri âm tri kỷ còn làm bộ đứng đắn hiền dịu hỏi hẳn: “Em trai Thần Thần, có phải hôm nay xảy ra việc gì không?”

Bác Thần vô lực nhưng vẫn phối hợp nói: “Cảm ơn chị Hiểu Hiểu đã quan tâm, nhưng phải khiến chị thất vọng rồi, hôm nay chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra cả.”

“Phải không...” Lâm Hiểu thất vọng cúi đầu như thật, “Chị còn tưởng tiểu Thần Thần bị ai xem thường, vẫn định sẽ an ủi tiểu Thần Thần.”

“...Khiến chị Hiểu Hiểu thất vọng như vậy, em có cần nói xin lỗi không?” Khước miệng Bác Thần khế nhếch.

Lâm Hiểu rất có phong phạm chị cả vuốt ve đầu hẳn: “Không cần thế đâu, chỉ là về sau có chuyện gì nhớ kĩ phải nói cho chị biết, thế chị mới vui~”

Nhìn biểu tình tiểu nhân đắc chí của Lâm Hiểu, tâm tư của Bác Thần cũng bị cô khơi mào, tay hấn đặt trên thắt lưng cô, kéo cô ngã nhào vào lòng mình. Một tiếng thét chói tai vang lên ngay sau đó. Bác Thần vừa cầm kẹo vừa giữ chặt vai Lâm Hiểu, tay còn lại thì gãi gãi vào thắt lưng cô, “Không cần chờ đến lúc đó đâu, bây giờ anh cũng có thể làm cho em vui vẻ được.”

Ngay lập tức, Lâm Hiểu vừa cười đứt quãng vừa nói: “Hỗn đản, buông, ha ha...Buông! Kẹo sắp rơi rồi! Rơi đó! Ha ha...”

Cô gái nhỏ mềm mại trong lòng, bởi vì cười quá nhiều, hai mắt trở nên ngập nước, Bác Thần nhìn hai hàng lông mày thanh tú của cô rồi chậm rãi chuyển xuống dưới cằm, động tác tay ngừng lại.

Lâm Hiểu nhẹ nhàng thở ra, giấy dựa muốn đứng lên nhưng vẫn bị Bác Thần giữ chặt. Cô khó chịu trừng mắt, đột nhiên đầu hấn cúi xuống, đôi môi chuẩn xác đặt lên môi cô.

Thân mình Lâm Hiểu cứng đờ, sau đó chậm rãi thả lỏng. Nụ hôn bất ngờ này, vậy mà cô tuyệt không bài xích. Đầu lưỡi cô cảm giác ướt át mát mẻ, Lâm Hiểu vòng hai tay ôm cổ hấn, làm nụ hôn này thêm sâu, cùng hấn gắn chặt vào nhau.

Trời càng lúc càng tối dần, Lâm Hiểu sợ bị dì Lan phát hiện đôi môi sưng đỏ của cô, che che giấu giấu chạy về, đẩy mắt Bác Thần hiện lên ý cười, đi vào trong bếp.

Vừa ăn kẹo xong, hấn cảm thấy hơi khát nên rót ỉnh một cốc nước.

Mới đưa được cốc nước lên miệng, Bác Thần chợt nghe thấy sau lưng hấn có một tiếng động lạ. Hấn quay đầu liền nhìn thấy mẹ già nhà mình vẽ mặt xấu xa nhìn hấn. Bác Thần bất đắc dĩ, giơ hai tay kèm theo cốc nói: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Cứ im im đến lại gần định hù chết con sao?”

“Vào đây!” Dì Lan gõ lên đầu thẳng con trai mình, tay nắm chặt cổ tay Bác Thần, kéo hấn vào trong phòng hấn.

Chờ đến khi Bác Thần vào trong phòng, dì Lan thần bí cười hề hề hỏi: “Gần đây con với Hiểu nha đầu có tiến triển tốt không?”

Bác Thần cũng phối hợp nhỏ giọng thần bí nói với mẹ già: “Cũng tạm.”

Hành vi này vừa thấy chính là nhại lại của bà vừa rồi, dì Lan dựng thẳng mi gõ đầu hấn: “Xú tiểu tử! Mẹ đang nói chuyện nghiêm túc đấy!”

Bác Thần “Ai!” một tiếng, vâng vâng dạ dạ đáp: “Đại nhân thứ lỗi, tiểu nhân sai lầm rồi.”

Dì Lan vừa lòng, tiếp tục căn nhắc nói không ngừng: “Mẹ nói này tiểu tử ngốc hồ đồ, đến thời điểm hành động thì phải tiến hành ngay, có biết mẹ anh đã chế tạo cho anh bao nhiêu cơ hội không, nếu còn không thành công nữa khéo chính mẹ cũng phải hoài nghi con trai mình có phải là một thẳng ngốc không?” Nói xong, dì Lan lại nhỏ giọng nói, “Nhà mình toàn những người lương thiện, nếu thực sự có vấn đề gì, mẹ cũng nguyện ý chịu trách nhiệm, biết không?”

Hàng mi Bác Thần khê nhếch, nói: “Mẹ, Lâm Hiểu là một người tử tế.”

“Đương nhiên, một cô bé tốt như vậy phải nhanh chóng hạ thủ nhốt chặt lại, con còn ngốc nghếch cái gì nữa?”

“Mẹ, loại chuyện tai nạn chết người này, chờ kết hôn rồi tính cũng không muộn.”

“Nửa năm nữa mới kết hôn! Nửa năm sau ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra, con không biết càng yêu nhau lâu càng cảm thấy chán chường, chán chường càng lâu rồi sẽ chia tay à, nếu không muốn thì đương nhiên trước lúc đó ta phải làm động tác dự phòng rồi.”

Bác Thần vô lực nói: “Con biết rồi.”

Dì Lan nhìn mặt con mình, càng nhìn càng thấy đẹp trai. Bà vừa lòng gật đầu, đột nhiên nhớ tới bộ dạng hai năm trước của hấn khi trở về, có chút ghen ngào nói:

“Con ấy, không còn nhỏ nữa đâu, ba con bằng tuổi này đã sớm thành gia lập nghiệp rồi. Mẹ không cầu gì nhiều, chỉ mong con cưới được một người vợ hiền, sinh một đứa con trắng trẻo mập mạp, về sau sống với

nhau an an ổn ổn, không cầu đại phú đại quý, không cần tiền đồ rực rỡ làm gì. Nếu con lại giống như trước đây, hai ba năm trời cũng không về nhà, khi về thì vừa gầy vừa đen, mẹ ... mẹ...”

Hốc mắt dì Lan ẩm ướt, nói không nên lời. Bác Thần lập tức nắm tay bà nói: “Mẹ, mẹ khóc cái gì? Con không phải đang cố gắng chuẩn bị cưới vợ sinh cháu ẹ sao?”

“Được, được.”

Bác Thần vỗ vai mẹ mình, nhẹ giọng an ủi.

Giữa mẹ con thật sự có một mối liên hệ kì diệu, rõ ràng từ hai năm trước trở về nhà Bác Thần không hề tỏ ý định gì về việc rời đi. Nhưng mẹ hần bây giờ lại xuất hiện cảm giác bất an, tựa như có ai mách bảo.

Bác Thần nhớ lại hai năm trước khi hần quay lại thành phố A đã chạy ngay vào bệnh viện.

Mẹ hần vuốt ve hết khuôn mặt hần, đem đứa con giờ đây đã cao lớn hơn mình nhiều coi thành đứa bé mà ôm vào trong ngực khóc, khóc đến đứt gan đứt ruột, nước mắt ẩm áp từng giọt từng giọt rơi xuống.

Khi ấy, mẹ hần đã phẫu thuật xong, nơi đã từng chứa đựng hần, nuôi dưỡng hần đã bị bác sĩ vô tình cắt bỏ rồi.

Ý niệm vốn mãnh liệt trong đầu hần cứ từng chút từng chút một... hoàn toàn đập nát.

23. Chương 23: Một Kịch Đánh Thẳng (thượng)

Vài ngày sau, Bác Thần suýt chút nữa quên nói cho Ngô Tuấn Hạo nghe quyết định của mình. Dù sao cho tới bây giờ hần cũng không muốn vào làm trong công ty của Ngô Tuấn Hạo, đúng vậy, cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ tới. Lúc trước do dự chần chừ qua chỉ không biết có nên tự lập một công ty không. Làm quản lý gì đó ở công ty Ngô Tuấn Hạo, hần không hề tính đến.

Thấy điện thoại của Lý Bác Thần thì Ngô Tuấn Hạo hiểu ngay hần sẽ từ chối. Tuy vậy Ngô Tuấn Hạo vẫn hẹn hần cùng tới một bar mới khai trương uống rượu. Bác Thần nghĩ mình cũng không có chuyện gì nên đồng ý.

Bên này, Lâm Hiểu ăn xong cơm trưa tự mang, nhìn số điện thoại trên di động đã trùng khớp với dãy số ghi trên danh thiếp, cô ấn nút gọi. Nếu còn không gọi được nữa cô sẽ trực tiếp đến trụ sở tạp chí kia tìm hần.

Những ngày vừa qua, mẹ vẫn ứng xử như thường khiến cô không nghĩ tới việc này nhưng tới hôm qua, lúc mẹ tránh cô để nhận một cuộc điện thoại làm cho cô không thể không chú ý. Nếu cô đoán không sai, người gọi điện thoại tới hần là gã đàn ông kia.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông, Lâm Hiểu có chút mất kiên nhẫn, đợi đến khi đầu bên kia truyền đến tiếng trả lời “Alo”, Lâm Hiểu mới thở ra đồng thời lại có cảm giác mâu thuẫn.

“Xin chào, xin hỏi chú có phải là Dương Văn Tùng không?”

“Đúng vậy, cô là?”

“Cháu là con gái của Vương Cầm.”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng thật lâu mới có tiếng trả lời: “Xin chào.”

Không thể tiếp tục kiên nhẫn chào hỏi nữa, Lâm Hiểu nói thẳng: “Cháu liên lạc với chú nhưng vẫn chưa nói với mẹ cháu, hy vọng chú cũng đừng nói chuyện này với bà ấy. Đương nhiên, nếu chú nói cũng không sao, cháu tin rằng cháu có hàng ngàn phương pháp khiến chú với mẹ cháu tuyệt giao. Chẳng qua, làm như vậy, mẹ cháu sẽ không thoải mái, cháu cũng không hy vọng như thế, cho nên... Chú có thời gian không? Chúng ta cần phải gặp mặt nói chuyện.”

“...Có thể.”

Màn hình máy tính màu đen phản chiếu sắc mặt vô cùng lãnh đạm của Lâm Hiểu. Nghe được câu trả lời đồng ý, Lâm Hiểu nói thời gian địa điểm hẹn, rồi nhanh chóng ngắt điện thoại.

Lâm Hiểu cảm di động thờ dài. Cô ấn vào dãy số quen thuộc, muốn tìm sự an ủi bên người đàn ông cô vẫn luôn y lại đó. Nhưng tay Lâm Hiểu dừng trên màn hình thật lâu, cuối cùng cô không làm gì cả.

Có một số việc phải tự mình giải quyết, đặc biệt là chuyện liên quan đến mẹ cô. Nói cách khác, chính cô cũng không thích mình quá dựa dẫm vào một người đàn ông.

Trời sẩm tối, Lâm Hiểu hẹn Dương Văn Tùng ở một quán cà phê cách nhà cô không quá xa lúc bảy rưỡi.

Thời điểm khi Lâm Hiểu vào cửa, cô rất nhanh tìm được chỗ Dương Văn Tùng đang ngồi. Cô thở phào, thoải mái tiến lại gần, ngồi đối diện ông ta.

Dương Văn Tùng vẫn y như lần đầu cô gặp. Mái tóc hoa râm kiểu cách, áo sơ mi nhiều màu bên trong cùng một bộ tây trang khoác bên ngoài và không đeo caravat.

Ông ta thấy người đến là Lâm Hiểu thì giật mình, yên lặng một lúc rồi nói: “Cháu là cô gái ngày đó bị ngã?”

Lâm Hiểu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Trí nhớ của chú thật tốt, đúng là có chuyện này.”

“...Thì ra là thế.” Dương Văn Tùng đã nghi ngờ từ trước, thì thảo lắm bầm.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đi tới, Lâm Hiểu tùy tiện chọn một ly Latte, đến khi người phục vụ đi rồi mới thực sự nhìn thẳng vào Dương Văn Tùng.

“Cháu đến đây không có chuyện gì nhiều, chỉ muốn hỏi chú một vấn đề, rốt cuộc là mẹ cháu quần lấy chú hay là chú quần lấy mẹ cháu?”

Đại khái bởi vì vấn đề này quá mức thẳng thừng, bị Lâm Hiểu hỏi như vậy, khuôn mặt Dương Văn Tùng cứng ngắc: “Cháu, đứa nhỏ này nói chuyện thực thẳng.”

“Chuyện này đối với cháu vô cùng quan trọng, trên thực tế, cháu không tin mẹ cháu có thể rời bỏ gia đình được. Đây là nguyên tắc của bà ấy. Mà so với điều này, cháu càng tin tưởng vào việc chú với mẹ cháu có quen biết từ trước. Cháu cũng không biết chú lợi dụng được điểm gì khiến bà ấy mềm lòng, liên tục hẹn được bà ra ngoài.”

Lâm Hiểu không nhanh không chậm nói xong, nhìn sắc mặt Dương Văn Tùng liên tục thay đổi. Cô biết mình đoán đúng rồi, trong lòng Lâm Hiểu nhẹ nhàng thở ra. Cô không sợ cái gì cả, chỉ sợ mẹ mình thật sự dành tình cảm cho người đàn ông không thể tin trước mắt.

Một lúc sau, Dương Văn Tùng mới chầm chậm nói: “Mẹ cháu là mối tình đầu của chú.”

Lời này làm ột hơi vừa thở ra của Lâm Hiểu nghẹn lại ở ngực, cô cố gắng điều hòa hơi thở, khuôn mặt khê giật giật: “Vậy ư? Mẹ cháu chưa bao giờ kể về chú.”

“...Chú, chú lại gần mẹ cháu không phải có ý xấu, chú chỉ muốn nhìn cô ấy sống có tốt không.” Đáy mắt Dương Văn Tùng mang theo vài phần u buồn xa xăm khiến Lâm Hiểu ngồi đối diện cả người không được tự nhiên.

“Số lần chú đến nhìn thật đúng là nhiều. Mẹ cháu sống rất tốt, không phải chú nhìn qua là thấy ngay sao?” Lâm Hiểu nói.

Lời này làm cho Dương Văn Tùng ngẩng mạnh đầu nhìn về phía Lâm Hiểu: “Không, mẹ cháu sống không tốt!”

Đầu Lâm Hiểu như bị một cái chày gỗ đánh cho choáng váng, trong lòng cô rét lạnh: “Chú đừng đem ý nghĩ chủ quan của mình áp đặt lên người khác, mẹ cháu sống vô cùng tốt.”

Ngay cả cháu là con gái mà cũng không biết mẹ mình sống thế nào thì có thể thấy được mẹ cháu sống khổ đến đâu.

Ba cháu năm bữa nửa tháng mới về nhà một lần, cháu thì đi làm cả ngày. Mẹ cháu không có việc gì, cả ngày trừ bỏ làm việc nhà, nấu cơm thì chỉ có thể ngồi một chỗ. Cô ấy có bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu khổ sở, cháu cái gì cũng không biết. Đừng đem ý nghĩ của bản thân áp đặt lên người khác, phải là cháu mới đúng.” Dương Văn Tùng có chút kích động, thậm chí còn dùng đến tay để biểu cảm.

Mặt Lâm Hiểu cứng lại nói: “Là mẹ cháu tự mình nói với chú bà ấy sống không tốt?”

“Việc này còn cần cô ấy nói sao, chú vừa nhìn là có thể nhận ra. A Cầm cho tới nay đều là người như vậy, trong lòng có đau khổ gì đều tự mình nuốt vào. Cô ấy trả giá cho gia đình nhiều năm như vậy, mà các người chẳng ai hay biết. Chú muốn đưa cô ấy đến bên cạnh mình, để chú tự chăm sóc cô ấy, thế này là sai sao?!”

“Mẹ cháu vất vả không cần người ngoài đến thương hại, thậm chí còn nói sẽ đem bà đi rồi cho bà hạnh phúc. Điều này thật buồn cười. Chú, chú năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đã có gia đình hay vẫn còn chưa kết hôn? Hay là nói sau khi kết hôn vợ chú bị chú dọa chạy? Chú tự nhiên xuất hiện, tự tiện muốn phá hoại gia đình người khác, đều đã có tuổi rồi còn làm loại trò này, chú có thấy xấu hổ không? Nói cái gì mà mối tình đầu, đã qua bao nhiêu năm rồi? Nếu chú thật sự yêu mẹ cháu nhiều như vậy sao lúc đó không gạt bỏ mọi cản trở để đến với bà ấy? Những lời này cháu mong chú hiểu được, thu lại tâm tư xấu xa của chú đi. Tất cả những gì mẹ cháu đối với chú chỉ xuất phát từ lòng thương thôi, nếu chú coi đây trở thành ám chỉ gì thì chú sai rồi đấy.” Lâm Hiểu một hơi nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Dương Văn Tùng, mỗi một lời nói ra đều đánh thẳng vào ngực ông ấy.

Khuôn mặt Dương Văn Tùng đỏ lên, ông ta ngẩng cao đầu nhìn Lâm Hiểu nói: “Tình cảm giữa chú và mẹ cháu, một đứa nhỏ như cháu không hiểu được đâu. Tất cả những gì chú muốn làm là khiến cho tuổi già của A Cầm được hạnh phúc.”

“Mẹ cháu hiện tại cũng rất hạnh phúc, sự xuất hiện của chú chỉ gây phiền toái cho bà ấy mà thôi.” Lâm Hiểu từng chữ từng chữ nói rõ.

“Không, cháu không hiểu.”

Lâm Hiểu nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Dương Văn Tùng yên lặng thật lâu.

Dương Văn Tùng tuyệt đối là một kẻ cực phẩm, tự mình là một người đàn ông đầy trách nhiệm, tự cho rằng người phụ nữ mình yêu phải ở bên mình mới là quyết định đúng đắn, đem chủ nghĩa lãng mạn của mình áp đặt hoàn toàn vào cuộc sống. Lâm Hiểu nói chuyện với ông ta, càng ngày càng không thể thốt ra lời nào.

Nói như thế nào cũng không thông, Lâm Hiểu đứng lên, nói: “Hành vi này của chú cuối cùng cũng chỉ khiến mẹ cháu phải xấu hổ, bị mọi người chỉ trích phỉ nhổ. Chú đừng nghĩ là mình đã làm được việc tốt gì. Chú yêu bà ấy ư? Nói thật, cháu thấy chú càng giống đao phủ hơn, chuyện chú làm chính là phá hoại gia đình người khác, phá hỏng cuộc sống của mẹ cháu.”

Lâm Hiểu chỉ còn kém nước đem cà phê hắt lên mặt ông ta, cô cố gắng nhẫn nhịn bước ra khỏi quán cà phê. Cô cảm thấy mắt nhìn người của mẹ mình thật tệ, tại sao bà có thể coi trọng một người như thế?!

Lâm Hiểu không thể nào thở nổi, mỗi bước cô đi vừa nhanh vừa vội mà càng hốt hoảng thì càng dễ gặp chuyện không may.

Lâm Hiểu không chú ý tới viên gạch nằm trên đường, dưới chân còn đi giày cao gót khiến cô không thể giữ thăng bằng. Một cú đập ngã, đầu gối bên phải đập mạnh vào nền xi măng, cô quỳ rạp trên mặt đường. Trên đường, người qua lại rất nhiều nhưng không ai chú ý tới.

Lâm Hiểu nhận thấy tư thế của mình bây giờ rất bất nhã, cô vội vàng điều chỉnh tư thế rồi đứng lên.

Cô cúi người nhìn miệng vết thương trên đầu gối, tuy không sâu nhưng máu chảy ra nhiều, đau đớn nhẹ xôn xao lên đầu cô. Lâm Hiểu cuối cùng cũng bình tĩnh hơn.

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ một lúc, nhìn các cửa hàng xung quanh. Nhìn vài lần mới phát hiện một quầy thuốc cách đó không xa. Lâm Hiểu tự hỏi có nên cởi giày cao gót không, nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định từ bỏ, tập tễnh đi đến chỗ quầy thuốc.

24. Chương 24

Một kích đánh thẳng (trung)

Đây là một phòng khám nhỏ, Lâm Hiểu mua một bình oxy già, cố gắng nhịn đau rửa sạch miệng vết thương rồi băng lại.

Gần đây cô có số con rệp, nhiều tai nạn, sự việc phải lo nghĩ cũng có một đồng. Trong đầu Lâm Hiểu còn thường xuyên hiện lên hình ảnh của Dương Văn Tùng. Cô cảm thấy đầu óc mình vô cùng lộn xộn, tâm trạng thì nôn nóng.

Cô không suy nghĩ nhiều cảm điện thoại lên gọi cho Bác Thần. Đến khi điện thoại đã dán vào bên tai Lâm Hiểu mới bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc nên nói với hắn cái gì, gọi hắn đến đón mình hay là nói mình đang rất nhàm chán nên muốn tìm hắn nói chuyện phiếm?

Nhưng đầu bên kia điện thoại không có người nhắc máy khiến tâm trạng phiền não của Lâm Hiểu vốn có chút chuyển biến tốt nay không còn một mảnh. Cô cảm thấy có chút không cam lòng, tiếp tục ấn lại lần nữa nhưng giọng nói quen thuộc vẫn không hề vang lên.

Lâm Hiểu đứng lên rời khỏi phòng khám, thả điện thoại vào trong túi. Đột nhiên có tiếng chuông vang lên, Lâm Hiểu vội vàng cầm lên, thất vọng là, người gọi không phải Bác Thần mà là Tề Kỳ.

Giọng nói Tề Kỳ rất vui vẻ, Lâm Hiểu còn chưa mở miệng, cô nàng đã giành nói trước: “Lâm Hiểu cùng đến bar Duyệt Nhạc uống rượu đi, Trương Vĩ Trung mời chúng ta đến đó đấy.” Trương Vĩ Trung là người bạn mà Lâm Hiểu và Tề Kỳ quen được sau một chuyến đi chơi dã ngoại, khi đó Lâm Hiểu là bị Tề Kỳ kéo đi. Tuy ban đầu xa cách nhưng sau đó được phân vào cùng một nhóm, lại cùng nhau trải qua “hoạn nạn” nên sau đó cả nhóm vẫn giữ liên lạc với nhau.

Lâm Hiểu không có hứng thú, nói: “Cậu đi đi, mình không đi đâu.”

“Đang ở đâu vậy?”

“...Ở bên ngoài, mình hơi mệt, không muốn đi.” Lâm Hiểu nói.

Tề Kỳ cũng không nài ép: “Vậy được rồi, nếu cậu đỡ mệt thì tới đây.”

Lâm Hiểu đồng ý rồi ngắt điện thoại.

Ngã tư đường người đến người đi, Lâm Hiểu đi rất chậm, mỗi bước nhắc chân là đầu gối lại đau nhưng cũng không phải quá đau, ít nhất sẽ không ảnh hưởng tới tư thế đi của cô.

Lâm Hiểu dời đi lực chú ý của mình không suy nghĩ nữa, mỗi một bước đi đều đem đến cảm giác đau đớn cho cô, cũng không biết đã đi bao lâu, điện thoại trong túi lại vang lên.

Lâm Hiểu vừa tiếp điện thoại, giọng nói kích động của Tề Kỳ vang lên khiến cô giật mình: “Lâm Hiểu, lần này cậu không đến cũng không được, bây giờ cậu đang ở đâu, mau đến đây!”

Mặc dù đầu bên kia rất ồn ào nhưng cô vẫn nghe được giọng nói của Tề Kỳ, cô mờ mịt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đến trước nói sau! Bar Duyệt Nhạc đường XX! Nhanh lên!” Tề Kỳ lớn tiếng nói.

Lâm Hiểu nghĩ chẳng lẽ Tề Kỳ gặp phải chuyện gì nhưng nghe giọng điệu có vẻ không giống. Suy nghĩ mãi cũng không rõ, cô bắt một chiếc taxi, nói địa chỉ cho lái xe.

Khi Lâm Hiểu ngồi trên xe, cô lại nhận được cuộc gọi thứ ba của Tề Kỳ, âm thanh ồn ào bên kia nhỏ đi rất nhiều nhưng vẫn còn chút âm ỉ, có lẽ cô nàng đã ra ngoài bar.

“Lâm Hiểu, hay thôi đi, cậu đừng đến đây.” Giọng nói Tề Kỳ có điểm không thích hợp, điều này khiến Lâm Hiểu cảm thấy bất an.

“Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?” Lâm Hiểu nói.

“ ... ”

Đầu bên kia điện thoại một mảnh trầm mặc, trái tim Lâm Hiểu như ngừng đập, cô có thể cảm nhận được sự do dự của Tề Kỳ đầu bên kia.

Một lúc lâu sau, Lâm Hiểu nhìn ngọn đèn loang loáng hai bên đường, bình tĩnh nói: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mình cũng sẽ đến.”

Lâm Hiểu cảm thấy cô đoán được bên trong bar đã xảy ra chuyện gì.

Thời gian như trôi đi rất lâu mà cũng giống như chỉ vừa mới trải qua một hồi ngắn ngủi, đầu óc Lâm Hiểu trống rỗng. Cô nhìn lên hai cột đèn công suất lớn bên ngoài bar, có rất nhiều nhóm người vừa trêu trọc nhau ầm ĩ vừa đi vào trong. Lâm Hiểu chỉnh lại túi đồ, mặt không chút biểu cảm đi vào.

Âm thanh đình tai nhức óc khiến hai mày Lâm Hiểu nhíu lại, cách đó không xa có rất nhiều cô gái trẻ tuổi ăn mặc khêu gợi đang nhảy. Nếu là ban ngày nhất định sẽ khiến người ta cảm thấy đây thực sự là quần ma loạn vũ nhưng ở trong này thì ngược lại làm cho người xem có một loại cảm giác thoải mái muốn phóng túng bản thân.

Tề Kỳ vẫn luôn dỗi ra ngoài cửa lưu ý người bước vào, vừa thấy Lâm Hiểu, cô vội vàng đi tới kéo cổ tay Lâm Hiểu đến bàn bọn họ.

Lâm Hiểu nhìn lướt qua những người trong bàn, ba bốn người cô biết, không ít người còn lại cô chẳng quen. Nhìn thấy Lâm Hiểu đến, bọn họ đều hoan hô vài tiếng rồi đón Lâm Hiểu ngồi xuống.

Trên bàn bày đầy bia và đồ ăn vặt, Lâm Hiểu tựa người vào ghế mềm. Trương Vĩ Trung mở một chai bia đưa cho cô: “Đã đến rồi thì đừng ngại, cùng uống đi.”

Lâm Hiểu đặt túi xuống, tiếp lấy chai bia vừa mở uống một ngụm, không nói gì.

Trương Vĩ Trung là người đã có vợ, cách đối nhân xử thế bên ngoài cũng rất thuần thực giỏi giang, tùy tiện đưa ra một đề tài liền khiến không khí trên bàn tăng thêm mấy độ.

Tề Kỳ ngồi bên cạnh Lâm Hiểu, cô thừa dịp không có ai chú ý liền kéo Lâm Hiểu qua một bên, khẽ nói bên tai: “Vừa rồi, lúc mình vào toilet thì đi qua một bàn, nhìn thấy người quen.”

Lâm Hiểu nhìn thoáng qua nói: “Lý Bác Thần?”

Cũng chỉ có nhìn thấy hần, Tề Kỳ mới kích động đến vậy, bắt cô tới đây.

Tề Kỳ không được tự nhiên tiếp tục nói: “Lúc đầu mình nhìn thấy còn giật mình, cảm thấy hần không được tốt lắm. Trực giác đầu tiên chính là muốn gọi cậu tới đây để cậu nhìn rõ con người hần nhưng lát sau nghĩ lại, cảm thấy chuyện này cũng không có gì, đàn ông đều phải xã giao, tuy mình vẫn chưa thấy qua nhưng ai mà biết được Quách Chính Khải có như vậy không.”

Xung quanh thật sự quá mức ầm ĩ, giọng nói Tề Kỳ lại không lớn nên Lâm Hiểu không thể nghe ra cô ấy đang nói gì.

Lâm Hiểu cảm thấy giờ phút này cô thật sự quá mức trấn định, ngay từ đầu còn mờ mịt cho đến bây giờ thì tỉnh táo xem xét. Lâm Hiểu nói với Tề Kỳ: “Cậu đưa mình đi xem.”

Đến giờ phút này, trong mắt Tề Kỳ vẫn còn vẻ do dự hối hận, Lâm Hiểu nói: “Bọn mình còn chưa kết hôn, thậm chí chuyện cưới gả cũng chưa bàn đến. Nếu Bác Thần thật sự là tên đàn ông cặn bã, cậu giúp mình sớm tỉnh táo thì đâu có gì sai.”

Tề Kỳ nhấp miệng hé môi, nói với mấy người cùng bàn đang xúm lại đùa giỡn muốn cùng Lâm Hiểu đi toilet, sau đó nhanh chóng kéo Lâm Hiểu sang sàn nhảy bên kia.

Lâm Hiểu cảm thấy mình đã chuẩn bị tâm lý tốt lắm nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trái tim cô như bị một cái dùi đập thẳng vào.

Ánh đèn trong bar mờ ảo nhưng trùng hợp làm sao bàn bọn họ lại ở vị trí sáng nhất, ánh sáng này càng làm Lâm Hiểu nhìn rõ từng người ngồi trong bàn. Bàn của Bác Thần chỉ có bốn người đàn ông, còn lại đều là phụ nữ mà bên người Bác Thần mỗi bên đều có hai người phụ nữ vừa nhìn là biết không phải người đứng

đắn gì. Trong đó, một người đang rót rượu đưa cho hần còn người kia thì rúc vào người hần khe khẽ nói nhỏ.

Lý Bác Thần cười đến thoải mái, như là đối với loại tình huống này vô cùng quen thuộc, ngoại trừ nói chuyện với cô gái bên cạnh còn ngẫu nhiên nói vài lời với người đàn ông ngồi gần hần nhất. Người phụ nữ dựa vào hần trong tay cầm ly rượu, cố gắng lôi kéo Bác Thần như muốn tiếp tục cùng hần đùa giỡn.

Lâm Hiểu nhìn người phụ nữ xa lạ kia môi đang tiến gần đến tai Bác Thần, trong lòng cô nổi lên từng đợt ghê tởm.

Người con gái bình thường nhìn thấy cảnh tượng này sẽ xử lý như thế nào? Hai mắt trực tràn nước, tức giận, lạnh lùng rời đi? Hay vẫn là đi qua, bất chấp tất cả tát cho tên đàn ông kia một cái, sau đó mắng chửi to một chút, làm cho thể diện của hần và mình đều mất hết?

Tề Kỳ nắm lấy tay Lâm Hiểu nhưng bị cô gạt ra, mặt cô không chút biểu cảm đi tới gần bàn bọn họ, bình tĩnh gọi một tiếng: “Anh Bác Thần.”

Ngay cả xưng hô cũng không hề thay đổi, thậm chí gọi xong khoe miệng cô còn hơi cong lên khiến cho ai nhìn qua cũng không thấy vẻ cứng nhắc của cô.

Thanh âm không lớn không nhỏ nhưng lại thành công khiến một bàn người phải chú ý.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Hiểu, Bác Thần cứng đờ người. Ngô Tuấn Hạo cảm thấy có gì đó kì lạ nên không lên tiếng mà Ngô Tuấn Hàn bên cạnh không nhận được nhìn về phía Lâm Hiểu, lại nhìn sang Bác Thần nói: “Anh Bác Thần, anh biết cô gái này không?”

Trong đầu Bác Thần hiện lên hai chữ “xong rồi”, hần muốn đứng lên kéo Lâm Hiểu rời đi, nhanh chóng giải thích sự việc rõ ràng. Nhưng vừa động mới phát hiện người con gái bên cạnh đang ôm chặt cánh tay mình, ngăn cản hành động của hần. Cái này, thật là càng thêm rắc rối!

Hần giật tay người phụ nữ kia ra, nhìn về phía Lâm Hiểu hỏi: “Sao em lại ở đây?” Vừa hỏi xong câu đó, hần thật sự chỉ muốn tát vào miệng mình.

“Anh có thể đến đây vì sao em không thể?” Trên mặt Lâm Hiểu vẫn mang theo nụ cười tươi như lúc mới đến.

Đầu óc Ngô Tuấn Hàn không cần suy nghĩ tự cho là đúng nói: “Cô là bạn của anh Thần? Tình cờ đến đây chơi sao?”

Lâm Hiểu nhìn khuôn mặt Ngô Tuấn Hàn vẫn còn mang chút trẻ con, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mới lớn vậy mà hai bên người lại là hai người phụ nữ trang điểm lòe loẹt.

Trong lòng cô càng ngày càng cảm thấy không tốt, không thèm trả lời câu hỏi của thằng bé tập làm đàn ông này, trực tiếp nói với Bác Thần: “Các anh tiếp tục chơi đi, em quay lại chỗ bạn em bên kia.”

Lâm Hiểu không biết tại sao cô lại gọi hần, thực sự cô cũng không rõ ràng lắm. Có lẽ bởi vì cô muốn nói cho hần biết một câu “Em đã nhìn thấy anh ở trong này”, sau đó, mà thực ra là không có sau đó.

Kỳ thực tự hỏi lòng mình, cô cũng không biết mình muốn thể hiện cái gì nhưng cảm thấy cứ rời đi đơn giản như vậy, thật sự không cam lòng. Phải tỏ rõ thái độ ghê tởm tên đàn ông kia một chút, về phần hần có cảm thấy cô đang ghê tởm mình hay không lại là một vấn đề khác.

“Đợi chút.” Bác Thần vội vàng gọi một tiếng. Nhưng Lâm Hiểu cũng lười dừng lại, tính tình cô vốn thẳng thắn, cứ như vậy quay lại, cô không biết được chính mình có thể kiềm chế tát cho tên đàn ông đang sau mấy cái bạt tai hay không.

Ngô Tuấn Hàn không hề có ý định thử tìm tòi nghiên cứu xem tình huống trước mắt là cái gì, lúc này, hần cảm thấy bà cô này thật khó chịu, còn ra vẻ hờ hững với anh Bác Thần, hần xông lên trước giữ chặt cổ tay Lâm Hiểu: “Cô điếc à, anh Thần đang gọi cô, cô không nghe thấy sao?!”

Ngô Tuấn Hạo gặp phải tình hình này vội kéo Ngô Tuấn Hàn lại: “Em nói nhầm cái gì đấy! Mau ngồi xuống!”

Tính tình Ngô Tuấn Hàn cho tới bây giờ đều là không sợ trời không sợ đất, hắn trực tiếp gạt tay anh họ nhà mình ra nói: “Cô gái này, bộ dạng cũng chỉ bình thường vậy mà còn kiêu ngạo như thế, xem chân cô còn đang băng bó cầm máu, không khéo lại vừa mới “làm” qua. Còn đứng đây giả đờ dẫn cho ai xem?”

Giọng nói dơ bẩn này như sấm sét giáng xuống khiến đầu óc Lâm Hiểu trong nháy mắt trống rỗng. Bao nhiêu năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên cô bị người khác miệt thị đến ngay cả mắng chửi lại mà đầu lưỡi cũng cảm thấy cứng ngắc.

25. Chương 25

Một kích đánh thẳng (hạ)

“Ngô Tuấn Hàn!” Lý Bác Thần tức giận quát lên một tiếng, bàn tay nắm chặt nổi gân xanh. Trong đầu hắn chỉ còn vài phần lí trí nhắc cho hắn nhớ người kia là em trai của bạn tốt.

Ngô Tuấn Hàn bị bộ dáng đáng sợ của Bác Thần dọa lui xuống vài bước. Lâm Hiểu nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của Ngô Tuấn Hàn, trong lòng ngược lại bình ổn vài phần, cũng chỉ là một đứa nhỏ da lông ngắn mà thôi. Lúc nhìn thấy Bác Thần đứng lên, Lâm Hiểu nghĩ hắn sẽ vì cô mà xuất đầu nhưng lại không đoán được hắn chỉ tức giận đứng một bên nhìn Ngô Tuấn Hàn mà không có động tác nào.

Trong lòng Lâm Hiểu lạnh lẽo, khiến cô càng tỉnh táo hơn, mặt cô tươi cười mắt lạnh nhìn Ngô Tuấn Hàn, ngữ khí chậm rì rì còn mang theo vài phần đùa giỡn nói: “Đúng là trẻ nhỏ, có phải tối qua vừa đá dâm nên đêm nay tìm đến mấy chị gái để an ủi không? Xem thân hình gầy yếu của cậu, còn cả tình tình trẻ con nữa, cậu xác định mình có thể ứng phó nổi với hai bà chị bên cạnh? Còn không bằng bây giờ ngoan ngoãn ra khỏi cửa quẹo trái vào quán bar mới mở ngay đó, ở đây có nhiều gã đàn ông rất yêu thích loại hình như cậu. À, đúng rồi, nhớ cẩn thận bảo vệ đầu gối của mình nữa nhé-!”

(giải thích tỉ mỉ của tác giả: “OXZ”- tư thế này có thể khiến cho người ở dưới bị xước da ở đầu gối, mà người đã xước da ở chỗ đó thì rất có thể là ...đã làm quatư thế đó cho nên rất nhiều cô gái làm việc ở bar và một số nơi mờ ám khác, đầu gối đều dán băng cầm máu!*giải thích xong cầm đầu bỏ chạy*)

Đối với một người đàn ông mà nói, đặc biệt là với những người đàn ông trên mặt có nét trẻ con, lời này tuyệt đối là cầm kéo đâm thẳng vào ngực hắn, sau đó hất nước bắn vào mặt. Cảm giác đó chính là vừa đau đến nín thở vừa cảm thấy ghê tởm.

Khuôn mặt Ngô Tuấn Hàn đỏ bừng, tay nắm chặt thành quyền giơ lên phía trước, Bác Thần ngăn ở trước Lâm Hiểu, quát: “Ngô Tuấn Hàn! Cậu dám đánh thử xem?”

Nắm đấm của Ngô Tuấn Hàn dừng lại trong không trung hơn nửa khuôn mặt thì cứng đờ, kết thành một chính thể hài hước.

Đám người Trương Vĩ Trung được Tề Kỳ gọi tới lúc này mới đuổi đến, nhìn thấy tình huống trước mặt khá căng thẳng nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì. Trương Vĩ Trung kéo Lâm Hiểu lại gần hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Hiểu thấy cả đám Trương Vĩ Trung đến thì rất mất mặt, cô trừng mắt nhìn Tề Kỳ, thấy cô nàng áy náy vô cùng thì không tức giận nổi. Cô quay đầu bình tĩnh trả lời Trương Vĩ Trung: “Không có việc gì, chỉ xảy ra một chút hiểu lầm, chúng ta trở về đi.”

Trương Vĩ Trung thấy Lâm Hiểu có vẻ không muốn nhắc lại cũng thức thời nói: “VẬY chúng ta trở về.” Rồi nói với mấy người đàn ông phía sau, “Đi thôi.”

Bác Thần thấy Lâm Hiểu sắp rời đi, vội vàng bắt lấy cổ tay cô: “Lâm Hiểu.”

Lâm Hiểu xoay người rút tay ra: “Em cùng với bạn qua bên kia nói chuyện, có việc gì trở về nói sau.” Đây chỉ là một câu trả lời lấy lệ, Bác Thần biết nhưng cũng hiểu hiện tại không phải thời điểm thích hợp để nói, về nhà vẫn còn cơ hội giải thích.

“Vậy em chờ một chút anh đi nói một tiếng, sau đó anh đưa em về nhà.” Đã bao lâu rồi hần chưa từng để ý tới từng cử chỉ của một người phụ nữ rồi cẩn thận lựa lời.

Lâm Hiểu ngập ngừng một chút, định từ chối nhưng cảm thấy dù có từ chối hần cũng sẽ cố bám lấy, còn không bằng trực tiếp đồng ý. Bây giờ cô thật sự rất mệt mỏi, không có đủ sức lực đôi co với hần.

Đồng ý với hần, sau đó Lâm Hiểu cùng Tề Kỳ theo sau đám người Trương Vĩ Trung trở về bàn của họ.

Ngồi vào bàn, không khí ngay lập tức trầm lắng. Lâm Hiểu biết nguyên nhân bởi vì cô nhưng lại không biết nên mở miệng nói gì. Trên thực tế, Lâm Hiểu đoán được, phỏng chừng đại bộ phận những người ngồi đây đều đã biết quan hệ của cô và Bác Thần, cho dù không khẳng định nhưng nhất định đã được cho vào vòng ái muội.

Trương Vĩ Trung chủ động nói: “Lâm Hiểu, nếu trở về em không muốn đi cùng anh ta thì anh có thể đưa em về.”

Lâm Hiểu lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên nói: “Không có chuyện gì đâu, em đi về với anh ấy được mà. Yên tâm đi, không thể xảy ra cái gì được, mọi người tiếp tục chơi thôi.”

Triệu Đình ngồi bên cạnh Trương Vĩ Trung, một đàn ông vẻ mặt non nớt, hần cùng Lâm Hiểu xem như là có quen biết, sau khi đưa một chai bia cho Lâm Hiểu bèn nói: “Chị Hiểu, gã vừa rồi nhìn qua cũng rất được, phụ nữ các chị đừng nên yêu cầu cao quá. Đương nhiên, người lựa chọn là chị, nhưng mà, chị nhìn anh Vĩ Trung mà xem, không phải vẫn thường xuyên ăn chơi đàng điếm đấy thôi.”

“Tiểu tử thôi!” Trương Vĩ Trung tặng cho Triệu Đình đang huyền thuyên một quyền.

Tâm tình Lâm Hiểu đã sớm tốt hơn rất nhiều, cô cười nói: “Triệu Đình, xem em nói một đồng đạo lý lớn như vậy, sao không thấy mang em dâu ọi người cùng biết?!” Triệu Đình tuổi cũng không còn nhỏ, 24 tuổi. Hần học xong trung học thì ra ngoài làm việc luôn. Trước mắt vẫn đang chạy nghiệp vụ, nghe nói làm được cũng khá.

“Ôi chào! Em đương nhiên không cần phải ép, cô bé kia còn đang ở quê, vài ngày nữa sẽ lên chỗ em, đến lúc đó em dẫn cô ấy theo ra mắt mọi người.” Triệu Đình đắc ý dào dạt nói, lời nào lời nấy đều tỏ ra vui mừng.

Một quả bom tung ra, đám đàn ông vô cùng hào hứng vỗ lưng Triệu Đình, tò mò hỏi: “Sao trước kia không thấy chú nhắc tới? Mới yêu gần đây à? Chẳng lẽ là gặp gỡ bất ngờ?”

“Đoán linh tinh! Đó là bạn trung học của em đấy!”

Thấy mọi người ồn ào náo nhiệt trở lại, Tề Kỳ nhỏ giọng hỏi Lâm Hiểu: “Cậu không sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì.” Cả thể xác và tinh thần của Lâm Hiểu đều lâm vào trạng thái mệt mỏi, cô chỉ muốn về nhà ngay lập tức nhưng lại sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người.

Tề Kỳ không biết nên an ủi như thế nào đành nói: “Đừng để ý tới tên đàn ông kia, mình đoán hần nhất định đang âm thầm ở một bên chú ý cậu, chúng mình càng phải chơi thoải mái cho hần xem, được không, có muốn khiêu vũ hay nhảy múa gì không? Cùng ra sàn nhảy xoay xoay?”

Mặt Lâm Hiểu không chút thay đổi nhìn về phía Tề Kỳ, cảm thấy chủ ý của cô nàng thật ngốc nghếch: “Không cần đâu.”

“Hay mình đưa cậu ra quầy bar, chỗ đó có một anh chàng pha chế bộ dáng khá được, còn pha cocktail rất ngon nữa, có muốn đi thử một ly không?”

Lâm Hiểu không hề hứng thú nói: “Bộ dạng có tốt cũng đâu thể ăn vào bụng được, bảo phục vụ đưa tới đây không phải tốt hơn sao?”

“Được rồi, chị sợ cô rồi, nếu không chị đây cùng cô uống rượu?” Tề Kỳ bất đắc dĩ nói.

Lâm Hiểu nhún vai, gơ ly rượu lên, tỏ vẻ không sao cả.

**

Bên kia Bác Thần bảo Ngô Tuấn Hạo gọi mấy người phụ nữ bên cạnh rời đi. Ngô Tuấn Hạo thấy sắc mặt Bác Thần không được tốt lắm nên kiên quyết nghe lời lập tức ấy cô nàng đi luôn, trong bàn bây giờ yên tĩnh hơn nhiều.

Ngô Tuấn Hạo đập mạnh vai Ngô Tuấn Hàn nói: “Còn không mau xin lỗi anh Thần của cậu đi! Thực cmn! Biết ngay mang cậu đi ra ngoài sẽ gây ra chuyện mà! Người cậu dài nhưng ánh mắt cũng phải dài nữa chứ, chuyện người khác cậu lắm mồm xen vào làm cái gì?!”

Mặt Ngô Tuấn Hàn hết trắng lại đỏ: “Anh, nhưng bà cô kia miệng cũng thực là độc!”

Ngô Tuấn Hàn cười lạnh: “Độc? Có cậu độc ấy. Bị người khác nói lại nên không thoải mái? Đó là tự cậu chuốc lấy! Ngay cả việc lấy mắt nhìn xem sự việc thế nào cũng không làm được, thực cmn muốn đá cậu vào trong bụng đi đào tạo lại. Lần sau có đem toàn bộ cổ phần công ty cậu cho anh, anh cũng không mang cậu ra ngoài nữa.”

Bác Thần càng nghe càng phiền chán, ngữ khí âm trầm nói: “Ngô Tuấn Hàn, vì tuổi tác chênh lệch cùng với anh cậu mà tôi coi cậu thành anh em nhưng tôi tự nhận mình cũng chẳng kém gì các cậu. Tôi chưa bao giờ khiến ai phải uất ức vậy mà hôm nay lại để người mình yêu bị cậu nhục nhã. Nể cậu là em của Tuấn Hạo, đợi lát nữa mau đến xin lỗi Lâm Hiểu, việc này cho qua. Bằng không tin tôi đi, chẳng sợ cậu là công tử nhà ai, cho tôi một ít thời gian tôi có thể khiến cậu ngã xuống ngay.”

Lời này không có nửa điểm giả dối, tuy xuất thân so với người khác không cao hơn nhiều nhưng Bác Thần tuyệt đối tin vào năng lực của mình, nếu thật muốn cá chết lưới rách, hắn cũng không sợ ai.

Năng lực của Bác Thần, Ngô Tuấn Hạo so với bất kỳ ai đều là người hiểu rõ nhất. Ngô gia quả thật có vài phần của cải, cũng là đầu rồng trong giới thương nghiệp. Mà năng lực của Lý Bác Thần chính là nhân tài mà ngay cả đầu rồng bọn họ vẫn vô cùng mơ ước, chỉ cần hắn nguyện ý vào làm, phé bỏ một tên nhị thế tổ chỉ biết tiêu tiền, việc này đối với những người lãnh đạo cấp cao là một việc rất dễ dàng. Chẳng qua bởi vì quan hệ của hắn và Bác Thần rất tốt, tuy việc này khiến người khác vô cùng khó chịu nhưng cũng không phải là không làm được.

Nghĩ đến đây, Ngô Tuấn Hạo mới nhẹ nhàng thở ra, càng mạnh tay vỗ vào lưng Ngô Tuấn Hàn: “Có nghe thấy không, tiểu tử thôi?!”

Ngô Tuấn Hàn vẫn rất khờ, hắn bây giờ mới phát hiện Lâm Hiểu chính là bạn gái của Bác Thần, lời nói âm trầm vừa rồi của Bác Thần hắn hoàn toàn không để ý, ngược lại giật mình thốt lên: “Anh Thần, đó là bạn gái của anh sao?”

Có một số người, gốc đến nỗi khiến người ta vô lực.

Lý Bác Thần nhếch da mặt, ngay cả trả lời cũng lười. Mà Ngô Tuấn Hạo chỉ còn biết vỗ lên đầu em hắn, muốn bỏ ra xem bên trong là cỏ hay là nước.

Ngô Tuấn Hàn không biết gì vẫn một mình lẩm bẩm: “Cái này cũng có lý, vừa rồi nhìn phản ứng của cô ấy, quả đúng là phản ứng khi thấy bạn trai ngồi bên người khác! Em còn tưởng đấy là người theo đuổi mà anh chặn không được, em ghét nhất chính là loại phụ nữ giả vờ thanh cao, nên vừa rồi mới phản ứng thái quá phá anh a!”

Hai mày Ngô Tuấn Hạo nhíu hết lại: “Không phải Bác Thần từng nói qua cậu ấy đã có bạn gái sao, tại sao đến cậu thì lại hiểu thành người phụ nữ theo đuổi không chặn nổi?”

Ngô Tuấn Hàn ngẩn người: “Chuyện này với chuyện đó thì có quan hệ gì với nhau?”

“...”

Nếu là Lâm Hiểu lúc này, nhất định hai tay sẽ nổi lên loại xúc động muốn đánh người, tên này quả thực là tuổi còn nhỏ đã thành một tên đàn ông thôi nát bản thủ.

Mặc dù hôm sau là thứ bảy nhưng cả đám người Lâm Hiểu cũng không dám về trễ. Khoảng chừng hơn 11 giờ bọn họ liền đứng lên, chuẩn bị ai về nhà nấy. Bàn Lâm Hiểu vừa mới đứng lên, Bác Thần ngay lập tức nhanh nhẹn đi qua.

Lâm Hiểu nhìn thấy không nói gì thêm, chỉ một mực bước trong đội ngũ cùng ra ngoài bar.

Ra tới nơi, màng tai đau đớn tựa như được cứu vớt, thần kinh Lâm Hiểu nhẹ nhàng thả lỏng, dừng chân lại. Cả đám người Trương Vĩ Trung Tề Kỳ cũng dừng lại nhìn Bác Thần rồi lại liếc sang Lâm Hiểu, không nói gì thêm, chỉ cười tạm biệt cô.

Lâm Hiểu nhìn theo bóng mọi người dời đi, sau đó quay sang bình thản nói với Bác Thần: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Ngô Tuấn Hàn đứng phía sau Bác Thần cuối cùng cũng tìm được cơ hội, khuôn mặt trẻ con của hắn hơi mất tự nhiên nhưng giọng nói cũng không nhỏ: “Đợi chút!”

Lâm Hiểu dừng lại, nhìn về phía Ngô Tuấn Hàn, khuôn mặt vẫn như trước không chút thay đổi.

Ngô Tuấn Hàn từng bước từng bước tiến lên, mặt nhăn nhó nói: “Tôi vừa rồi không biết cô là bạn gái của anh Thần cho nên...Không phải, dù sao, tôi cũng muốn nói với cô lời xin lỗi...”

Sau khi nói xong, hắn vẫn còn lo lắng tiếp tục giải thích: “Nhưng cô nói chuyện cũng khó nghe lắm! Chúng ta coi như là huề nhau! Còn có, anh Thần tốt lắm, cô đừng giận anh ấy, cùng lắm thì...về sau tôi gọi cô một tiếng chị dâu.”

Cái này có tính là được ban ơn không? Cô cũng không hiếm lạ. Lâm Hiểu hơi khó chịu nhưng nhìn thấy vẻ mặt không tự nhiên của hắn lại thấy buồn cười. Nếu đối phương đã muốn nhận sai, thái độ cũng tạm coi là tốt, vậy cô sẽ không nhỏ nhen đến mức so đo với một đứa bé lớn xấc: “Tôi nhận lời xin lỗi của cậu.”

Trả lời xong, Lâm Hiểu không nói thêm gì nữa. Cô nhìn Bác Thần, hắn lập tức hiểu ý, bước đi: “Xe của anh ở bên kia.”

26. Chương 26: Nước Đục

Ngoài tiếng động cơ ô tô, trong xe vô cùng yên lặng.

Tay Bác Thần đặt trên vô lăng, mắt lại không nhìn được nhìn Lâm Hiểu. Có một loại im lặng không nói gì chính bởi muốn giải thích nhưng không thể nào mở miệng.

Sự việc xảy ra ngay trước mắt, kỳ thực cũng chẳng còn gì để giải thích, càng giải thích càng thêm giả dối không đáng tin.

Thật ra Lâm Hiểu rất bình tĩnh, trong lòng cô đã tự phân tích tình hình lúc đó vài lần. Một vấn đề rất rõ ràng là những cô gái ngồi bên Bác Thần lúc ấy đều là những cô gái quán bar, mà một điều rõ ràng hơn nữa đó là hắn cũng thường xuyên làm loại chuyện này.

Tức giận sao? Không phải. So với tức giận, phản cảm và ghê tởm của Lâm Hiểu càng nhiều hơn.

Cô từng nghe rất nhiều người kể lể về thói trăng hoa chơi bời của đàn ông. Hơn nữa không chỉ có một hai người nói vậy.

Đối với Lâm Hiểu, cô thà rằng người đàn ông của mình đi tìm tiểu tam cũng không thể chấp nhận hắn vì nhu cầu dơ bẩn của mình mà tìm gái bar. Lời này có vẻ như đang cố tình nghiêm trọng hóa vấn đề, không phải phục vụ nào trong bar cũng vui vẻ cùng người khác lên giường, rất nhiều người trong số họ đều chỉ bởi rượu thôi, không hơn. Nhưng gọi vài phục vụ cùng bồi rượu một người đàn ông thì kẻ đó đúng là một tên háo sắc.

Mà rượu cũng đã bồi rồi, giường còn có thể xa sao?

Hai mày Lâm Hiểu khẽ nhếch lên tựa như đang chăm chú nhìn vào cảnh vật phía trước. Cô đã chuẩn bị tâm lý trước đó nên đến khi tận mắt nhìn thấy hắn ngồi bên những cô gái trang điểm rực rỡ lòe loẹt kia,

cô vẫn có thể giữ im hơi chút bình tĩnh. Cứ như thế, Lâm Hiểu đem người đàn ông này liệt vào sổ đen, ý nghĩ muốn tách biệt vĩnh viễn làm người qua đường với nhau hiện lên mãnh liệt.

Lâm Hiểu cảm thấy thực mỗi mệt, so với việc đem người đàn ông này vĩnh viễn khóa vào sổ đen cô càng muốn đem tất cả đàn ông trên đời này đều nhốt hết vào trong đó. Gặp gỡ nhiều như vậy, cô đã cố gắng buộc mình chấp nhận một người khác. Thật vất vả mới tìm được người khiến cô cảm thấy mình hẳn đã nguyện ý với người đó, giống như thật sự động tâm muốn gả cho hẳn nhưng kết quả thế này, không khỏi quá tàn nhẫn.

Nói như vậy nhưng mặc dù hôm nay nhìn thấy hẳn làm chuyện đó nhưng cô không thể phủ nhận Bác Thần có rất nhiều ưu điểm so với người khác. Nếu thật sự chia tay hẳn, có thể sau này cô sẽ chẳng tìm được ai có thể so với hẳn.

Nhưng chỉ vì sợ không tìm được người khác mà có thể coi như chuyện này không phát sinh mà tha thứ cho hẳn ư? Nếu bảo Lâm Hiểu làm, cô làm được nhưng cả lý trí và trái tim cô đều không cho phép. Cũng bởi vì đã động lòng nên yêu cầu của cô với hẳn càng thêm khắt khe hơn, thậm chí còn sinh ra dự vọng chiếm hữu hẳn.

Nếu người đàn ông nào cũng đều thích ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ vậy cô thà lấy một người mình không yêu, như vậy sẽ ít đau đớn hơn.

Phải thật sự chia tay với hẳn sao? Trong đầu Lâm Hiểu luôn suy nghĩ vấn đề này, lại cảm thấy câu hỏi này thật kì quái. Hai người bọn họ mấy ngày nay có được coi là người yêu của nhau không?

Lâm Hiểu càng ngày càng không biết nên làm gì, đối phương giờ đã không còn là một ý chung nhân hoàn hảo nữa nhưng Lý Bác Thần vẫn là hàng xóm ngắc đầu không thấy cúi đầu liền gặp của cô. Nếu hai người chia tay, hai nhà Lâm – Lý khi gặp nhau sẽ thật xấu hổ. Nhưng mặc kệ xấu hổ thế nào cô cũng không nghĩ mình phải nhẫn nại chịu đựng. Vì sao phải chịu đựng? Cả đời cô sống một mình vẫn khỏe hơn là cố chấp sống với một người đàn ông không biết trên người có mang bệnh sinh dục hay không.

Sau khi quyết định như vậy, trong lòng Lâm Hiểu lại tràn ngập trống rỗng và mất mát. Lâm Hiểu không tìm lòng được nhớ lại quãng thời gian vừa rồi hai người bên nhau, từng cảm thấy ngọt ngào, từng cảm thấy thỏa mãn cho nên hiện tại càng thêm đau đớn, càng thêm khổ sở.

Đến khi hốc mắt trở nên ửng đỏ, Lâm Hiểu mới buộc chính mình không được nhớ lại nữa. Chuyện của cô và Lý Bác Thần, còn phải để ý đến mối giao hảo lâu năm giữa hai nhà cho nên cô càng không thể xử lý bốc đồng. So với thu buồn thương nguyệt còn không bằng lấy lại lý trí suy nghĩ biện pháp xem có thể đem mối quan hệ này buông ra một cách êm thấm.

Lâm Hiểu nghĩ chỉ cần mình đưa ra phương pháp giải quyết thì mọi chuyện sẽ chấm dứt nhưng cô chưa nghĩ tới Bác Thần có nguyện ý chấp nhận quyết định của mình hay không.

Chiếc xe không biết tự lúc nào đã dừng lại trước khu nhà họ ở, Bác Thần mới vừa dừng xe, hai tay Lâm Hiểu đã nhanh chóng đẩy cửa xe ra nhưng Lâm Hiểu kéo một lúc lại phát hiện không thể mở được cửa.

Hai tay cô ngừng lại, bây giờ mới quay đầu nhìn Bác Thần, liền phát hiện hai tay người phía sau vẫn chưa rời khỏi tay lái.

Đèn trong xe không biết sáng lên từ lúc nào, ngọc đèn âm áp cũng không làm cho sắc mặt hai người ảm đạm. Cuối cùng Bác Thần cũng động dậy, hẳn mở cửa kính xe, rút một chiếc thuốc lá từ trong túi.

Tình hình này thực rõ ràng là hẳn có chuyện muốn nói, nhưng thời gian đợi hẳn nói thì thật lâu.

Thấy hẳn vẫn chưa lên tiếng, Lâm Hiểu chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà, tê liệt ngã xuống giường cũng được, xử lý chuyện của Lâm mẹ cũng được, cái nào cũng tốt hơn gặp hẳn.

Đúng vậy, mặc kệ đã quyết định như thế nào, phụ nữ vẫn mãi là phụ nữ, luôn là một loài thiên về cảm tính.

Tức giận rồi, phẫn nộ rồi, thất vọng rồi lại không thể nào giả như không có việc gì, chỉ một lòng không muốn gặp hẳn.

“Anh còn có chuyện gì muốn nói nữa, em mệt mỏi, chỉ muốn về nghỉ ngơi thôi.” Giọng nói Lâm Hiểu không che dấu vẻ mệt mỏi.

Ánh mắt Bác Thần dừng trên khuôn mặt cô, rõ ràng ở trong ánh đèn vàng nhưng hắn vẫn nhìn ra được sắc mặt tái nhợt của cô. Lòng Bác Thần tựa như bị một cái gai sắc nhọn đâm thẳng vào nhưng lại không biết nên nói sao. Hắn thấy bàn tay đang nắm chặt của cô khẽ run rẩy, kìm lòng không được nắm lấy: “Lâm Hiểu.”

Lâm Hiểu ngay cả nhìn hắn cũng không muốn lại càng không thể chịu đựng nổi sự động chạm của hắn, cô dùng sức rút tay khỏi. Trong đầu Lâm Hiểu lại hiện lên hình ảnh cô gái phục vụ lúi lúi kéo kéo hắn, thần kinh căng thẳng bị hình ảnh này kích thích, càng thêm giãy dụa kịch liệt: “Anh buông tay!”

Lời này kháng cự quá mức rõ ràng khiến cả người Bác Thần trong phút chốc cứng đờ, cũng trong nháy mắt ấy, Lâm Hiểu hoàn toàn đem bàn tay mình rút khỏi tay hắn.

Lâm Hiểu cảm thấy cảm xúc của mình bị kích động, ngay cả hô hấp cũng rất khó khăn: “Lý Bác Thần, em hiện tại không đủ sức cùng anh tranh cãi cái gì, chuyện của chúng ta chờ đến khi cả hai bình tĩnh sẽ giải quyết bình ổn. Anh không cần thấy có lỗi với em, cũng không cần suy nghĩ nên giải thích thế nào. Em về đây, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Lâm Hiểu ấn lưng tung mở cửa xe, cuối cùng cũng tìm được nút bấm chính xác. Cô nhanh chóng mở cửa xuống xe chạy về nhà mình.

Bước chân cô thực vội, gió đêm khiến mái tóc cô khẽ bay lên. Bác Thần nhìn theo bóng dáng cô, mở cửa xe định đuổi theo nhưng vừa đi được hai bước đột nhiên dừng lại. Cho đến khi bóng dáng Lâm Hiểu hoàn toàn biến mất nơi hàng hiên, hắn mới dùng sức vò tóc mình, hung hăng ném tàn thuốc đi.

Lâm Hiểu vội vàng chạy về nhà, cô thật sự không muốn dây dưa với Bác Thần lúc này. Lấy ra chìa khóa định mở cửa nhưng không biết bởi vì hai bàn tay run rẩy hay tầm mắt mơ hồ, vài lần tra chìa khóa vào cũng không trúng lấy một lần.

Lâm mẹ đã sớm vào phòng ngủ, Lâm Hiểu nhìn phòng khách tối đen cũng không để ý cánh cửa đóng sập lại. Chờ đến khi cô có phản ứng, Lâm mẹ đã ra khỏi phòng, phòng khách “lạch cạch” một tiếng rồi sáng bừng lên.

Lâm Hiểu giật mình quay lại nhìn thấy mẹ mình mặc áo ngủ đứng phía sau, nước mắt kìm nén từ lâu chợt rơi xuống. Lâm mẹ sợ tới mức vốn đang định trách mắng con gái lại mất hết phản ứng.

Lâm Hiểu cảm thấy hai má mình ửng ửng, cô giật mình, giơ tay lau đi.

“Hiểu nha đầu, con làm sao vậy?” Lâm mẹ vội vàng đi tới, nhìn hốc mắt đỏ ửng của con gái, lòng rất đau nhưng bà không biết nên an ủi từ đâu.

Đầu óc Lâm Hiểu đã rất mệt mỏi, tâm tình bi ai mà mất mát nhưng cô không muốn thừa nhận lòng mình đang bị một người đàn ông ảnh hưởng. Ngoại trừ chuyện của hắn cô còn rất nhiều việc cần xử lý, so với tất cả, chuyện của mẹ cô vẫn quan trọng hơn.

Ngạo khí trong người lúc này mới chợt bùng phát, càng chặt vật thì lại càng không cam lòng.

Lâm Hiểu ngẩng đầu nhìn về phía Lâm mẹ, khuôn mặt ửng đỏ nước mắt khiến cô trông thật thảm hại: “Mẹ, mẹ vẫn còn thương con chứ?”

“Con ngốc à?! Mẹ chỉ có mình con, từ nhỏ đến lớn đều là tâm can của mẹ, mẹ không thương con thì thương ai?!” Lâm mẹ vội vàng nói.

“Vậy... mẹ, con còn ba nữa, chỉ cần ba chúng ta ở bên nhau là có thể hạnh phúc phải không?”

“Đương nhiên, cho dù có tiền cũng phải kém nhà ta.” Lâm mẹ vỗ về lưng Lâm Hiểu, không chút do dự nói.

Lâm Hiểu nhấp miệng hé môi, đôi mắt ửng ửng như mang theo vài phần run rẩy, Lâm mẹ nhìn mà lòng càng đau thêm vài phần: “Vậy...mẹ, nếu gia đình chúng ta tốt như thế thì Dương Văn Tùng lại là sao? Chẳng lẽ mẹ yêu ông ta?”

Thanh âm Lâm Hiểu không lớn, chất chứa bi thương. Một câu này không báo trước khiến toàn thân Lâm mẹ cứng đờ, đầu óc vang lên một tiếng nổ.

27. Chương 27: Mẹ Con

“Con, con làm sao lại biết?” Lâm mẹ miệng mở to, bộ dáng không dám tin.

Cánh tay Lâm Hiểu buông ra, bỗng “phịch” một tiếng, cô đến trước mặt Lâm mẹ, ôm bà rồi vùi đầu vào lòng bà. Nước mắt không chịu không chế, tràn mi trào ra. Giọng nói Lâm Hiểu nghẹn ngào giống như một đứa trẻ vừa kéo tay mẹ vừa nói: “Mẹ, bây giờ chúng ta tốt như vậy, ba dù hàng năm ít khi trở về cũng vẫn là một người chồng tốt, Dương Văn Tùng kia có gì tốt chứ, mẹ đừng rời bỏ con được không mẹ, mẹ...”

Tiếng khóc của Lâm Hiểu cũng không lớn, như đang bị cô cố gắng đè nén xuống.

Từ khi Lâm Hiểu còn nhỏ tới tận bây giờ, Lâm mẹ rất ít khi thấy con gái bà có bộ dáng bi thương đến thế. Giờ phút này, trái tim bà như co rút lại, đau đến không thể chịu đựng: “Con, con nói linh tinh vãi gì vậy? Mẹ khi nào thì rời bỏ hai ba con chứ?!”

Tiếng khóc của Lâm Hiểu chậm rãi ngừng lại, đôi mắt sưng đỏ ngược lên nhìn Lâm mẹ, nhỏ giọng nức nở nói: “Mẹ, mẹ sẽ không rời bỏ ba và con chứ?”

Lâm mẹ vuốt nhẹ đầu Lâm Hiểu, gạt đi những sợi tóc dính trên mặt cô, dỗ dành: “Con đúng là đồ ngốc, mẹ làm sao có thể đành lòng làm chuyện gì khiến con gái mẹ phải đau lòng cơ chứ?!”

“Nhưng...Dương Văn Tùng nói, mẹ sống không tốt, mẹ muốn đi cùng ông ta...” Lâm Hiểu nín chặt tay Lâm mẹ vừa chần chờ nói.

Hai mày Lâm mẹ nhướn cao, bà phẫn nộ nói: “Đúng là đồ chó má! Hiểu nha đầu, hấn nói với con như vậy sao?”

Lâm Hiểu dừng một chút, gật gật đầu: “Dương Văn Tùng nói dù sớm hay muộn mẹ sẽ đến với ông ta, mẹ vẫn luôn sống không tốt, chỉ có ông ta mới đem lại ẹ hạnh phúc.”

“Thối lắm!” Lâm mẹ thở dồn dập, bà quay đầu tìm điện thoại: “Hấn nghĩ hấn là ai, cứ nhiên dám nói với con gái ta như vậy! Mẹ khi nào thì nói sẽ đi với hấn! Không có cửa đâu! Điện thoại của mẹ đâu? Mẹ phải chửi cho hấn một trận.”

Lâm Hiểu vội vàng giữ chặt mẹ mình, nói: “Mẹ, mẹ định đi tìm ông ta sao?”

Bước chân Lâm mẹ chợt khựng lại, bà quay đầu kéo tay Lâm Hiểu, trấn an: “Được, được, mẹ sẽ không đi tìm hấn.”

“Mẹ, con không thích ông ta.” Lâm Hiểu tựa như đứa bé làm nũng.

“Hấn có là cái gì, con không thích hấn, về sau mẹ sẽ không thèm để ý đến hấn nữa.” Lâm mẹ kiên định nói.

“...Thật sự?”

“Thật sự.”

Đối với Lâm mẹ, mà cũng đối với rất nhiều người phụ nữ, đứa con có khi còn quan trọng hơn so với chồng mình.

Lâm ba ba từ xưa tới nay hàng năm đều không ở nhà mà Lâm Hiểu từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh bà, phá tan cô đơn của bà, chia sẻ ưu sầu với bà.

Đối với Lâm mẹ, Lâm Hiểu chính là áo bông nhỏ của bà, mặc dù thường ngày hay la mắng cô nhưng ở trong lòng, bà có bao nhiêu yêu thương con gái thì chỉ có mình bà biết.

Mặc kệ Lâm Hiểu vô tình hay cố ý, nước cờ này cô đi đúng rồi! Nếu dùng cách khác phá hoại, Lâm mẹ có thể sẽ không thấy được hậu quả việc làm của mình. Nếu bà còn dây dưa với Dương Văn Tùng lâu hơn, đến lúc ấy không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới kéo bà ra được. Tuy sau đó đến cuối cùng nhất định bà sẽ lựa chọn đoạn tuyệt quan hệ với Dương Văn Tùng nhưng cũng sẽ không kiên quyết nhanh chóng như bây giờ.

Lâm Hiểu không trách mẹ cô khi bà chọc vào loại đàn ông này. Nhiều năm như vậy, ba cô hàng năm cũng chỉ trở về nhà bốn năm ngày, ở lại không đến một tuần, công ty của ông sẽ lại điều đến một chỗ xa xôi nào đó công tác.

Bao nhiêu ngày cô đơn như vậy, theo thời gian Lâm Hiểu càng lớn Lâm mẹ lại càng cô đơn. Trong tình huống như vậy, Dương Văn Tùng chỉ hơi chút biểu hiện ra một ít thương tiếc hoặc là nói vài câu ngọt ngào, ủy khuất bao nhiêu năm của mẹ cô sẽ như nước tràn bờ, không khống chế được tâm sự hết với hắn. Lúc này Dương Văn Tùng thừa dịp mà tiến vào càng dễ dàng.

Lâm Hiểu tắm rửa xong liền đến phòng Lâm mẹ ngủ cùng bà. Lâm Hiểu không nhịn được hỏi Lâm mẹ về Dương Văn Tùng, cô vẫn thực để ý, người đàn ông đó nói Lâm mẹ là mối tình đầu của ông ta, nghe không giống như bịa đặt.

Lâm mẹ nghe thấy Lâm Hiểu ngay cả việc này cũng đều biết, nét mặt già nua của bà đỏ dửng, không biết bởi giận hay bởi thẹn, cũng may xung quanh tối tăm, con gái bà không nhìn rõ mặt bà.

“Ngay cả việc này hắn cũng nói với con?” Lâm mẹ nói.

“Vâng. Mẹ, hắn với mẹ sao lại thành thế này?”

Lâm mẹ vốn định chuyển hướng sang chuyện khác, ý nghĩ này vừa mới hình thành liền bị bà phủ quyết. Bà sợ bà càng không nói, Lâm Hiểu ngược lại sẽ càng nghĩ nhiều, chẳng bằng cứ nói hết với cô.

Lâm mẹ cân nhắc một lát, rồi từ từ kể lại câu chuyện quá khứ có sửa sang lại một chút cho Lâm Hiểu nghe.

Lâm mẹ là người thành phố. Ngày đó hưởng ứng phong trào thanh niên trí thức xuống nông thôn, nhà bà được cử tới một thôn nhỏ rất nghèo sống. Mà Dương Văn Tùng là dân bản xứ, bởi vì cùng học với Lâm mẹ lại có quan hệ không xa lạ nên thường xuyên gặp gỡ bà. Nhà Lâm mẹ rất nghèo, dân bản xứ lại hung hãn, ở đó bà không thiếu lúc nào bị bắt nạt. Nhưng mỗi lần có ai đó định gây khó dễ, Dương Văn Tùng lại thực có khí khái đàn ông đứng chặn trước mặt bà, dùng lời nói mà đuổi được bọn họ đi.

Lúc ấy, Lâm mẹ có ấn tượng rất tốt với Dương Văn Tùng. Nói thực ra, Dương Văn Tùng cũng chỉ là một người thanh niên mềm yếu nho nhã nhưng vì gia đình của ông ta cũng không tệ lắm, ba lại là thôn trưởng, chẳng người nào nguyện ý chọc vào ông ta.

Lâm mẹ nói mặc dù hiện tại nhìn Dương Văn Tùng trông khá bình thường nhưng khi đó, ông ta được rất nhiều cô gái yêu thích mến mộ. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Dương Văn Tùng là một người rất có tài văn chương, ngâm thơ làm thơ đều khá thành thục.

Bộ dạng Lâm mẹ cũng không phải quá xinh đẹp nhưng bà luôn ý thức chần chu. Đại khái bởi nguyên nhân này, ở trong mắt Dương Văn Tùng, bà so với các cô gái khác có vài phần khác biệt.

Thời đó mọi người đàm hôn luận gả rất sớm, năm Lâm mẹ 14 tuổi, Dương Văn Tùng lén lút tặng bà mấy bài thơ ông ta tự làm. Lâm mẹ tuy đã có hảo cảm nhưng cũng bị dọa sợ, cả ngày tránh mặt ông ta.

Mà bọn họ thật sự cũng không có duyên phận.

Khi Lâm mẹ được 16 tuổi, gia đình bà chuyển lại vào trong thành phố. Lâm mẹ nghĩ muốn tách khỏi ba mẹ, từ nay về sau ở lại thôn nhỏ này sống nhưng không được. Khi bà rời khỏi nơi đó, liên hệ với Dương Văn Tùng cũng bị chặt đứt, cho đến gần đây ông ta mới tìm thấy bà, hai người mới nối lại quan hệ bạn bè. Trong thời gian mất liên lạc, Dương Văn Tùng đã kết hôn một lần nhưng không biết bởi nguyên nhân gì mà hai bên chia tay.

Lâm mẹ nói, bà với ông ta chỉ còn tình nghĩa lúc nhỏ, chuyện này với tình yêu mà ông ta kể không hề có chút liên quan nhưng nếu muốn tiến xa hơn thì đó là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Thái độ của Lâm mẹ rất kiên quyết nhưng Lâm Hiểu biết bà tất nhiên đã từng nảy sinh ý niệm ấy trong đầu nhưng có chuyện gì đó xảy ra, ý niệm trong đầu chung quy vẫn mãi chỉ ở trong đầu, chỉ cần không biến thành hành động, qua vài ngày sẽ chậm rãi phai nhạt thôi.

Lâm Hiểu ôm Lâm mẹ, nhẹ giọng nói: “Mẹ, ba sang năm đã 55 rồi, có thể về hưu. Cảnh xa cách này đã đến tận cùng. Chờ ba trở về, mẹ con mình sẽ bàn với ba, tìm một cửa hàng mở một quán tạp hóa nhỏ được không? Mẹ trước giờ không phải luôn muốn như vậy sao?” Lâm ba ba là viên chức ngành điện, do đặc thù nghề nghiệp, ông sẽ về hưu sớm hơn người khác năm năm.

Lâm mẹ nghe con gái mềm mại thủ thỉ, bà ôm Lâm Hiểu vào lòng nói: “Được, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nói với ba con.”

Hôm sau, Lâm mẹ liền gọi điện thoại cho Dương Văn Tùng. Trước mặt Lâm Hiểu nói rõ ràng, cũng nói không ít lời nói nặng. Có lẽ, nhờ những lời này, Dương Văn Tùng sẽ mất hết ý đồ với Lâm mẹ.

Chuyện này cũng không khó xử lý như Lâm Hiểu tưởng tượng, thậm chí còn có thể nói là vô cùng thuận lợi.

Tình cảm mẹ con gắn bó của Lâm Hiểu và Lâm mẹ dường như càng tăng thêm một bậc, chuyện này biến thành bí mật của hai mẹ con.

Từ tối hôm đó cho đến ngày hôm sau, cái tên Lý Bắc Thần dường như bị Lâm Hiểu cố ý quăng ra xa, vào trong một góc tối tăm không thể nhớ.

28. Chương 28: Hợp Lại

Bác Thần cả ngày nay có thể nói là đứng ngồi không yên, ăn không biết vị.

Sáng tinh mơ đã thức dậy, hần đến trước cửa nhà đối diện định gọi cửa nhưng sợ sớm quá, trong nhà chưa ai dậy. Chờ mãi đến giữa trưa lại sợ cô đang nấu cơm hoặc đang ăn cơm trưa, đợi đến khi qua giờ cơm trưa thì lại sợ đối phương đang nghỉ trưa... Cứ như thế loay quanh luẩn quẩn, đến buổi tối hần vẫn không có dũng khí gõ cửa.

Tuổi hần cũng không nhỏ vậy mà giờ này như biến thành thành nhóc tóc còn để chỏm, không biết làm thế nào để dành cô gái của mình.

Hình ảnh Lâm Hiểu kháng cự hần tối hôm qua vẫn khắc sâu trong trí nhớ Bác Thần. Hần cảm thấy dùng khí cả ngày mới gom góp đủ của hần tựa như bị một con quỷ đối đi ngang qua nuốt sạch sẽ, rõ ràng đã chuẩn bị câu từ cẩn thận để nói với Lâm Hiểu nhưng lại sợ cô nghe thấy lí do của hần mà cười lạnh bỏ đi.

Cho tới bây giờ Bác Thần vẫn không nghĩ tới sẽ xin lỗi Lâm Hiểu rồi ra vẻ thê thốt sau đó nhất định không bao giờ làm loại chuyện này nữa. Kiểu nói như thế đến hần cũng chán ghét.

Nhưng nếu là nói cho Lâm Hiểu nghe, hần đã làm chuyện này hàng trăm lần nên quen rồi cho nên vẫn không cảm thấy có gì không đúng... Hần nghĩ hần chẳng cần nghĩ cũng biết mình sẽ chết thực phẩm.

Bác Thần hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt, ngay cả hần cũng không thể tin nổi lí do của mình thì lấy gì đi thuyết phục người khác? Hần bắt đầu cảm thấy chán ghét loại thói quen tai hại luyện tập hàng trăm lần này của mình.

Cho đến khi trời tối, Bác Thần nghĩ mình không thể cứ chờ thế này mãi, cứ chần chừ thế này thì không phải tác phong của một người đàn ông. Hần quyết định đi đến trước cửa Lâm gia, nhìn lại quần áo trên người, hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa.

Một phút, hai phút...

10 phút qua lâu rồi mà cánh cửa trước mặt vẫn đứng im như cũ.

Bác Thần chờ người ra, vội vàng chạy ra ban công nhà mình nhìn sang đèn bên nhà Lâm Hiểu.

Quả nhiên là một mảnh tối đen.

Trời càng ngày tối dần, lồng ngực Bác Thần như bị từng cơn gió lạnh thổi qua, mang theo cảm giác ê ẩm.

Lâm Hiểu đang trốn hẩn, cô không muốn gặp hẩn. Bác Thần nghĩ đến đây, cánh tay chống trên thành ban công chậm rãi trở nên yếu dần rồi suy sụp.

Đúng vậy, Lâm Hiểu chính là muốn trốn Bác Thần. Cô biết hẩn ở ngay phía đối diện, lúc nào cũng có thể đến nhà cô nên cả người cảm thấy không thoải mái. Vì vậy, trạch nữ Lâm Hiểu đột nhiên rủ mẹ mình ra ngoài ăn cơm tiện thể đi dạo phố. Lâm mẹ nghĩ con gái bà chắc chắn đang muốn dỗ bà vui vẻ nên cũng thoải mái theo cô ra ngoài.

Hai mẹ con đã lâu lắm rồi chưa đi chơi cùng nhau. Cả hai dạo phố đến hằng hái, đặc biệt là Lâm mẹ, trong tay bà đều xách hai cái túi to.

Lâm Hiểu sợ mẹ mình trở về quá sớm nên đến khi Lâm mẹ thấm mệt, cô lại kéo bà vào một quán kem, dỗ bà cùng ăn kem với mình.

Tâm trạng Lâm mẹ vui vẻ, cả người nhìn như trẻ thêm mấy tuổi. Lâm Hiểu thấy bà vui vẻ như vậy, tâm tình cũng tốt hơn vài phần. Đến hơn mười một giờ, Lâm Hiểu mới cùng mẹ mình trở về nhà.

==.=.=.=.=.=.=.=

Cả buổi tối Bác Thần đều ngồi ở phòng khách, ngay cả bật ti vi cũng không dám mở lớn, hết sức chăm chú nghe tiếng động bên ngoài. Cuối cùng gần 12 giờ hẩn mới đợi được tiếng động bên cửa nhà đối diện.

Bác Thần ngừng một chút, buông điều khiển từ xa vẫn nắm chặt trong tay, rồi mở cửa đi ra ngoài.

“Dì Cầm.” Đầu tiên Bác Thần chào Lâm mẹ một tiếng, người trước mặt thì tươi cười xán lạn còn người đang mở cửa thì cứng đờ lại.

“Bác Thần à? Trẻ thế này vẫn chưa ngủ sao?” Lâm mẹ cười tủm tỉm nói.

“Vâng ạ, cháu có chuyện muốn gặp Lâm Hiểu một lát.” Ánh mắt bác Thần vẫn dừng lại trên dáng người đứng im không nhúc nhích phía trước.

“Ừ, ừ.” Lâm mẹ đáp ứng vài tiếng rồi nói tiếp: “VẬY hai đứa vào trong nhà nói chuyện.”

“Không cần!” Lâm Hiểu theo phản xạ phản bác đề nghị của Lâm mẹ, vừa nói xong mới nhận ra mình vừa rồi phản ứng hơi quá, không dám nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Lâm mẹ, cô giả bộ tự nhiên nói tiếp: “Con với anh ấy ra ngoài đi dạo.”

Nói xong, cô đưa túi ẹ, dẫn đầu đi xuống phía dưới.

Bác Thần thấy Lâm Hiểu nhanh chóng rời đi như vậy, ngay cả chào tạm biệt Lâm mẹ một tiếng cũng quên, hẩn bước nhanh đuổi theo Lâm Hiểu.

Cả đường đi, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp phải bảo an tuần tra thì họ không gặp ai khác. Lâm Hiểu cứ đi không mục đích, cô nhìn thấy phía trước là bãi cỏ mà người già trẻ em trong khu hay chơi liên chuyển hướng sang bên đó. Sắc mặt cô vẫn rất lạnh nhạt, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho Bác Thần.

Nhưng thực ra lòng cô lại hoàn toàn trái ngược mà hồi hộp, cô không thể chờ đợi thêm nữa, chỉ hy vọng hẩn có thể nói cho cô một lí do. Nhưng ngay cả cô cũng không biết lí do như thế nào mới có thể thật sự khiến cô tin tưởng.

Đợi đến khi Lâm Hiểu đi đến giữa bãi cỏ, dựa vào cây cột sơn màu vàng dùng để tập xà, bước chân Bác Thần chậm rãi dừng lại.

Trên đường đi, Bác Thần đều đang suy nghĩ sắp xếp lời nói nhưng bước chân vừa dừng lại, tất cả từ ngữ cũng bay đi mất. Hẩn đứng cứng ngắc một chỗ, môi khe nhúc nhích không biết nói lời nào.

Rốt cuộc từ khi nào thì hẩn trở nên uất ức như thế, trước đây hẩn luôn nghĩ nên tranh thủ thì phải tranh thủ, thật sự tranh thủ không được thì tìm một đường tắt khác nhất định có thể tranh thủ được. Chỉ cần mồm miệng thành thực, mặc kệ là sự nghiệp hay phụ nữ, có thứ gì là không thể chiếm được?

Mà Lâm Hiểu lại hoàn toàn đập nát ý tưởng của hắn, hắn sợ mình chỉ cần mở miệng nói sai một từ, cô có thể càng thêm giận hắn, càng thêm không muốn cùng hắn ở một chỗ.

Cái này thật sự kỳ quái. Nếu xem xét một cách khách quan, cô gái này kỳ thật thực bình thường, khuôn mặt cũng chỉ ở mức thuận mắt, đáng người không tốt lắm, mà bạn gái của hắn trước đó có chỗ nào là không tốt hơn cô.

Nhưng xúc cảm khi được ôm cô, ngửi được hương vị trên người cô sẽ cảm thấy thực an tâm. Đôi mắt của cô vừa trong sáng vừa giản đơn, nụ cười của cô ấm áp mà tinh khiết, đây rõ ràng là một cô gái trong sáng.

Nguyên vọng từ đáy lòng cô, quật cường cùng kiêu ngạo của cô, cách sống của cô, cách cô nói chuyện khiến cả hai ở bên nhau thật tự nhiên thoải mái, mặc dù cô không đặc biệt nhưng lại chính là cô gái duy nhất hợp khẩu vị của hắn, sưởi ấm trái tim hắn.

Cái này có lẽ gọi là tình yêu đi?

Bác Thần cũng không rõ, rốt cuộc từ khi nào thì Lâm Hiểu trở nên quan trọng với hắn như vậy? Từ khi nào thì hắn từ không cam nguyện đến với cô trở thành chỉ muốn cùng cô ôm theo con gái của hai người đến thăm hỏi ba mẹ hai bên. Sau đó hai nhà Lâm – Lý nhập thành một, vui vẻ bên nhau.

Một khi đã gặp sẽ không muốn cuộc sống cô đơn không mục đích như trước kia nữa. Tuổi hắn cũng không nhỏ, đương nhiên hắn vẫn luôn muốn cùng vợ con mình, cả ba người cùng nhau chung sống ấm áp. Trước đây Bác Thần đã gặp quá nhiều người con gái, hắn biết gặp được người mình yêu, đặc biệt là người có thể khiến mình chỉ một lòng muốn lấy người ấy thì khó đến mức nào.

Lăn lộn mấy năm, Lâm Hiểu chính là người duy nhất có thể làm hắn đối với tương lai chờ mong, là người con gái duy nhất hắn muốn ở bên cùng nhau trải qua một cuộc sống bình thản.

Không khí vô cùng im lặng, Lâm Hiểu nghe thấy tiếng tim mình đập, cô cảm thấy nó dùng sức quá nhiều, thật muốn bắt lấy nó nhẹ nhàng trấn an.

“Lâm Hiểu.” Bác Thần mở miệng gọi một tiếng rồi lại ngừng.

Một tiếng này làm ngón tay Lâm Hiểu khẽ run lên lại phải cố nắm chặt, tưởng như có thể không chế dây thần kinh ở đó.

“Anh...anh tối hôm qua...” Bác Thần há miệng thở dốc, lại không nói được nữa.

Hắn phiên chán nhần mày, mạnh mẽ đứng trước mặt Lâm Hiểu: “Lâm Hiểu, mặc kệ em nghĩ như thế nào về anh nhưng anh thật sự không muốn mất em. Nói thật, trước khi em bắt gặp, anh cảm thấy một người đàn ông ngồi trong bar như thế cũng chẳng có gì sai, kia chẳng qua chỉ là tìm một người góp vui thôi, có qua có lại. Cho đến khi em xuất hiện, anh mới bắt đầu sợ hãi sau khi em nhìn thấy anh như vậy thì sẽ có hậu quả gì. Lâm Hiểu, anh không nói dối em cũng không phóng đại, từ trước tới nay, chuyện kinh khủng hơn nhiều so với chuyện này anh đã làm một đồng, nếu em biết hết nhất định sẽ càng thêm chán ghét anh. Nhưng đã là quá khứ thì không thể nào thay đổi được, thói quen từ trước tới giờ của anh, cái nhìn đối với mọi việc của anh, em nghe xong nói không chừng còn có thể chửi ầm lên. Mà trừ bỏ việc này trên người anh nhất định còn rất nhiều chỗ không vừa mắt em.”

Bác Thần nói một hơi, sau ngừng lại một chút như đang thở phào nhẹ nhõm. Hai tròng mắt đen lầy nổi lên vài tia sáng ấm áp, hai mắt nhìn chăm chú Lâm Hiểu còn đang giật mình ngỡ ngàng: “Nhưng mặc kệ em ghét bỏ anh thế nào, anh cũng chỉ muốn được sống với em. Lâm Hiểu, anh không muốn bỏ qua em, không hy vọng mất đi em. Anh nghĩ sẽ cho em một gia đình, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em. Tất xấu trên người anh còn rất nhiều nhưng chỉ cần em cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ từ từ sửa đổi, nếu không thể thay đổi được, chúng ta có thể thương lượng với nhau, chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ khiến em hài lòng ngay.”

Bác Thần ngừng một chút rồi nói tiếp, “Lâm Hiểu, anh không lừa dối em, anh thật sự muốn bên em cả đời.”

Những lời này nào phải xin lỗi, rõ ràng là tự tiện cử kèm thổ lộ. Bác Thần nói xong, trong lòng không nhịn được khẩn trương, cảm giác như phạm nhân đang thăm phán chờ tuyên án.

Mà Lâm Hiểu đứng trước mặt hắn vẫn không có phản ứng như cũ nhưng chỉ có cô biết, trái tim cô đập nhanh đến mức nào. Lâm Hiểu thậm chí hoài nghi không biết hắn có biết thuật đọc tâm hay không, tại sao có thể không giải thích, bất chấp tất cả xé toang đi đến tận đáy lòng cô.

Đúng vậy, thứ Lâm Hiểu muốn chẳng qua chỉ là thật lòng mà thôi.

Lâm Hiểu do dự, cô có thể tin hắn sao? Có thể không?

Cô cảm thấy mình yếu đuối, nhu nhược đến cực điểm, rõ ràng lúc trước tức giận đến thế, vừa nghe hắn nói xong lại muốn cùng hắn hòa hảo ngay lập tức, cùng nhau tiến về phía trước. Cô không không chế được thở phào nhẹ nhõm, tâm tình cũng nhảy nhót bay lên.

Một mặt trong lòng Lâm Hiểu mắng nhiếc chính mình ngốc nghếch, nguyên tắc khi trước quăng đi đâu hết rồi? Mặt khác lại nguyện ý tin tưởng hắn, muốn cùng hắn trở về thời gian ấm áp hạnh phúc khi trước.

Bác Thần nói hắn không muốn bỏ qua cô, còn cô thì không thể sao? Tham lam ám áp hắn mang tới, tiếc nuối bình yên cùng thoải mái khi có hắn bên người, những cảm giác ấy, cô nữ lòng nào buông bỏ.

Bởi vì sự kiện tối qua, đã quyết đẩy hắn ra xa ngàn dặm, mặt ngoài tưởng như kiên định nhưng thực tế trong lòng cô là không cam lòng. Chính vì lẽ đó cô mới không dám gặp hắn, muốn tránh hắn, sợ khi cơn tức giận qua đi vừa nhìn thấy hắn lại muốn cùng hắn ở một chỗ.

Lâm Hiểu mím môi nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt của hắn tràn đầy khấn trương, như học sinh chờ giáo viên báo điểm thi. Đây là biểu tình thế nào? Trong lòng cô có vài phần buồn cười nhưng lúc này, hình ảnh người phụ nữ dựa sát vào hắn lại hiện lên. Tâm vốn đang chậm rãi hòa tan giờ phút này bởi vì hình ảnh ấy mà đóng băng trở lại, tâm tình nhảy nhót khi trước từ từ đông lạnh.

Lâm Hiểu giật giật môi, một lúc sau mới mở miệng nói: “Vậy, nếu tối qua em không tới đó anh sẽ cùng mấy người ấy, cùng mấy người ấy lên giường phải không?”

Bác Thần nghe xong vội vàng lắc đầu, lại sợ Lâm Hiểu không tin nên bắt đầu lộn xộn giải thích: “Anh làm sao có thể cùng mấy người đó lên giường được? Những người con gái như thế anh chưa bao giờ _____, không đúng, ý của anh là anh tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện ấy, nếu không em hỏi mẹ anh mà xem, từ hai năm trước trở về, có buổi tối nào là anh không về nhà?”

Lâm Hiểu nhìn bộ dạng rối loạn của hắn, cô biết hắn nói thật. Nhìn thấy hắn khấn trương lại lo lắng đến nói năng lộn xộn, lòng cô lại ấm thêm vài phần.

Bác Thần nhìn thần sắc vẫn bình thản như cũ của Lâm Hiểu, nghĩ cô không tin, hắn kéo cổ tay cô nói: “Anh mang em đi tìm mẹ anh, chắc giờ này bà vẫn chưa ngủ đâu.”

Nhìn tư thế của hắn quả thực như muốn đi tìm dì Lan, Lâm Hiểu vội vàng gạt tay hắn nói: “Dì Lan còn nói anh chưa bao giờ đến bar, không uống rượu kiêng hút thuốc, là người đàn ông nhị thập tứ hiếu điển hình.” Ý lời này thực rõ ràng nghĩa là lời dì Lan không thể tin.

Bác Thần bất đắc dĩ nói: “Anh thật sự không lừa em.”

Hắn chợt nhận ra khuôn mặt Lâm Hiểu không còn lãnh đạm như ban đầu, hai mắt lại mang theo tia sáng ấp áp như bình thường thì không nhận được nhớ lại hình thức ở chung trước đó của hai người bắt đầu khua môi múa mép, “Nếu không em cứ đến phòng anh mà canh, anh cam đoan mỗi ngày sẽ đứng giờ về nhà, đúng giờ đi ngủ.”

Lời này rõ ràng là âm mưu muốn chiếm tiện nghi của cô. Lòng mi Lâm Hiểu nhướn lên, không biết nên đáp trả hắn thế nào.

Nhiệt độ không khí như hạ xuống vài phần sau khi Lâm Hiểu vẫn không nói một lời. Trong lòng Bác Thần lại khấn trương, cô vẫn không muốn ở bên hắn nữa sao?

Lúc lâu sau, Bác Thần nhìn bộ dáng bất động của Lâm Hiểu đang định tìm lời nào nói tiếp tiện thể tiếp tục giải thích lại nghe thấy Lâm Hiểu nhỏ giọng mà do dự hỏi: “Lời vừa rồi của anh, là... thổ lộ?”

Đầu tiên Bác Thần không kịp phản ứng xem Lâm Hiểu nói cái gì, ngay người vài giây mới xác định cô phỏng chừng không còn giận hắn, ánh rạng đông biến mất đã lâu chợt bừng sáng trở lại trong lòng hắn, Bác Thần

không cần suy nghĩ nói: “Nếu khả năng tiếp nhận của em bình thường, lời anh nói lúc trước chính là thổ lộ, nếu khả năng tiếp nhận của em tốt, em coi nó trở thành lời cầu hôn cũng không sao.”

Được tiện nghi liền khoe mã!

Khỏe miệng Lâm Hiểu khê cong lên, trong đầu có một loại xúc động muốn hung hăng phỉ nhổ hắn.

Không khí mới vừa rồi vẫn còn nghiêm túc, mặc dù quyết định tha thứ cho hắn nhưng trong lòng Lâm Hiểu vẫn không khỏi bất an. Những lời hắn nói ra đã đập tan u sầu chất chứa trong cô nhưng chúng không hoàn toàn biến mất mà vẫn lưu lại dấu vết ở đó.

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy bản thân thật uất ức, nhìn hai mắt hắn đang cong cong như vầng trăng thì không vừa mắt. Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Một khi đã vậy, thổ lộ của anh em từ chối.”

Lâm Hiểu nói xong cũng không nhìn khuôn mặt tươi cười của Bác Thần trở nên cứng ngắc, xoay người trở về nhà.

29. Chương 29: Đùa Giỡn Cũng Là Một Loại Thủ Đoạn

Ngày hôm sau, tâm tình Lâm Hiểu khôi phục như ban đầu, cô liền tiếp tục thói quen ngủ nướng thường ngày. Còn Bác Thần, cũng là một người ngủ lười hiem thấy hôm nay lại đột nhiên nổi hứng dậy sớm, còn nhiệt tình đi đến một cửa hàng nổi tiếng mua đồ ăn sáng. Chờ mãi mới đến giờ Lâm mẹ mở cửa đi chợ liền vội vàng đứng ngoài cửa nhà mình đón sẵn.

Lâm mẹ đầu tiên là kinh ngạc nhìn hắn, sau đó ánh mắt bà chuyển xuống túi đồ ăn trong tay Bác Thần. Hai mắt bà hiện lên vẻ hiểu rõ, bà cười hòa ái nói: “Bác Thần à, cháu tìm Hiểu nha đầu sao?”

Bác Thần cảm thấy xấu hổ, ho khan một tiếng làm bộ bình tĩnh nói: “Đúng ạ! Dì Cẩm, Lâm Hiểu đã dậy chưa ạ?”

“Còn chưa đâu! Nha đầu lười kia còn phải ngủ đến 11 giờ mới chịu dậy.” Lâm mẹ nhìn sắc mặt Bác Thần có chút thất vọng lại vội vàng nói, “Dì cũng đang định gọi nó dậy, lớn rồi mà còn ngủ lười như vậy thật là kỳ cục, cháu tối vừa vặn, vào trong gọi con bé hộ dì.”

Bác Thần còn đang do dự, Lâm mẹ đã quay vào trong nhà gọi to: “Lâm Hiểu, dậy mau.”

Trong phòng truyền đến giọng nói mơ hồ, Bác Thần không nghe rõ là cái gì nhưng Lâm mẹ lại vô cùng thuần thục gọi tiếp: “Sắp hết 10 phút rồi! Còn không dậy mau!”

Tiếp theo, Lâm mẹ lại tiếp tục hòa ái vỗ lên cánh tay Bác Thần nói: “Không việc gì đâu, cháu vào đi, con bé dậy rồi.”

Bác Thần đỏ mặt hời hợt, trong đầu nghĩ không biết mình vào trong đó có thể gặp nguy hiểm hay không.

Tâm trạng Lâm mẹ rất tốt. Bà đoán hôm qua hai đứa nhất định nảy sinh mẫu thuẫn gì đó, Bác Thần chắc chắn đang phải dỗ dành con gái nhà mình. Con rể tương lai yêu thương con gái như vậy, bà đương nhiên vô cùng vui sướng. Nhìn theo cho đến khi Bác Thần khuất hẳn phía sau cánh cửa, Lâm mẹ mới cầm túi xuất phát đến chợ.

Thời điểm Bác Thần đi vào, Lâm Hiểu vẫn còn mơ mơ màng màng ngủ.

Là một người đàn ông hắn thật sự không thể khống chế hai mắt mình, chỉ trong một lúc không để ý hắn đã quét qua toàn bộ các bộ phận trần cảm trên người Lâm Hiểu vài lần. Đặc biệt bởi vì đang ngủ, áo ngủ màu vàng rộng thùng thình không cài chặt mà lộ ra vài phần ngực mềm. Một lát sau Bác Thần cảm thấy cơ thể mình có cái gì không đúng lắm mới đột nhiên ý thức được mình thế mà không hay biết lại nổi lên phản ứng lưu manh.

Hắn cứng đờ người, trong nội tâm liên tục xỉ vả bản thân. Sau đó đi đến tủ đầu giường, đặt bữa sáng lên trên. Thực ra, tướng ngủ của Lâm Hiểu không thể gọi là đẹp được nhưng đại khái bởi vì tình nhân trong mắt là Tây Thi nên Bác Thần nhìn Lâm Hiểu ngủ như vậy, bộ dáng nghiêng ngả rối loạn, hắn cũng không cảm thấy có gì xấu.

Hắn còn chưa gọi cô dậy, người trên giường vốn đã nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác được có ánh mắt nhìn mình chằm chằm nên mở mắt ngay sau đó.

Lâm Hiểu vừa mở mắt, đập vào mắt cô là đũng quần của một người đàn ông. Lâm Hiểu hoảng sợ sau nhìn lại mới phát hiện người ấy là Bác Thần.

Trong lòng cô thả lỏng, điều chỉnh tư thế một chút, cũng không quan tâm tại sao hắn lại có mặt trong phòng mình, cô nhắm mắt ngủ tiếp.

Bác Thần thấy Lâm Hiểu rõ ràng đã tỉnh lại không hề có chút giác ngộ rời giường nào. Phản ứng như vậy, hắn có thể lí giải bởi vì cô không coi hắn là người ngoài đi? Nghĩ đến đây, tâm tình Bác Thần dâng cao lên vài phần, hắn ngồi xổm xuống, hai mắt nhìn thẳng cô, giọng nói mang theo lấy lòng: “Anh mua đồ ăn ở cửa hàng X, có muốn dậy ăn không?”

Thực ra trong đầu Lâm Hiểu đã tỉnh táo, túi đồ ăn cách cô gần như vậy, mùi thơm nhẹ nhàng đúng là câu ra con sâu tham ăn trong cô, ban đầu không đói cũng sẽ bị nó làm cho đói bụng.

“Cửa hàng X cách nơi này cũng không gần, bên trong còn có cháo gà tơ xé và tôm chiên bột em thích nhất, nếu không ăn nhanh sẽ nguội mất.” Bác Thần thấy hai mí mắt Lâm Hiểu khẽ động, khóe miệng cong lên tiếp tục dụ dỗ.

Lâm Hiểu nghe xong, bụng càng thêm đói. Đồ ăn miễn phí đưa đến không ăn mới là đồ ngốc! Mà cô cũng lâu rồi chưa tới cửa hàng X ăn sáng.

Lâm Hiểu mở to mắt, chống người ngồi dậy, không để ý tới Bác Thần vẫn ngồi xổm một chỗ, trực tiếp vào toilet rửa mặt.

Bác Thần cười, đứng dậy cầm gói đồ ra phòng ăn bày biện, dọn xong thì tự nhiên ngồi xuống vị trí đối diện chỗ Lâm Hiểu hay ngồi.

Đến khi Lâm Hiểu đi ra, trang phục trên người đã rất chỉnh tề, cô cảm nhận được ánh mắt chần chú của Bác Thần nên cảm thấy không được tự nhiên. Lâm Hiểu ngẩng đầu trừng hắn một cái, nhưng người bị trừng lại không hề có phản ứng, hai mắt càng tràn thêm ý cười khiến Lâm Hiểu tức giận mà vô lực. Cô không thêm để ý đến hắn, trực tiếp ngồi vào ghế, cầm đũa vui vẻ ăn. Bữa sáng vẫn còn ấm, trời mùa hè nóng bức ăn thế này lại phù hợp.

Lâm Hiểu ăn khá nhanh, một lát sau trên bàn chỉ còn lại hai cặp lồng trống không. Cô khẽ nhấp miệng, trong lòng nghĩ bữa ăn này thật ngon, khi nào có dịp đến quán ăn đó gọi thêm nhiều món thì thật thích.

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu, Bác Thần lại phát huy thuật đọc tâm vốn có của mình nói: “Lần sau em dậy sớm một chút, anh mang em đến đó.”

Hai mắt Lâm Hiểu sáng rực, Bác Thần tiếp tục dụ dỗ: “Qua chỗ đó một đoạn còn có một nhà hàng kết hợp với câu cá giải trí, nấu nướng khá tốt. Đến lúc đó, buổi sáng mang em đi ăn ở cửa hàng X, giữa trưa chúng ta đến nơi đó ăn một bữa toàn là cá thế nào?”

Rất tốt.

Thật tình Lâm Hiểu muốn nói như vậy nhưng cô cảm thấy nói thế không khỏi mất mặt nên rõ ràng muốn lập tức đáp ứng rồi thuận tiện bồi thêm một câu “Không được đấy!” nhưng lại bị chuyển thành: “Em vẫn thích ngủ hơn, đến lúc đó rồi nói sau.”

Vừa nói xong Lâm Hiểu liền hối hận, vì sao lại từ chối trong khi cô rất muốn đi.

Bác Thần lại tựa như không hề nghe thấy Lâm Hiểu vừa từ chối mình, tiếp tục nói: “Ở đó còn có bể bơi, buổi chiều nóng quá chúng ta không muốn câu cá có thể đi bơi.”

Bác Thần cười tủm tỉm nhìn khuôn mặt rối rắm của Lâm Hiểu, tâm tình càng ngày càng tốt hơn. Chỉ thấy hần làm như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, bỗng nói: “Ồi chào! Thiếu chút nữa thì quên, vết thương ở đầu gối em đã lành chưa? Vậy lần đi bơi này đành phải bỏ rồi.”

Thấy sắc mặt Lâm Hiểu trong nháy mắt trầm xuống, trong lòng Bác Thần reo vang, lại đột nhiên “tĩnh ngộ” thêm lần nữa: “Ồi! Đầu anh thật là, anh lại nhớ ra nơi đó thực ra không hề có bể bơi! Chỉ có một hồ nước lớn.”

Vừa nghe xong, tâm trạng Lâm Hiểu cũng đồng thời lên ột chút. Trong lúc vô ý cô để ý tới khuôn mặt tươi cười của Bác Thần, sự tĩnh lại, Lâm Hiểu biết mình vừa mới bị hần lừa. Cô quên băng đi chuyện rối rắm vừa rồi, trực tiếp ngẩng đầu nhìn thẳng hần quát: “Anh, tên hỗn đản này, anh vừa làm gì!”

Sắc mặt Bác Thần ngay lập tức thay đổi, cười lấy lòng nói: “Đâu có chuyện gì? Anh đâu có phải loại người đùa giỡn em rồi ở sau lưng em âm thầm cười trộm đâu! Anh không phải đang mời em đi câu cá cùng anh sao?!”

“...” Hỗn đản! Lòng mi Lâm Hiểu co rút, dùng chân không bị thương ở dưới bàn đá cho hần một cái.

Bác Thần khoa trương kêu lên một tiếng, xoa xoa chân giả bộ sám hối: “Anh sai rồi anh sai rồi mà, mặc dù không thể bơi lội nhưng van cầu nữ vương điện hạ mở lòng từ bi đáp ứng cuộc hẹn của anh, anh nhất định sẽ chu đáo hộ tống ngài suốt cả hành trình, đảm bảo cho sự an toàn của ngài.”

Lần đùa giỡn này thành công khiến cho Lâm Hiểu tan băng, cô phì một tiếng nở nụ cười, làm thế nào cũng không giả được mặt than như ban đầu, cô kiêu ngạo nhìn Bác Thần, ngạo mạn nói: “Người đã có thành ý như vậy, ta đành đáp ứng thôi.”

Bác Thần làm bộ như nịnh nọt cười: “Thật sự là quá tốt, vậy chân ngài vừa rồi đã có bị đau không, có muốn tiểu nhân xoa xoa, xoa xoa chân hay ngài muốn xoa xoa đùi. À, hay ngài còn muốn tiểu nhân xoa chỗ khác?”

Vừa nói vừa bày ra vẻ mặt đáng khinh, hàng mi Lâm Hiểu nhú lại, cô thật sự không thể khống chế được, đá cho hần thêm một cái thật mạnh nữa.

Sau khi Bác Thần lại khoa trương kêu lên ai oán, Lâm Hiểu rốt cục mới cảm thấy thế giới yên bình.

Mặt trời nhanh chóng lên cao, mãi cho đến khi nó dừng lại giữa không trung, người qua đường có thể nhìn thấy bóng của họ kéo dài trên mặt đường, Bác Thần đã sớm trở về Lý gia bên kia mà Lâm Hiểu với Lâm mẹ cũng ăn xong cơm trưa.

Lâm Hiểu vừa rửa xong bát thì nhận được điện thoại của Tề Kỳ, hỏi dò chuyện của cô với Bác Thần. Lâm Hiểu cũng không quanh co, đi vào phòng ngồi trên giường tán gẫu với cô nàng.

Chủ nhật này, thật bình thường thoải mái giống như khi trước.

Cho đến khi Ngô Tuấn Hạo gọi Bác Thần ra ngoài đã là thứ hai ngày hôm sau, Bác Thần như cũ nhận lời.

Lần này, Ngô Tuấn Hạo chọn hẹn ở một điểm khá thanh tĩnh, quán trà.

Thời điểm Bác Thần đi tới, chỉ thấy phục vụ đang rót trà cho Ngô Tuấn Hạo mà Ngô Tuấn Hạo thì không có bên cạnh hần.

“Mình đoán chắc cậu hần đã biết vì sao mình tìm cậu?” Ngô Tuấn Hạo cười cười, nhìn phục vụ ý bảo người ấy đi xuống.

Đến khi người phục vụ ra ngoài, Bác Thần mới cười lắc đầu: “Mình nào có thông minh như vậy, cậu đề ỉnh quá rồi.”

“Được, cậu lại giả ngu với mình, công ty bên mình về nhân sự đã sắp xếp hết rồi, cậu không thể thay đổi quyết định sao?” Ngô Tuấn Hạo nói.

Trong mắt Bác Thần cũng không hiện lên chút cảm xúc ngoài ý muốn nào, thể hiện rõ ràng hần đã đoán trước việc này, cười nói: “Cậu đúng là đồ cổ chấp.”

“Đó là bởi vì cậu đáng giá để mình cố chấp.” Ngô Tuấn Hạo lại nịnh tiếp.

Bác Thần lắc đầu nói: “Tuấn Hạo, bởi chúng ta là anh em, mình nói thẳng với cậu, vị trí quản lý công ty mình không thể nhận. Hiện tại mình sống rất tốt, nếu tiếp nhận công việc này thì khối lượng công việc của mình sẽ tăng lên, ba ngày hai bữa đều phải xa nhà chạy nam chạy bắc họp, đợi đến khi mọi thứ bắt đầu đi vào ổn định cũng không biết lại bị điều chuyển đi nơi nào. Mình cũng muốn lập gia đình nên không thể bị điều chuyển rồi chạy khắp nơi.”

“Hợp hành thì quả thật không có cách nào nhưng nếu muốn điều chuyển thì phải thông qua mình, mình sẽ nói với bọn họ để cậu ở lại thành phố A.”

Ngô Tuấn Hạo nói xong, Bác Thần chính là cười mà không nói.

Ngô Tuấn Hạo dừng một chút thẳng thắn nói: “Vốn định để khi nào cậu ra nhập công ty mới nói, A Thần, nói thật với cậu, công ty này tuy có vẻ như thuộc tập đoàn nhà mình nhưng trên thực tế là do một mình mình mở, đã nói là huynh đệ, cậu vẫn không muốn giúp mình sao?”

Bác Thần kinh ngạc nhìn Ngô Tuấn Hạo, chuyện này hẳn thật sự không nghĩ tới: “Ba cậu biết không?”

“Chắc là biết.” Ngô Tuấn Hạo nhún vai nói.

Bác Thần nhíu nhíu mày nhưng cũng không thay đổi ý định, chỉ nói: “Hiện giờ mình thật sự không thích hợp làm quản lý phụ trách công ty, Lâm Hiểu không muốn mình quá bận rộn, không có thời gian ở bên cô ấy.”

Lí do này thật quá tốt, Bác Thần chỉ cần kéo cô dâu nhỏ của mình ra là có thể khiến Ngô Tuấn Hạo hiểu rõ quyết tâm của hắn.

Thần sắc kiên quyết của Bác Thần thể hiện rõ ràng, Ngô Tuấn Hạo thở dài một hơi nói: “Được rồi.”

30. Chương 30: Cuộc Hẹn (thượng)

Tầng sáu khách sạn, Ngô Tuấn Hạo thất vọng ngồi trên sofa hút thuốc, đối với việc Bác Thần cự tuyệt tuy hắn đã dự kiến đến nhưng vẫn có cảm giác đáng tiếc.

Ngô Tuấn Hạo đang chơi game, ngón tay nhanh nhẹn ấn không ngừng trên bàn phím máy tính cuối cùng cũng qua bàn, hắn sung sướng hét to một tiếng, nhìn sang anh họ gọi: “A! Em qua rồi!”

Nói xong mới phát hiện Ngô Tuấn Hạo căn bản không để ý mấy lời hắn nói.

Ngô Tuấn Hạo đứng trước mặt anh họ, vẫy vẫy tay trước mặt hắn rồi không đứng đắn nói: “Anh, anh không sao chứ? Nhớ phụ nữ à?”

Một cái đập thật mạnh liền chụp lên trán Ngô Tuấn Hạo: “Nhớ cái rắm phụ nữ, cậu nghĩ rằng anh với cậu là cùng một hạng người?”

“Ôi!” Ngô Tuấn Hạo xoa xoa cái trán bị anh họ đánh, “Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của anh mà xem, chính anh tự soi gương nhìn coi có giống không?”

Ngô Tuấn Hạo phiền chán hừ một tiếng, đẩy Ngô Tuấn Hạo ra, một người cứ như du hồn ở trước mặt bay qua bay lại thật đúng là càng thêm phiền.

Ngô Tuấn Hạo ngồi vào bên cạnh Ngô Tuấn Hạo, bày ra dáng vẻ lưu manh nói: “Nếu không phải phụ nữ thì là chuyện gì? Phiền thì cũng phiền sẵn rồi, không bằng nói cho em biết, mặc dù không thể giải quyết, em cũng có thể cho anh ý kiến.”

Ngô Tuấn Hạo quét mắt liếc hắn một cái, cười xùy một tiếng, thực rõ ràng ý kiến của Ngô Tuấn Hạo không được hắn coi trọng.

Ngồi yên một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhận được nói: “Cậu nói A Thần có phải rất thích hợp làm quản lí không? Một người tài năng như vậy lại chấp nhận chôn mình vào cái công ty nho nhỏ làm một chân hậu cần vĩnh viễn không có cơ phát triển. Anh đây đưa cho hắn cảnh ô liu, hắn lại còn không có mắt.”

“Em nói, thì ra chuyện làm anh phiền lòng là đàn ông.” Ngô Tuấn Hàn nói xong ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm của Ngô Tuấn Hạo, hắn vội vàng lặng lẽ cười vài tiếng, “Nói đùa nói đùa mà! Hắn vì sao lại cự tuyệt anh?”

“Hắn nói bạn gái hắn không muốn hắn bận rộn như vậy.” Ngô Tuấn Hạo thuận miệng đáp.

“Ôi chao? Thật hay giả? Lí do này có phải là cố tình lấy cớ không?”

“Mặc kệ là thật hay giả tóm lại là hắn không muốn đến chỗ anh cậu làm.” Ngô Tuấn Hạo nói.

Ngô Tuấn Hàn trắng mắt nhìn anh họ hắn, “Em nói thật chứ anh nghĩ lằng nhằng quá. Tuy không rõ lắm nhưng em thấy anh Bác Thần có vẻ rất coi trọng người yêu. Nhưng mà đã là phụ nữ, có ai lại không hy vọng chồng mình kiếm được nhiều tiền, trọng điểm là mang hắn ra ngoài cũng thấy có mặt mũi hơn. Nếu biết người yêu của mình từ chối một cơ hội tốt như vậy nói không chừng còn muốn đại náo một trận ấy.”

Ngô Tuấn Hàn nói xong lại cảm thấy Lâm Hiểu không giống loại người có thể làm ra loại chuyện gọi là đại náo được nên lập tức đổi lại thành, “Mặc dù có thể không đại náo nhưng ít nhất cũng sẽ khuyên hắn không bỏ lỡ cơ hội này. Nếu cô ta còn chưa khuyên vậy chỉ có một lí do duy nhất đó là không biết.”

Lời này thật đúng là rất có đạo lý, Ngô Tuấn Hạo bất tri bất giác gật đầu, lại chần chờ nói: “Vậy việc cần làm bây giờ là anh cần đi tìm người yêu của hắn nói chuyện?”

Ngô Tuấn Hàn đưa tay đặt lên vai Ngô Tuấn Hạo: “Chính là ý này, bất quá cụ thể thế nào thì tự anh phải sắp xếp.”

Ngô Tuấn Hạo trầm tư, trong đầu hiện lên hình ảnh Bác Thần trước kia, càng nghĩ càng thấy tiếc. Hắn định gọi điện cho Bác Thần, hẹn hắn cùng bạn gái ra ngoài, lí do bởi lần trước Ngô Tuấn Hàn nói chuyện vô lễ nên muốn xin lỗi.

Nhưng cầm điện thoại trong tay, hắn lại nghĩ Bác Thần nhất định sẽ đoán được mà từ chối. Ngô Tuấn Hạo thở dài, buông điện thoại xuống. Rõ ràng ban đầu cứ tưởng có thể khuyên được người anh em đặc lực giúp mình, mặc kệ hắn có tức giận vì chuyện trước đó thế nào nhưng sao bây giờ làm thế nào cũng không thông nổi.

~!!!!

~Lâm Hiểu không biết Bác Thần bên kia ra sao còn cô mỗi ngày trôi qua đều thật vui vẻ, chính cô cũng không cảm nhận rõ điều đó nhưng mấy đồng nghiệp vừa thấy cô liền đoán chắc cô đang yêu, bởi hai má thì hồng hào còn cả ngày lại cười vu vơ.

Ban đầu Lâm Hiểu bị mấy người nói vậy thì mặt càng thêm nóng rực, đến giờ thì đã thành thói quen. Chuyện tình cảm phải trải qua thử thách mới có thể sâu sắc hơn, dù sao không phải do chuyện này cô làm sao mà biết tầm quan trọng của mình trong lòng đối phương?

Ngày đầu tiên đi làm trong tuần – thứ hai luôn là ngày dài nhất, đến khi qua được thứ tư lại cảm thấy sao ngày trôi nhanh quá. Lâm Hiểu ngồi ở bàn làm việc, mắt nhìn vào lịch, còn vài ngày nữa mới có thể cùng Bác Thần đi chơi, di động đột ngột đổ chuông. Lâm Hiểu tùy tay cầm lên, nhìn vào điện thoại hơi hơi nghiêng đầu.

Là một dãy số xa lạ.

“Alo?” Lâm Hiểu nhìn một hồi lâu mới tiếp điện thoại.

“Lâm Hiểu tiểu thư sao? Là tôi.”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông xa lạ, Lâm Hiểu sửng sốt hồi lâu sau mới nói: “Xin hỏi anh là?”

“Tôi là bạn của A Thần, cũng xem như là bạn đại học của cậu ấy, họ Ngô, tên Tuấn Hạo. Chúng ta đã từng gặp nhau ở quán bar tuần trước.” Giọng nói Ngô Tuấn Hạo ôn hòa, thận phận cũng trực tiếp sáng khoái nói cho Lâm Hiểu.

Trong đầu Lâm Hiểu mơ hồ hiện ra tên đàn ông mặt trẻ con có cái miệng thực là tiện kia đứng phía sau hần quả đúng có một người đàn ông khác. Sau khi nhớ ra cô xác định người đàn ông này quả thực có giọng nói khá giống người trong trí nhớ.

“Vâng, chào anh, có chuyện gì sao?” Lâm Hiểu chần chờ nói.

“Lâm Hiểu tiểu thư không biết có thể gặp tôi một lần không, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.”

“Ách, rảnh thì có nhưng không biết anh muốn nói chuyện gì?”

“Là chuyện về A Thần, tôi có một việc rất hy vọng cô có thể giúp đỡ nhưng nói qua điện thoại sẽ không được rõ ràng. Tôi muốn mời cô một bữa cơm thuận tiện cùng cô nói chuyện, quán hải sản XX cô biết không?”

“Biết...” Lâm Hiểu cảm thấy kỳ lạ, ý của Ngô Tuấn Hạo là đang mời cô một mình gặp hần?

Còn muốn hỏi rõ một chút, đối phương đã nhanh nhẹn nói trước, “Vậy thì tốt rồi, tối nay 7 giờ, tôi đợi cô ở chỗ đó. Cô tới đó nói tên tôi là sẽ có người dẫn cô vào.”

Người ta an bài tốt như vậy, cứ thế từ chối thì không thích hợp lắm nhưng dễ dàng đáp ứng dường như cũng có vấn đề.

Lâm Hiểu nghĩ lại nghĩ, thấy tốt nhất vẫn nên nói thẳng: “Ngô tiên sinh, không bằng anh nói cho tôi biết chuyện đó luôn, lấy giao tình của chúng ta, cùng ăn tối phỏng chừng không được thích hợp.”

Ngô Tuấn Hạo dừng vài giây mới nói, “Việc này nói trên điện thoại thì không thể nói rõ hết, tôi biết tôi có phần đường đột cho nên do dự mấy ngày mới gọi cuộc điện thoại này. Mặc kệ thế nào, vẫn hy vọng cô có thể đồng ý cuộc hẹn này.”

Lâm Hiểu đắn đo thật lâu vẫn chưa trả lời đối phương, dù sao anh ta cũng rất có thành ý, nếu từ chối thì cũng không nên. Hơn nữa trong lòng cô cũng muốn đi nghe xem hần muốn nói chuyện gì về Bác Thần.

Trước kia cô cũng từng thuận miệng hỏi qua chuyện của Bác Thần ở thành phố S nhưng hần chỉ cười vô cùng thần bí, tránh tránh né né sang chuyện khác, rõ ràng là không muốn kể. Càng như thế, tuy ngoài mặt Lâm Hiểu không hỏi lại nhưng trong lòng lại càng tò mò hơn. Không bởi điều gì khác, chỉ bởi đối phương chính là người rất quan trọng trong lòng cô nên mới thấy tò mò. Mà Ngô Tuấn Hạo lại vừa đúng là người biết chỗ trống kì bí kia của Bác Thần.

“Lâm Hiểu tiểu thư?” Ngô Tuấn Hạo nói.

Lâm Hiểu mím môi, sau vẫn đáp: “Được.”

Cúp điện thoại, trong lòng Lâm Hiểu không khỏi bất an khiến cô miên man suy nghĩ, thời gian trôi qua chậm rì rì mãi mới đến giờ tan tầm

Việc đầu tiên Lâm Hiểu làm là chạy về nhà thay quần áo, sửa sang đầu tóc, đến khi cảm thấy bản thân ổn rồi mới nói với Lâm mẹ một tiếng, đi ra ngoài.

Tại sao cô cứ có cảm giác mình có bộ dáng như chuẩn bị cùng tình địch lâm trận? Lâm Hiểu vừa ra khỏi cửa liền bị ý nghĩ của chính mình làm cho cứng đờ, trong lòng yên lặng phỉ nhổ bản thân. Nhưng vẫn không thể không chế một số hình ảnh độc hại cứ thế hiện ra trong đầu, đặc biệt bởi ảnh hưởng của mấy tâm sự tình yêu trên mạng mà nó càng ngày càng theo chiều hướng biến thái (ví dụ như tiểu tam chính là một người đàn ông), tóm lại tất cả đều chẳng phải nội dung gì tốt lành.

Đi xuống tiểu khu gọi taxi, nửa giờ sau, Lâm Hiểu đã tới quán hải sản XX.

31. Chương 31: Cuộc Hẹn (trung)

Vừa đi vào người phục vụ liền lễ phép chào đón Lâm Hiểu, cô nói tên của Ngô Tuấn Hạo ra thì được đưa đến một đại sảnh khá rộng, bên trong không có nhiều bàn lăm. Số người có mặt cũng không nhiều nên trông nơi đây có chút trống trải.

Lâm Hiểu nhìn Ngô Tuấn Hàn bộ dáng khá đứng đắn đứng bên cạnh Ngô Tuấn Hạo cười đến là ôn hòa, càng đến gần bước chân Lâm Hiểu càng chậm.

Ngô Tuấn Hạo chờ Lâm Hiểu đến gần liền lịch thiệp mà thân sĩ đứng lên, tay làm tư thế “Mời”.

Lâm Hiểu cười mỉm, ngồi xuống đối diện bọn họ. Cô im lặng đánh giá hai người trước mặt, rõ ràng đây là những người không cần quần áo làm nền cũng nhìn ra quý khí nơi họ.

Quần áo trên người hai người họ Ngô này cũng không phải quá mức sang trọng, một bộ trang phục nền nã thêu hoa văn nhỏ nhỏ ở tay áo, tất cả đều lộ ra vẻ quý khí. Trong lòng Lâm Hiểu buồn bực, Bác Thần sao lại quen biết những người này? Bọn họ rõ ràng không thuộc cùng là người tầng lớp dân thường như cô và hần.

Đại khái sợ Lâm Hiểu ngại ngần, Ngô Tuấn Hạo cười nói: “A Thần thường nói với tôi em là cô dâu hiền của cậu ấy, tôi cũng không khách sáo, gọi em một tiếng chị dâu được không?”

Mặt Lâm Hiểu nóng lên, cảm thấy xưng hô này không được tự nhiên nhưng cô cũng không bài xích nó, “Không sao đâu, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi.”

Ngô Tuấn Hạo cười cười, nhìn sang Ngô Tuấn Hàn ngồi cạnh hần: “Đây là em họ của tôi, nó chính là cái đồ miệng thối, nhưng tính tình không xấu, chuyện lần trước phạm phải khiến nó ảo não thật lâu.”

Ngô Tuấn Hàn không được tự nhiên cầm cốc lên uống nước, nhỏ giọng than thở: “Em mới không có ảo não đâu.”

Lâm Hiểu cười tỏ vẻ không ngại mà Ngô Tuấn Hạo cũng chưa có ý định vào thẳng câu chuyện. Hần gọi đồ ăn trước, rồi dặn Lâm Hiểu không cần khách khí.

Lâm Hiểu tùy ý ăn một ít hải sản, trong lòng cô có việc vướng bận, thức ăn dù ngon cũng trở thành vô vị.

Ăn ước chừng nửa giờ, không khí tốt hơn một chút, Ngô Tuấn Hạo mới chậm rãi ngừng lại, nhìn thấy động tác của hần, vốn Lâm Hiểu đã không muốn ăn cũng ngừng lại theo.

Ngô Tuấn Hàn thấy anh họ nhìn mình, đôi đũa đang hướng đến đĩa rau chột khựng lại, ngay ngắn đứng lên, nói với hai người đang ngồi: “Mọi người ăn đi, em đi mua một ít đồ, lát sau sẽ về ngay.” Nói xong, Ngô Tuấn Hàn không tình nguyện trừng anh họ nhà mình một cái mới chậm rãi ra ngoài.

Thấy Ngô Tuấn Hàn rời đi, Lâm Hiểu đã phần nào nhận ra. Ngô Tuấn Hạo cố ý gọi Ngô Tuấn Hàn cùng đến ăn cơm, chắc sợ hần là một người đàn ông xa lạ sẽ khiến Lâm Hiểu không được tự nhiên, càng dễ dàng ngăn được những hiểu lầm không đáng có? Ngay cả những điều này cũng nghĩ đến, tâm tư người đàn ông này hần phải rất cẩn thận.

“Lòng vòng lâu như vậy, tôi sẽ nói thẳng với em luôn.” Ngô Tuấn Hạo ngừng một chút rồi nói tiếp, “Chính là chuyện về A Thần.”

Lâm Hiểu lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt lộ vẻ chăm chú, gật đầu nhìn về phía hần.

“Tôi tới thành phố A để mở một công ty, dự định của tôi là để A Thần phụ trách và quản lý mọi việc của công ty đó.”

Ngô Tuấn Hạo nói tới đây thì cố ý dừng lại quan sát sắc mặt của Lâm Hiểu, chỉ thấy Lâm Hiểu lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng là không hề biết đến việc này. Nói như vậy, Ngô Tuấn Hàn thế mà lại đoán đúng.

Lâm Hiểu bị những lời này dọa cho giật mình. Trước đây cô chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này sẽ xảy ra. Bác Thần ở trong mắt cô, ách, nói thật, là một người đàn ông không có nhiều năng lực, như thế nào bây giờ lại thành người được tin tưởng phụ trách cả một công ty? Hơn nữa nhìn vào Ngô Tuấn Hạo, đây tuyệt đối không phải một công ty nhỏ.

Nhìn thấy biểu cảm của Lâm Hiểu, trong lòng Ngô Tuấn Hạo thở phào nhẹ nhõm, chân thành nói: “Tôi cũng không biết A Thần nghĩ sao, vẫn luôn từ chối đề nghị đó, cho nên lần này mới mạo muội muốn gặp em nhờ em giúp đỡ khuyên nhủ hần.”

Lâm Hiểu có điểm muốn ẩn cái cảm bị lệch của mình về vị trí cũ. Mời Bác Thần làm người phụ trách, mà không những được mời, hần còn từ chối thẳng thừng, không những từ chối thẳng thừng bên kia còn tận lực tìm đủ phương pháp mời hần đi làm. Lý Bác Thần, tên hàng xóm nhà nàng có khi nào lại có khả năng lớn đến thế?

Linh hồn bị đánh bật ra xa của Lâm Hiểu mất một lúc lâu mới lấy lại được suy nghĩ bình thường, cô sắp xếp lại từ ngữ rồi nói: “Đây quả thực là một cơ hội tốt nhưng năng lực của Bác Thần có hạn, có lẽ anh ấy sợ làm công ty của anh suy sụp nên mới từ chối?”

Ngô Tuấn Hạo nghe xong thì kinh ngạc: “Em không biết cuộc sống mấy năm trước của Bác Thần sao?”

Đầu óc Lâm Hiểu trống rỗng, lú lờ hỏi: “Sao cơ?”

Ngô Tuấn Hạo cũng sửng sốt vài giây, mới bất đắc dĩ cười nói: “Thế này mới đúng với phong cách của A Thần, kỳ thật cũng không phải chuyện xấu gì, càng không phải là bí mật nào lớn lao, nói cho em biết cũng không sao.”

Nếu không phải Ngô Tuấn Hạo vẫn một điều A Thần hai điều A Thần, Lâm Hiểu đã cảm thấy không thể gần Bác Thần cô biết với cái người có chuyện xưa hoành tráng trong miệng Ngô Tuấn Hạo là một rồi.

Từ khi học đại học Bác Thần đã bộc lộ tài năng, khi ra ngoài làm việc thì thăng tiến rất nhanh. Nhờ số vốn đầu tư của Ngô Tuấn Hạo, Bác Thần bắt đầu quản lý công ty của chính mình. Lâm Hiểu nghe đến đây thì kinh hoàng, mãi cho đến khi Ngô Tuấn Hạo dùng giọng điệu vừa cười khổ vừa kiêu ngạo kể đó là công ty mà hai người cùng lập nên.

Năm ấy Bác Thần mới hơn 20, ở một công ty tầm trung chạy nghiệp vụ, một đường thăng lên chức tổ trưởng tổ tiêu thụ. Nhưng ở vị trí này suốt một năm, cấp trên cũng không bởi vì thành tích xuất sắc của hần mà tiếp tục đề bạt, vừa vặn lúc đó Ngô Tuấn Hạo có tiền mà nhàn rồi liền nổi hứng bàn với Bác Thần: hần góp tiền, Bác Thần xuất lực, nếu kiếm được tiền thì lãi chia đôi. Năng lực của Bác Thần quả thực vô cùng xuất chúng, ở công ty cũ đã tích lũy được khá nhiều khách quen, lúc ban đầu cũng gặp rất nhiều khó khăn nhưng càng về sau, công ty bọn họ một đường đèn xanh, gần hai năm xuất hiện trong giới thương nghiệp đã trở nên danh tiếng.

Khi ấy Bác Thần vô cùng hăng hái, lợi nhuận đổ về càng ngày càng nhiều, thường xuyên buôn bán có lời cả về tiền bạc lẫn thanh danh. Nói đến công ty của bọn họ ắt phải nói đến Bác Thần, không phải dùng ngữ khí hâm mộ ca ngợi cũng phải hào phóng giơ ngón tay cái lên khẳng định.

Nhưng người xưa có câu, mây có trôi trên trời cũng có lúc bị núi cản lại, gió thổi mạnh đến đâu vẫn có rừng chắn được (mình chém!!!) mà cũng có thể nói vận khí năm ấy của Bác Thần thật sự kém.

Năm ấy, tập đoàn nhà Ngô Tuấn Hạo gặp khủng hoảng tài chính, để bù vào lỗ hổng ngân sách, tập đoàn phải thu về tất cả những khoản đầu tư phân tán trước đó. Mà Ngô Tuấn Hạo cũng không có cách nào khác chỉ có thể ngừng đầu tư vào công ty của Bác Thần.

Bị nhà đầu tư đứng đầu của mình ngừng cấp vốn, việc quay vòng vốn trong công ty liền khó khăn. Mà Bác Thần vì biết tình huống bên Ngô Tuấn Hạo nên không hề trách móc mà tự mình tìm một nhà đầu tư khác.

Trong thời điểm công ty ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, ông chủ công ty cũ mà Bác Thần từng làm đã biết được tin tức này. Sau khi Bác Thần rời đi cũng mang theo một lượng lớn khách hàng của ông ta mà các khách hàng mới cũng không ngừng bị công ty Bác Thần cướp đi hết. Công ty của ông ta liền rơi vào tình trạng khốn đốn, ngày càng lụi bại.

Nghe nói Ngô gia ngừng đầu tư vào đó, thống hận trong lòng ông ta bắt đầu bùng phát chuyển thành hành động. Đầu tiên ông ta tiết lộ thông tin này ra bên ngoài tạo thành lời đồn, bịa đặt phỉ báng cả Bác Thần và công ty của hần.

Bên Bác Thần cũng không ngồi yên, tin tức Bác Thần ở công ty cũ thành tích tốt như thế nào, bị chèn ép ra sao cũng được loan ra. Người thông minh cần bản sẽ không bị nhưng thông tin trước đó lừa gạt.

Ông chủ kia giận dữ, liền thuê xã hội đen quấy phá công ty Bác Thần. Lúc ấy Bác Thần vừa tìm được một nhà đầu tư rất mạnh nhưng lại xảy ra chuyện này, nhà đầu tư kia vì muốn bảo đảm an toàn của mình mà quyết định đổi ý.

Công ty của Bác Thần, một bên bị xã hội đen quấy phá, một bên lại khó quay vòng vốn nên rất nhiều nhân viên sợ hãi đã xin nghỉ việc, Bác Thần lâm vào cảnh sứt đầu mẻ trán.

Nhưng điều này vẫn chưa phải tệ nhất, phía cảnh sát không tìm được chứng cứ chứng minh lũ côn đồ là do ông chủ kia thuê tới. Lão ta thấy Bác Thần vất vả bôn ba thì chợt ngừng lại, chờ đến khi Bác Thần vực dậy công ty chuẩn bị tiếp tục kinh doanh thì lại phái một đám người đến đem tất cả thành quả mới gây dựng lại đập nát toàn bộ.

Đến lúc này, cảnh sát cuối cùng cũng bắt được bọn chúng, rồi từng bước tra ra kẻ chủ mưu phía sau. Nhưng dù vậy, công ty Bác Thần tài sản đã bị phá nát, nhân viên thì chẳng còn mấy người nguyện ý ở lại mà càng khiến Bác Thần thống khổ là, người nhân viên trung thành nhất của hắn bởi vì phải liều mạng cùng mấy tên côn đồ mà bị đập ghế vào trúng cột sống. Qua mấy lần phẫu thuật, mới tránh được kết cục bán thân bất toại.

Lúc ấy, Ngô Tuấn Hạo bởi vì phải xử lý vấn đề của tập đoàn nhà mình nên cũng không biết chuyện, chỉ đến khi mọi việc đều đã xảy ra hết hắn mới nắm rõ được tình hình.

Nghe nói bên công ty Bác Thần muốn hắn quay một lần nữa bắt đầu nhưng thể xác và tinh thần của Bác Thần đã quá mỏi mệt. Trừ bỏ cả ngày đến bệnh viện chờ người nhân viên kia phẫu thuật cũng không trả lời bất kì điều gì. Cùng lúc đó, hắn nhận được điện thoại thông báo mẹ mình đang nằm viện liền vội vàng trở về thành phố A chăm sóc mẹ.

Sau đó không lâu hắn quay lại thành phố S, mời người nhân viên trung thành đó ăn một bữa cơm rồi giải thể công ty. Kiểm kê toàn bộ tài sản công ty rồi trở về nhà ở thành phố A.

Suốt hai năm không bước chân đến thành phố S một bước.

32. Chương 32: Cuộc Hẹn (hạ)

Lâm Hiểu giật mình, thất thần nghe Ngô Tuấn Hạo kể hết câu chuyện của Bác Thần. Trong lòng cô tràn ngập cảm giác khổ sở, thầm nghĩ đến Lý gia gặp hắn, cẩn thận kiểm tra xem trên mặt hắn có hay không còn lưu lại chút bi thương nào.

Ngô Tuấn Hạo chưa bao giờ nói dài đến thế, vậy mà cũng chỉ có thể kể rõ ràng từng việc xảy ra chứ chưa đề cập đến cảm xúc của những người trong cuộc, nhưng trong đầu Lâm Hiểu vẫn hiện lên hình ảnh của Bác Thần khi ấy.

Từ một con người hăng hái, tràn đầy tham vọng bị chụp xuống đáy cốc, điều này rốt cuộc phải thống khổ đến mức nào? Mà nhân viên của Bác Thần, thậm chí đó rất có thể là bạn bè là anh em của hắn thiếu chút nữa vì hắn mà bị liệt, điều đó rốt cuộc khiến hắn phải áy náy biết bao nhiêu?

Cô còn nhớ hai năm trước đi Lan bị ung thư tử cung nên đã có một thời gian dài điều trị ở bệnh viện. Cái gọi là ung thư, chính là nó đáng sợ ở chỗ tùy thời đều có thể cướp lấy sinh mạng của một người. Mà trong đoạn thời gian gian nan ấy, Bác Thần lại phải chịu đựng thêm thông tin như vậy về mẹ mình...

Lâm Hiểu nhớ tới bộ dáng vô tâm vô phế bình thường của Bác Thần, lại còn có cả không biết xấu hổ nữa. Khi cô không ở bên cạnh hắn đã gặp phải đủ loại suy sụp cùng khó khăn, điều đó khiến cho trái tim cô ê ẩm, chưa bao giờ từng đau lòng đến vậy. Nếu không có lí trí ngăn cản, cô đã hận không thể chạy thật nhanh trở về ôm chặt hắn, hôn hắn.

“Em có khỏe không?” Ngô Tuấn Hạo nhìn Lâm Hiểu thất thần trước mặt, cả nửa ngày không nói gì, hắn đành chủ động mở miệng hỏi.

Hoàn cảnh xung quanh lại càng khiến Lâm Hiểu dễ hoàn hồn hơn, cô miễn cưỡng cười nói: “Không sao, chỉ là lúc trước anh ấy vẫn chưa nói cho em biết, những chuyện này lại khá lớn khiến em nhất thời không kịp phản ứng.”

“Nghe xong em có cảm thấy A Thần rất giỏi không?” Ngô Tuấn Hạo cười nói.

Trong mắt Lâm Hiểu hiện lộ một thứ ánh sáng nhu hòa: “Quả thật rất giỏi.”

Ngô Tuấn Hạo không biết cảm xúc của Lâm Hiểu hiện giờ, mà tiếp tục chủ đề của mình: “Năng lực của A Thần rất mạnh, tôi cũng không hy vọng vì chuyện quá khứ mà cậu ấy không thể gượng dậy, có lẽ hiện giờ cậu ấy đã đi vào ngõ cụt không bước ra được. Tôi hy vọng em có thể giúp tôi khuyên nhủ A Thần, khiến cậu ấy biến trở lại thành A Thần tự tin trước kia.”

“Tự tin?” Lâm Hiểu nghe thấy từ này thì không nhịn được nhắc lại rồi cười lắc đầu. Sau đó, hai mí mắt cô mở to, hỏi thẳng: “Anh ấy đã từ chối anh mấy lần?”

Ngô Tuấn Hạo ngẩn người: “2 lần?”

“Giữa hai lần cách nhau bao lâu?” Lâm Hiểu hỏi tiếp.

“Khoảng chừng vài tuần lễ thì phải? Tôi cũng không nhớ rõ.”

Ngô Tuấn Hạo trả lời xong, Lâm Hiểu cười nhẹ.

“Hai lần cách nhau lâu đến vậy, xem ra anh ấy thật sự quyết tâm không muốn làm rồi!”

Ngô Tuấn Hạo cũng cười, thở dài: “Cho nên muốn nhờ em giúp đỡ, cậu ấy mà cố chấp thì tôi cũng phải chịu.”

Lâm Hiểu ngừng một chút, hai mắt nhìn thẳng nói: “Ngô đại ca, em rất vui khi anh có thể coi trọng anh Bác Thần như vậy nhưng anh vẫn luôn nói là bởi vì nguyên nhân quá khứ thất bại khiến anh Bác Thần buông bỏ cơ hội lần này, anh khẳng định chắc chắn như vậy sao?”

Ngữ khí Lâm Hiểu mang theo ý cười nhưng nội dung lời nói lại khiến Ngô Tuấn Hạo không cười nổi: “Ý của em là gì?”

Lâm Hiểu lắc đầu nói: “Đây chỉ là ý kiến của bản thân em thôi, kỳ thực cũng không có gì để tham khảo nhưng nếu anh đã muốn em hỗ trợ vậy em cũng không ngại đem ý kiến bản thân nói ra.”

Lâm Hiểu ngừng một lúc lâu mới nói tiếp, “Nếu tương lai anh Bác Thần có thể tiếp nhận công ty của anh, vậy khả năng công ty đó phát triển có vẻ rất khả quan nhưng anh đâu? Anh ấy toàn tâm toàn ý làm việc, giúp anh phát triển công ty, nhưng nếu có một ngày anh lại ngừng đầu tư thì sao? Nếu vậy anh ấy làm sao bây giờ? Hay nói cách khác nếu có một ngày anh lại lưu lại một cái xác không cho anh ấy thì sao?”

“Đương nhiên sẽ không! Lần này với trước đây không giống nhau.” Ngô Tuấn Hạo vội vàng ngắt lời Lâm Hiểu.

“Làm sao không đây? Phía sau anh còn có một đại tập đoàn đang chờ anh thừa kế mà công ty nhỏ ấy chỉ để anh vui đùa một thời gian nhưng anh Bác Thần lại không có biện pháp nào vui đùa cùng với anh được. Một khi đã toàn tâm toàn ý cố gắng, ai cũng đều mong muốn có một kết quả tốt, thậm chí có thể nổi lên đứng đầu. Nhưng nếu ở công ty của anh thì khả năng này sẽ vĩnh viễn bị bỏ qua, ngày nào đó tập đoàn nhà anh gặp phải sự cố, công sức anh Bác Thần khổ sở dựng nên sẽ tùy thời có thể xóa sạch.”

Lâm Hiểu nói xong, sắc mặt Ngô Tuấn Hạo vô cùng khó coi. Hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Lâm Hiểu sẽ từ chối quyết liệt như thế thậm chí còn phản bác khiến cho hắn không thể nói lại một câu. Mà trên thực tế, đúng là vợ chồng đồng tâm, lo lắng của Bác Thần đã bị Lâm Hiểu đoán trúng bảy tám phần.

“Ngô đại ca, em tin rằng tình cảm của anh và anh Bác Thần tốt lắm, tình nghĩa anh em của đàn ông các anh phụ nữ bọn em không hiểu rõ. Nếu anh có khó khăn, lấy tính cách xưa giờ của anh Bác Thần nhất định anh ấy sẽ giúp đỡ anh ngay nhưng công ty này, nói trắng ra là anh mở chỉ để vui đùa, đùa lớn như vậy, bọn em thật sự đùa không nổi.”

Ngô Tuấn Hạo hít sâu một hơi mới nói: “Anh nghĩ anh phải làm rõ một điều, lần đó đầu tư anh quả thật mang tâm tư làm cho vui nhưng lúc này, anh là thật sự.”

Lâm Hiểu lại nói thẳng: “Nói thật, mặc kệ anh thật sự hay không thật, em đều không muốn anh Bác Thần làm người phụ trách công ty của anh. Cuộc sống bây giờ của anh ấy, mỗi ngày đều thần nhiên không lý tưởng, đối với các anh mà nói là vô cùng uất ức nhưng trong mắt em đó là một loại hạnh phúc. Chỉ cần anh ấy không phải lặp lại những biến cố trong quá khứ, lại đứng ở một nơi mà em chỉ có thể nghe thấy, nhìn thấy nhưng không thể chạm tới, chẳng sợ ngày sau nghèo đói em cũng cam nguyện.”

Ngô Tuấn Hạo không nói gì.

Đúng vậy! Lâm Hiểu cô chính là một người con gái vừa vô dụng vừa hẹp hòi như thế đấy. Cô không muốn gì nhiều, chỉ cần một người đàn ông thật tâm yêu cô, người ấy cũng không cần địa vị hay một công việc nghe thật to tát, chỉ cần luôn ở bên cô thì đã tốt lắm rồi. Nói cái gì mà phụ trách công ty, nghe thì rất oai nhưng Lâm Hiểu càng sợ hấn sẽ đứng cách cô quá xa, thậm chí cô vĩnh viễn không thể đuổi kịp theo bước chân của hấn. Như vậy cho dù hấn kiếm được bao nhiêu tiền, đối với cô vẫn là yêu nhưng cô cũng sẽ quá mệt mỏi. Cái cô muốn là một cuộc sống ổn định mà chân thật, không phải là câu chuyện giữa tổng tài và cô vợ nhỏ.

Nếu trước đây, Bác Thần lấy thân phận kim cương vương lão ngũ(*) đến cùng cô yêu đương. Cô nhất định sẽ không thể nhận lấy tình cảm này. Người đàn ông kia càng vĩ đại, cô sẽ càng hiểu rõ sự chênh lệch của cả hai. Cuộc sống không phải là tiểu thuyết, một khi hai người trong mối quan hệ đó quá mức chênh lệch, tình cảm có cố giữ cũng sẽ vỡ tan bởi nguyên nhân từ tất cả mọi điều xung quanh. Trừ phi một bên trong đó tự làm mù hai mắt mình, không để ý gì đến xung quanh. Nếu thế thì cuộc sống mỗi ngày đều phải thật cẩn thận tính toán...như vậy sống còn ý nghĩa gì?

Hiện tại Bác Thần từ chối cơ hội này, Lâm Hiểu ngược lại có cảm giác nhẹ nhàng thở ra. Đương nhiên nếu hấn đồng ý cô cũng sẽ toàn lực ủng hộ hấn. Dù sao đã coi trọng rồi thì phải nỗ lực, tình cảm hai người không thể chỉ bởi một nhân tố không biết sẽ xảy ra hay không mà cứ thế buông tay.

Từ khi lấy kết hôn làm mục đích thân cận tới nay, Lý Bác Thần mặc kệ là vĩ đại hay suy sụp, hấn mỗi ngày đều ở bên cạnh cô, đôi khi cái miệng thối của hấn chọc cô chán ghét nhưng mỗi hành động của hấn đều là chân thật, chưa bao giờ giống như Lý Bác Thần đứng ở một nơi cao không thể với mà Ngô Tuấn Hạo vẫn ca ngợi. Hấn rất tài giỏi, tốt lắm. Điều đó chứng minh vợ con hấn sẽ không bao giờ phải chịu cảnh đói nghèo nhưng bây giờ không phải là thời điểm cần hấn thi triển tài năng, cứ như vậy khiêm tốn mà sâu sắc, cùng người nhà yên yên ổn ổn sống, thế lại càng tốt hơn.

Lần nói chuyện này không đạt kết quả như Ngô Tuấn Hạo mong muốn nhưng hấn đã hiểu được một việc quan trọng. Vấn đề đưa Lâm Hiểu về nhà nhưng lại bị cô cự tuyệt.

Trước khi tạm biệt, Ngô Tuấn Hạo cười nói: “Cuối cùng tôi cũng biết tại sao A Thần lại thích em đến thế.”

Mặt Lâm Hiểu hơi hơi đỏ, đáp lại hấn bằng một nụ cười tươi trong trẻo.

Lâm Hiểu mở cửa kính xe, gió đêm thổi tóc cô bay lên, ngồi trên đường về nhà, ý nghĩ Lâm Hiểu trôi thật xa. Cô đột nhiên phát hiện, càng biết rõ về Bác Thần cả cuộc sống trước đây lẫn bây giờ, cô càng muốn gả cho hấn...

Đúng vậy, càng hiểu hấn, càng muốn gả cho hấn.

Gả cho người đàn ông từng nhận biết bao ánh mắt hâm mộ ngưỡng vọng của mọi người nay lại có thể chịu đựng ánh mắt chế giễu của những người xung quanh, người đàn ông thẳng lưng chịu đựng tất cả nhưng trong chớp mắt cũng có thể cúi người xuống nhún nhục.

Gả cho hấn, quan tâm hấn yêu thương hấn, người đàn ông giữ vị trí quá quan trọng trong lòng cô.

Lâm Hiểu xuống xe, cổ đề nén trái tim đang đập mãnh liệt của mình, rõ ràng nghĩ đã không chế được bước chân của mình khiến nó chậm lại nhưng vẫn không kim lòng được bước nhanh về nhà.

Ánh trăng chiếu tỏ, Lâm Hiểu ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng hấn, lúc này cũng sáng lên rực rỡ.

(*) Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông độc thân đạt đủ 5 tiêu chí: đẹp trai – giàu có – học thức cao – khiêm tốn – giỏi giang.

33. Chương 33: Vô Cùng Vừa Lòng Vô Cùng Tốt Đẹp

Giày cao gót dẫm lên từng bậc thang xi măng phát ra tiếng “cộc cộc”, bởi vì đi quá nhanh, khi đến trước cửa nhà mình Lâm Hiểu có cảm giác khó thở.

Nhưng mặc kệ cảm giác ấy bước chân cô vẫn không hề ngừng lại, trực tiếp đẩy cánh cửa Lý gia đang khép hờ, cởi giày cao gót rồi cứ vậy mà xông vào. Phòng khách vắng lặng không một bóng người, Lâm Hiểu nhìn lướt qua rồi bước nhanh vào phòng Bác Thần.

So với Lâm Hiểu nóng lòng, Bác Thần lúc này lại vô cùng bình tĩnh. Cả người ngồi ngay ngắn trước máy tính, ngón tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím. Bác Thần nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, phát hiện người đến là Lâm Hiểu thì hỏi: “Sao lại đến đây? Chờ_____”

Còn chưa nói xong chỉ nghe “Oành” một tiếng, bánh xe dưới chân ghế trượt về phía sau nhưng nhanh chóng bị Bác Thần chặn lại. Hai tay của hắn vươn ra ôm lấy thắt lưng Lâm Hiểu, tuy đầu óc lúc đầu còn trì hoãn nhưng hắn biết đột nhiên Lâm Hiểu có cử chỉ nhiệt tình yêu thương nhưng nhớ với hắn thật đúng là không phải bình thường. Trong đầu Bác Thần lúc này hiện lên một số hình ảnh dành cho người trưởng thành, khiến hắn không nhìn được cảm thấy khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Hiểu nghĩ tới chuyện Ngô Tuấn Hạo vừa nói, cô hiểu không nên nhắc lại nó nữa. Lâm Hiểu dang tay ôm cổ Bác Thần, hai tay giữ chặt, mang theo giọng mũi rất nhỏ ghé vào lỗ tai hắn than thở: “Tối nay...tối nay ra ngoài rơi mất hai mươi đồng.”

“...”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào nói ra câu như vậy khiến Bác Thần muốn học máu. Hai tay hắn cứng đờ. Ánh mắt hắn dừng lại trên màn hình máy tính, toàn bộ màn hình không biết từ khi nào thì chỉ còn hai màu đen trắng, chiến sĩ của hắn nằm ngay đơ trên đất mặc người chà đạp.

Một ngày chỉ có thể đánh được một boss, đánh xong chưa biết chừng còn được đến vài trăm trang bị, vậy mà chỉ vì hai mươi đồng, tất cả đều đã mất...

Trong lòng Bác Thần đau đớn, cảm thấy mình chết vô cùng oan ức.

Người con gái này là cố tình đến phá hắn phải không? Hai mắt Bác Thần nhú lại, cánh tay không dấu vết dịch người Lâm Hiểu một chút để cô thoải mái ngồi trên đùi mình, lại càng thêm dán vào người hắn hơn.

Lâm Hiểu khẽ kêu một tiếng nhưng cũng không phản kháng. Cô còn chưa kịp nói gì, Bác Thần đã lưu manh nói trước: “Hai mươi đồng a, quả thật rất lớn, hay đêm nay em ở lại đây không đi, sáng mai anh cho em hai mươi lăm?”

Lâm Hiểu sững sốt, giận dữ nói: “Giá trị của em chỉ có hai mươi lăm thôi à? Anh muốn chết phải không?!”

Lời này Lâm Hiểu vừa nói ra liền cảm thấy có cái gì không đúng, như thế nào lại giống như cô có vẻ nguyện ý lưu lại?

Nhìn thấy vẻ bất ngờ trong mắt Bác Thần, mặt Lâm Hiểu đỏ lên. Cô tức giận cắn vào bả vai hắn một ngụm.

“Ai!! Đau ...đau! Em nhẹ chút, nhẹ chút, nếu không để anh ra đóng cửa lại, mẹ anh còn đang ở bên ngoài đấy.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng cánh tay Bác Thần lại càng ôm chặt Lâm Hiểu hơn.

Lâm Hiểu ngẩng đầu trừng mắt: “Gạt người, lúc em đến đâu có thấy dì Lan!”

“Thực không có?” Bác Thần ra vẻ không biết còn thật sự hỏi.

Lâm Hiểu chần chờ nói: “Lúc em đến thì không nhìn thấy dì.”

“À?!” Hàng mi Bác Thần giương lên, khoe miệng gọi lên nụ cười xấu xa, đột nhiên lớn tiếng gọi: “Mẹ! Giúp bọn con đóng lại cánh cửa!”

Lâm Hiểu hoảng sợ, vụt đứng dậy nhìn về phía cánh cửa. Nhân lúc cô đang ngây người, Bác Thần nhanh nhẹn khóa cửa lại, Lâm Hiểu còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc hắc có ý gì, đã bị hắc kéo đến dựa sát vào cửa, môi cũng bị hắc hun hăng cướp đoạt.

Hai mắt Lâm Hiểu không chịu khép lại, chỉ cảm thấy trong lòng run run, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều giãn mở ra. Có một loại khát vọng muốn đáp lại, hai tay cô không nhịn được ôm cổ Bác Thần, hai chân như nhũn ra lại được giữ chặt kịp thời, Lâm Hiểu càng thêm phối hợp với nụ hôn nồng nhiệt của hắc.

Trong phòng yên tĩnh ngẫu nhiên truyền đến từng nhịp thở dồn dập kích thích màng tai Bác Thần, vừa mới chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt, hắc cúi đầu nhìn đôi mắt ướt át quyến rũ của Lâm Hiểu, trong đầu chợt vang lên một tiếng động thanh thúy.

Chỉ trong nháy mắt, khi Lâm Hiểu phản ứng lại, một tay Bác Thần đã ôm cả người cô, tiến lại gần giường.

Ngồi lên chiếc giường mềm mại, ba phần thanh tỉnh của Lâm Hiểu ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cả người Bác Thần cúi xuống, đồng dạng nằm lên giường, ôm thắt lưng cô, hôn lên vành tai cô. Lâm Hiểu chỉ cảm thấy từ tâm đến thân cô vì nụ hôn của hắc mà run lên đến tê dại, bàn tay to ấm áp vươn lên sờ vào hai khỏa thịt mềm mại nhất của cô. Cảm giác được nụ hôn của hắc từ vành tai đang chuyển dần xuống cổ, Lâm Hiểu chợt bừng tỉnh. Bàn tay vô lực đặt lên người Bác Thần, khẽ run run nói: “Chờ, đợi chút.”

Nhưng thanh âm của cô cũng không thể ngăn cản động tác của Bác Thần, Lâm Hiểu đành phải thêm một lần nữa lớn tiếng nói: “Anh đợi đã.”

Đột nhiên bị cản trở, Bác Thần liêu mạng lấy lại tự chủ, cắn răng vài lần mới dừng lại được. Đến lúc này hắc mới phát hiện ra hành vi “quá đáng” của bản thân nhưng cố tình không nói lời nào, con người u ám, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lâm Hiểu.

Hai má Lâm Hiểu hồng hào mê người vô cùng, cô thở hổn hển mấy hơi rồi hé miệng nói: “Anh ở chỗ này chờ em.”

Lời này thật sự không rõ nghĩa, Bác Thần ngẩn người, cả nửa ngày cũng không biết ý cô là gì.

Hai mắt Lâm Hiểu chớp chớp, thấy hắc không hiểu, lại đỏ mặt nói tiếp: “Anh đợi em, em, em về nhà tắm rửa một cái rồi quay lại.”

“...” Hai mi mắt Bác Thần co rút, rồi “rầm” một tiếng, ngã ngửa trên giường.

Lâm Hiểu lại tưởng hắc đang bất mãn. Cô ngẩng đầu hôn lên hai má hắc, hai tay vươn lên khẽ véo má hắc rồi ngọt ngào dỗ dành: “Em vừa từ bên ngoài trở về, cả người đèn dính dính, rất nhanh rất nhanh sẽ quay lại.”

Nói xong, Lâm Hiểu lại hôn Bác Thần một ngụm, cũng không nhìn mặt hắc nữa, cánh tay vươn ra phía sau kéo lại khóa váy sau đó nhanh chóng xuống giường nhặt lại túi rồi chạy ra ngoài cửa.

Một lúc sau, thân mình cùng biểu tình của bác Thần tất cả vẫn đều là cứng ngắc. Mãi cho đến khi bóng dáng Lâm Hiểu biến mất, tầm mắt hắc vẫn chưa dời đi. Cái gì gọi là một nhát chém đứt hoàn toàn dục vọng, Bác Thần cuối cùng cũng cảm nhận được.

Thế giới này có một loại sinh vật không thể nào lí giải được, gọi là phụ nữ.

Lâm Hiểu trở về nhà, không thấy Lâm mẹ, vừa may mắn vừa vui sướng, vội vàng vào phòng tắm tắm rửa. Lần tắm rửa này vô cùng kỹ lưỡng, cô còn đặc biệt kỳ cọ sạch cổ vài lần.

Đợi đến khi Lâm Hiểu mặc xong áo ngủ, cài xong nút áo cuối cùng cô mới chợt tỉnh ngộ, cả người cứng đờ.

Hành vi của cô thế này sao giống như đang tự tắm rửa sạch sẽ chờ bị ăn vậy, không những thế còn phục vụ tận tình mang lên tới cửa?!

Được rồi, không phải giống, mà phải nói vốn là như thế!

Cuối cùng Lâm Hiểu cũng cảm thấy ngượng ngùng, bước chân cô khựng lại, hai má nóng rực, bàn tay không ngừng vò góc áo. Nhưng mặc kệ như vậy, nội tâm cô lại ngàn tư vạn tưởng sang bên kia bỏ nhào vào hắn.

Lâm Hiểu cắn chặt môi dưới, dù sao bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ kết hôn, cho dù có thể không lấy nhau nhưng hiện tại cô chính là thích hắn, chỉ muốn ở trong lòng hắn, một khi đã vậy thì cần gì nói thêm nữa?! Nếu đêm nay cứ bỏ mặc mong muốn của bản thân mà không đi, về sau có lẽ lại càng không đủ quyết tâm. “Một tiếng trống phát lên tinh thần hăng hái, suy đi nghĩ lại ba lần liền thôi” (Mình chém, chém, chém đó!), người xưa đã nói như vậy, cô mới không muốn phạm phải loại sai lầm này.

Lâm Hiểu cố gắng cổ vũ chính mình, tiếp tục bước chân tiến đến Lý gia.

Còn chưa kịp mở cửa nhà mình, bên ngoài đã truyền đến hai giọng nói cô không mong muốn nghe nhất. Tay Lâm Hiểu run lên, nhưng vẫn cố nghiêm mặt mở cửa.

Dì Lan và Lâm mẹ đang từ từ đi lên cầu thang. Về mặt cả hai đều tươi cười thoải mái, cũng không biết trò chuyện việc gì. Trên tay hai người đều cầm một cây quạt hồng rực rỡ, rõ ràng là vừa mới từ sân tập nhảy trở về.

Lòng Lâm Hiểu như bị hắt cả chậu nước to vào, lạnh lẽo cả người.

Cô miễn cưỡng hé ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Dì Lan, mẹ.”

Lâm mẹ hoàn toàn không chú ý tới biểu tình của Lâm Hiểu, hỏi: “Về rồi à?”

“Vâng.” Lâm Hiểu đáp lại một tiếng, chợt nghe thấy phía đối diện phát ra tiếng cửa mở, quay đầu nhìn sang, không ngoài ý muốn chút nào là Lý Bác Thần.

Hai người Bác Thần cùng Lâm Hiểu quý dị nhìn nhau vài giây, rồi thật vất vả chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Bác Thần ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía hai vị đại nhân nói: “Dì Cẩm, mẹ. Ách, hôm nay về thực sớm.”

“Còn sớm à, cũng sắp đến mười giờ rồi.” Dì Lan kỳ lạ liếc nhìn con trai nhà mình một cái.

Vừa nói xong, hai mẹ cũng bước lên trên lầu. Lâm mẹ đến bên cạnh Lâm Hiểu, kinh ngạc nói: “Sao hôm nay con tắm sớm vậy?”

Lâm Hiểu, không kịp không chế nhìn về phía Bác Thần, thấy khóe miệng hắn cong lên, hai mắt tràn đầy ý cười. Cô tốn cả nửa ngày mới áp chế được mong muốn xông lên đánh hắn, rồi nghẹn giọng trả lời mẹ mình: “Con vừa về, nóng.”

Lâm mẹ rất tin tưởng lời này nên không tránh được giáo dục con gái: “Lần sau đừng dùng nhiều sữa tắm như vậy, không phải mẹ sợ tốn tiền đâu, chỉ là trên người con tỏa ra quá nhiều hương thơm sữa tắm.”

“...”

Lời này thật đúng là đủ loại hàm nghĩa!

Bác Thần cười “phì” một tiếng, theo sau tiếng cười này là tiếng “hừ” của Lâm Hiểu, mặt cô ửng hồng, trong lòng vừa xấu hổ vừa phẫn nộ rất muốn lật bàn. Cô nhìn lướt qua Bác Thần đang liêu mạng nghẹn cười nhưng không thể nào không chế được. Nếu không phải có hai vị đại nhân trước mặt, cô tuyệt đối sẽ không tha cho hai tai hắn.

Cười cái rắm a hỗn đản!

Lâm Hiểu không biết rốt cuộc cô làm thế nào mà trở về phòng được, chỉ nhớ rõ sau đó tên hỗn đản Bác Thần còn “tặng” cho cô một ánh mắt ái muội siêu cấp đáng đánh đòn! Mặt cô dữ tợn, tức giận quăng gối đầu đi, trong lòng không ngừng mắng chửi.

Tên đàn ông chết tiệt! Nha! Cười cái đầu hắn! Lần sau đừng có mà cầu xin cô đi tìm hắn! Hắn có quỳ cầu cô cũng không đi! Hỗn đản! Hỗn đản!

Bên kia Bác Thần vừa vào cửa, dì Lan liền tức giận trừng hắn: “Ai cho con cười mà con cười, còn không biết đường đi tìm con dâu an ủi.”

Bác Thần cột nhả nghe mẹ mình dạy bảo, một tai nghe một tay lấy điện thoại ra chơi đùa khiến dì Lan vừa tức vừa vô lực.

Lâm Hiểu đá gối đầu đá đến mệt mỏi, đang thở dồn dập từng ngụm thì nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn. Cô ngừng lại động tác, lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

[Hương vị trên người em so với hương hóa chất thơm hơn nhiều. Đừng nóng vội, chờ đầu gối em lành lại, chúng ta có thể nếm thử đủ các loại tư thế.]

“Vụt...” đọc xong tin nhắn Lâm Hiểu tức giận đến khó thở, tay cô run rẩy, ném di động lên giường.

Cho cái rắm! Tên hỗn đản chết tiệt! Có lần sau mới là lạ! Cứ nắm đậy mà mơ tới xuân thu đại mộng của hần đi!

34. Chương 34: Sai Lâm Nghiêm Trọng

Tối hôm qua Lâm Hiểu buồn bực đến quá nửa đêm mới miễn cưỡng ngủ, buổi sáng thức dậy một lúc lâu vẫn đứng thẳng mà ngáp. Nhưng bất đắc dĩ nhất, là vẫn phải ngoan ngoãn rời giường đi làm.

Cô chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi cầm túi xách mở cửa ra ngoài.

Phía đối diện, Bác Thần dựa vào tường chờ đợi đã lâu, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn Lâm Hiểu, tươi cười rạng rỡ.

Nụ cười này càng rạng rỡ, Lâm Hiểu càng cảm thấy đáng đánh đòn.

“Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ ngon không?” Bác Thần “đứng đắn” hỏi, nhìn ý cười tràn đầy trong mắt hần là biết thực ra ý của hần tuyệt đối không phải như vậy.

Lâm Hiểu cắn môi, tay duỗi ra, ý đồ nhéo tay hần: “Đương nhiên,... rất tốt!”

Nhưng bàn tay vừa mới tiến lại gần, Lâm Hiểu đã bị hần kéo sát vào người, chỉ nghe Bác Thần cười bỉ ổi: “Anh còn tưởng tối hôm qua em nhớ anh ngủ không nổi.”

Nói xong, Bác Thần lại cúi đầu dán vào tai cô nói nhỏ, “Anh nói là thân thể cơ...”

Thanh âm trầm thấp còn mang thêm vẻ dụ hoặc, Lâm Hiểu cảm giác bên tai man mát, cả người giật mình, mặt đỏ lên, hung hăng dẫm lên chân hần: “Lý Bác Thần! Anh muốn chết à!”

Mặc kệ bàn chân đau đớn, bộ dáng Lâm Hiểu vẫn có khả năng giải trí đối với Bác Thần cao hơn, hần không nhịn được ôm bụng cười sảng khoái.

Mà Lâm Hiểu càng nhìn càng buồn bực, hết dẫm lại nhéo hần, quát: “Cười cái gì mà cười! Không cho phép!”

“Được được, không cười.” Vừa xua tay đáp ứng, Bác Thần nhin vài giây, rút cuộc vẫn không thể khống chế được cười tiếp, Lâm Hiểu tức giận lại đạp cho hần mấy cái.

Rõ ràng đây chỉ là một buổi sáng sớm bình thường, lại bởi vì đối phương mà tốt đẹp hần lên.

Từng ngày từng ngày trôi đi, việc Lâm Hiểu thường xuyên làm nhất mỗi ngày khi đến phòng làm việc là ôm lấy quyển lịch để bàn, gạch đi con số của ngày hôm qua. Mà nổi bật nhất trên quyển lịch không thể nào khác ngoài ngày chủ nhật được đánh dấu bởi một vòng tròn to.

Cô đã quên trước kia có thời điểm nào mình từng mong chờ một ngày đến như vậy. Ít nhất là sau khi tốt nghiệp đại học, cô chưa bao giờ từng có loại cảm xúc như thế.

Bởi vì sợ sự thật tàn nhẫn, cô không dám ôm hy vọng quá lớn vào bất kỳ cái gì. Giống như lúc đi xem mắt, Lâm mẹ ba hoa chích chòe đủ thứ về đối phương, bề ngoài thì gật đầu nhưng thực ra cô chỉ nghe tai trái ra tai phải. Khi ấy Lâm mẹ thường phát hỏa lên rồi mắng cô: “Nha đầu chết tiệt kia, ai đi gặp đối tượng xem mắt mà để không khí trầm lắng như con chứ.”

Không nên để không khí trầm lặng sao?

Lâm Hiểu cảm thấy mình vẫn làm tốt đấy chứ. Lúc nên cười cô vẫn ngoan ngoãn lễ phép cười, tốt đến mức chỉ cần nghĩ muốn làm là có thể phun ra một nụ cười đầy tiêu chuẩn. Mà Lâm mẹ thì hết lòng ca ngợi nhà trai tốt lắm, những thứ này căn bản cô đều không muốn nghe, chưa nói tới vì sao, chính là cả tâm lý cùng sinh lý đều thấy chán ghét thôi.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô đã quên mất từ khi nào mình lúc nào cũng có thể ở trước mặt người đàn ông này nở rộ tươi cười, khi nào thì trở nên một cô gái nhỏ mới biết yêu. Sau khi tan tầm nhìn thấy hắn đứng ở một chỗ không xa chờ mình, chỉ còn kém nước nhảy nhót sung sướng chạy tới. Ngộ, cũng may mà nhìn xuống bằng không mặt mũi cô đã quăng đi xa rồi.

Thứ bảy tuần đó, lần đầu tiên Lâm Hiểu kéo Tề Kỳ cùng cô đi mua sắm quần áo, khiến cô nàng sưng sốt nửa ngày.

“Thật không dễ dàng nha! Trước kia đều là mình dùng sức tha cậu đi ra, cậu còn một bộ cô dâu nhỏ không tình nguyện.” Mặc dù đã ra khỏi cửa nhưng Tề Kỳ vẫn cảm thấy không dám tin.

“Hôm nay tâm trạng tốt.” Lâm Hiểu đáp nhỏ.

“Trước kia, thời điểm tâm trạng tốt nhất cậu cũng chỉ gọi điện rủ mình đến nhà cùng xem phim. Ân, còn muốn mình tiện đường mua giúp một đồng đồ ăn vặt.” Tề Kỳ trắng mắt liếc người vừa nói.

Lâm Hiểu cười giả lả vài tiếng nói: “Mình cảm thấy làm như vậy rất tốt mà, chẳng phải mỗi lần cậu đều vui vẻ chạy tới nhà mình sao?”

“Không sai a không sai... Ôi chào! Cậu đừng tưởng nói lảng sang chuyện khác được, đừng nghĩ chị đây không nhìn ra, đều nói nữ vì duyệt mình giả dung (con gái làm đẹp vì người mình yêu), chắc chắn bởi vì Lý Bác Thần cuối cùng cậu mới ý thức được quần áo của mình rất quê mùa đi?!”

“Bậy bạ! Quần áo của mình làm sao mà quê mùa! Quê mùa mà cậu còn để yên ỉnh mua à!” Lâm Hiểu khó chịu nói.

“Mình có thể không để yên sao? Nói cách khác mình ra tay ngăn cản thì cậu sẽ không mua sao?” Tề Kỳ hung hăng cười nhạo vài tiếng, “Mặc kệ trước đây mình từng vất vả chọn đồ cho cậu thế nào, có bao giờ cậu mặc nó không hay đang để nó mốc meo ở góc nào trong tủ rồi? Vừa nói cậu một chút, cậu còn nói cái gì mà quần áo để mặc thì thoải mái mới là quan trọng nhất, cả ngày chỉ mặc duy một màu trắng, bên trong không nhìn ra thứ gì, thậm chí còn hết lời ca ngợi mấy bộ đồng phục chó má mặc lên thật quyến rũ, có muốn mình nói rõ từng câu không?”

Mỗi Lâm Hiểu động đây một lúc lâu cũng không nói nên lời phản bác chỉ cố gắng hung hăng trách: “Cậu đúng là đồ miệng sát không được xe (chắc là tương tự như câu “miệng chó không phun nổi ngà voi” bên mình), dùng không hết cần gì mua nhiều như vậy!”

Tề Kỳ trực tiếp bỏ qua mấy lời lảm nhảm của Lâm Hiểu, kéo tay cô nói: “Đừng trách chị đây không thương cô, mua quần áo còn chưa đủ đâu, thấy cô cuối cùng đã giác ngộ, chị đưa cô đi làm lại tóc?”

“...” Bước chân Lâm Hiểu khựng lại, rõ ràng đã dao động.

“Tóc của cậu khá tốt, chúng ta cũng không cần thay đổi nhiều, chỉ cần sửa một chút, uốn xoắn phần đuôi, ôm sát mặt cậu, hẳn là rất thích hợp.”

Tề Kỳ vừa nắm tóc Lâm Hiểu vừa nói, ngay sau đó đã bị Lâm Hiểu níu tay lại: “Chúng ta đến nơi nào làm tóc?”

“...” Tề Kỳ nhìn bộ dáng quyết tâm thay đổi của Lâm Hiểu, vô cùng buồn cười.

Chờ Lâm Hiểu làm xong tóc, mua xong quần áo, dù sao thì cũng tiêu nhiều rồi Lâm Hiểu không xót tiền nữa, trực tiếp kéo Tề Kỳ đi ăn lẩu.

Chạy đi chạy lại, hiện tại cũng đến gần tám giờ, cả hai người đều đói bụng, vì thế gọi một suất ăn thật lớn, thật rõ ràng là quá sức so với cả hai. Lúc Lâm Hiểu còn đang cầm cúi ăn không biết gì, Tề Kỳ đã dừng đũa.

Tề Kỳ nhìn mái tóc vừa làm lại của Lâm Hiểu, càng nhìn càng vừa lòng, hỏi: “Hai người các cậu định hẹn hò phải không? Tính toán đi đâu chơi?”

Lâm Hiểu vừa nuốt vào một khối thịt bò vừa nói: “Buổi sáng ngày mai ăn sáng ở cửa hàng X, ăn xong thì đến làng chài Mạc Tiểu câu cá, giữa trưa đi ăn hải sản, sau đó buổi chiều mình cũng không biết.”

Tề Kỳ đột nhiên kích động nói: “Cậu nói là làng chài Mạc Tiểu ở đường Lâm Giang sao?”

Lâm Hiểu bị biểu tình kích động của Tề Kỳ dọa đến ngẩn ngơ, chần chờ gật gật đầu.

Đột nhiên Tề Kỳ chuyển sang vẻ mặt tươi cười, đứng lên dựa vào người Lâm Hiểu, dịu dàng nói: “Lâm Hiểu, chị em tốt, ngày mai mình và Chính Khải đi cùng cậu được không, chúng ta làm một cuộc hẹn hò bốn người?”

Lâm Hiểu trừng mắt, một bộ dáng siêu cấp không muốn: “Cậu, đồ chết tiệt kia, bọn mình khó khăn lắm mới có một lần hẹn hò này, cậu còn định đến phá?!”

“Ôi chao, mình đã sớm nghe nói hải sản nơi đó là được nhất, Chính Khải tên kia cũng thực thích câu cá. Cậu rộng lượng chút với hai vợ chồng già bọn mình đi mà. Nếu ngày mai không đi, lần nữa kéo dài nữa thì tới kết hôn, sau đó còn phải đi du lịch hưởng tuần trăng mật, nói không chừng trở về con cũng có rồi, đến lúc đó sẽ không bao giờ được biết thế nào là hẹn hò bốn người nữa, mình thì phải trông đứa nhỏ đừng chạy loạn, ăn hải sản còn phải bắt Chính Khải bóc vỏ bỏ xương. Lâm Hiểu... cậu thương...thương mình đi~” Tề Kỳ phe phẩy cánh tay Lâm Hiểu, giọng nói thỏ thẻ tận lực giả bộ đáng thương.

“...Lần trước ai nói với mình sau khi kết hôn trong vòng hai năm không muốn có con.” Mặt Lâm Hiểu không chút thay đổi phản bác.

Mặt Tề Kỳ cứng đờ, lại cắn răng nói: “Bữa cơm này mình trả!”

Cuối cùng khuôn mặt Lâm Hiểu cũng thể hiện ra vẻ thật sự lo lắng.

Tề Kỳ kết hợp vừa kéo tay vừa nhéo đùi Lâm Hiểu, hung hãn nói: “Không cho bọn mình đi bọn mình cũng cứ đi! Cậu thích chọn “ngẫu nhiên” gặp nhau hay là cùng nhau hẹn trước thì tùy!”

Lâm Hiểu “Ôi” một tiếng, hai người lại đùa giỡn nhau một lúc mới đứng lên.

Vốn là cuộc hẹn hò hai người tốt đẹp tự nhiên lại xuất hiện thêm hai vị “khách không mời mà đến”, tuy đi cùng bọn Tề Kỳ có lẽ sẽ chơi rất vui nhưng trong lòng Lâm Hiểu vẫn thất vọng, đến lúc đó ngay cả lại gần hôn hôn thân thân một chút cũng phải nhìn quanh, thật sự là tẻ hết biết rồi!

Lâm Hiểu vừa nghĩ đến đây thì run rẩy, nghiêm mặt nâng tay gõ đầu mình không lưu tình. Nhất định gần đây cô bị trúng độc, như thế nào lại có thể nghĩ ra loại suy nghĩ không bình thường đó.

Mặc kệ như thế nào, nếu đã định vậy rồi, Lâm Hiểu vẫn phải tìm Bác Thần kể cho hắn biết rõ tình huống.

Về tới nhà thì cũng gần mười giờ, Lâm Hiểu chuẩn bị một chút rồi đi đến Lý gia phía đối diện. Dì Lan đang ở ban công phơi quần áo, Lâm Hiểu nhìn thấy bà liền gọi một tiếng, đến khi nghe thấy tiếng trả lời cô mới chuyển bước đến phòng Bác Thần.

Bác Thần đang xem bóng đá, Lâm Hiểu vào cửa thì hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hỏi: “Em có uống bia không?”

Lâm Hiểu đến gần vài bước, nói: “Không uống.”

Bác Thần tắt ti vi đứng lên, thất vọng nói: “Hay để anh đi lấy cho em.”

Khóe miệng Lâm Hiểu khê cong lên, cô kéo tay hắn ngăn lại: “Anh đợi chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

Bác Thần thuận thế ngồi lại chỗ cũ, còn rất nhiệt tình kéo lại tay cô an ủi: “Mẹ anh lần này thật sự ở bên ngoài đấy.”

Lâm Hiểu ngẩn người, hơn nửa ngày mới có phản ứng tức giận, xoắn lỗ tai hắn, nhỏ giọng quát: “Mẹ anh không có ở đây thì làm sao! Anh sẽ làm cái gì?!”

Không bao lâu sau, Lâm Hiểu cảm thấy chính mình cũng thấy đau nên nhẹ nhàng buông tha hấn. Nhìn hấn không ngừng xoa lỗ tai, Lâm Hiểu tức giận nói: “Em mới không dùng nhiều lực như vậy, xoa cái gì mà xoa!”

Vừa nói xong, Bác Thần liền ngừng lại động tác, nịnh: “Em hết giận rồi?”

Lâm Hiểu trừng hấn một cái, cuối cùng mới đem chuyện ngày mai hai người Tề Kỳ muốn đi cùng nói với hấn.

Ai ngờ Bác Thần không chút nghĩ ngợi thoải mái nói: “Tốt.”

Lâm Hiểu nhìn hấn đồng ý không chút do dự thì cảm thấy khó thở, nhin nửa ngày mới nói: “Anh còn cảm thấy rất vui à?”

“Tốt mà, càng nhiều người càng náo nhiệt.” Chờ nói xong, Bác Thần mới cảm giác có cái gì không đúng, cân nhắc một lúc thì biết cô không tự nhiên cái gì.

Trong lòng rất buồn cười, cánh tay mạnh mẽ kéo Lâm Hiểu ngồi lại gần mình, vỗ đầu cô an ủi: “Không có việc gì, hai người chúng ta muốn đi nơi nào đều có thể tự nhiên đi, hai người bọn họ cũng cần không gian riêng nữa mà.”

Lâm Hiểu húych hấn một cái, nghĩ đến lúc đó hấn sẽ không thể nào không được tự nhiên. Nhưng giải quyết xong việc này, cô chợt nhớ ra một chuyện khác, càng khiến cô cảm thấy khó chịu hơn!

Vì sao cô làm tóc mà tên kia lại hoàn toàn làm như không thấy!

Lâm Hiểu mở to hai mắt trừng Bác Thần, đôi mắt to tròn tựa như mèo con tức giận. Ai ngờ Lý Bác Thần lại tưởng cô vẫn không bằng lòng nên liền mồm kể các loại ưu việt của hén hò nhiều người.

Lâm Hiểu càng nghe càng phiền, bàn tay đập mạnh lên bàn ngồi dậy: “Em về đây!”

Bác Thần bị cơn tức của cô làm cho sững sốt, nhìn cô hung hăng đẩy cửa đi ra ngoài, mái tóc dài được uốn thành từng lọn mềm mại khẽ tung lên cùng với...hương thuốc đặc hữu chỉ có ở những người vừa làm tóc.

Vì thế cuối cùng hấn cũng ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng

35. Chương 36

Có một số việc phát sinh chính là cứ như vậy tình hình xảy ra, tiết tấu của cuộc sống này có bao giờ để người ta nắm bắt được. Mặc kệ cảm xúc cô lúc này thế nào, tình trạng bây giờ ra sao, chuyện sẽ xảy ra thì cứ vậy mà xảy ra thôi.] Tân phòng của Quách Chính Khải và Tề Kỳ còn chưa bài trí xong nên bốn người đi tới nơi ở của Quách Chính Khải, một phòng trọ đơn giản của người độc thân.

Thật đúng là không thể nhìn ra phòng trọ của Quách Chính Khải là phòng trọ của một người độc thân, bởi nó rất sạch sẽ và ngăn nắp. Lâm Hiểu vạn phần khẳng định đây tuyệt đối là do Quách Chính Khải tự mình dọn dẹp, Tề Kỳ không có khả năng dọn hộ hấn. Bởi cô ấy cùng cô căn bản chính là kẻ tám lạng người nửa cân.

Đầu tiên bọn họ đi siêu thị mua rất nhiều đồ về nấu ăn, nhưng Lâm Hiểu và Tề Kỳ trình độ nấu ăn đều chỉ dừng ở mức thành thực tiêu chuẩn về hâm nóng đồ ăn , tốc độ cùng chất lượng đều làm cho người ta chùn bước.

Quách Chính Khải ở một mình, cái gì cũng đều đã sớm làm qua, nên thật sự không thể nhìn không được, hấn đuổi hai người kia ra khỏi phòng bếp, một mình chuẩn bị đồ ăn cho bốn người.

Lâm Hiểu thấy đầy bàn đồ ăn, hâm mộ nhìn về phía Tề Kỳ. Tề Kỳ nhướng mi, đắc ý dào dạt, mặc kệ quần chúng ở đó, hôn Quách Chính Khải một cái.

Hai mắt Lâm Hiểu trợn trắng, khinh bỉ cô nàng lại không cam lòng hai chân dưới bàn đá Bác Thần một cước, chọc Bác Thần vừa bực mình vừa buồn cười.

Bốn người nói chuyện rất hợp ý, lúc ăn cơm chiều lại càng nhiệt liệt. Tuy nhiên ăn cơm xong dọn dẹp bát đĩa thì không thể nào tuyệt vời như vậy nữa.

Hai người đàn ông ở phòng khách uống rượu, Lâm Hiểu cùng Tề Kỳ rửa xong bát mới đi ra.

Ban đầu còn trò chuyện, Lâm Hiểu và Tề Kỳ nhàm chán quá liền vừa uống rượu vừa đùa giỡn, đùa một lúc thì không vãn hồi được nữa, khuôn mặt hai người đỏ bừng, một bộ dáng sinh long hoạt hổ.

Bác Thần càng nhìn càng thấy kỳ cục, đành kéo Lâm Hiểu qua nói: “Em định trông cậy vào anh tối nay sẽ công em về sao?”

Lâm Hiểu bị quấy rầy thực bất mãn: “Em mới không cần đâu, hơn nữa cho dù có say em cũng có thể ở lại đây ngủ với Tề Kỳ mà.”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng đâu có ăn nổi cậu ấy, nếu anh lo lắng cho Lâm Hiểu cũng có thể ở lại.” Tề Kỳ ở bên cạnh đáp lời.

Bác Thần bất đắc dĩ chỉ có thể để hai cô tiếp tục chơi đùa, đợi đến lúc hấn không thể khoan tay được nữa, hai mắt Lâm Hiểu đã mờ mịt, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo.

Kỳ thật, cũng chỉ khi ở cạnh bên người đem đến cho cô cảm giác cực kỳ an toàn, cô mới dám không kiêng nể gì cùng Tề Kỳ điên cuồng như vậy.

Tuy Quách Chính Khải một mực khuyên bọn họ ở lại ngày mai hãy đi nhưng Bác Thần rút cuộc vẫn từ chối, đỡ lấy Lâm Hiểu, nửa đứng nửa nghiêng ngả đi về.

Người lái xe taxi quý dị nhìn hai người vài lần mới bằng lòng cho rằng cả hai là quan hệ nam nữ yêu nhau bình thường rồi đưa họ về tiểu khu.

Đến khi xe dừng lại, trời đã rất khuya, không ít nhà đều đã tắt đèn đi ngủ.

Trên thực tế lúc uống xong Lâm Hiểu thật sự có điểm choáng váng nhưng một đường gió thổi, thật ra đã thanh tỉnh sáu bảy phần, chỉ còn hai rặng mây đỏ trên má là vẫn chưa lui tán.

Bác Thần đỡ Lâm Hiểu chậm rãi đi tới dưới lầu, Lâm Hiểu mân mê thỉnh thoảng lại đảo mắt liếc nhìn sườn mặt hấn, nghe hấn thuyết giảng “Con gái không thể uống nhiều rượu như vậy”, kích thích trong lòng càng được có trời dậy.

Tuy rằng đầu óc Lâm Hiểu có chút mơ hồ nhưng cô cũng hiểu được hiện tại nếu đem ý niệm trong đầu nói ra dường như không quá thích hợp.

Lâm Hiểu được Bác Thần đỡ tới trước nhà, cô vẫn chưa mở miệng, mắt thấy hấn sắp đưa mình tới cửa, cô vội vàng bắt lấy tay hấn sau đó dùng thân mình ngăn trở cửa vào.

“Làm sao vậy?” Bác Thần kinh ngạc nhìn Lâm Hiểu vì vài động tác nho nhỏ như vậy mà thổ hổ hển.

Lâm Hiểu cắn cắn môi, rõ ràng ngượng ngùng lại ra vẻ lớn mật hỏi: “Anh cứ như thế mà gõ cửa đưa em vào?”

Bác Thần sững sốt, lại vỗ đầu cô ra vẻ không biết hỏi: “Em còn muốn làm gì sao?”

Lâm Hiểu nhìn hấn, thần sắc trên mặt giống như có hai loại ý tưởng đang giãy dụa đấu tranh.

Bác Thần nhìn đến buồn cười, khẽ hôn lên mặt cô, lại giống như đồ trẻ nhỏ nói với cô: “Thỏa mãn chưa? Nhanh đi ngủ đi, ngày mai em còn phải đi làm đó.”

Biểu tình của Lâm Hiểu trong nháy mắt hóa băng.

Thỏa mãn...cái đầu anh ấy!

Hấn không phải làm bộ như “không biết”, mà là thật sự “không biết”! Lâm Hiểu cảm thấy nếu không phải đầu cô không mơ hồ, chân cô không nhuyễn, cô nhất định sẽ hung hăng đá hấn vài cái.

Mặt Lâm Hiểu không chút thay đổi xoay người, dùng sức gõ cửa nhà mình, gọi Lâm mẹ đi ra.

Lâm mẹ rất phối hợp bước nhanh ra mở cửa, thấy người con gái đầy mùi rượu thì mắng vài câu, đối với Bác Thần đã tận tình đưa con bà về nhà thì khoa trương nói lời cảm tạ.

Thấy Bác Thần bị Lâm mẹ giữ lại, Lâm Hiểu cũng không quản hai người, trực tiếp đi vào phòng của mình.

Kỳ thật lúc ấy Lâm Hiểu chính là muốn hỏi một câu, “Nếu không đêm nay chúng ta không quay về?”

Lời này, đến cuối cùng cũng chưa thể nói thành lời.

Lâm Hiểu nằm trên giường, hơn nửa đêm mới rõ ràng, cô là người chính mình tự đưa lên cửa sau đó không những không phải chịu nỗi khổ bị cự tuyệt mà còn gặp phải người nào đó không thêm hiểu tình thú.

Cô nín thở kéo chăn che đầu, muốn dùng hết sức nguyện rửa người cách vách bên kia nhưng trên thực tế cũng chỉ dám mắng ở mức chừng mực, bỏ đi vài câu nặng nề, sau đó thần kinh không cần chỉ thị cứ thể lặp lại vài lần.

Bất quá đến sáng sớm hôm sau, lúc tỉnh táo lại Lâm Hiểu cảm thấy mình còn rất may mắn. Ít nhất từ tối hôm qua cho đến lúc cuối cùng Bác Thần vẫn chưa có phát hiện ra ý tưởng của cô? Nếu khi đó lại bị hấn cự tuyệt, vậy thì thật mất mặt. Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu cảm thấy một cô gái tốt như mình nên có chút rụt rè, nếu cả ngày lúc nào cũng nghĩ đến việc chui vào người hấn nói không chừng cũng sẽ bị hấn ghét bỏ?

Chỉ có điều vừa rồi hạ quyết tâm sắt đá như vậy, còn chưa đầy nửa giờ sau, Lâm Hiểu đã bắt tay vào việc suy nghĩ nên viết gì vào tin nhắn cho hấn.

Từng ngày cứ vậy mà trôi qua, tình cảm của Bác Thần và Lâm Hiểu không chỉ ổn định mà còn không ngừng tăng tiến.

Ở gần nhà nhau có một điểm tốt chính là ăn xong cơm chiều thì có thể cùng nhau đi xuống tản bộ, khi nhớ đối phương thì có thể nhanh chóng chạy tới tìm hấn (cô), khi không ở gần nhau thì vẫn có thể lập tức gọi (hấn) cô lại đây.

Trên cơ bản, bình thường Lâm Hiểu vẫn hay rảnh rỗi, lựa thời điểm dì Lan cùng chú Lý không có nhà, vụng trộm đi qua. Loại thời điểm này, Bác Thần thường thường đều ngồi trước máy tính mà Lâm Hiểu chuyển ghế ngồi bên cạnh hấn, sau khi cùng hấn xem chán thì cầm mấy quyển tiểu thuyết ngồi ở đầu giường đọc đến hăng say.

Từng ngày trôi qua, đơn giản mà phong phú. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người mình thích, cũng không cần khổ sở thay quần áo chuẩn bị hẹn hò, chỉ khi nào tâm tình tốt mới thương lượng đi ăn ở đâu thì ngon, chơi ở nơi nào mới vui. Kỳ thật nếu có thể mãi tiếp tục như vậy, đây thật sự là một chuyện tình tốt đẹp viên mãn.

Sáng hôm nay, Lâm Hiểu mở hộp thư chung của hai nhà Lâm – Lý thì thấy một thứ. Phong thư tình xảo màu phấn hồng bên trên viết “Người nhận: Lý Bác Thần”. Lâm Hiểu nhìn lại nhìn mà vẫn không nhìn ra cái gì. Tuy trong đầu lập tức xuất hiện hai chữ “thư tình” nhưng rất có thể đây cũng chỉ là một bức thư quảng cáo giới thiệu linh tinh mà thôi. Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi bước nhanh đi tìm Bác Thần.

Lâm Hiểu gõ cửa Lý gia, trùng hợp thay người mở cửa lại chính là Bác Thần. Hấn đang mặc tạp dề, trong tay còn cầm một cái muôi lớn. Lâm Hiểu vừa thấy liền nở nụ cười, nói: “Anh đây là đang giả dạng ai vậy?”

Bác Thần nhú mày nói: “Không nhìn ra sao? Đây rõ ràng chính là bộ dáng chuẩn mực của một người đàn ông gia đình.”

Lâm Hiểu cố gắng nhịn cười phỉ nhổ hấn một ngụm mà Bác Thần đột nhiên nhớ tới phòng bếp, vội vàng chạy vào bên trong, nói: “Nguy rồi, không biết có cháy không?”

Lâm Hiểu chậm rì rì đi theo phía sau hấn, vừa vào cô liền thấy ngay khói tỏa ra từ phòng bếp, nhìn hấn hỗn loạn chạy qua chạy lại: “Đừng nói với em tất cả đều là anh làm?”

Bác Thần ho nhẹ vài tiếng: “Ít nhất cũng có bảy tám phần là anh làm, mẹ anh chuẩn bị sẵn mọi thứ, việc của anh là cho vào và nấu.”

Lâm Hiểu khinh bỉ liếc hắt, nhìn hắt cuối cùng cũng dập được lửa thì đưa lá thư trong tay lên, nói: “Của anh đây.”

Bác Thần nhìn thoáng qua, không chút để ý nói: “Để ở trên bàn là được.”

Lâm Hiểu ngừng một chút, cầm phong thư đặt trên bàn trà rồi quau đầu bực mình nói: “Sao anh không mở ra luôn?!”

Bác Thần buồn cười nhìn Lâm Hiểu, hắt đi đến bên cô, lôi kéo cô ngồi trên sofa rồi đáp: “Em tò mò đến vậy sao.”

“Nếu phong thư này không có màu sắc kỳ quái như vậy, em mới không có hiếu kỳ đâu.” Lâm Hiểu ngồi nhìn hắt đùa nghịch phong thư, tức giận nói.

Bác Thần mở thư ra, không chút nào ngoài ý muốn khi thấy bên trong nó là một thiệp mời tình hảo, hắt đưa cho Lâm Hiểu nói: “Đây là thiệp mời đính hôn của Tuấn Hạo, có lẽ anh sắp phải đến thành phố S một chuyến.”

Lâm Hiểu còn đang xem thiệp mời, nghe nói thế liền quay đầu kinh ngạc hỏi: “Anh phải đi xa sao?”

Bác Thần vỗ đầu Lâm Hiểu, nhìn bộ dáng cô mân mê mở to mắt an ủi: “Phải đi hai ngày, rất nhanh sẽ trở về thôi.”

Cũng chỉ có hai ngày, Lâm Hiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói tiếp: “Bây giờ mới đính hôn, đến ngày kết hôn không phải anh lại phải đi lần nữa sao.”

Bác Thần tỏ vẻ không sao đáp: “Chuyện kết hôn phỏng chừng còn phải chờ một hai năm nữa, đến lúc đó rồi nói sau.”

Lâm Hiểu đột nhiên nhớ tới Ngô Tuấn Hạo ngày đó nói, thành phố S đối với Bác Thần mà nói chẳng phải là một nơi không lấy gì làm tốt lành sao?

Cô nghĩ nếu hắt đi như vậy sẽ cảm thấy thực mệt mỏi bèn ôm cổ hắt nói: “Nếu không em với anh cùng đi?”

Bác Thần vươn tay điểm lên trán cô, nói: “Em đi làm gì? Anh rất nhanh sẽ trở lại mà.”

Nói xong lại sợ Lâm Hiểu không vui nên nói tiếp, “Lần này qua bên kia thời gian ở lại cũng không lâu, mà cũng không có chuyện gì. Đợi đến kỳ nghỉ đông hai chúng ta cùng xin phép nghỉ, đến lúc đó anh sẽ mang em đến thành phố S chơi.”

Lâm Hiểu chỉ đành thất vọng gật gật đầu, lại hỏi: “Khi nào thì anh đi?”

“Ngày kia đi.” Phỏng chừng Bác Thần đã sớm quyết định tốt lắm, hắt không hề nghĩ ngợi đáp.

Ngày kia rất nhanh đã tới, một ngày trước khi Bác Thần đi, ban đầu Lâm Hiểu còn nghĩ đến cảnh lưu luyến chia tay nhưng Bác Thần lại buồn cười nói: “Chỉ có hai ngày thôi, nhìn bộ dáng em lại giống như anh đi hai năm.”

Tức giận đâu thì chưa thấy, Lâm Hiểu chỉ trừng mắt nhìn hắt vài lần. Ngày đó trước khi hắt đi, Lâm Hiểu tiễn hắt đến nhà ga. Cô nhìn hắt lên xe rồi trở về nhà.

Bác Thần không ở bên, Lâm Hiểu liền cảm thấy cả người không được tự nhiên nhưng cô sợ cả ngày gọi điện sẽ khiến hắt phiền nên chỉ có thể ngẫu nhiên gửi đi vài tin nhắn.

Tuy rằng không quen nhưng ngày đầu tiên cũng cứ thế trôi qua.

Lâm Hiểu ngồi làm việc, trong lòng nghĩ không biết ngày mai mấy giờ Bác Thần trở lại thành phố A, đột nhiên cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Người gọi đến là Lâm mẹ, không nói gì nhiều, chỉ nhắc Lâm ba ba buổi tối hơn sáu giờ sẽ trở về, Lâm Hiểu nên về sớm ăn cơm.

Lâm Hiểu đồng ý, chờ đến tan tầm, cô không chút chần chờ đi về nhà. Lâm ba ba cuối cùng cũng trở lại, trong lòng Lâm Hiểu vô cùng vui vẻ, không còn nghĩ đến Bác Thần nữa.

Ngồi xe bus mất nửa giờ, Lâm Hiểu đứng trước cửa nhà theo thói quen nhìn vào cánh cửa Lý gia. Cô nghĩ tới tới nay đồ ăn hẳn là rất phong phú, sau đó nhất định phải gọi dì Lan cùng chú Lý sang bên này ăn cơm.

Lâm Hiểu đến trước cửa Lý gia, xuyên thấu qua cửa sắt cô nhìn thấy dì Thắm hàng xóm lầu trên cũng ở trong. Vì dì Thắm này luôn khiến Lâm Hiểu không thích. Bà thuộc loại người mau mồm, nhà ai như thế nào bà một tay tình báo so với bất kỳ ai khác cũng đều rõ ràng, hơn nữa còn có sở thích tuyên truyền khắp nơi.

Nhìn thấy dì Thắm, Lâm Hiểu do dự, nghĩ định một lúc sau quay lại tìm dì Lan, ai ngờ chính vì sự do dự này mà nghe rõ hết cuộc nói chuyện bên trong.

“Thật đúng là không nhìn ra, xem cô ấy cả ngày giả bộ hiền thê lương mẫu, ai ngờ rằng ở bên ngoài còn có chồng “hờ”. Chắc chắc...” Dì Thắm giả bộ thở dài nhưng cũng không thể che giấu nổi giọng nói vui sướng khi người gặp họa của mình.

Lâm Hiểu như bị sét đánh trúng, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhìn không được lui về sau từng bước.

“Chị nói này em Lan, chuyện của A Cầm có không ít hàng xóm ở đây đều biết được, chị còn nghe nói em định cùng nhà đó kết thông gia, thế này thì nên nghĩ kỹ vào. Chưa nói đến chuyện con gái có thể học theo gương mẹ, chính là nhà bên đó bây giờ thanh danh cũng đã khó nghe lắm rồi.”

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy hai lỗ tai vang lên tiếng nổ dữ dội, “ong ong”. Cô không nghe thấy dì Lan nói gì, cũng không có dũng khí tiến lên trước nghe nữa.

Hai chân Lâm Hiểu run run, cô đè chặt tim mình cố gắng thở hỗn hển mấy hơi, mồ hôi tứa vào cửa nhà mình mà không biết nên làm gì. Đột nhiên cô nhớ tới ba mình cũng sắp về, nếu ba nghe thấy những tin đồn nhảm này, vậy thì nhà cô sẽ trở nên thế nào?

Lâm Hiểu sợ hãi, trước nay chưa từng sợ hãi như vậy. Cô kích động chạy xuống lầu, suýt nữa thì ngã xuống.

Có một số việc phát sinh chính là cứ như vậy thành linh xảy ra, tiết tấu của cuộc sống này có bao giờ để người ta nắm bắt được. Mặc kệ cảm xúc cô lúc này thế nào, tình trạng bây giờ ra sao, chuyện sẽ xảy ra thì cứ vậy mà xảy ra thôi.

36. Chương 37

Lâm Hiểu vội vàng chạy ra khỏi tiểu khu, vừa chạy vừa nhìn đường xem có taxi hay không. Thật vất vả mới đón được một chiếc, đến khi ngồi vào ghế cô mới cảm giác được đau đớn trên bàn chân đi giày cao gót.

Nói xong nơi đến, cô vội vàng gọi điện thoại cho ba mình. Di động vang lên từng hồi chuông, rõ ràng chỉ mới có nửa hồi chuông vậy mà cô có cảm giác như mình đã chờ hơn nửa ngày rồi.

“Hiểu nha đầu?” Đầu bên kia điện thoại được tiếp, giọng nói Lâm ba ba truyền vào tai Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy đầu lưỡi có chút run run, cô còn chưa kịp mở miệng đã nghe ba mình nói trước: “Ba sắp xuống xe, sẽ về nhanh thôi.”

Lâm Hiểu cả kinh, theo phản xạ hô: “Ba!” Câu nói sau đó “Trước đừng trở về” may mắn đã bị lý trí mạnh mẽ áp chế xuống.

Nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng nói tỏ vẻ nghi hoặc, hai tay Lâm Hiểu cơ hồ đều nắm chặt, cúi đầu cố nén cảm xúc của chính mình: “Ba, con đến nhà ga đón ba, con có việc muốn nói với ba.”

“Con tới đón ba làm gì? Có chuyện thì về nhà nói sau.”

“Không được!” Lâm Hiểu vội vàng ngăn, “Tóm lại, ba ở nhà ga chờ con, bây giờ con đang ở trên taxi rồi.”

Lâm Hiểu nói xong, nghe được tiếng đồng ý chần chừ của Lâm ba ba cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại.

Cả một đường, Lâm Hiểu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Từ sau khi vào thu, thời tiết càng ngày càng lạnh, sắc trời so với trước, tối nhanh hơn. Lúc này đã là chạng vạng hơn sáu giờ, đèn đường đã sớm sáng lên, nhưng ánh sáng này có rực rỡ bao nhiêu cũng không cách nào xâm nhập được u ám trong ánh mắt cô.

Lâm Hiểu buộc chính mình nghĩ xem sau đó nên nói rõ sự việc với Lâm ba ba như thế nào mà không phải nghĩ đến những câu nói của dì Thẩm.

Nhưng mặc dù như thế, ngón tay cô vẫn không thể nào rời khỏi màn hình, nhìn cái tên đứng đầu luôn xuất hiện thường xuyên trên nhật ký, càng nhìn, cô càng không thể không chế được hốc mắt đỏ lên. Cô rất muốn liều lĩnh chạy vào lòng hần khóc, nói cho hần biết tình cảnh của cô bây giờ, nói cho hần cô thực sợ hãi không thể cùng hần ở một chỗ, nói cho hần gia đình cô đang gặp phải sóng gió rất lớn, nói cho hần cô hiện giờ không tốt chút nào, hần có thể nhanh chóng trở về được không?

Lâm Hiểu nghĩ nghĩ, lại không cách nào dám gọi điện cho hần vào lúc này. Giọng nói của hần nhất định sẽ làm cô thêm yếu đuối, mà hần lại đang không ở bên cô, lúc này cô mà yếu đuối sẽ chỉ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Lâm Hiểu nắm chặt điện thoại, môi cắn mạnh ra máu. Cố tình lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Hiểu sợ tới mức tay run lên, điện thoại rơi xuống. Cô vội vàng lấy lại tinh thần nhặt nó lên, nhìn thấy số gọi đến chính là điện thoại nhà mình.

Lâm Hiểu vừa đặt điện thoại vào bên tai, ngay lập tức truyền đến tiếng khóc nức nở của mẹ mình: “Hiểu nha đầu, Hiểu nha đầu...mẹ...”

Tiếng khóc này càng làm cho tâm tình Lâm Hiểu suy sụp thêm vài phần nhưng cũng bởi vì nghe thấy giọng nói của Lâm mẹ mà Lâm Hiểu lại càng chậm rãi đứng lên, nhưng mặc kệ có cố gắng thế nào, thanh âm của cô vẫn mang theo chút cứng nhắc: “Mẹ, việc này con biết rồi, bây giờ con sẽ đi tìm ba, việc này con nhất định sẽ xử lý tốt, mẹ ngoan ngoãn ở nhà chờ con.”

Lâm mẹ nghe được giọng nói của con gái, như trở nên bình tĩnh hơn một chút, tuy vẫn khóc nhưng lời nói cũng khá rõ ràng: “Hiểu...Hiểu nha đầu, con nói với ba con, mẹ trừ bỏ cùng Dương Văn Tùng ra ngoài vài lần, quả thực không có làm chuyện gì có lỗi với ông ấy. Hiểu nha đầu, con giúp mẹ giải thích với ông ấy...”

Nghe thấy tiếng khóc của Lâm mẹ, Lâm Hiểu cũng không thể nói nên lời trách cứ với bà, ngược lại cô chỉ có thể dùng ngữ khí giống như an ủi tiểu hài tử làm sai chuyện: “Con sẽ giải thích với ba, mẹ, mẹ đừng đi loạn, cứ ngoan ngoãn ở nhà.”

Lâm mẹ dứt quãng đáp ứng, Lâm Hiểu lại an ủi vài câu mới ngắt điện thoại.

Làm thế nào để bảo vệ gia đình mình? Làm thế nào để cơn sóng gió rất lớn này chỉ tạo nên thương tổn nhỏ nhất? Rõ ràng đầu óc rất đau đớn nhưng Lâm Hiểu chỉ có thể buộc chính mình nghĩ ra một phương án giải quyết.

Nhà ga lúc này cũng không còn nhiều người. Lâm Hiểu vừa xuống xe mới đi được vài bước liền thấy Lâm ba ba đang đứng ngay ngoài cổng, thực rõ ràng là đang chờ cô.

Lâm Hiểu cố gắng thoải mái bước đến cười lớn gọi: “Ba.”

Lâm ba ba vốn muốn hỏi vì sao phải cố tình làm vậy nhưng nhìn thấy bộ dáng con gái, thực rõ ràng có chuyện phát sinh, trong lòng ông chợt nảy lên dự cảm không tốt, khẽ cau mày nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hiểu không trả lời câu hỏi của ông, đầu tiên cô đi tới giúp ông xách hành lý sau đó mới nói: “Ba, chúng ta trước tìm một chỗ nói sau.”

Lâm ba ba biết nhà ga quả thực không phải nơi hợp cho việc nói chuyện nên nghe theo Lâm Hiểu, nhẫn nhịn không hỏi gì cho tới khi xe dừng lại trước cổng vào tiểu khu.

Lâm Hiểu giúp Lâm ba ba lấy hành lý rồi dẫn ông vào cửa hàng cà phê ngay gần đó.

Bây giờ đã tới giờ ăn cơm. Như Lâm Hiểu dự đoán, trong cửa hàng không có lấy một người.

Một người truyền thống như Lâm ba ba tuyệt không thích nơi này, ông không được tự nhiên nhìn xung quanh nói: “Chỉ cách nhà một đoạn nhỏ, sao không trở về nhà rồi nói?”

Lâm Hiểu đáp: “Trong nhà hiện giờ không thích hợp, ba và con nói xong sẽ trở về nhà.” Tuy rằng ngoài miệng rất bình tĩnh nhưng trong lòng Lâm Hiểu lại vô cùng dấy sóng. Sau khi nói xong, phản ứng của ba sẽ ra sao? Lâm Hiểu nghĩ đến đây liền hoảng. Nhưng là càng như thế thì càng phải đem việc này nói cho rõ ràng.

Lâm Hiểu đưa cho ba mình một ly trà, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm ba ba hỏi: “Ba, ba tin tưởng mẹ không?”

“Cái gì có tin hay không?!” Lâm ba ba kỳ quái hỏi.

Lâm Hiểu hít sâu một hơi mới chậm rãi nói: “Ba, có chuyện này con muốn nói với ba, ba có thể nghe con nói hết mọi chuyện được không?”

Lâm ba ba nhíu mày nói: “Có chuyện gì nói nhanh lên, đừng dài dòng nữa.”

Lâm Hiểu cúi đầu cân nhắc một lát, sau đó ngẩng đầu lên, kể lại toàn bộ sự việc. Lâm Hiểu nói rất chậm, tận lực nói rành mạch mọi chuyện. Cô còn nghĩ có nên tránh nặng tìm nhẹ nhưng rốt cuộc vẫn không làm như thế. Nếu làm vậy chỉ sợ bực mủ này còn chưa tiêu hết đã mọc lên một bực mủ khác, sẽ chỉ làm sự việc càng thêm tệ hại hơn mà thôi.

Lâm ba ba không phải là người dễ xúc động nhưng nhìn hai hàng lông mi nhăn lại thật sâu cùng bàn tay nắm chặt thành quyền của ông là có thể biết cơn tức hiện giờ ông kìm nén.

Lâm Hiểu nhìn có chút hốt hoảng nhưng cô chỉ có thể buộc mình bình tĩnh: “Ba, chuyện này mẹ có sai, nguyên nhân bởi vì sự yếu đuối của mẹ nên mới khiến người ta có cơ hội xen vào, rước lấy chuyện tồi tệ. Nhưng mà ba, mẹ năm nay đã năm mươi mốt, tuy lời này khó nghe nhưng lại là sự thật, từ khi mẹ gả cho ba đã được ba mươi năm. Ba mươi năm này mẹ cùng với người không có lý tưởng đều giống nhau. Mẹ không có việc làm, mỗi lần nảy sinh ý muốn làm việc trong đầu đều bị ba nói khiến ý tưởng này bị đánh tan, nói nhà chúng ta không thiếu chút tiền này, đừng khiến ba và con mất mặt.” Lâm Hiểu nói xong hai mắt đã ươn ướt, “Ba, ba có biết ba mươi năm là thế nào không? Phụ nữ có tốt hết mức thì cũng chỉ trong khoảng thời gian này là nở rộ rồi tiêu tán. Ba mươi năm này, nếu mẹ thật sự là loại người tồi tệ bỏ ba con mình, rời xa gia đình đi theo người khác, thì cần gì đến khi năm mươi mốt tuổi mới làm như vậy?”

Lâm ba ba giật mình, bàn tay nắm chặt ban đầu từ lúc nào cũng thả lỏng một ít.

Lâm Hiểu nghĩ tới một chuyện, hai mắt mang theo nước lại nở ra một chút tươi cười: “Con đã xem ảnh chụp, thì biết bộ dáng mẹ hồi trẻ tuyệt không kém, so với con còn tốt hơn nhiều. Ba, mẹ có bao nhiêu chỗ tốt, ba so với con còn biết rõ hơn nhiều không phải sao? Một người tốt như mẹ, canh giữ ở đây ba mươi năm, mỗi ngày đều phải xem lịch, xem ba còn bao nhiêu ngày nữa mới có thể trở về. Cứ chờ như vậy, tờ lịch ban đầu còn bóng loáng nay đã nhăn rồi. Mẹ không giống với người khác, mỗi ngày buổi tối đều phải ngủ với chồng mới an tâm. Giường đôi trong phòng ba mẹ, thời điểm chân chính có hai người ngủ không biết đã đủ một tháng hay chưa? Nhưng mẹ chưa bao giờ ở trước mặt ba tỏ vẻ oán giận. Mẹ một mình đem con vào tiểu học rồi đưa đến trung học...”

Lâm Hiểu nói đến đây, nước mắt vốn còn đọng ở trong mắt nay cuối cùng cũng rơi xuống. Cô ghen ngào đối diện với hốc mắt cũng đang đỏ lên của ba mình: “Đợi đến khi con học đại học, lại càng tệ hơn. Toàn bộ căn nhà thường xuyên chỉ có một mình mẹ. Ba, đó là suốt bốn năm... Ba có nghĩ tới không, mặc dù nhà chúng ta không lớn, nhưng đến một người cũng không có ở cùng vậy nơi đó sẽ trống trải bao nhiêu? Nhưng trong suốt thời gian đó, mẹ đều như vậy một người đứng ở nhà, yên lặng chờ ba với con về. Ba, ba còn nhớ những lần ba con mình cùng nhau về nhà không? Mẹ khi đó cười có bao nhiêu vui vẻ ba còn nhớ không?” Cũng bởi vì sợ Lâm mẹ một mình ở nhà cô đơn nên Lâm Hiểu mới buông tha nguyện vọng được ra ngoài dốc sức làm việc của bản thân mà ở lại bên người mẹ mình.

Đền nói dần ông có lệ nhưng không dễ rơi nhưng Lâm ba ba nghe xong lời Lâm Hiểu nói, nghĩ lại từng chuyện vợ ông đã đối tốt như thế nào, nhớ tới những năm gần đây bà vì ông trả giá, cơ mặt ông buông lỏng, không những thế còn mang theo chút run rẩy nhẹ nhẹ; bàn tay vẫn nắm chặt thành quyền như ban đầu nhưng không còn bởi vì tức giận vợ mình nữa mà bởi vì tức giận với chính mình.

Lâm Hiểu lau nước mắt, nắm chặt bàn tay ba mình, nhìn ông nhẹ giọng hỏi: “Ba, ba tha thứ ẹ được không?”

Quán cà phê trống trải khiến lời nói nhỏ của Lâm Hiểu trở nên vô cùng rõ ràng. Thân hình Lâm ba ba run lên, hai chữ “tha thứ” này, đặt trên người ai cũng không chính xác. Ông làm gì có tư cách tức giận với vợ mình, làm gì có tư cách nói với bà hai chữ “tha thứ”.

Lâm ba ba mạnh mẽ đứng lên khỏi bàn, tận lực nghiêm mặt nhưng vẫn không che giấu được cảm xúc lo lắng: “Đi, về nhà đi.” Lấy hiểu biết của ông, vợ ông ở nhà nhất định đang khóc, ông phải nhanh chóng trở về an ủi bà.

Lâm Hiểu đầu tiên là sững sốt, sau đó không nhận được nở một nụ cười xán lạn, vội vàng nói theo: “Được!”

Hai chén trà hoa vẫn tràn đầy như cũ, hai cha con ai cũng chưa uống một ngụm. Lúc này đều tỏa ra mùi hương thơm ngát ôn nhuận.

Mười phút sau, Lâm ba ba cùng Lâm Hiểu đã đứng trước cửa nhà. Nghe thấy tiếng đập cửa, Lâm mẹ vẫn đang ngồi khóc thất thần trên sofa vội kích động đứng lên, chạy nhanh ra mở cửa: “Hiểu_____”

Mới mở cửa, vốn tưởng rằng sẽ gặp con gái, Lâm mẹ không ngờ được người đứng ngoài lại chính là chồng mình. Lâm mẹ ngăn ra, cố gắng cử động đầu lưỡi: “Đổng, Đổng Dân...” Tên đầy đủ của Lâm ba ba, là Lâm Đổng Dân.

Lâm ba ba nhìn bộ dáng chật vật khuôn mặt tràn đầy nước mắt của vợ mà lòng đau đốn nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: “Như thế nào lại là bộ dáng này? Cơm chiều đã làm chưa?”

Lâm mẹ ngăn người, nghĩ rằng ông vẫn chưa biết chuyện, vội vàng nhìn về phía Lâm Hiểu. Bàn tay Lâm Hiểu làm một động tác “ok”, cộng thêm một nụ cười rạng rỡ.

Lâm mẹ lại ngăn ngor, vội vàng quay đầu nhìn chồng mình đang bỏ giấy đặt hành lý ở bên cạnh.

Lâm ba ba nhìn Lâm mẹ rồi nhả mặt nói: “Nhanh đi rửa mặt đi, bộ dáng của bà trông chẳng ra sao cả! Cơm chiều rốt cuộc đã làm chưa? Sắp muộn rồi, tôi cùng Hiểu nha đầu đều đói bụng lắm.”

Lâm mẹ phản ứng chậm chạp, một hồi lâu mới vừa bước vào phòng bếp vừa trả lời: “Còn chưa làm, bắt quá chỉ cần hâm nóng đồ ăn, là tốt rồi, là tốt rồi...”

Lâm Hiểu nhìn bộ dáng mẹ mình vội vàng lại vui vẻ đến không biết làm gì, nhin không được cười to ra tiếng.

Bữa cơm chiều này, đồ ăn vốn định để tới ngày mai mới làm, đều được Lâm mẹ chuẩn bị tốt bưng lên bàn, sau đó bà ngồi nhìn hai ba con ăn. Lâm ba ba một mặt gấp đồ ăn vào bát bà, một mặt nhắc: “Làm nhiều như vậy làm cái gì? Lãng phí!”

Lâm Hiểu nhìn ba mẹ, cuối cùng cũng yên lòng. Đến khi rửa xong bát cô chuyển bước qua phòng hai người, ngẫu nhiên đứng ở cửa nhìn thấy mẹ mình đang tựa vào vai ba, khóc nức nở, bàn tay Lâm ba ba đặt trên vai bà lúc có lúc không vỗ về.

Lâm Hiểu nhìn cảnh này mà cười rộ lên, mẹ cô phỏng chừng lần này thực sự đã rất sợ hãi...

Cô không muốn quấy nhiễu đôi lão phu lão thê này mà tự trở về phòng mình.

Ngồi trên giường nghỉ ngơi một lát, Lâm Hiểu cầm điện thoại mở lên thì nhìn thấy một tin nhắn mới gửi đến, người gửi là Lý Bác Thần.

Lâm Hiểu sững sốt, ấn nút mở.

[anh ở thành phố S gặp lại bạn, bị chậm trễ, mấy ngày sau sẽ trở về.]

Lâm Hiểu nhìn một lần lại một lần, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng buông điện thoại xuống.

Cô có thể cứu vớt gia đình mình nhưng còn tình yêu của cô thì sao? Cô lấy gì cứu vớt nó đây?

37. Chương 38

nhưng mà Tiểu Thần, hiện tại con muốn cùng con gái A Cầm làm đối tượng, mẹ thật sự không dám nghĩ đến. Có thể bây giờ các con rất tốt nhưng tương lai thì sao? Mẹ chỉ có con là con trai, mẹ chỉ muốn sau này con vui vẻ, hạnh phúc nhưng nếu sau này con cũng lâm vào cảnh ngộ như ba Lâm Hiểu, vậy con muốn mẹ con ở dưới cữu tuyền chết cũng không nhắm mắt sao?”

Lâm ba ba hiểu cho Lâm mẹ, hơn nữa còn dùng thái độ bao dung an ủi khiến bà vợ bớt nổi xấu hổ. Nhưng xã hội này thì không có tấm lòng bao dung như vậy. Trong tiểu khu, đủ loại tin đồn nhanh chóng lan truyền khắp hàng xóm láng giềng. Bọn họ còn tưởng Lâm ba ba không biết chuyện, nên thường xuyên dùng ánh mắt đồng tình cùng vui sướng khi người gặp họa nhìn ông mà đối với Lâm mẹ lại là hèn mọn cười nhạo. Đồng dạng, tình cảnh của Lâm Hiểu cũng không thể chịu nổi. Thanh danh đối với Lâm gia mà nói đã không còn tồn tại nữa.

Lâm Hiểu an ủi Lâm mẹ đang áy náy nhưng lòng cô cũng mệt mỏi không chịu nổi. Cái gì mà “thanh giả tự thanh”, “Cứ đi con đường của mình còn mặc người khác nói gì”, những lời này nói thì dễ nhưng để thật sự không để ý đến ánh mắt của người khác, đối với một người bình thường như cô thì thật khó.

Hôm nay về nhà, Lâm Hiểu gặp dì Lan đang chuẩn bị xuống lầu.

Lâm Hiểu có chút hoảng nhưng vẫn ra vẻ trấn định mỉm cười chào: “Dì Lan.”

Dì Lan cũng nở nụ cười với cô, chẳng qua nụ cười này, so với cô còn cứng ngắc hơn vài phần: “Tan tầm rồi à, dì còn phải đi mua một ít đồ lặt vặt.”

Dì Lan nói xong liền quay người rời đi.

Bà đi rất nhanh, gợi lên một cơn gió nhẹ làm tóc mái Lâm Hiểu bay lên nhưng lòng Lâm Hiểu lại bị cơn gió này thổi đến phát lạnh.

Lâm Hiểu nghĩ, tình huống này phỏng chừng có chút nguy rồi. Nhưng cô có thể làm gì đây, đi đến Lý gia nói hết mọi chuyện, khổ sở kể hết nỗi khó khăn của mẹ mình? Việc này mẹ mình không có sai? Lấy thân phận bây giờ của cô, cô có thể nói ra những lời này sao?

Lâm Hiểu ngồi trên giường, lẳng lặng phát ngốc, điện thoại lại đột nhiên vang lên, cô cầm lên, là Bác Thần.

Lâm Hiểu chần động nhìn di động vài giây lại chậm chạp không muốn nghe. Rõ ràng việc này cùng hần một chút quan hệ đều không có, rõ ràng hần bởi vì chuyện của bạn mà rời đi cũng không hề cố ý, Lâm Hiểu cũng biết Bác Thần giờ phút này không thể ở bên cô cũng không thể trách hần. Dù lý trí rất rõ ràng nhưng tình cảm thì không ngăn được. Lâm Hiểu oán hận, khổ sở, cảm thấy hần làm sao có thể để một mình cô phải đối mặt với tình cảnh như vậy. Hần có biết cô ở nơi này có bao nhiêu không tốt, mẹ hần đối với cô không còn thân thiết như trước nữa, hần có biết cô mang trên người đủ loại khủng hoảng mà vẫn phải liều mạng bước tiếp... Hần làm sao có thể không biết, làm sao có thể vì người khác trong lúc cô khổ sở mà lại ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt?

Lâm Hiểu càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất. Tự cô cũng biết ủy khuất của mình rất vô lý nhưng cô không nhận được, không không chế được, thậm chí còn oán hận không muốn nghe điện thoại của hần.

Điện thoại không ngừng đổ chuông, Lâm Hiểu tắt máy, toàn bộ căn phòng nháy mắt im lặng, yên tĩnh giống như chưa hề có gì xảy ra.

Lâm Hiểu cầm điện thoại lên nhìn không được muốn mở lại nhưng cô chỉ ngáy người một lát rồi buông tay.

Nếu cứ tắt máy như vậy, sau đó hần vẫn tiếp tục không liên lạc được, vậy hần có thể nhanh chóng trở về được không?

____ ^ ^ _____ ^ ^ _____

Sau khi dự tiệc đính hôn của Ngô Tuấn Hạo xong, Bác Thần quyết định đi thăm người anh em tốt của hần Triệu Nguyên. Từ khi hần mở công ty, Triệu Nguyên luôn là thủ hạ đối với hần trung thành và tận tâm nhất. Chính bởi vì ngăn chặn tên côn đồ nên mới bị thương cột sống, bất quá hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

Triệu Nguyên gặp lại Bác Thần thì vô cùng vui sướng. Hấn hiện tại cũng làm việc ột công ty, công việc tiến triển khá tốt. Triệu Nguyên nắm lấy tay Bác Thần nói: “Anh Thần, nếu không có anh chỉ bảo, em bây giờ chắc vẫn đang ở dưới tầng chót chật vật tìm cách đi lên.”

Bác Thần nhìn thân thể hấn đã không còn gì lo ngại thì cũng an tâm liền mời hấn ăn một bữa cơm. Không nghĩ tới Triệu Nguyên quá mức nhiệt tình, lôi kéo Bác Thần đến nhà hấn, nói cho hấn gặp con trai của mình. Bác Thần cũng không muốn đánh gãy hứng trí của hấn, đành cùng đi đến nhà.

Triệu Nguyên so với Bác Thần nhỏ hơn bốn năm tuổi nhưng con trai thì đã được một tuổi rưỡi, vô cùng mập mạp đáng yêu. Bác Thần ban đầu vốn định ngồi một lát rồi đi nhưng khi nhìn thấy tiểu tử này lại không nhịn được ôm hấn đùa nghịch. Triệu Nguyên lấy từ ngăn tủ ra hai bình rượu thuốc, đem con cho vợ ôm đi, nói muốn cùng Bác Thần uống một trận thống khoái.

Vốn Bác Thần chỉ định uống một hai chén rồi thôi nhưng rốt cuộc vẫn không cẩn thận uống nhiều hơn, chỉ có thể nửa tỉnh nửa say gọi điện thoại cho Lâm Hiểu. Bác Thần cảm thấy đầu óc bây giờ của mình rất mơ hồ, ách, hoặc có thể nói là sẽ gây hiểu lầm lúc nào không biết nên vừa nghe được hai hồi chuông vang lên hấn liền cúp máy, tầm mắt mơ hồ hơn nửa ngày mới viết xong một tin nhắn, gửi đi.

Buổi tối hôm đó, hấn ở lại phòng khách nhà Triệu Nguyên ngủ.

Ngày hôm sau, Triệu Nguyên nói hôm qua đã sắp xếp xong. Hấn đã tụ tập hết những nòng cốt trước đây từng làm việc ở công ty Bác Thần, cũng không nhiều lắm. Hơn nữa Bác Thần với Triệu Nguyên hơn một năm không gặp, những người khác có người chuẩn bị kết hôn, có người đã có con chạy trên đất rồi, tất cả đều tề tựu ở đây sau hai năm. Bác Thần cười nghe xong, nhìn thấy bọn họ đều tốt đẹp, coi như cũng yên tâm.

“Đại ca, nói thật, nếu anh lại muốn mở công ty, bọn em bây giờ tạm thời còn chưa có biện pháp thôi việc để lại đây nhưng chỉ cần anh có gì cần bọn em hỗ trợ, anh chỉ cần mở miệng thôi, bọn em tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực.”

“Phan mập! Cậu lời này là không được. Anh Thần, nếu anh thật sự muốn làm lại lần nữa, em lập tức thôi việc! Tuyệt đối đi theo anh! Em không tin đi với anh làm lại kém hơn ở công ty hiện tại làm!”

“Triệu Nguyên, cậu chỉ giỏi nói phét!”

“Ôi chào! Cậu làm sao mà biết, lời này của tôi chính là đánh vào bản mặt cậu ấy.”

Phan mập tức đến nhăn hết mặt mày mà Triệu Nguyên vẫn tiếp tục chơi xấu với hấn. Bác Thần cùng những người khác xem mà cười không ngừng, không khí thật ra được hâm nóng lên rất nhiều.

Cùng đồng nghiệp khi trước gặp lại, tuy lúc ăn cơm thì vui vẻ nhưng khi trở lại khách sạn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nghĩ đến trước kia đường làm quan rộng mở, nhớ lại thì đây chính là điều khiến hấn kiêu ngạo nhưng cũng là vết thương của hấn.

Bác Thần thở dài, cảm thấy về nhà vẫn là thoải mái nhất. Hấn nhớ tới cảm giác ấm áp khi ôm Lâm Hiểu vào lòng, khoe mắt mang theo vài phần ý cười, cảm điện thoại lên gọi cho cô. Nhưng đầu bên kia chuông vang lên thật lâu rồi bị ngắt, chính xác là cô trực tiếp tắt máy.

Không nghe sao? Bác Thần nghĩ mãi, cảm thấy có chút quái dị, đang định gọi vào số điện thoại nhà cô nhưng thấy bây giờ cũng không còn sớm, còn không bằng gọi luôn ẹ hấn.

Bác Thần cùng mẹ mình hàn huyên một lúc lâu, mẹ hấn bên kia khi áp úng lúc thoải mái, Bác Thần càng nghe càng thấy không đúng, hỏi: “Mẹ, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Mẹ thì có thể xảy ra chuyện gì, con nghĩ nhiều rồi. Về sớm chút đi!” Dì Lan nói xong lại tiếp tục liên miên cần nhắc hấn chú ý an toàn.

Bác Thần không nghĩ gì “Vâng” vài tiếng. Cúp điện thoại, hấn ngồi trên sofa càng ngồi càng cảm thấy không thích hợp.

Hấn vội vàng mở máy tính khách sạn, nhanh chóng lưu loạt đặt vé xe sáng mai.

____ ^ ^ ____ ^ ^ ____

Thời điểm Lâm Hiểu đi làm thường xuyên chú ý hỏi thăm đồng nghiệp giá nhà hiện nay. Đúng vậy, cô nổi lên ý niệm chuyển nhà trong đầu. Tuy nói đi ngay như vậy có chút dọa người nhưng nếu cứ ở tiếp, lời đồn vẫn không tiêu tan, ba mẹ ở lại cũng không vui, vậy thì còn cố ở lại làm gì?

Lâm Hiểu biết giá nhà bây giờ rất cao nhưng thành phố A cũng không phải một nơi phát triển, hẳn giá nhà ở đây cũng không cao quá, không nghĩ tới sau khi nghe ngóng vẫn khiến cho người ta phải chùn bước.

Tâm tình Lâm Hiểu rất kém, vốn định về nhà nhưng cuối cùng lại lấy điện thoại ra, nhìn từ đầu đến cuối danh sách quyết định gọi cho Tề Kỳ.

“A~Đại tiểu thư cuối cùng cũng gọi điện ỉnh?”

“Tối nay có rảnh không? Nói chuyện với mình.”

Đại khái ngữ khí Lâm Hiểu thật sự rất kém, Tề Kỳ hỏi vài câu, thấy cô vẫn không nói liền bảo cô đến nhà mình. Ba mẹ Tề Kỳ đều đi vắng, trong nhà chỉ có mình cô.

Nhà Tề Kỳ ngụ tại một tiểu khu sa hoa, Lâm Hiểu đã từng đến vài lần. Một lát sau, cô đã ngồi trên xe bus đi tới đó.

~~~~~

Bên kia, giữa trưa Bác Thần đã trở lại thành phố A, ăn xong cơm trưa mẹ hắn chuẩn bị. Bởi vì Lâm Hiểu đi làm nên không tiện tìm cô, hắn định sang bên Lâm gia hỏi thăm. Chính là không nghĩ tới người mẹ bình thường hay giật giây hắn sang đó, lúc này đây lại ngăn cản không cho hắn đi.

Bác Thần hơi hoảng hốt, trực giác cho hắn biết thực sự đã xảy ra chuyện: “Vì sao không thể đi? Lâm Hiểu đã xảy ra chuyện?!”

Dì Lan nhìn phản ứng của con thì lo lắng. Bộ dáng này, chẳng lẽ đã thật sự động tâm? Không phải bình thường lúc nào nó cũng ra vẻ không sao cả sao?

“Hiểu nha đầu không xảy ra việc gì, là mẹ con bé, một đồng tuổi rồi mà còn...” Dì Lan không thể nói nữa, khuôn mặt nghiêm lại, điều chỉnh ngữ khí, tiếp tục nói, “Tóm lại, thanh danh nhà bọn họ bây giờ đã thối nát trời, đầu đường cuối phố tất cả đều biết hết.”

Nhìn con trai mình bị tin tức này làm cho đông cứng, dì Lan cũng đau lòng, kéo tay con trai nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Thần, đừng nghĩ nhà chúng ta không phúc hậu, nhà con bé như thế, chúng ta có thể trách liên tránh, bằng không thanh danh cũng bị liên lụy.”

“Sao, làm sao có thể, dì Cẩm...” Bác Thần lú lười nói, còn chưa nói xong, lại nghĩ tới Lâm Hiểu, hắn vội vàng nắm lấy cánh tay mẹ mình hỏi, “Vậy Lâm Hiểu đâu? Cô ấy sao rồi?”

Dì Lan liếc mắt nhìn Bác Thần, thần sắc của bà tựa như đang oán giận hắn không có chí khí: “Còn có thể như thế nào, vẫn vậy thôi, không thiếu miếng thịt nào.”

Bác Thần thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại vẫn cảm thấy lo lắng nói: “Con đến bệnh viện tìm cô ấy, từ khi trở về con vẫn chưa gọi điện được cho Lâm Hiểu.”

Dì Lan nhướng mày, kéo Bác Thần ngồi lên sofa, dùng nữ khí khuyên nhủ nói: “Tiểu Thần, chuyện Lâm Hiểu có thể tiếp tục làm dâu nhà ta hay không, con cần phải suy nghĩ rõ ràng.”

“Cái gì?” Phản ứng của Bác Thần không ngoài dự đoán của mẹ hắn.

Dì Lan thẩm thía nói: “Tuy nói việc kết hôn của hai đứa là do mẹ khởi xướng nhưng nhà con bé xảy ra chuyện như vậy làm sao có thể trách chúng ta? Mẹ dạy con gái, con gái dễ học theo mẹ nhất...Tiểu Thần, nếu con không cùng Lâm Hiểu bàn chuyện cưới gả, mẹ nhất định sẽ đi giúp A Cẩm, chẳng sợ cô ấy thật sự sai. Nhiều năm sống một mình như vậy mẹ cũng có thể lượng giải, cùng là phụ nữ, mẹ cũng không phải không phân rõ phải trái, vứt bỏ thể diện nói giúp A Cẩm vài câu.”

Nói xong, dì Lan dừng lại một lát rồi ai oán: “Nhưng mà Tiểu Thần, hiện tại con muốn cùng con gái bà ấy làm đối tượng, mẹ thật sự không dám nghĩ đến. Có thể bây giờ các con rất tốt nhưng tương lai thì sao?

Mẹ chỉ có con là con trai, mẹ chỉ muốn sau này con vui vẻ, hạnh phúc nhưng nếu sau này con cũng lâm vào cảnh ngộ như ba Lâm Hiểu, vậy con muốn mẹ con ở dưới cửa tuyền chết cũng không nhắm mắt hay sao?”

Lời nói này, quả thực đâm mạnh vào lòng Bác Thần một nhát.

38. Chương 39

Dì Lan thực sự đã nhắm ngay vào điểm yếu của một người đàn ông. Nếu người vợ tương lai có khả năng ngoại tình rất lớn, vậy thì bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ không dám lấy người con gái mà tùy thời đều phải chuẩn bị tâm lý người ấy có thể sẽ ngoại tình. Nhưng nếu chỉ vì một chuyện chưa chắc sẽ xảy ra mà tuyệt tình rồi bỏ người yêu, vậy thì tên đàn ông đó được xem là cái gì?

Nhưng Bác Thần đã quá hiểu mẹ hắn. Bà ra quyết định như vậy chỉ vì quá mức coi trọng hắn.

Bác Thần cố gắng dùng ngữ khí thoải mái nói chuyện với mẹ mình: “Mẹ, chuyện này mẹ nghe ai nói? Mẹ đã từng sang Lâm gia làm rõ chuyện này chưa? Chỉ vì đầu đường cuối phố đều đồn đại, mẹ hành động như vậy có phải rất cả tin không? Nếu đây thực sự chỉ là hiểu lầm, nhà chúng ta lại làm ra hành động tráo trở như thế, vậy tương lai thanh danh bị thối không phải biến thành nhà chúng ta hay sao?”

Dì Lan lập tức tiếp lời nói: “Nếu không bằng không chứng thì mẹ dám nói sao? A Cẩm thân với mẹ nhất, cô ấy có hành động kỳ quái gì đều không qua khỏi mắt mẹ. Có một lần mẹ gặp cô ấy đang đi về, trang điểm ăn mặc vô cùng xinh đẹp, còn nói với mẹ là đi gặp bạn. A Cẩm có bạn bè ở đâu mẹ không biết, hiện tại nghĩ lại, nhất định là đi gặp đàn ông!”

Dì Lan nói xong, đại khái cũng hiểu được mình không nên nói vậy về người chị em tốt nên bổ sung: “Mẹ biết không thể trách A Cẩm, những ngày trước cô ấy cũng rất khó khăn.” Nghĩ đến bộ dáng Lâm mẹ hồi đó, lại buồn bã nói tiếp, “A Cẩm mấy lần vừa kể xong với mẹ liền khóc, cảm tình của mẹ với cô ấy tuy so ra còn kém chị em ruột nhưng cũng không ít hơn là bao.”

Đáy mắt dì Lan hiện lên vẻ giãy dụa mâu thuẫn. Bà nắm tay Bác Thần, buồn buồn nói: “Thực ra từ khi cùng bọn họ đoạn tuyệt lui tới, lòng mẹ cũng không chịu nổi, thậm chí trong lòng còn cảm thấy khó chịu nhưng mà... Tiểu Thần, mẹ cái gì cũng có thể bỏ mặc được, duy chỉ có con là không.”

Bác Thần nhìn bộ dáng khấn trương lo lắng của mẹ mình, lời nói đã chuẩn bị tốt trong lòng đều không thể nào nói ra.

Hắn thở dài, vỗ vỗ bả vai mẹ mình: “Mẹ, mẹ không tin vào mắt nhìn của mình sao? Hồi trước mẹ lúc nào cũng ca ngợi Lâm gia thật tốt, tại sao bây giờ phải thay đổi? Mẹ quá lo lắng cho con nên trong lòng mới mất đi thăng bằng vốn có. Mẹ chẳng bảo dì Cẩm là chị em tốt của mình sao, hiện tại dì ấy đang gặp khó khăn, mẹ lại bỏ mặc dì ấy, không phải chính mẹ cũng đang xát muối lên miệng vết thương của dì ấy hay sao? Tình cảm nhiều năm như vậy, mẹ nói bỏ liền bỏ, chỉ là vì con gái dì ấy gả cho con có khả năng sẽ ngoại tình, chính mẹ nghĩ lại, có phát hiện lý do này quá buồn cười hay không?”

Dì Lan giật mình, cúi đầu nhìn qua cũng là vạn phần thương cảm.

Bác Thần ôm mẹ mình nói: “Mẹ, ở trong lòng con mẹ vẫn luôn xem trọng tình nghĩa nhất. Dì Cẩm khổ cả đời, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, đây là giai đoạn rất khó khăn của dì, mẹ thực sự nhẫn tâm để dì ấy một mình vượt qua cửa ải khó khăn sao? Nếu mẹ vẫn cho rằng con gái dì ấy không tốt, mẹ vẫn có thể đến an ủi dì Cẩm trước, giúp dì ấy vượt qua khó khăn trước mắt, về phần con gái dì ấy có gả cho con hay không, sau đó vẫn có thể từ chối được mà, mẹ nói xem có đúng không?”

Bác Thần nói xong, trong lòng đau đớn nhưng bởi tính cách mẹ hắn, chỉ có thể áp dụng phương pháp “lấy lùi để tiến”. Nếu hắn nói nhất định phải cưới Lâm Hiểu, mặc kệ mẹ có ý thế nào, cho dù mẹ hắn đến cuối cùng có đồng ý nhưng trong lòng nhất định không thoải mái, thậm chí khi Lâm Hiểu thật sự gả về đây, cũng sẽ đối xử không tốt với cô.

Nhưng nếu cho chính bà đến xem tình huống bi thảm bên Lâm gia, với tính cách mềm lòng của bà, nói không chừng còn có cơ điều chuyển.

“Cũng ...cũng đúng.” Dì Lan ngây ngốc gật đầu, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Bà không nói thêm lời nào, ngồi trên sô pha ngáy người hồi lâu, đột nhiên nói với con: “Nhưng mấy ngày nay mẹ vẫn chưa đi gặp cô ấy, bây giờ mới đến có phải quá muộn?”

Bác Thần khẩn trương đợi cả buổi, cuối cùng cũng được mẹ chấp nhận ý kiến của hấn, vội vàng nói: “Làm sao có thể trách, nhà chúng ta đây chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Mẹ, mẹ không cần lo lắng nhiều. Nếu mẹ đi, con đảm bảo dì Cẩm vui vẻ, cái gì cũng quên hết.”

Dì Lan giật mình vỗ đùi nói: “Con nói đúng. A Cẩm tưởng như khôn khéo nhưng thực tế lại mơ mơ màng màng, tâm tư chân thật, sẽ không nghĩ nhiều đâu.”

Dì Lan càng nói càng thấy đúng, đứng vụt lên rồi bỗng nhiên quay sang khuyên nhủ Bác Thần: “Tiểu Thần, mẹ nghe lời con. Nếu mẹ đã sang với A Cẩm, vậy con cũng không được thể hiện rõ ràng. Hiểu nha đầu hiện giờ vẫn là một đứa trẻ tốt cho nên không được để con bé lần ra dấu vết, chậm rãi làm bất hòa, sau đó chờ cơ hội mẹ sẽ tìm lí do, đem hôn sự này đẩy đi, con có hiểu không? Con cũng không cần tiếc nuối, chờ chuyện này qua đi, mẹ sẽ tìm cho con một đối tượng khác, con như thế này, muốn cô gái tốt nào mà không có?!”

Trong lòng Bác Thần thở dài một hơi nhưng vẫn trả lời: “Mẹ yên tâm.”

“Vậy con chờ chút, đừng vội tìm Lâm Hiểu. Khi nào con bé về, hai đứa tùy tiện tán gẫu vài câu là được.”

Bác Thần bị ngăn cản, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, giờ nhà Lâm Hiểu xảy ra chuyện như vậy, con dù thế nào cũng phải đến hỏi thăm cô ấy.”

“Mẹ không phải không cho con đi tìm con bé, chờ con bé tan tầm trở về không phải vẫn còn nhiều cơ hội cho con nói mấy câu sao? Hiện tại ở vào thời điểm này, con gái dễ dàng cảm động nhất, đến lúc ấy, con bé lún quá sâu vào đoạn tình này, muốn rút hôn sự này lại càng phiền toái.” Dì Lan ai oán nói.

Sắc mặt Bác Thần có chút cứng ngắc: “Mẹ, mẹ mau đi đi.”

Bác Thần chờ người ngồi nhìn mẹ hấn chuẩn bị ra ngoài, trong lòng lại hận không thể chạy nhanh đến bên Lâm Hiểu. Chờ đến khi mẹ hấn vừa đi ra, Bác Thần vội vàng đứng lên, nghe động tĩnh ngoài cửa. Chỉ cần mẹ hấn đi vào Lâm gia, hấn sẽ vụng trộm trốn đi ngay. Nào ngờ, chốc lát sau, cửa lớn nhà mình lại bị mở ra.

Bác Thần thoáng hoảng sợ, vội vàng điều chỉnh sắc mặt: “Mẹ, sao mẹ đi về nhanh vậy?”

Dì Lan hơi thất vọng đi đến, nói: “Nhà bọn họ không có người, cũng không biết khi nào thì trở về, đành chờ buổi tối qua thôi.”

Bác Thần “nga” một tiếng, trong lòng so với bà còn thất vọng hơn.

Quan hệ của Tề Kỳ và Lâm Hiểu trước nay vốn rất tốt. Lâm Hiểu vừa vào nhà Tề Kỳ liền không để ý gì mà ngồi phịch vào ghế sô pha nhà cô nàng.

“Như thế nào mà mới vài ngày không thấy đã tiêu tụy đến mức này, lúc trước cậu còn đang cảnh xuân đầy mặt cơ mà.” Tề Kỳ vừa nói xong, đặt một đĩa đồ ăn lên bàn trà. Không có hai vị đại nhân ở nhà, các cô sẽ thoải mái, muốn làm gì thì làm.

Lâm Hiểu xê dịch móng, rời sô pha ngồi xuống thảm bên dưới, cầm lấy bát bắt đầu ăn, nói: “Gần đây trong nhà xảy ra chuyện, phiền phức vô cùng.”

“Chuyện gì? Tên đàn ông nhà cậu đâu?”

“Đi rồi.” Lâm Hiểu không hề biết Bác Thần đã trở về.

Lâm Hiểu thật sự muốn kể hết mọi chuyện với Tề Kỳ. Khi ở nhà nhìn vẻ áy náy của mẹ mình, tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng cô sớm mỗi m刻 không chịu nổi. Đi đến chỗ Tề Kỳ, cô lập tức lộ nguyên hình, chỉ còn kém mức dựng lên một phong nền màu xám.

Quan hệ của Lâm Hiểu và Tề Kỳ tốt lắm, Lâm Hiểu cũng không sợ mà nói toàn bộ với cô ấy. Thật sự thì cô ghen quá lâu đến một nhồi rồi! Lâm Hiểu liền đem chuyện của mẹ mình, còn có chuyện của dì Lan nói hết.

Tề Kỳ thổn thức nói: “Đều nói lời đồn khác xa sự thật, bên đó nhất định là không sáng suốt nhìn đúng mọi việc. Mình nói điều này, nếu mẹ cậu thật sự muốn ngoại tình, vậy bà ấy còn có thể chờ tới bây giờ sao? Mình hiểu mẹ cậu. Nếu mình quá mức cô đơn như vậy, có người mời đi, mình cũng sẽ đi. Mặc kệ hấn là người nào, càng đừng nói là người quen. Còn nữa, người ngày bé quen biết cũng dễ làm cho người ta có cảm giác an toàn, có thân cận hơn một chút cũng là chuyện thường.”

Lâm Hiểu thở dài nói: “Dù sao bây giờ cũng đâu thể giải quyết được.”

Tề Kỳ vỗ lưng Lâm Hiểu, thẳng thắn nói: “Tuy chuyện của mẹ cậu có thể thông cảm nhưng cậu mới chính là người vô tội phải chịu khổ.”

Mi mắt Lâm Hiểu sụp xuống: “Đều là người một nhà, có câu có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, sao có thể nói mình vô tội được.”

Tề Kỳ vuốt lên mái đầu đang cúi xuống của Lâm Hiểu, giống như người chị an ủi: “Cậu đã làm tốt lắm rồi nhưng lời của mình nói tuyệt đối không quá đâu. Hiểu thuận như thế nào, rốt cuộc vẫn là vấn đề cá nhân của mỗi người nhưng đề cập đến tương lai của bản thân, chuyện hôn nhân của bản thân, tóm lại nhất định là có oán. Cho nên a, cậu đừng quá ép buộc chính mình... Cậu ở trước mặt mẹ mình không thể hiện một chút oán hận nào đã không dễ dàng gì, ở nơi này của mình cũng không cần cố gắng chịu đựng như vậy.”

Lời này giống như chạm đúng vào dây thần kinh yếu ớt nhất của Lâm Hiểu, cô không thể áp chế được cảm xúc, lấy tay che miệng, nước mắt liền chảy ra, cuối cùng cũng cảm thấy ủy khuất trong lòng tan đi một ít. Nước mắt rõ ràng vẫn còn rơi nhưng lại nở nụ cười, biến thành một loại biểu tình kỳ quái: “Tóm lại, chính là tệt hết biết rồi.”

Tề Kỳ thở dài: “Cuộc sống a cuộc sống, sao có thể mãi thoải mái tự tại tại đây, nhưng thời gian trôi đi, nhất định mọi thứ sẽ tốt lên.”

Lâm Hiểu cũng không đau buồn lâu, cô nhìn Tề Kỳ thu dọn bát đĩa cũng lười hỗ trợ mà ngồi trên sofa xem tivi.

Dọn xong vài cái bát, Tề Kỳ rất nhanh đã xong việc, ngồi bên cạnh Lâm Hiểu, lấy từ dưới bàn trà một hộp bánh quy.

Lâm Hiểu theo bản năng tiếp nhận, vừa cầm trong tay mới phản ứng lại nói: “Chúng ta vừa mới ăn no mà?”

Tề Kỳ không tiếp lời của cô, bản thân cũng không có hình tượng ngồi thoải mái trên sofa, cố ý dùng ngón tay ngả ngón nâng lên cầm Lâm Hiểu: “Em gái nhỏ, đêm nay có muốn ngủ lại với chị đây không?”

Lâm Hiểu nổi da gà nhưng vẫn ra vẻ suy tư chần chờ hỏi: “Vậy em có thể tiến vào ngực chị ngủ được không?”

Tề Kỳ cứng đờ người, phát hiện cô vậy mà bị Lâm Hiểu phản lại một đòn. Đôi mắt cô híp lại, vừa cù Lâm Hiểu phát ngứa vừa nói: “Nha đầu chết tiệt, có muốn mình xoa xoa cho cậu không, cam đoan xoa vài lần cậu cũng có thể đạt tới kích cỡ của mình!”

Lâm Hiểu bị chọc ngứa, cười không ngừng: “Mới không cần! Cậu ấy, không biết từ khi nào thì biến thành người ghê tởm!”

“Còn không phải bởi vì gần mực thì đen sao!”

Tối hôm đó, Lâm Hiểu gọi một cuộc điện thoại cho Lâm ba ba và Lâm mẹ vừa rời nhà sáng nay. Lần này, Lâm ba ba lại tiếp tục có một chuyến công tác, tuy rằng không lâu nhưng giờ phút này ông nào có thể bỏ lại Lâm mẹ. Vì vậy, tạm dừng quan hệ, làm cho Lâm mẹ trở thành nhân viên nấu cơm được đi theo đoàn công tác, thuận tiện còn có thể nói chuyện giúp bà giải sầu.

Trò chuyện mười phút sau mới phát hiện điện thoại cô hết pin. Lâm Hiểu lại không mang sạc điện thoại, cô quyết định ngày mai đến bệnh viện rồi mới sạc.

Mà Lý Bác Thần ở nhà, cả buổi tối đều đứng ngồi không yên. Thật vất vả tìm được thời điểm mẹ mình không giám sát vụng trộm gọi điện thoại cho Lâm Hiểu lại phát hiện đối phương tắt máy.

Chờ lại chờ, cho đến khi 12 giờ, Lâm gia vẫn không có ai trở về.

Rạng sáng đã tới, hần vẫn phiền chán nhìn ra ngoài cửa sổ, không suy nghĩ được gì, chỉ mong có thể đột nhiên nhìn thấy người hần đang muốn gặp nhất.

Trong lòng tồn tại một loại ngứa ngáy, giống như cào xé tâm can.

39. Chương 40: Lỗi Của Ai?

Lâm Hiểu đi vào văn phòng trong bệnh viện, vừa sạc điện thoại vừa khởi động máy, màn hình liền hiện lên bốn năm cuộc gọi nhỡ. Lâm Hiểu sợ run một hồi, sau khi do dự, cô vẫn ngồi vào bàn làm việc, hoàn thành công việc.

Đại khái tối hôm qua ở bên Tề Kỳ được giải tỏa, tâm tình hiện tại của Lâm Hiểu cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn phiền chán như trước.

Chính là cảm xúc bình tĩnh này thật sự không biết nên nói đây là tốt hay không tốt. Lâm Hiểu hoàn toàn không quan tâm tới tương lai của mình và Bác Thần nữa, đầu óc cô cái gì cũng không suy nghĩ, mặc kệ cho cảm giác này chiếm lĩnh. Mà trên thực tế, loại cảm giác trốn tránh này không phải là một loại cảm xúc tốt đẹp, nhất là đối với người đang yêu, đây chính là vô cùng trí mạng.

Lâm Hiểu gửi xong những bức điện, sau đó liền nhập tâm vào làm việc. Ngành của cô có tiếng là chân chạy việc, bên trên truyền xuống rất nhiều tư liệu văn kiện, tất cả đều cần cô bồn ba khắp bệnh viện chuyển đi.

Chờ đến khi công việc tạm coi như hoàn thành thì cũng đã đến thời gian nghỉ trưa. Lâm Hiểu chậm rãi đi về văn phòng, nghĩ đến cơm trưa của mình nên giải quyết như thế nào đây.

“Lâm Hiểu, vừa rồi điện thoại của cậu vang mãi không ngừng đấy.” Đồng nghiệp bên cạnh phòng cô vừa thấy cô trở về liền nói.

Lâm Hiểu nói cảm ơn, sau đó lấy điện thoại ra, vừa bật màn hình liền hiện lên hơn mười cuộc gọi nhỡ. Lâm Hiểu nhìn thấy nghĩ đối phương hần rất gấp, cô không nghĩ nhiều vội vàng gọi lại.

Điện thoại lập tức được thông, ngay cả “alo” cũng không có, chỉ nghe giọng nói tức giận của Bác Thần từ đầu bên kia truyền đến: “Tại sao lại không nghe điện thoại?”

Trong lòng Lâm Hiểu vốn áy náy vì ngữ khí của hần mà trở nên khó chịu: “Vừa mới đi giao văn kiện, không tiện mang theo điện thoại.”

Bác Thần trầm mặc một hồi lâu rồi nói: “Anh ở dưới bãi đỗ xe, em xuống đi.”

Lâm Hiểu sửng sốt, “Anh đã về thành phố A?”

“Ngày hôm qua anh về, em xuống dưới trước đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Lâm Hiểu dừng một chút, đáp ứng, sau đó ngắt điện thoại.

Cô cởi áo trắng dài bên ngoài, sau đó nói với đồng nghiệp một tiếng rồi bước nhanh xuống.

Bãi đỗ xe của bệnh viện được xây với mục đích hướng vào tầng lớp người thu nhập cao. Đa số những người bình thường đều vì tiết kiệm mà đỗ xe ở hai bên đường phía sau. Có thể đỗ xe trong bãi đều là những loại xe nổi tiếng cho nên chiếc xe nhỏ màu đen của Bác Thần cô vừa nhìn đã nhận ra.

Lâm Hiểu đứng trên bãi cỏ, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào khuôn mặt Bác Thần, tay hần đặt ngoài cửa sổ, đầu ngón tay còn kẹp một điếu thuốc.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lâm Hiểu xuất hiện cảm giác khó có thể hình dung. Đó rõ ràng là một cảm xúc mãnh liệt chỉ trực chờ bùng phát nhưng cô còn chưa kịp biết rõ đó là cảm xúc gì thì nó tựa như bị ngón tay đè chặt miệng không cho phun trào, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Lâm Hiểu khẽ hé miệng nhưng rốt cuộc vẫn do dự, mở cửa xe ngồi vào.

Trong xe không có mùi khói thuốc, phông chùng vừa rồi hẳn cũng không ngồi trong xe. Lâm Hiểu nhìn về phía Bác Thần, thấy hắn dụi điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn. Ban đầu vốn định hỏi hôm qua hắn khi nào trở về nhưng khi nhìn vào quầng mắt thâm đen của hắn, tất cả lời muốn nói cô đều quên mất, mà câu hỏi lại là: “Mới vài ngày không thấy sao anh lại có bộ dáng mệt mỏi như miệt mài quá độ vậy?”

Lời này đối với Bác Thần đã vì chuyện của cô mà cả đêm không ngủ, tuyệt đối đáng đánh đòn. Khóe miệng của hắn co rút, nói: “Ánh mắt của em thật lợi hại, sớm biết vậy anh nên chuẩn bị bôi phấn rồi mới đến.”

“Nếu anh thực bôi phấn vậy càng tệ hơn, em sẽ nghĩ anh chỉ sau một chuyến đi ra ngoài mà ngay cả giới tính cũng bị thay đổi rồi.” Đầu óc Lâm Hiểu không thêm suy nghĩ lấy một giây, lời này cứ thế mà được nói ra.

Đôi mày Bác Thần giương lên: “Em thật sự không thể nói lấy một lời nào tốt đẹp cả, nhìn em như vậy, anh lo lắng vô ích rồi.”

“Lo lắng cái gì?” Lâm Hiểu dừng một chút hỏi.

“Còn có thể lo lắng cái gì, nhà em xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao em không nói với anh lấy một câu?” Bác Thần nhìn khuôn mặt bình thản của Lâm Hiểu, cau mày nói.

Nghe xong lời này, Lâm Hiểu nhin không được cười lạnh: “Ai nói là chuyện lớn? Ba mẹ em rất tốt, nói nhảm, một đám người chỉ thích lấy chuyện nhà người khác ra mổ xẻ, nhà bọn họ thì tốt lắm sao?”

Bác Thần sững sốt, lại hỏi: “Ba mẹ em thật không có việc gì?”

Lâm Hiểu tỏ ra vài phần không kiên nhẫn: “Đã nói là không có việc gì!”

Bác Thần kinh ngạc: “Anh còn tưởng rằng...”

Lâm Hiểu quay đầu, khóe miệng nhếch lên, châm chọc: “Cho rằng nhà e tứ phân ngũ liệt (tương tự câu “chia năm xẻ bảy”), gia đình tan nát? Cho rằng ba em bề ngoài tỏ vẻ không có gì nhưng về nhà thì vừa đánh vừa mắng mẹ em? Hay là cho rằng mẹ em không biết xấu hổ đi tìm tình yêu đích thực, đang chuẩn bị cùng ba em ly hôn? Mấy chuyện buồn cười này mà anh cũng tin là thật sao?”

Lâm Hiểu nói xong cũng biết phản ứng của mình có điểm quá đáng, lòng cô càng thêm phiền muộn, vô lực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bác Thần trầm mặc, hắn vẫn chưa nghe đến những tin đồn linh tinh này. Hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ đoán rằng Lâm ba ba phông chùng sẽ tức giận với Lâm mẹ, Lâm gia sẽ mất đi sự bình yên. Nhưng từ ngữ khí của Lâm Hiểu, có lẽ vấn đề không còn ở Lâm gia.

Hắn nhìn Lâm Hiểu, bất đắc dĩ hỏi: “Em đang giận anh?”

Lâm Hiểu cảm thấy hơi thở mình như ngừng lại, cô cố đè nén cảm xúc, dùng thanh âm không lớn không nhỏ trả lời: “Việc này với anh một chút quan hệ cũng không có, em làm sao phải tức giận? Chỉ là anh nghe ở đâu những lời đồn nhảm nhí này?”

“Em đây là muốn nói lảng sang chuyện khác?” Bác Thần ngừng một chút, tiếp tục nói, “Lâm Hiểu, không phải lúc trước em từng hứa với anh, nếu có chuyện gì xảy ra cũng không được giấu trong lòng, phải nói ra để hai bên cùng nghĩ cách sao? Lời hứa này, em nói giỡn sao?”

Lời này gợi cho Lâm Hiểu nhớ lại. Rõ ràng chỉ cách hiện tại không lâu, nhiều nhất mới qua hai tuần lễ nhưng cô cảm thấy dường như đã trải qua một đoạn thời gian rất dài. Khi đó Ngô Tuấn Hạo kể cho cô về chuyện của Bác Thần, cô quá lo lắng, sống chết buộc hắn đáp ứng lời hứa này, lúc ấy chỉ sợ hắn nghĩ đến chuyện quá khứ sẽ buồn phiền, thật vất vả mới khiến hắn đáp ứng, không nghĩ đến hiện tại lại thành hắn dùng lời hứa này bức mình.

Trước đây mấy ngày rõ ràng bọn họ còn rất tốt, thậm chí sau khi hấn rời đi, Lâm Hiểu còn bắt đầu tự hỏi đến khi hấn trở về cô nên sắp xếp cái gì, có nên đến địa điểm ăn ngon nào không, hay tìm một nơi nào yên lặng, sao đó hai người thân thiết một chút? (=.=!) Trong laptop của cô thậm chí còn lưu trữ một đồng địa chỉ, cô dùng đủ thứ lí do quái dị lại không biết xấu hổ chọn lựa rồi chọn lựa, do dự rồi do dự.

Lâm Hiểu lúc ấy còn có ý định “tiểu biệt thắng tân hôn”. Bác Thần sau khi trở về hấn sẽ rất muốn cô, nói không chừng còn có thể cơ khát một phen? Nghĩ đến bộ dáng vui vẻ của hấn sau khi trở về nhìn thấy cô mà ban ngày ban mặt Lâm Hiểu vô duyên vô vớ cười đến ngọt ngào.

Và hiện tại hấn cuối cùng cũng trở lại nhưng không còn kịp rồi. Giống như công chúa bị người xấu cường X, nàng đã bị xé hết quần áo trên người, đến lúc này, kỳ sỹ nàng mong chờ mới chậm rãi khoan thai cười ngửa đi ới.

Hoa cúc đồ ăn đều lạnh rồi...

Lâm Hiểu cũng không biết cô trầm mặc đã bao lâu mới đáp: “Em không có giỡn...”

“Một khi đã vậy, vì sao chuyện nghiêm trọng như vậy em không lập tức nói cho anh biết?” Bác Thần cau mày, khuôn mặt hiện lên nét bi thương, “Là vì anh không đáng tin cậy? Nếu đúng vậy thì anh đây thân là một tên đàn ông cũng cảm thấy thật uất ức.”

Lâm Hiểu đề cao âm điệu, ánh mắt cô toát ra ý tức giận, tựa như lên án, hỏi ngược lại: “Vậy anh muốn em như thế nào dựa vào? Anh có thể lập tức quay lại giúp em sao? Nếu em – Lâm Hiểu thật sự chỉ có thể gọi điện thoại cho anh khóc lóc than vãn mình gặp chuyện sau đó ngu ngốc chờ anh trở về giải quyết, nhà của em đã sớm rách mướp từ lâu rồi!”

Lâm Hiểu nói xong, thở hổn hển một hơi, cổ găng áp chế cảm xúc. Mối cô giật giật, sau chậm rãi quay đầu không để ý đến Bác Thần, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Sau đó, em đã tự mình giải quyết hết mọi việc nhưng thái độ của dì Lan... Em làm sao có thể đi tìm anh đây?”

Đột nhiên lúc này, ngoài lối vào vang lên tiếng giày cao gót của phụ nữ, tiếng “cộc cộc” vang lên khắp bãi đỗ xe. Mà bên trong xe, không khí lại im lặng đến lạ thường.

Chờ đến khi người phụ nữ xa lạ kia lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, trong đầu Lâm Hiểu vẫn trống rỗng, nhìn chiếc xe nhỏ nhẩn chạy ra ngoài, hai mắt không có tiêu cự.

“Anh thật vui sướng, người con gái của anh... có thể trong lúc anh không ở bên tự mình giải quyết mọi khó khăn.”

Lời này làm cho Lâm Hiểu hơi hoàn hồn, cô nghiêng đầu nhìn hấn sau đó lại yên lặng chuyển hướng nhìn ra ngoài bãi đỗ xe. Nhìn thì như cô không hề có phản ứng, cả biểu tình cũng không thay đổi nhưng nắm tay cô lại vô ý thức siết chặt thêm vài phần.

“Nhưng anh vẫn hy vọng, cho dù bên người cô ấy phát sinh sự việc gì, cho dù tốt hay xấu, cô ấy đều có thể nói với anh. Lâm Hiểu, em không cần lấy cớ vì mẹ anh. Chuyện tình cảm của chúng ta, cho dù là mẹ anh, cũng vẫn chỉ là người ngoài. Em không biết suy nghĩ của anh thế nào, tại sao lại có thể thông qua hành vi cử chỉ của mẹ anh mà phán đoán về anh? Em là không tin tưởng anh hay em đối với chính em cũng không tin tưởng? Chỉ vì anh không có ở bên cạnh em, mẹ anh lại đối như thế với nhà em cho nên em đang cố ý trừng phạt anh phải không?” Bác Thần nói xong, lắc đầu cười khổ, “Nếu thật sự là như thế, trừng phạt này cũng đủ nặng...”

Lời nói của Bác Thần đâm thẳng vào ngực người ngồi cạnh, Lâm Hiểu cũng không biết mình nghĩ cái gì, vì sao cô lại muốn giận hấn, vì sao lại không nói cho hấn biết chuyện xảy ra với mình nhưng hấn so với cô còn biết rõ lí do hơn.

Lâm Hiểu cuối cùng cũng hiểu được. Cảm xúc này của cô, chẳng khác gì lời hấn nói. Cô chẳng qua chỉ muốn để hấn lo lắng ình, để hấn sau khi biết mọi chuyện từ mẹ mình, sẽ càng thêm áy náy càng thêm đau lòng vì cô, cho nên cô mới theo bản năng không nói cho hấn.

Kỳ thật nói cô vì muốn trừng phạt Bác Thần nhưng trên thực tế, hấn có cái gì đáng để trừng phạt. Hấn đâu có thể khống chế hành vi của dì Lan, trong khi đó hấn thật sự có việc nên không thể ở bên cạnh cô.

Xảy ra chuyện như vậy, nếu thật sự muốn trừng phạt hắn, vậy không cần làm đến bước này, bởi vì tất cả chỉ đều để chứng minh hắn thật sự rất yêu cô.

Lâm Hiểu đột nhiên cảm thấy mình thật ti bỉ. Cho rằng chính mình thật đáng thương, cho rằng mình thật thảm nhưng lại đối với Bác Thần bày thủ đoạn vui đùa, sau đó thì tức giận buồn bực với hắn, trong khi hắn thật sự vô tội.

Lâm Hiểu nhớ đến đôi mắt thâm quầng của Bác Thần, nhớ đến mười cuộc gọi nhỡ trước đó, từ tối qua cho đến sáng nay, vậy mà cô còn cố ý, mặc kệ hắn khẩn trương còn không biết dừng lại, vừa rồi còn phát giận với hắn, dùng chuyện của dì Lan châm chọc, chỉ trích hắn... Cô làm như vậy, chẳng qua chỉ là theo bản năng muốn cho hắn sâu sắc ác cảm với những hành vi ác độc đó mà thôi.

Càng nghĩ, Lâm Hiểu càng cảm thấy mình vừa vô lí lại vừa tùy hứng. Cô cúi đầu, tay nắm chặt thành quyền, mặc dù biết rõ mình đối xử với Bác Thần như thế thật có lỗi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất.

Tuyên lệ của Lâm Hiểu gần đây càng ngày càng miễn cưỡng. Rõ ràng tối qua đã khóc thật lâu nhưng hiện tại cô lại không thể khống chế được.

Bả vai cô run rẩy, hết nhịn lại nhả nhưng vẫn không áp được cảm xúc: “Đúng, thực xin lỗi...em cũng, em cũng không muốn như vậy...”

40. Chương 41

Cô không muốn như vậy. Cô cũng không nghĩ mình có thể đối mặt hắn như với người thân của mình, vừa lí trí lại quá cảmnhưng đến khi cô lấy lại tinh thần thì chính cô đã làm ra chuyện thương tổn tới hắn.

Cô còn nói mình yêu hắn rất nhiều, nói đến thật dễ nghe mà lại làm ra hành vi như vậy. Nếu hắn thật sự để ý cô, nếu cô thật sự bỏ mặc hắn thêm vài ngày, vậy thì hắn sẽ càng thêm không tốt. Huống chi mẹ hắn đối đãi như thế với cô, cô không tốt, Bác Thần làm sao còn có thể bình thường?

Bác Thần nhìn Lâm Hiểu càng khóc càng lợi hại, vội vàng rút ra một xấp giấy ăn giúp cô lau nước mắt, khẩn trương nói: “Sao em lại khóc? Anh nói sai cái gì ư?”

Lâm Hiểu mơ mơ hồ hồ nhìn Bác Thần đang gần sát cô, cố gắng dùng khăn giấy thấm hết nước mắt còn lại nhưng nước mắt lại như cũ không ngừng trào ra.

Cô không muốn lại áp lực chính mình, trầm nghĩ nín hắn đừng rời đi, đừng khiến hắn bởi vì sự ngu xuẩn của cô mà bỏ lại cô. Lâm Hiểu sợ hãi tùy hứng của mình sẽ khiến hắn phiền chán, sợ hắn thực sự tức giận hoặc là thấy thất vọng về cô. Chính cô cũng thấy thống hận tâm tư cẩn thận của mình, cũng thống hận mình lại có thể đối đãi với người mình để ý như thế.

Lâm Hiểu vươn người ôm cổ hắn, đem chính mình vùi vào trong lòng hắn, khóc thút tha thút thít, nức nở nói: “Thực xin lỗi...”

Không cần tức giận với cô, không được tức giận với cô...

Bác Thần đang lau mặt cho cô chợt thoáng dừng lại, nghe thấy tiếng “Thực xin lỗi” của cô cuối cùng hắn cũng hiểu được lí do Lâm Hiểu khóc, cuối cùng cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng cô.

Hắn thở dài, bởi vì ở giữa vương hộp số, sợ cô không thoải mái, Bác Thần liền ôm chặt thắt lưng cô, kéo cô sang ngồi trên đùi mình.

“Cô bé ngốc của anh...” Giọng nói xin lỗi kia, so với việc thà cô tiếp tục đùa giỡn càng khiến hắn đau lòng hơn, càng làm cho hắn cảm thấy khổ sở.

Hắn khẽ vuốt tóc Lâm Hiểu, gạt cho tóc cô không dính nước mắt ẩm ướt trên gương mặt, tay kia lại nhẹ vỗ lưng cô.

Động tác của hắn cho thấy thái độ của hắn. Lâm Hiểu như an tâm hơn, tiếng khóc cũng chậm chậm ngừng, chỉ còn sót lại đôi chút nức nở.

Đại khái khoảng hơn mười phút sau, nước nở cũng ngừng, nước mắt không còn chảy nữa nhưng Lâm Hiểu cảm thấy vị trí này ngồi thật thoải mái, không nghĩ đứng dậy.

Bác Thần cảm giác được Lâm Hiểu xe dịch, tiếp tục điều chỉnh vị trí càng thoải mái chính là thể hiện cô không muốn đứng dậy, hần buồn cười nói: “Không đứng dậy?”

Lâm Hiểu dùng giọng mũi nửa hừ nửa ừ, cho thấy cô quả thật không nghĩ đứng lên.

“Lúc này đã quá trưa, em còn không mau đi ăn cơm? Cứ định ôm như vậy mà không ăn sao?” Bác Thần dùng ngữ khí đùa giỡn nói.

Lâm Hiểu cũng không quan tâm đến việc vừa rồi khóc lâu thật rất mệt mỏi, nhưng cuối cùng thì thể xác và tinh thần cô cũng đã được thả lỏng.

Bác Thần nói xong, cô cũng cảm thấy đói bụng, hơn nữa không phải là đói bình thường mà là rất đói. Có loại cảm giác đói đến bụng kêu vang mà đã lâu cô không còn cảm thấy.

Thế nhưng, cô lại luyến tiếc rời khỏi vị trí này, trong lòng vừa mâu thuẫn vừa giãy dụa.

“Đứng lên, đi ăn cơm đi, còn ngồi nữa thời gian nghỉ trưa sẽ qua mất.” Bác Thần vỗ vỗ mông cô, ngữ khí giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ.

Lời này không hề có hiệu quả, ngược lại càng làm cho Lâm Hiểu thêm xấu xa tiến sâu vào trong lòng hần, giữ chặt cổ hần không buông tay.

Bác Thần nhin không được cười ra tiếng, lại nói: “Nếu không anh gọi điện thoại cho người mang tới, bảo bọn họ đưa đến bãi đỗ xe bệnh viện? Cá nhân anh cảm thấy không sao cả, chỉ có điều không biết em có để ý vị trí của hai chúng ta bây giờ vừa vặn đối diện với camera phòng quan sát, không biết bảo an bệnh viện có biết em hay không_____”

Lâm Hiểu vừa nghe xong thì hoảng sợ. cô ở bệnh viện công tác hai năm, cho dù không quen hết mọi người nhưng cũng biết mặt nhau. Cô theo phản xạ tính quay đầu nhìn về phía cửa xe, dùng sức nghiêng cứu trần nhà xem thật sự có camera hay không.

Lần này Bác Thần thật sự bị Lâm Hiểu chọc cười, cười đến không ngừng được: “Nếu thật sự có, em làm như vậy chẳng phải càng khiến bọn họ nhìn rõ mặt mình hơn sao?”

Lâm Hiểu xem như hiểu được hần vừa rồi hoàn toàn chỉ là trêu đùa mình, cô xoay người bấu véo hần một phen, nửa giận nửa sáng giọng: “Anh bắt nạt em.”

Rốt cuộc không khí cũng trở về tới trạng thái bình thường khi trước.

Lâm Hiểu rốt cuộc vẫn phải rời khỏi lòng hần, Bác Thần lái xe quay đi.

Dọc theo đường đi, Bác Thần không cần hỏi, Lâm Hiểu đã tự giác nói cho hần chuyện nhà mình. Cô cũng không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào, đành kể từ thời điểm hai ba tháng trước, khi cô phát hiện ra sự tồn tại của Dương Văn Tùng.

Bác Thần nghe xong thì nhú mày: “Nói cách khác, dì Cẩm thường rời nhà ra ngoài đã bắt đầu từ cách đây mấy tháng? Vậy tại sao bây giờ mới có lời đồn đại?”

Lâm Hiểu cũng nghĩ tới vấn đề này, lắc đầu chần chờ hỏi: “Là có người lúc ấy nhìn thấy, đến bây giờ mới đem ra nói?”

Bác Thần ngẫm nghĩ rồi nói: “Không có khả năng, các bà các cô hay buôn chuyện trong tiểu khu sao có thể đem sự tình giấu lâu như vậy mới nói ra ngoài. Em thử hỏi mẹ em xem, hỏi xem lúc trước Dương Văn Tùng có đến tìm bà hay không. Nếu thật là như thế, mặc cho chúng ta bên này giải quyết được lời đồn nhưng nếu ông ta cứ thỉnh thoảng chọc một cái, vậy thì mọi chuyện sẽ không bao giờ chấm dứt.”

Lâm Hiểu vội vàng gạt đầu: “Nhưng mà hiện giờ ba em đã đưa mẹ đi ra ngoài, có lẽ nhiều ngày sau mới có thể trở về. Nếu được, có thể để vài ngày sau em hỏi lại. Hiện giờ hai người họ đang ân ái, nếu lôi chuyện phiền phức này ra làm phiền họ thì cũng không tốt.”

“Chỉ cần bọn họ không trở về sẽ không cần gấp.” Bác Thần vừa lái xe vừa nói.

Lâm Hiểu bị lời nhắc nhở của Bác Thần dọa sợ. Cô cau mày tự hỏi làm sao để có thể phá vỡ tư tưởng không bình thường của Dương Văn Tùng đối với nhà mình nên cũng không nói thêm gì nữa.

Bác Thần vẫn luôn nghĩ về Lâm Hiểu. Hắn phát hiện hắn đã xem thường cô gái của mình rồi. Có thể xử lý mọi chuyện quyết đoán như vậy, nói thì dễ nhưng lúc ấy không phải ai cũng có thể gạt bỏ cảm xúc của bản thân mà quyết định nhanh chóng.

Nghĩ đến đây thật ra Bác Thần cũng cảm thấy có vài phần đắc chí.

Bác Thần đưa Lâm Hiểu đến một quán mì ăn trưa, đây chính là đề nghị của Lâm Hiểu.

Chờ cô nhanh chóng giải quyết xong một bát lớn, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra vẻ thỏa mãn. Bác Thần âm thầm cười, nhìn đồng hồ thấy thời gian vừa đủ, liền chở cô trở về bệnh viện.

Lần này Bác Thần dừng xe ở cửa sau bệnh viện, Lâm Hiểu thoáng do dự, cuối cùng vẫn nói với Bác Thần: “Em đồng ý với Tề Kỳ, mấy ngày nay đến nhà cô ấy ngủ, cho nên tối nay sẽ không trở về.”

Bác Thần ngừng một chút, rồi đành bất đắc dĩ sờ sờ đầu cô nói: “Được, một mình em ở nhà cũng không tốt.”

Lâm Hiểu nhu thuận “Ừ” một tiếng: “Vậy hôm nay anh không phải đi làm sao?” Cô tất nhiên biết hắn đã đợi cô từ sáng sớm.

“Buổi chiều phải đi.” Bác Thần đáp. Thực ra hắn biết vì sao Lâm Hiểu không về nhà dù biết hắn đã trở về, đó chắc chắn là vì sợ hắn khó xử với mẹ mình.

Bác Thần nhớ lại những lời nói mẹ hắn nói hôm qua mà cảm thấy mỗi một nhưng hắn càng không thể biểu hiện ra ngoài, còn một mực cam đoan với Lâm Hiểu: “Mẹ anh bên kia, em yên tâm, anh sớm muộn cũng sẽ xử lý tốt.”

Lâm Hiểu không thích đề tài này, cô dịch sát vào người hắn, khẽ nhướn mặt lên ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nếu mẹ anh không muốn em gả cho anh, anh có bỏ trốn với em không?”

Bác Thần nghiêm túc nghiêm mặt đáp: “Trốn!”

Lâm Hiểu cười vui vẻ, mặc dù biết đáp án này không thể nào thực hiện được nhưng cô nguyện ý nghe.

“Nhưng anh nhất định sẽ không để cho sự việc này xảy ra, anh sẽ cho em một đám cưới đúng nghĩa để em có thể堂堂 bước vào Lý gia.” Bác Thần nắm chặt tay Lâm Hiểu, thề son sắt với cô.

Lâm Hiểu nhìn hắn, chỉ cảm thấy tâm tình mình tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần bọn họ quyết tâm, chuyện lớn xôn trước mắt này, có là gì.

Lâm Hiểu tiến lên cắn nhẹ Bác Thần, đôi mắt trong suốt tràn ngập ý cười: “Em chờ tin tức tốt của anh, không có khiếu tám người khiêng, em sẽ không gả đâu.”

Bác Thần nâng tay Lâm Hiểu, hôn nhẹ lên mu bàn tay cô, đồng dạng tươi cười: “Không thành vấn đề, nhất định phải chờ anh cưới tuần mã đi đón em.”

Lâm Hiểu bỗng cười to: “Đừng nói lúc đó anh cưới bạch mã đến để đón em đi Tây Thiên thỉnh kinh với anh bởi lí do nhân duyên trên thế gian này đã khám phá tổ tường rồi.”

“Có em rồi, anh sao có thể bỏ “thịt” mà “ăn chay” được?”

Lời này bị Bác Thần dùng ngữ khí ái muội nói đúng là vô cùng hàm xúc. Mặt Lâm Hiểu nóng lên, thối hắn một ngụm.

Đùa giỡn một lúc, thời gian cũng không còn sớm. Lâm Hiểu sợ Bác Thần muộn, nên không nói thêm gì nữa. Cô xuống xe rồi tạm biệt hắn.

Bác Thần nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của Lâm Hiểu, khẽ thở dài. Muốn mẹ hắn đồng ý để Lâm Hiểu gả vào Lý gia không khó, cái khó là khiến quan hệ của bà với Lâm Hiểu trở về như trước. Bằng không, sau này sẽ vô cùng phiền toái.

Một nhà Lâm Hiểu không bởi sự việc lần này mà sinh ra khoảng cách thật ra so với tưởng tượng của hắn còn tốt hơn nhiều. Cả nhà bọn họ hòa thuận bình an, không như suy nghĩ sắp tan nát của mẹ hắn. Chuyện này cũng cho hắn thêm lí do để thuyết phục mẹ mình.

Nhưng suy nghĩ của mẹ hắn cũng không phải bởi tưởng tượng. Hắn nhất định phải giải quyết tận căn nguyên vấn đề. Nghĩ đến đây đầu Bác Thần liền cảm thấy đau đớn.

Mấy ngày sau đó, tuy Lâm Hiểu và Bác Thần không được gặp nhau thường xuyên nhưng lại rất chăm chỉ gửi tin nhắn cho đối phương. Đến thời gian nghỉ trưa, chỉ cần không có việc gì ngoài ý muốn, Bác Thần cũng không ngại gian khổ đến đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Buổi tối, Lâm Hiểu đến nhà Tề Kỳ. Tuy Tề Kỳ và Quách Chính Khải sắp kết hôn nhưng ba mẹ Tề Kỳ vẫn nghiêm khắc quy định, chỉ cần vẫn chưa kết hôn, cô ấy nhất định vẫn phải ngoan ngoãn ở nhà ngủ. Buổi sáng và buổi tối mỗi ngày, ba mẹ Tề Kỳ sẽ gọi điện thoại về nhà, nếu không có ai nghe máy, Tề Kỳ nhất định sẽ bị xử lí.

Tề Kỳ cũng thông suốt. Cố gắng nhẫn nhịn một đoạn thời gian vì tương lai hạnh phúc mãi mãi. Cho nên để hôn sự này không gặp điều gì ngoài ý muốn, hoặc khiến cho ba mẹ mình tức giận, mỗi tối cô đều ngoan ngoãn về nhà ngủ. Mà Lâm Hiểu lại tình nguyện ở đây bởi cô, cô càng giờ hai tay lên đồng ý.

Ước chừng ba bốn ngày sau, Lâm ba ba cùng Lâm mẹ cuối cùng cũng gọi điện thoại báo với Lâm Hiểu hai người sắp trở về.

Tuy ở cùng Tề Kỳ rất tốt nhưng dù thế nào thì ở nơi xa lạ cũng không tránh khỏi ngượng ngùng. Lâm Hiểu vui sướng, nhớ đến chuyện Bác Thần nói với cô nếu ba mẹ trở về nhất định phải báo với hắn. Cô vội vàng lấy điện thoại, gọi cho hắn.

“Lúc ấy vừa vặn thời gian chúng ta tan tầm, em có thể xin sắp xếp inh tan tầm trước được không?” Bác Thần nghe xong liền hỏi.

“Không thành vấn đề.” Cô chỉ còn một lát là hoàn thành xong mọi việc.

“Vậy được rồi, chờ anh một lát, chúng ta cùng đi đón ba mẹ em.” Bác Thần nói.

Lâm Hiểu đáp một tiếng, hai người nhanh chóng hẹn thời gian gặp.

Từ khi có Bác Thần ở bên cùng giải quyết mọi chuyện, Lâm Hiểu cảm thấy thoải mái hơn. Quan trọng hơn, Bác Thần cũng chưa bao giờ không nói mà làm. Hắn nhất định sẽ đem suy nghĩ của mình ra cùng bàn bạc với Lâm Hiểu. Tuy Lâm Hiểu nghe xong cũng chỉ có một phản ứng là gật đầu nhưng cô càng thích nghe hắn đúng lí hợp tình phân tích tình huống.

Lâm Hiểu cảm thấy đầu óc mình sắp bị thoái hóa rồi. Ban đầu cô còn thật sự nghe sau đó còn có thể ngẫm lại nhưng đến sau này, trên cơ bản cô không tự hỏi nữa, chỉ ngoan ngoãn nghe theo ý hắn.

Lâm Hiểu còn nhớ rõ ngày đó hắn gõ nhẹ lên trán cô rồi nói: “Còn chuyện nữa, tại sao em chỉ ở bên cạnh ngoan ngoãn nhìn để một mình anh biểu hiện như thế?”

Mặc dù lúc đó cô cười đáp ứng với hắn sẽ không thế nữa nhưng cũng không phải thật sự. Bởi hiện tại, cô chỉ thầm nghĩ gắt gao nắm chặt lấy phần ý lại này, cứ như vậy qua cả đời.

41. Chương 42

Lâm Hiểu xin lãnh đạo bệnh viện tan tầm sớm. Bệnh viện đối với ngành quản lí của cô không tính là nghiêm khắc cho nên nhanh chóng được thông qua.

Ngồi lên xe Bác Thần, Lâm Hiểu vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Anh có tính toán gì không?”

Bác Thần đánh tay lái, nói: “Đón ba mẹ em về, sau tìm cơ hội nói chuyện. Nếu có thể, anh muốn mời hai người đến nhà anh nói chuyện rõ ràng. Đương nhiên, anh sẽ bảo mẹ anh nói lời xin lỗi trước.”

Lâm Hiểu lập tức nhú mày nói: “Nói rõ ràng ư, quên đi. Thái độ của dì Lan đâu cần phải bàn nữa, bằng không sao mẹ em lại vừa áy náy vừa thương tâm đến thế.”

“Mẹ em vẫn không biết thái độ của mẹ anh ư?” Bác Thần kinh ngạc nói.

“Em đoán là mẹ em vẫn chưa biết. Ngay sau khi xảy ra chuyện, ba mẹ em lại lấp tức hòa hảo. Một hai ngày sau, hai người đều dành cả ngày dính vào một chỗ cùng nhau đi dạo khắp nơi. Em nhớ có một lần mẹ em tình cờ gặp dì Lan, lúc ấy dì còn an ủi mẹ vài câu. Cho nên mẹ em vẫn nói với em...” Lý gia đều là những người lương thiện.

Nhớ tới đây, Lâm Hiểu cảm thấy có chút mệt mỏi. Có đôi khi mẹ cô thật sự quá vô tâm. Chỉ vì nghe được vài câu an ủi ngoài miệng, bà còn có thể tin tưởng đến như vậy.

“Tóm lại, mẹ em vẫn không biết thái độ của nhà anh.” Lâm Hiểu lười nhiều lời.

Bác Thần nói: “Việc này thật sự phải do ba mẹ em kể lại tình huống thật sự ẹ anh biết. Bằng không, mặc kệ là anh hay em nói, cũng không có hiệu quả.”

Lâm Hiểu không đáp. Trên thực tế, cô không hề tình nguyện để ba mẹ mình chạy tới Lý gia rồi phải “long trọng” báo cho bên đó biết chân tướng sự tình, chỉ bởi vì muốn cô có thể gả vào Lý gia. Nếu vậy đứa con gái như cô thật không ra gì, chỉ vì chuyện của mình mà khiến ba mẹ phải cúi người.

Có đôi khi, có một số việc, nhiều thêm một chút nguyên tắc, kèm theo một số phương thức xử sự, những điểm mâu thuẫn xuất hiện là không thể tránh khỏi.

Bác Thần quay đầu nhìn sang Lâm Hiểu. Thần sắc cứng nhắc của cô thể hiện rõ một điều – cô không muốn. Bác Thần cũng biết làm như vậy sẽ xuất hiện vấn đề, bản khuôn của Lâm Hiểu, hẳn biết. Nhất thời Bác Thần cũng không biết nên nói sao, ánh mắt chuyển đến ven đường, đột nhiên dầm phanh.

Lâm Hiểu vốn đang thất thần, phanh đột ngột như vậy khiến cô hoảng sợ. Cô bất mãn nhìn về phía Bác Thần. Vừa quay đầu liền phát hiện đối phương vậy mà lại đang chăm chú nhìn cô.

Chỉ thấy Bác Thần nắm tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ, sau đó nắm chặt: “Em có thể tin anh một lần không? Anh nhất định sẽ xử lý tốt việc này, sẽ làm cho ba mẹ chúng ta thân thiết như trước, sẽ làm ẹ anh về sau cũng đối xử với em tốt như cũ, sẽ không bởi vì sự kiện này mà hình thành khúc mắc.”

Lâm Hiểu cảm giác được mu bàn tay mình trong phút chốc mềm mại cùng ấm áp. Cô nhìn vào mắt Bác Thần, ánh mắt cô chậm rãi trở nên nhu hòa.

Bác Thần thấy vậy, cuối cùng cũng yên lòng, dùng giọng điệu thoải mái nói: “Nếu anh không làm được, vậy mỗi ngày anh sẽ dùng một giờ quý trên võ sấu riêng ngay trước mặt em. Còn nếu anh làm được, vậy mỗi ngày em đều phải bưng một chậu nước đến cho anh đánh răng rửa mặt, thế nào?”

Lâm Hiểu phản bác: “Nghĩ đến hay!”

Hoàn toàn không cần phải do dự hay tự hỏi, tựa như hẳn nhất định có thể làm được. Lâm Hiểu bị suy nghĩ của mình dọa cho quần bách.

Bác Thần cười vài tiếng, nắm tay Lâm Hiểu hôn một cái: “Em đồng ý việc này phải không?”

Lâm Hiểu trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng vẫn làm bộ miễn cưỡng gật đầu, sau đó hung tợn nói: “Nếu sau này ba mẹ em mà bị nhà anh bắt nạt ra oai, anh nhất định phải chết.”

Bác Thần cười tự tin: “Đến lúc đó, anh sẽ tùy em xử trí.”

Lâm ba ba và Lâm mẹ sau khi xuống xe, vừa ra khỏi nhà ga liền thấy Lâm Hiểu cùng Bác Thần đã đón sẵn. Nhị lão cười đến vui vẻ, đặc biệt là Lâm ba ba. Ông vỗ vai Bác Thần, hô vài tiếng “tốt” không rõ nghĩa.

Tốt cái gì mà tốt, Lâm Hiểu nghe thấy mà chỉ muốn phun trào, vụng trộm trừng mắt với Bác Thần.

Bác Thần và Lâm Hiểu ngồi phía trước, Lâm ba ba cùng Lâm mẹ ngồi ghế sau. Nhị lão vẫn còn đang đắm chìm trong chuyện đi vui vẻ vừa rồi, đặc biệt là Lâm mẹ nhưng bà vẫn không quên dịch người lên phía trước hỏi han Bác Thần. Lâm ba ba ngồi dưới nhìn đáng vẻ kính trọng của Bác Thần khi tiếp chuyện với Lâm mẹ, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ vui sướng hài lòng.

Lâm Hiểu yên lặng ngồi nghe, trong lòng lại nghĩ, đến khi Bác Thần muốn nhị lão nhà cô đến nhà hắn nói chuyện, không biết ba mẹ sẽ phản ứng ra sao khiến cô có chút thất thần. Cũng may Lâm mẹ nói chuyện

nói đến vui vẻ, ngồi ở phía sau cũng không thể nhìn thấy biểu tình của Lâm Hiểu, cho nên không có ai phát hiện.

Đến khi bốn người về đến tiểu khu, Lâm ba ba và Lâm mẹ lên lầu trước, cuối cùng thì Lâm Hiểu cũng tìm được cơ hội tách riêng với Bác Thần, cô khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Ba mẹ em hôm nay vui vẻ như vậy, hay để lần khác?”

Bác Thần nhìn thoáng qua bóng dáng vừa biến mất ở cầu thang của Lâm ba ba và Lâm mẹ, hần ôm thẩn lưng Lâm Hiểu nói: “Việc này cứ nghe anh, không phải vừa rồi vẫn rất tốt sao?”

Lâm Hiểu mân môi, Bác Thần vuốt tóc cô nói: “Anh biết em suy nghĩ gì, nói anh ích kỷ cũng được, cái gì cũng không sao cả. Nhưng việc này chúng ta không thể không làm.”

Bác Thần cũng có chút bất đắc dĩ. Một khi Lâm ba ba và Lâm mẹ trở về, nếu không đem chuyện này nhanh chóng giải quyết, thì sau này bất cứ khi nào hần muốn đến Lâm gia đều sẽ có phiền toái. Vậy nên hiện giờ chỉ có thể thừa dịp này, đem sự tình nói cho rõ ràng. Nhưng việc này, Bác Thần không thể nói với Lâm Hiểu.

Bác Thần nhìn Lâm Hiểu vẫn đang cúi đầu, cũng không cách nào nói gì khác. Hần quyết đoán xách hành lí lên, kéo tay cô cùng lên lầu.

Đến khi Lâm Hiểu và Bác Thần lên đến nơi, Lâm ba ba và Lâm mẹ đã đi vào trong nhà. Mà Lý gia quả nhiên không có ai đi ra, điều này đúng như Bác Thần đã dự kiến.

Hai người nhìn thoáng qua, Bác Thần nắm chặt tay Lâm Hiểu, cùng bước vào, sau đó khép cánh cửa lại đem cửa lớn hai bên đều đồng dạng đóng chặt.

Lâm Hiểu biết ba mẹ mình buổi tối sẽ về đến nhà, trên đường đi đón hai người, cô liền mua sẵn đồ ăn cho bữa tối. Cô thấy Lâm mẹ bước vào phòng bếp thì chính mình cũng thu xếp một chút rồi vội vàng vào theo.

“Tiểu Thần hôm nay ăn cơm ở nhà ta đúng không?” Lâm mẹ một bên nhặt rau một bên hỏi Lâm Hiểu.

“Đúng ạ.” Lâm Hiểu cúi đầu đáp, tiếp tục bận rộn.

Đồ ăn bữa tối rất nhiều. Tuy Lâm ba ba có đề nghị muốn mời dì Lan cùng chú Lý qua ăn nhưng lại bị Bác Thần lãng sang chuyện khác.

Ước chừng hơn một giờ sau, bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc. Lâm ba ba uống với Bác Thần vài chén rượu. Đợi đến khi Lâm Hiểu rửa xong bát đi ra, hai người đã ngồi bên bàn trà, trò chuyện về công ty Bác Thần.

Lâm Hiểu đi tới, ngồi xuống bên cạnh Bác Thần.

Lâm mẹ rất vui vẻ, hơn hở nói: “Nhớ lại mấy lần trước Tiểu Thần đến nhà chúng ta, nha đầu Lâm Hiểu kia ngồi chỗ nào cũng nhất quyết không ngồi bên cạnh nó, vậy mà bây giờ lại thoải mái như vậy.”

“Mẹ!” Lâm Hiểu quăn bách nói.

“A, lại còn biết thẹn thùng.” Lâm mẹ tiếp tục trêu.

Bác Thần nhìn cảnh trước mắt mà khóe mắt cong lên. Trước mặt Lâm ba ba và Lâm mẹ, hần không để ý tới giấy dựa nho nhỏ của Lâm Hiểu mà kéo tay cô, nói với Lâm ba ba, Lâm mẹ: “Dì Cẩm, chú. Tuy vẫn nói cháu với Lâm Hiểu lớn lên bên nhau, đúng là lúc trước cũng có chút tình nghĩa nhưng sau khi cháu rời khỏi đây mười năm, chút tình nghĩa kia đều đã tan đi hết. Tình yêu nam nữ giữa hai bọn cháu không hề có, thậm chí cháu cũng không nghĩ đến việc lấy Lâm Hiểu làm vợ. Nhưng bây giờ, cháu lại phát hiện không có ai có thể so với Lâm Hiểu. Cho nên, cháu thật sự muốn lấy Lâm Hiểu về nhà, đối tốt với cô ấy cả đời.”

Bác Thần nhìn bộ dáng hài lòng gật đầu của Lâm gia ba mẹ, thì cười khổ lộ vẻ khó xử: “Nhưng chúng cháu gặp một ít vấn đề.”

Lâm mẹ vội vàng khẩn trương hỏi: “Vấn đề gì vậy? Lâm Hiểu tính tình vẫn còn trẻ con?”

Bác Thần vội vàng lắc đầu nói: “Không phải.” Nói xong, hần ngập ngừng một lúc mới ngẩng đầu lên nói, “Dì Cẩm, tuy rằng cháu biết nói ra việc này sẽ khiến dì khổ sở nhưng cháu vẫn muốn nói với dì.”

Khuôn mặt Lâm mẹ lúc trắng lúc đỏ lập tức nghĩ đến một chuyện: “Bởi vì lời đồn đại về dì?”

Lâm mẹ nhìn bộ dáng không phản bác của Bác Thần thì vỗ đùi khó chịu nói: “Ta biết mà! Ta biết mà!”

Bà nói xong, hốc mắt chợt đỏ, “Chị em đã vài thập niên, vậy mà bà ấy vẫn không tin ta!”

Lâm Hiểu muốn chạy qua an ủi mẹ mình lại bị Bác Thần giữ chặt, không cho cô đi.

Nhưng Bác Thần cũng không nhìn Lâm Hiểu mà tiếp tục nói với Bác Thần: “Dì Cẩm, việc này là mẹ cháu không đúng, bây giờ bà ấy đối với mọi người còn có điều hiểu lầm. Dì Cẩm, cháu thay mẹ cháu xin lỗi dì. Mẹ cháu chính là vì quá yêu con nên sốt ruột. Chỉ cần việc gì có liên quan tới cháu, đầu óc của bà sẽ nghĩ không thông, mới có thể làm ra chuyện như vậy. Tuy mẹ cháu phản đối việc hôn sự của cháu với Lâm Hiểu nhưng bà đối với dì lại vạn phần áy náy. Mấy ngày nay vẫn hay thất thần, làm đồ ăn đều nướng chín trên bếp. Dì Cẩm, nếu mẹ cháu biết bà hiểu lầm dì, nhất định sẽ áy náy vô cùng, chỉ có điều bây giờ mẹ cháu vẫn chưa biết rõ mọi chuyện.”

Lời nói của Bác Thần khiến cho Lâm mẹ ngẩn người. Hồi lâu sau, bà mới ảm đạm nói: “Cũng không thể trách mẹ cháu tin lời đồn đại. Từ trước khi xuất hiện lời đồn, mấy lần bà ấy vẫn hỏi dì ra ngoài đi đâu nhưng dì gạt bà ấy. Khi đó mẹ cháu khuyên dì đừng nên ra ngoài lung tung nhưng dì không có nghe. Là chính dì đáng chết, không thể trách bà ấy không tin dì.”

Nói xong, Lâm mẹ nhìn Lâm Hiểu áy náy nói: “Hiểu nha đầu, mẹ thực xin lỗi con.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy!” Lâm Hiểu vội vàng nói.

Bác Thần cũng ở một bên khuyên bảo: “Dì Cẩm, dì trước đừng ủ rũ, tuy mẹ cháu ngoài miệng không nói nhưng đáy lòng bà chính là vẫn luôn hy vọng tất cả chỉ do bà hiểu lầm.”

Bác Thần nói xong, dùng ánh mắt chân thành nhìn Lâm ba ba và Lâm mẹ: “Tuy cháu biết yêu cầu này của cháu rất quá đáng, Lâm Hiểu không đồng ý nhưng cháu vẫn phải đề đạt. Cháu hy vọng chú dì có thể đến nói rõ với mẹ cháu việc này, đem lời đồn đại làm sáng tỏ.”

Lâm mẹ vẫn còn đứng ngốc một chỗ, Lâm ba ba đã quyết đoán đứng dậy. Tuy ông không hiểu hết mọi chuyện nhưng thời điểm cần phải hành động, ông chưa bao giờ lui bước. Chỉ thấy Lâm ba ba nghiêm túc nói: “Việc này quả thật chúng ta phải xuất mã một chuyến, phải nói là nên sớm đi từ lâu rồi.”

Nói xong ông lại cúi đầu nhìn vợ mình, “A Cẩm, em đứng lên, làm sai chuyện gì thì phải có dũng cảm gánh vác hậu quả, chúng ta không thể chậm trễ thêm được nữa. Khi em xảy ra chuyện, con gái của em liền lập tức tiến lên giải quyết, nếu em vẫn không dũng cảm đứng lên, như vậy thì sao xứng làm mẹ con bé.”

Lâm mẹ nghe xong, lập tức có phản ứng đứng dậy, lại tiến lên phía trước nắm tay Lâm Hiểu nói: “Hiểu nha đầu, mẹ xin lỗi con. Mẹ vẫn nghĩ A Lan bên kia không có vấn đề gì, mấy ngày nay con đã chịu khổ nhiều lắm phải không?”

Lâm Hiểu lắc đầu: “Mẹ, không có.”

Lâm ba ba vỗ vai Lâm mẹ: “Hiểu nha đầu ủy khuất bà biết là được rồi, trước mắt chúng ta phải giải quyết việc này đã.”

Lâm mẹ gật đầu, nghe theo Lâm ba ba.

Lâm ba ba nhìn vào mắt Lâm Hiểu, giống như không tiếng động an ủi mà cũng như khuyên cô không cần lo lắng.

Bác Thần cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm, hắn nói với Lâm mẹ: “Dì Cẩm, cháu cảm ơn với dì, nếu mẹ cháu biết bà hiểu lầm dì, nhất định sẽ áy náy. Đến lúc đó, dì chỉ cần không nói chuyện với bà vài ngày, cam đoan bà sẽ càng thêm áy náy, lại quần quýt lấy dì. Biện pháp này tuyệt đối rất tốt, dì an tâm.”

Lâm Hiểu vừa nghe thì không thấy gì nhưng cẩn thận nghĩ lại như thế nào cảm thấy lời này của Bác Thần dường như có chút không đúng.

Đây chẳng phải hắn đang miêu tả lại chuyện của hai người mấy hôm trước sao. Trong thời khắc quan trọng như bây giờ, cô vẫn không nhìn được véo mạnh vào thắt lưng hắn, khiến Bác Thần hít mạnh một hơi.

42. Chương 43

Nếu đã quyết định xong, Bác Thần liền cùng Lâm gia đến gõ cửa Lý gia.

Dì Lan và chú Lý vừa vặn đều ở bên trong. Thời điểm dì Lan mở cửa nhìn thấy Bác Thần còn chưa kịp lên tiếng đã thấy cả nhà Lâm gia đang đứng bên ngoài.

Bà ngẩn người, bộ dáng bị dọa nhưng vẫn nhanh chóng bắt nhịp tươi cười: “A Cầm, sao các em lại đến đây?”

“Mẹ, mẹ đừng đứng ở cửa nữa, chúng ta đi vào nói chuyện.” Bác Thần nhắc nhở mẹ mình.

“Nga, đúng đúng.” Dì Lan vội vàng lui người, đón cả nhà Lâm gia tiến vào.

Chú Lý đang xem báo, nhìn thấy cả nhà Lâm gia đều đến đây, vội vàng lấy trà cụ ra, cười nói: “Hiếm khi nào mọi người tập hợp đông đủ, mau mau ngồi xuống.”

Chú Lý và Lâm ba ba không giống nhau. Ở Lâm gia, Lâm ba ba vẫn là người nắm quyền nhất. Mặc dù Lâm mẹ lúc ấy có nháo đến đâu nhưng rốt cuộc vẫn luôn nghe theo Lâm ba ba. Nhưng ở Lý gia, dì Lan lại là người nắm quyền chủ đạo. Chú Lý tính ôn hòa, cũng không cùng dì Lan so đo.

Sắc mặt Lâm mẹ vẫn không được tốt lắm. Lâm Hiểu nhìn thấy mà lòng cũng không chịu nổi nên cô ngồi sát bên người bà, chỉ có thể không tiếng động an ủi bà.

Mà đúng lúc này, Lâm ba ba đứng đầu cả nhà Lâm gia cuối cùng cũng mở miệng.

Trong việc này, Lâm ba ba với tư cách “người bị hại” nói lại càng thêm sức cuốn hút cùng tính chân thật. Lâm ba ba cũng không kể quá nhiều về cảm xúc của mình, câu chuyện của ông bắt đầu ngay sau khi ông bước xuống xe một khắc rồi Lâm Hiểu tiến đến.

Lâm ba ba nói chuyện rất rõ ràng. Ông kể tóm tắt sự việc nhưng bởi vì sự tóm tắt ấy ngược lại để ọi người không ít không gian tưởng tượng.

Ngay từ đầu trong lòng dì Lan vẫn còn giãy dụa rồi rầm nhưng từ khi Lâm ba ba nói chuyện, suy nghĩ trong đầu bà đã sớm quên bằng. Cho đến khi Lâm ba ba nói xong, bà mới dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Hiểu nói: “Hiểu nha đầu là đứa trẻ tốt.”

Thần sắc Lâm ba ba ban đầu cũng không được tốt lắm. Sau khi ông nói xong nghe thấy dì Lan nói như vậy, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt cũng được thả lỏng.

Kỳ thật so với dì Lan, chú Lý trung hậu thuần phác hơn nhiều. Sau khi nghe xong, chú Lý vỗ vai Lâm ba ba nói: “Anh rất may mắn, có một người vợ tốt cùng một đứa con gái tốt.”

Sắc mặt Lâm ba ba vẫn còn chút cứng ngắc nhưng vẫn đáp ngay: “Anh cũng thế.”

“A Lan, việc này tại em đây đưa không rõ nhưng cùng Hiểu nha đầu không có quan hệ gì. Nếu chị có gì không hài lòng thì cứ hướng vào em, đừng làm khó dễ con bé. Em biết chị suy nghĩ cái gì, nhưng con gái của em em biết rõ, nếu xét về mặt nhìn người, ai so ra cũng kém con bé.”

Lâm mẹ càng nói với dì Lan hốc mắt càng đỏ: “Chúng ta quen biết đã vài thập niên, nếu chị không hài lòng con gái nhà em cứ nói thẳng. Em có liều mạng cũng sẽ tìm cho con bé một người tốt hơn con chị, thà chết cũng không để chuyện của em khiến con gái em bị người khinh thị.” Lâm mẹ nói xong lời cuối dường như không thở nổi, ngực bà phập phồng.

Lâm Hiểu biết mẹ cô thường khó thở, cô vội vàng vỗ lưng bà nói: “Mẹ, mẹ đừng vội, đừng nóng vội.”

Dì Lan nhìn thấy Lâm mẹ như vậy cũng vội vàng nói: “A Cầm, em nói cái gì vậy, con gái nhà em cũng chính là con gái nhà chị, chúng ta đâu còn không kịp làm sao có thể không hài lòng.”

Lâm mẹ cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút, chần chờ hỏi: “Thật sự?”

“Chị lừa em làm gì.” Dì Lan vội vàng đáp.

Kỳ thật nói đến dì Lan, trong đầu Lâm mẹ hiện lên không ít hình ảnh, dì Lan là một người rất giỏi suy tính và chăm lo gia đình. Mà đối với con của mình, dì Lan còn vô cùng yêu thương. Chỉ có điều Bác Thần từ nhỏ đã phản nghịch, thường xuyên không nghe theo lời bà ấy đi theo “con đường lớn rực rỡ” bà đã vạch sẵn. Mà đối với lão khuê mật của mình, tuy bà ấy cùng Lâm mẹ đều gọi thẳng tên nhau nhưng A Lan làm việc luôn thành thực ổn trọng mà Lâm mẹ thì căn bản là vô tâm cho nên bà ấy thường đối đãi với Lâm mẹ như đối đãi với em gái của mình.

Đến lúc phải chọn giữa con trai và em gái, kỳ thật người mẹ nào cũng không chút nghĩ ngợi mà chọn con mình, huống chi người em gái này còn không phải là người thân ruột thịt thực sự. Nhưng tình huống trước mắt, dì Lan nhìn bộ dáng lặng yên của Lâm mẹ, bao nhiêu năm giao tình đâu dễ gì biến mất. Bà cũng hoàn toàn không có biện pháp nói rằng “Chị không nghĩ muốn con gái nhà em”, chỉ có thể nhanh đáp ứng một tiếng. Chuyện này đúng như trong dự kiến của Bác Thần.

Mặc kệ dì Lan trong lòng còn có ý tưởng nào khác hay không. Đã đồng ý trước mặt mọi người rồi, bà không thể nào nuốt lời được.

Lâm gia cũng không ở lại lâu, giải thích xong sự việc, nhìn đến chú Lý vẫn nhiệt tình như trước, dì Lan cũng luôn ở bên Lâm mẹ nói tốt, bọn họ coi như là an tâm.

Cho đến khi tiễn Lâm gia ra khỏi cửa, khuôn mặt tươi cười của dì Lan cũng chậm rãi dờ xuống. Bà nhìn về phía lòng trên mặt con mình mà tức giận, mặt đen lại hạ giọng nói với Bác Thần: “Con theo mẹ vào phòng nói chuyện!”

Bác Thần bất đắc dĩ nhìn về phía ba mình, người đi phía sau cho hắn một cái nhìn “bảo trọng”. Hắn đặt tay lên gãi gãi gáy, đi theo mẹ vào phòng mình.

Bác Thần không nhanh không chậm ngồi lên giường, nhìn mẹ mình đóng cửa sổ lại, ở trước mặt hắn đi qua đi lại sau đó dừng lại nói với Bác Thần: “Giỏi! Cánh cứng cáp rồi nên muốn bay phải không. Mẹ thừa nhận Lâm Hiểu là một đứa trẻ tốt nhưng phản ứng của con là làm sao? A! Còn chưa đem người cưới vào cửa đã bắt đầu tính kế với mẹ mình! Con cố ý đưa bọn họ đến nhà mình còn không phải là buộc mẹ không thể không đáp ứng hôn sự này sao! Con rốt cuộc định làm cái gì?!”

Dì Lan nói xong cũng hiểu được mình quá độ thương tâm. Bà ngồi xuống bên cạnh Bác Thần, ôm mặt khổ sở nói: “Mẹ khổ sở nuôi con lớn nhiều năm như vậy, thế mà lại nuôi ra một con sói xem thường mẹ mình! Cứ nhiên cùng người khác đến bức mẹ ruột mình!”

Bác Thần nghe xong, vội vàng vỗ vỗ mẹ mình nói: “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy. Con chỉ muốn để nhà dì Cẩm đến giải thích rõ ràng sự việc. Chẳng lẽ mẹ thật sự không thích Lâm Hiểu?”

Dì Lan kỳ thật cũng khóc không ra nước mắt, bà buông hai tay xuống lộ vẻ do dự: “Theo như chú Lâm con nói hôm nay, Lâm Hiểu xử lý mọi chuyện so với A Cẩm còn giỏi hơn, nhìn ra được là một cô gái biết chăm lo gia đình.”

Bác Thần cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở ra, an ủi mẹ mình: “Vậy không phải tốt sao, mẹ, nếu dì Cẩm thực sự là đi... ách, đi ngoại tình, vậy việc hôn nhân này có thể buông bỏ nhưng đây rõ ràng chỉ là hiểu lầm. Lâm Hiểu cũng là một cô gái tốt, vậy mẹ còn rối rắm cái gì?”

Hai tay dì Lan xiết chặt, bà cũng không biết chính mình rối rắm cái gì nhưng chính là cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Bác Thần thở dài, ôm bả vai mẹ mình nói: “Mẹ, mẹ có biết vì sao con lại kiên quyết cưới Lâm Hiểu làm vợ như vậy không?”

Dì Lan quay mạnh người lại, nhìn con mình. Được rồi, bà cũng muốn làm rõ trong lòng mình thực ra còn rối rắm cái gì, con trai mình vì một đứa con gái mà trăm phương ngàn kế tính kế, người bị tính kế lại là mình, gặp phải chuyện này thì người mẹ nào có thể thoải mái đây?

“Mẹ, thực ra con vẫn chưa nói với mẹ chuyện này, chỉ sợ mẹ nghe xong sẽ mắng con nhưng bây giờ, con thật sự không thể không nói với mẹ.” Bác Thần nói xong, về mặt nhìn qua vạn phần hối hận.

Dì Lan cảm giác được chuyện hần muốn nói tuyệt không phải chuyện tốt gì, bà có chút khản trương giọng: “Chuyện gì a?”

“Mẹ, mẹ chưa bao giờ hỏi con mấy năm nay ở thành phố S làm cái gì, con cũng không kể với mẹ. Thực ra, ở thành phố S mấy năm, những chuyện con làm có đủ loại hoang đường.” Bác Thần nhìn mẹ mình thần sắc khản trương, buồn bã nói, “Con có một người bạn học cùng đại học rất giàu, cậu ấy đầu tư cho con một công ty. Tuy lúc đầu con còn chưa có kinh nghiệm nhưng làm được vài lần, đến cuối cùng vẫn rất tốt. Khi đó con coi như cũng có vẻ pha vài phần của tầng lớp tinh anh xã hội, cho nên phụ nữ đưa đến cửa cũng không thiếu.”

Bác Thần nói xong ngừng một chút, quả nhiên thấy mẹ mình đã hoàn toàn bộc lộ vẻ khản trương, hần cười khổ nói tiếp: “Khi đó con tuổi trẻ, người cũng là cuồng vọng, bên cạnh đều là những người ai đến cũng không từ chối nên con liền học theo.”

“Học theo cái gì! Con có biết lai lịch mấy người phụ nữ đó không?! Con, xú tiểu tử này! Phụ nữ linh tinh bên ngoài còn dám chạm vào! Con có biết chữ “tử” viết thế nào không!” Dì Lan kích động mắng, mắng xong đột nhiên nhớ ra một việc, “Con nói thật hay lại dối mẹ? Đúng có vì Lâm Hiểu mà tự bôi đen mình trước mặt mẹ!”

Dì Lan nói xong nhìn con mình chua xót. Con mình nuôi lớn, có nói dối hay không bà đương nhiên hiểu rõ, vừa nhìn thấy vẻ mặt Bác Thần, bà biết việc này đến 99% là sự thật.

Trong lòng bà rưng rờ, đối với đứa con ngoan của mình vừa hài lòng lại vừa tức giận, nhưng chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Bác Thần biết mẹ hần đã tin rồi nhưng vẫn tiếp tục do dự nói: “Cho nên bởi vậy, con liền xảy ra chuyện...”

“Chuyện gì?” Dì Lan vội vàng hỏi.

“Có một ngày, có một người phụ nữ từng cùng con qua lại tới tìm con, nói cô ta đã có con của con.” Bác Thần ngập ngừng nói xong, dì Lan sợ tới mức đứng bật lên.

“Con nói cái gì?”

Bác Thần nói tiếp: “Con khi đó rất sợ hãi, vội vàng đi điều tra xem người phụ nữ đó có thai thật không. Nhưng nhìn kết quả điều tra lại hết hồn, người phụ nữ kia căn bản không phải chỉ có mình con mà còn quan hệ với rất nhiều người đàn ông khác, đứa bé này cũng không biết có phải con của con không.”

Bộ dáng dì Lan tựa như ăn phải ruồi bọ: “Cư nhiên còn có loại phụ nữ này... Cho dù là của con, người phụ nữ này cũng tuyệt không thể nào cưới vào cửa!”

“Con lúc ấy cũng không muốn thừa nhận nhưng người phụ nữ kia thật độc địa. Thấy con không để ý tới liền đến công ty con khóc lóc om sòm, nói cô ta đã mang thai con của con nhưng con lại vô tình không để ý đến mẹ con họ. Việc này nháo đến con đau đầu, con thật sự không có biện pháp nào liền cầm tiền đưa cho cô ta bảo cô ta đi, không cần đến nháo nữa.”

“Cô ta đi rồi ?”

“Sau đó cô ta không còn đến nữa.”

“Vậy...vậy cô ta đem đứa nhỏ xóa sạch sao?”

Bác Thần chờ, kỳ thật chính là chờ dì Lan hỏi đến vấn đề này. Hần giống như do dự đôi chút rồi nói với mẹ mình: “Con cũng không rõ lắm.”

Thật sự là sấm sét rạch trời, ba chữ “không rõ lắm” so với “đã sinh rồi” còn khiến người ta kinh sợ hơn.

Dì Lan cố gắng trấn định nói: “Không có việc gì,cùng lắm nếu không may bị người tìm tới cửa chúng ta sẽ đi cái kia D cái gì A vậy! Nghe nói kiểm tra vô cùng chuẩn xác.”

“Mẹ, mẹ nói là DNA phải không?” Bác Thần nói xong lại nhỏ giọng nói tiếp, “Nhưng mẹ, thời gian cô ta mang thai đứa nhỏ quả thật đúng là thời gian với con thân thiết...”

Sắc mặt dì Lan hoàn toàn thay đổi, bà đứng mạnh lên, muốn hung hăng đánh con trai mình nhưng lại luyến tiếc, chỉ có thể ghen thành một câu: “Con...xú tiểu tử không biết sống chết!”

Bác Thần mang vẻ mặt cầu xin cúi đầu, một bộ dáng sẵn sàng chịu đánh chịu mắng: “Mẹ, mẹ nói xem nếu việc này để Lâm gia biết, có phải hôn sự sẽ bị hủy không?”

Dì Lan chỉnh lại khuôn mặt vắn vẹo, thật lâu sau mới thốt ra hai chữ: “Vô nghĩa!”

Bác Thần cố gắng cúi thấp đầu che miệng giấu ý cười. Tuy đoạn đầu truyện là có thật nhưng chuyện mang thai đó hẳn không nhớ đã nghe từ ngày tháng năm nào, chỉ nhớ là nghe được từ đồng nghiệp sau đó trau chuốt lại thuận miệng bịa ra.

Nghĩ lại nghĩ sau đó tươi cười trên mặt Bác Thần dần dần biến mất, trên mặt thật sự xuất hiện vẻ chưa xốt hối hận.

Kỳ thật, nói trắng ra, chỉ cần biết lúc trước hẳn làm ra chuyện hoang đường gì, cô gái trong sạch nào cũng không muốn gả cho hắn. Nhưng hẳn muốn mẹ mình ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nên bắt buộc phải khuếch đại sự việc lên.

43. Chương 44

Lâm Hiểu cảm thấy thực không thích hợp, tình cảnh quỷ dị trước mắt cô hoàn toàn không thể nào dự đoán. Tuy tối hôm qua nhà cô đã tới Lý gia làm sáng tỏ hiểu lầm nhưng dù có sáng tỏ đến đâu cũng không có khả năng xuất hiện tình huống trước mắt. Thậm chí Lâm Hiểu còn nghĩ mặc dù dì Lan ngoài miệng đã đồng ý hôn sự nhưng đáy lòng chắc chắn sẽ không thoải mái.

Bởi vậy, tối hôm qua cô cố gắng an ủi chính mình. Có một số thứ vẫn luôn cần thời gian chứng minh, chỉ cần có tâm, nhất định có thể khiến người khác cảm động. Cô đối với chính mình tẩy não rồi tẩy não, làm vô số chuẩn bị để ngày mai tận lực, kín đáo lấy lòng dì Lan. Chỉ cần Bác Thần không khó xử, để tương lai của hai người tốt đẹp hơn.

Thế nhưng, hiện tại rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Lâm Hiểu vẫn còn không rõ, dì Lan đã kịp gấp mấy đĩa đồ ăn cho cô, cô vội vàng hoàn hồn nói: “Dì Lan, không cần không cần đâu, dì ăn đi.”

“Con đừng khách khí, dì nói a Hiểu nha đầu, gần đây con rất gầy, mặt mũi cũng không có chút thịt nào, nhất định phải ăn nhiều vào, hảo hảo bồi bổ.” Nói xong, dì Lan lại gấp thêm một khối thịt bò cho Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu nhìn vào bát của mình mà tim không thấy cơm, thật sự, nhưng cô cũng không thể gấp bỏ lại hoặc là không ăn. Lâm Hiểu đành phải cầm bát đĩa lên, cố gắng đem tất cả thức ăn ăn vào bụng.

Khóe mắt liếc thấy Bác Thần ở bên cạnh đang cười trộm, Lâm Hiểu gấp đôi gà trong bát mình ra, ôn nhu nói: “Anh ở thành phố S nhất định không được ăn thoải mái như ở nhà, hiện tại nên ăn nhiều hơn một chút.” Nói xong, lại nhìn về phía dì Lan, “Dì Lan, dì thấy nói vậy phải không?”

Vốn tưởng rằng người luôn yêu thương Bác Thần như dì Lan nhất định sẽ dè dặt mục tiêu, ai biết được hôm nay dì Lan không biết ăn nhằm cái gì, bà trực tiếp đứng lên gấp đôi gà trong bát Bác Thần ra đặt lại vào bát Lâm Hiểu, tỏ vẻ tức giận nói: “Hiểu nha đầu, con ăn đi. Xú tiểu tử này gần đây bụng càng ngày càng to, vẫn nên ăn cơm trắng thì hơn.”

Lâm Hiểu buồn bực, cô thấy Bác Thần bị nói vậy mà không hề phản bác, cúi đầu thành thật ăn cơm trắng. Lâm Hiểu mê man, nhưng khi nhìn xuống đôi gà to bự trong bát, cô còn phải dồn sức lực chống đỡ cái bụng đã căng tròn, không còn sức suy nghĩ nhiều, trong lòng ầm ầm rơi lệ.

Thật vất vả ăn xong bữa cơm tối mà dì Lan mời, Lâm Hiểu muốn vào giúp nhưng lại bị dì Lan đuổi ra khỏi phòng bếp, sau đó cô liền trực tiếp đi vào phòng Bác Thần, quen thuộc ngồi xếp bằng trên giường hắn, đối với người đang ngồi chơi máy tính nhỏ giọng nói: “Mẹ anh xảy ra chuyện gì vậy?”

Bác Thần quay đầu liếc mắt nhìn cô, trên mặt tràn đầy ý cười: “Như thế nào, như vậy không tốt sao?”

Lâm Hiểu thành thực nói: “Rất tốt, nhưng là đôi lập quá lớn. Em... ách, hơi khó tiếp nhận.”

Bác Thần đi tới ngồi bên cạnh cô cười tủm tỉm nói: “Có gì mà không tiếp nhận được, em cứ coi mọi chuyện như thường là được.”

Lâm Hiểu cúi đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu tò mò hỏi hân: “Em thật sự bội phục anh, rốt cuộc anh đã nói gì với mẹ anh mà có thể tạo thành hiệu quả như thế này?”

Bác Thần ra vẻ đứng đắn, lắc đầu nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Lâm Hiểu bĩu môi “Xuy” một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ.

Những ngày sau, Lâm – Lý hai nhà lại một lần nữa thân thiết, thậm chí quan hệ còn có cảm giác tốt hơn trước mấy phần.

Lâm Hiểu chưa từng nghĩ tới, dì Lan còn có khả năng chiến đấu thần kỳ đến vậy. Khụ, từ này hình dung có chút khoa trương nhưng Lâm Hiểu thật khó có thể dùng từ khác để biểu đạt sự sùng bái của cô đối với bà.

Dì Lan đúng như lời Bác Thần nói. Bà phát hiện Lâm mẹ đối với mình có chút lạnh nhạt, sau đó, bà bắt đầu liên tục chạy tới Lâm gia, không có việc gì lại cùng Lâm mẹ nói chuyện trong nhà. Thực ra ban đầu Lâm mẹ vẫn còn chút không được tự nhiên nhưng việc này chỉ trách bà không nghe lời A Lan khuyên lúc trước mà bà cũng không phải người hay ghi thù. Đại khái dì Lan đến nhà chừng vài lần, mâu thuẫn lúc trước của hai người cũng chầm chậm được lãng quên, sau đó Lâm mẹ lại quay về như trước kia, mỗi ngày cùng dì Lan trò chuyện đến quên trời.

Mà việc chân chính làm cho Lâm Hiểu đối với dì Lan trở nên vạn phần sùng bái, chính là một ngày sau khi Lâm gia cùng Lý gia hòa hợp.

Hai ngày nghỉ cuối tuần, Lâm Hiểu ở nhà rảnh rỗi không có chuyện gì liền chạy đi tìm Bác Thần nói chuyện phiếm. Dì Lan lấy lí do con gái thì hiểu việc nhà hơn làm cơ để cô thay thế Bác Thần rồi dẫn theo cô đi chợ.

Khu chợ này cách tiểu khu họ ở rất gần, mà bình thường mọi người trong tiểu khu vẫn hay đến đây để mua thức ăn, cho nên cùng mẹ chồng tương lai dạo chợ gặp người quen là việc vô cùng bình thường.

Người quen này có quan hệ rất tốt với dì Thẩm lâu dưới – dì Khổng. Lúc ấy, dì Khổng nhìn thấy dì Lan đi cùng Lâm Hiểu liền lấp bắp kính hãi, sau đó âm dương quái khí chào trước (Âm dương quái khí [ ] : Chỉ lời lẽ, cử chỉ ...văn văn ...quái đản, kỳ lạ, hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.). Lời nói đại khái ý chỉ nhắc dì Lan nhớ đi cẩn thận, cẩn thận kéo bùn bẩn lên người.

Sắc mặt Lâm Hiểu biến đổi nhưng cô còn chưa đánh trả, dì Lan đã mở miệng trước.

Tuy Lâm mẹ cũng được coi là một người giỏi đối đáp nhưng bản sự của Lâm mẹ, thực ra hơn phân nửa đều do dì Lan dạy nên. Đại khái thì khả năng đối đáp của Lâm mẹ không phải là sẵn có, thời điểm mấu chốt có thể sẽ không phát huy nhưng sự phụ A Lan của Lâm mẹ thì khác.

Chỉ thấy trên mặt bà hiện lên vẻ “Chị cũng quá lạc hậu rồi” nói: “Ôi, em nói này chị Khổng, không phải hiện tại chị vẫn còn tin vào lời đồn kia đi? A Cẩm cùng chồng cô ấy cả ngày dính bên nhau, sắp tới còn chuẩn bị đi du lịch mấy nơi. Nếu lời đồn kia là thật, vậy thì chồng A Cẩm sao có thể khoan dung như vậy? A Cẩm cũng nói với em rồi, người hay đến tìm cô ấy chính là bạn chơi từ thuở nhỏ, tuy không phải rất thân nhưng cảm tình cũng không khác gì anh chị em ruột. Chắc chị còn không biết, chồng A Cẩm nghe thấy mấy lời đồn này, tức giận đến bốc khói, an ủi mấy ngày mới dỗ cô ấy vui vẻ được. Chị Khổng, chị nói có phải mấy người đó mắt mù hay không a? Lâm gia hiện giờ so với nhà họ còn hòa thuận hơn nhiều. Bọn họ lại tự thành một đám cả ngày bới chuyện ra chế giễu, chờ người ta nháo ly hôn.”

Dì Lan nói xong liền nở nụ cười, dùng ngữ khí khinh bỉ nói, “Bọn họ cũng đâu phải có lòng hảo tâm gì, chẳng qua chỉ là ghen tị với A Cẩm tuổi cùng các cô ấy không sai biệt lắm nhưng bộ dạng lại trẻ hơn nhiều, cả ngày không có việc tốt gì để làm, chồng mình sắp bị người phụ nữ khác cướp mất mà vẫn còn đứng đấy chờ xem nhà khác náo loạn. Ai, cứ chờ rồi chờ, cuối cùng chờ được nhà mình náo loạn, kia đúng thật là báo ứng.”

Nói xong, bà cười tủm tỉm nhìn về phía dì Khổng nói: “Chị Khổng, chị nói có phải không?”

Cơ mặt dì Không co rút, lần đầu tiên trong đời bà ta nghe xong mà khuôn mặt biến thành “ ”, lượng tin tức quá lớn khiến bà ta không kịp phản ứng nhưng đối mặt với tươi cười nham hiểm của dì Lan cũng chỉ có thể xấu hổ gật đầu. Sau đó quay đi bước thật nhanh, không biết bởi vội vàng muốn trở về chứng thực hay tiếp tục đi tuyên truyền tin tức vừa nghe được.

Vì thế, một đường dạo chợ về nhà, dì Lan dùng khuôn mặt tươi cười biến những người đến chế giễu đả kích thành xấu hổ lúng túng bỏ đi. Lâm Hiểu đứng bên cạnh xem mà trong lòng thoải mái, cảm giác như chính mình được xả giận.

Đến khi về tới nhà, dì Lan nói với Lâm Hiểu một hồi sâu sắc: “Con xem lần đi này với dì, không chỉ dạy con xem rau xanh nào không được ăn, xem con cua nào mới có nhiều gạch. Xã hội này a, cái gì cũng thiếu, duy chỉ có loại người chuyên buôn chuyện luyên thuyên là không thiếu. Đối phó với những người như thế, con cũng không thể bị động như mẹ con được. Lúc nên ra tay thì phải ra tay quyết đoán, mấy người đó căn bản chỉ dám bắt nạt kẻ yếu. Nhưng mà, chúng ta cũng không được quá cứng rắn, như vậy dễ bị phản lại mình, biến thành người đàn bà chanh chua chuyên chửi đổng. Lúc ấy tốt nhất ta nên dựa trên lý lẽ, cố gắng đem những lời đàm tiếu đó diệt sạch, tốt nhất là diệt ấy người đó không còn lời nào để nói. Biết không?”

Lâm Hiểu vội gật đầu, sùng bái nói: “Dì Lan, dì thật lợi hại.”

“Chút chuyện nhỏ thôi, đợi khi nào có cơ hội, dì sẽ truyền thụ cho con mấy chiêu.” Dì Lan đắc ý dào dạt nói.

“...” Hơi thở của Lâm Hiểu như ngừng lại, cô vội vàng nói: “Vậy thì quá tốt rồi.” Sau đó lại khen bà thêm vài câu, khiến dì Lan nghe mà trong lòng sung sướng.

Đại khái bởi vì có dì Lan trợ thủ mạnh mẽ. Những lời đồn đại lấy tốc độ cực nhanh mà Lâm Hiểu không thể nào đoán được lặng yên lui tán. Lâm gia cuối cùng cũng có được những ngày thanh tĩnh.

Sau khi Lâm mẹ về nhà, Lâm Hiểu liền hỏi mẹ mình vấn đề Bác Thần nhắc tới trước đó: Dương Văn Tùng có đi tìm Lâm mẹ lần nào hay không?

Không nghĩ tới vậy mà bọn họ lại đoán đúng. Trước khi lời đồn truyền ra hai ngày, Dương Văn Tùng từng đến dưới lầu tìm Lâm mẹ. Hai người bất đồng ý kiến, vì vậy do dự một lát lại bị hàng xóm nhìn thấy, cho nên mới tạo thành hậu quả sau này.

Lâm Hiểu cảm thấy Dương Văn Tùng chính là một quả bom hẹn giờ, cô lo lắng than vãn với Bác Thần.

Bác Thần lại thoải mái nói: “Nghe em nói là anh có thể đoán được tính tình của ông ta, người như thế thực ra rất dễ đối phó.”

Phương pháp giải quyết của Bác Thần cực kỳ đơn giản nhưng Lâm Hiểu lại không thể nào nghĩ ra được. Hay là nói Lâm Hiểu lúc nào cũng đi theo sự sắp xếp sẵn của Bác Thần chứ cô vốn không phải người giỏi ứng biến.

Bác Thần đưa Lâm Hiểu trực tiếp đến trụ sở tạp chí Dương Văn Tùng làm, sau đó đi thẳng vào vấn đề, cáo trạng ông ta ý đồ dụ dỗ phụ nữ đã có gia đình. Người đó không muốn, ông ta còn nhiều lần quấy rầy, mang đến rất nhiều phiền toái cùng phức tạp đối với gia đình người đó. Nếu ông ta còn dám đi tìm Lâm mẹ, bọn họ nhất định sẽ đến tìm đối thủ cạnh tranh với tạp chí của ông ta, sau đó đăng bài vạch trần hành vi xấu xa này.

Đối với một phóng viên, đây tuyệt đối là uy hiếp chết người. Khuôn mặt Dương Văn Tùng lúc đỏ lúc trắng, hứa về sau tuyệt đối sẽ không đi tìm Lâm mẹ.

Cả quá trình, Lâm Hiểu căn bản không hề mở miệng. Cô nhìn Bác vẽ mặt tươi cười lời nói lại đậm chất đe dọa. Dương Văn Tùng giận đến mức không thở nổi, lại càng tôn lên sự “anh minh thần võ” của Bác Thần.

Lâm Hiểu lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của Bác Thần, cô cảm thấy tâm tư thiếu nữ của mình càng ngày càng rung động, trái tim “thình thịch” đập lên những nhịp hân hoan. Phải nói là, từ khi còn nhỏ, cô đã thích loại “khí phách hùng hực” thuần đàn ông, không nghĩ tới lớn lên cô lại tìm được rồi!

Cho đến khi hai người ngồi lên xe, Lâm Hiểu lấp tức khấn cấp ôm cổ Bác Thần dùng ngữ khí nũng nịu, hai mắt mở to tỏ vẻ ái mộ nói: “Anh Bác Thần, anh thật giỏi ~!”

Bác Thần đắc ý dào dạt đáp: “Đương nhiên.”

Bộ dáng tự kỷ của hân kỳ thật rất đáng ghét nhưng có câu “tình nhân trong mắt là Tây Thi”, Lâm Hiểu không hề ngại ngùng tiến lên hôn hân một cái thật kêu.

Đến buổi tối, cảm xúc kích động cũng bình ổn lại nhưng khi Lâm Hiểu nghĩ lại bộ dáng buổi chiều của hân, tâm tư thiếu nữ càng như được tưới mát mà nảy mầm, đồng thời còn có chút đắc ý _____ bởi đó là người đàn ông của cô.

Nhưng đến khi Lâm Hiểu hưng phấn chạy tới phòng Bác Thần tìm hân, nhìn thấy hân mặc quần đùi áo cộc tay, vừa xoa xoa chân răng vừa kích động chăm chú xem trận bóng.

Lâm Hiểu trong nháy mắt hóa đá. Vẫn có câu phù dung sớm nở tối tàn, muốn đi tìm sự thật thì phải dũng cảm đối mặt. Cô muốn bình ổn lại tâm tư thiếu nữ đang xúc động muốn vỡ ra, nhưng cuối cùng nhoáng một cái, ngay cả xúc động ban đầu cũng tìm không ra.

44. Chương 45

Ngày tổ chức hôn lễ của Tề Kỳ và Quách Chính Khải đã được định. Mấy hôm trước đó, Tề Kỳ kích động gọi điện thoại cho Lâm Hiểu nói muốn cô làm phù dâu cho cô ấy. Đợi đến khi Lâm Hiểu đồng ý, Tề Kỳ còn muốn ngày mai cô cùng đi chọn áo cưới, thuận đường sẽ đi dạo mua vài thứ khác.

Ngày kết hôn bận rộn trong việc ngoài, mỗi lần muốn chọn cái gì, Quách Chính Khải đều nói không rảnh nên Tề Kỳ phải kéo Lâm Hiểu đi cùng. Tân phòng của hai người đã trang bị đầy đủ hết, Tề Kỳ lôi kéo Lâm Hiểu nơi nơi dạo tìm những đồ vật nhỏ xinh, trang trí khéo léo mới lạ. Cũng may Lâm Hiểu cũng thích loại đồ vật tinh xảo này, đồng dạng hứng trí bừa bừa.

Tề Kỳ mua không ít đồ, toàn bộ đều là đồ đôi, cốc đánh răng, bàn chải đánh răng, dép lê... Chỉ cần là đồ vật hai người đều phải dùng, Tề Kỳ nhất định sẽ chọn đồ đôi. Một đường chọn chọn, Lâm Hiểu đều mặc kệ Tề Kỳ dắt đi.

Thấy Tề Kỳ đi đến khu vực bán áo ngủ tình nhân, Lâm Hiểu nhớ đến quần áo ở nhà của Bác Thần, vừa nghĩ lại đầu đã đầy vạch đen. Cô quay lại nhìn Tề Kỳ, phát hiện cô nàng đang bận hỏi đông hỏi tây với nhân viên bán hàng. Lâm Hiểu mím môi, tâm tình khẩn trương chuyển bước đến quầy bày áo ngủ nam.

Mua áo ngủ cho người yêu, loại hành vi này cô mới lần đầu tiên ném thử. Lại nói tiếp, Lâm Hiểu đột nhiên nhớ ra cô chưa từng mua đồ gì cho hân, lần đầu tiên mua lại mua món đồ như vậy. Ạch, quá tư mật! Phát triển thể này đúng là tràn ngập “tính”. Nhưng, mặc kệ như thế, Lâm Hiểu vẫn không ức chế được xúc động, mấy bộ quần áo hân mặc bao năm thật tình đều có thể ném đi hết rồi!

Lâm Hiểu có chút khẩn trương nhưng vẫn cố gắng làm bộ bình tĩnh xem xét từng bộ từng bộ, lúc thì sờ sờ vải dệt, lúc lại nhìn xem các kiểu dáng khác nhau.

Tề Kỳ bất chợt quay đầu lại thấy bộ dáng của Lâm Hiểu, bộ dáng này như thế nào lại có phần cứng ngắc cộng thêm lúng lúng. Tề Kỳ bật cười, chậm rãi đi đến gần thành thơi nói: “Ai, cuối cùng thì cô nương nhà ta cũng đã thông suốt rồi.”

Động tác của Lâm Hiểu khựng lại, cô quay đầu cho Tề Kỳ một cái nhìn xem thường.

Tề Kỳ tuyệt không để ý, thậm chí cô còn mặc kệ Lâm Hiểu duy trì hành vi này. Cô cũng không hỏi Lâm Hiểu muốn mua gì, mà lại gần chọn cùng Lâm Hiểu: “Hai cậu có muốn mua áo ngủ tình nhân không?”

Khóe miệng Lâm Hiểu khẽ nhếch. Bọn họ còn chưa kết hôn mà đã mặc thành như vậy, đây tuyệt đối là chuyện khiến ba mẹ hai bên cười đến rụng răng. Cô lập tức chém đinh chặt sắt nói: “Không cần!”

“Phải không....thực đáng tiếc nha.” Tề Kỳ nói xong, lại cầm lên một bộ đồ ngủ, “Cái này thế nào, sờ vào cũng rất được.”

Lâm Hiểu nhìn nhìn, do dự một chút lại cúi đầu tiếp tục chọn các bộ khác.

Dạo phố xong hai người lại như mọi khi cùng nhau ăn cơm tối. Tề Kỳ đưa Lâm Hiểu về tới nhà rồi mới một mình rời đi.

Lâm Hiểu về nhà tắm rửa trước rồi sau đó mới cầm một túi giấy to, đến nhà Bác Thần.

Thời điểm cô đi vào, chú Lý và dì Lan đang xem ti vi, dì Lan chỉ vào phòng bếp, nhiệt tình nói: “Tiểu Thần ở trong phòng bếp.”

Lâm Hiểu cũng không còn ngượng ngùng, cô lên tiếng đáp lời, sau đó hướng phòng bếp đi vào.

Vừa bước vào phòng bếp, cô liền nhìn thấy Bác Thần đang ngồi xỏm phía trước thùng rác, biểu tình chăm chú...gọt hoa quả.

Lâm Hiểu không biết vì sao cô nhìn thấy cảnh này lại thấy buồn cười, cô đi lên trước xoa xoa đầu hấn: “Như thế nào càng nhìn em càng thấy anh giống Nhị Lăng tử (tên gốc?).”

Khóe miệng Bác Thần nhếch lên, liếc cô một cái nói: “Như thế nào mà gốc, em khinh thường anh gọt hoa quả sao?”

Lâm Hiểu ha ha nở nụ cười, ngồi xỏm xuống, đặt túi sang bên cạnh nói: “Để em làm cho.”

Lâm Hiểu gọt rất nhanh, xoát xoát vài đường là xong. Ai ngờ vừa gọt xong ngẩng đầu nhìn lên thấy Bác Thần đã cầm một quả táo còn chưa gọt, một ngụm lại một ngụm vui vẻ cắn.

Hàng mi Lâm Hiểu nhướn lên: “Sao anh lại ăn trước?”

“Đây là mẹ anh bắt, bà cứng rắn bức anh gọt, anh mới không cần phí sức như vậy.” Nói xong, Bác Thần lấy một quả khác phui qua một chút nhưng vẫn còn nguyên vỏ đưa cho Lâm Hiểu, còn chân thành nói, “Anh biết em nhất định cũng không muốn phí sức như vậy. Đây, cho em.”

Lâm Hiểu cứng đờ người. Cô ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, sau đó vươn tay véo má Bác Thần, rồi dịch sát bên mặt hấn áp chế cảm xúc tức giận thấp giọng nói: “Anh mau gọt cho em! Gọt sạch sẽ! Bằng không em sẽ đem da anh gọt trước.”(bạo lực quá)

“Đau đau đau...” Bác Thần dùng sức xoa xoa mặt mình, nhìn Lâm Hiểu âm trầm cười, vô cùng uất ức tiếp nhận dao gọt hoa quả, cười nịnh nọt: “Anh gọt, anh gọt.”

Lâm Hiểu vừa lòng gật đầu, cầm quả táo mình gọt sạch sẽ đưa cho dì Lan ngoài phòng khách sau đó đi vào phòng Bác Thần, chờ hấn quay lại.

Vừa vào phòng Bác Thần, Lâm Hiểu khó khi nào chủ động bật máy tính của hấn lên. Lâm Hiểu thuận tay xem qua nhật ký trận đấu đã xem. Ân, tốt lắm, lần gần đây nhất nhật ký lưu lại là hai tháng trước. Không đúng! Cái này có gì đó không đúng!

Bác Thần vừa vào nhìn thấy Lâm Hiểu đang dùng máy tính của mình thì trong lòng nhảy dựng. Hấn ho nhẹ một tiếng, yên lặng ngồi lên giường, sau đó đưa cho cô quả táo: “Ăn đi, gọt sạch sẽ hết rồi.”

Quỷ tâm tư của hấn Lâm Hiểu sao có thể không biết, không phải là sợ cô phát hiện ra cái kia sao.

Lâm Hiểu hừ nhẹ một tiếng, vừa ăn táo, vừa nói với Bác Thần chuyện hôm nay cô cùng Tề Kỳ chọn áo cưới. Tuy cô không tỏ vẻ gì nhưng Bác Thần vẫn trịnh trọng nói: “Đợi đến khi hai ta kết hôn anh nhất định sẽ mua cho em cái thật tốt.”

Lâm Hiểu cảm thấy thật mỹ mãn, cô không chút để ý nói: “Cũng không cần tốt quá đâu, nhà Tề Kỳ tuy khá giả nhưng em thấy dùng đồ quá đắt tiền cũng không nên, đó chẳng qua chỉ bởi vì thương hiệu của món đồ thôi.”

Bác Thần vội vàng gật đầu: “Vợ nói cái gì thì là cái đấy.”

Lâm Hiểu không có nhiều ham muốn, cô chỉ thích nhìn dáng vẻ “nghe lời nhu thuận” của Bác Thần, mặc kệ lời hấn nói đều là lời ngon tiếng ngọt nhưng Lâm Hiểu cô thích nghe. Cô ăn xong táo, xoa xoa tay, tâm tình rất tốt đi đến cạnh bàn lấy gói đồ kia lên, lấy ra bộ áo ngủ mới mua hôm nay.

Sau đó đi đến trước mặt Bác Thần khoa tay múa chân, vẻ mặt vui vẻ nói: “Anh xem xem, đẹp không?”

Bác Thần nhìn bộ áo ngủ, trong mắt ấm áp, nghe Lâm Hiểu ngồi bên giường nói mấy vấn đề loại vải nào mặc không thoải mái. Tay hắn duỗi ra trực tiếp đem cô ôm vào lòng, chớp mũi phảng phất mùi hương ngọt ngào làm hắn hít sâu một hơi. Nhưng chỉ ôm như vậy vẫn cảm thấy chưa đủ, còn muốn giữ lấy càng nhiều.

Cố gắng nhẫn nhịn, hôn nhẹ lên hai má của cô sau đó hắn mới chậm rì rì trêu chọc: “A, em nhanh như vậy đã có thể nhập vào vai vợ hiền, chồng em quả thật rất cao hứng.”

Mặt Lâm Hiểu đỏ lên, véo lưng hắn: “Nhập vai vợ hiền cái đầu anh, không phải chỉ là mua áo ngủ thôi sao. Nhìn anh bình thường ăn mặc chẳng khác nào ăn mày, có ra khỏi cửa mang theo bát cơm đi bộ một chút là đem được ít tiền về. Em mua đồ cho anh, anh nhất định phải mặc, ném hết mấy thứ quần áo cũ kĩ kia cho em.”

“Anh cũng định như thế, chỉ có điều vẫn chưa kịp thực hiện.” Bác Thần mặt dày nói, hai tay ôm eo Lâm Hiểu thật chặt, nửa khuôn mặt vui trong tóc Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu cọ cọ nhưng rất nhanh rời khỏi, trong mắt lộ vẻ không nỡ nhưng vẫn lí trí nói: “Mẹ anh còn ở bên ngoài đó, anh quy củ lại cho em.”

Bác Thần quay sang nhìn cánh cửa phòng khép hờ, cảm môi Lâm Hiểu một chút rồi cuộc vẫn phải buông tha, sau đó hắn thất vọng nói: “Chúng ta đến khi nào mới có thể kết hôn?”

Trán Lâm Hiểu nổi đầy vạch đen, cười tủm tỉm, cầm tay hắn lên đùa nghịch: “Ngoan, rất nhanh thôi.”

Kỳ thật Lâm Hiểu muốn nói, anh là đồ đầu đất, muốn kết hôn không phải chỉ có mình anh đâu, không phải trước kia anh rất ra dáng lão đại sao, đúng là càng sống lại càng nhược trí.

Trong lòng Lâm Hiểu phun trào, bên kia Bác Thần đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Lâm Hiểu: “Em nói Tề Kỳ sắp kết hôn, bao giờ thì họ tổ chức?”

“Nửa tháng sau.” Lâm Hiểu đáp, lại nghi hoặc hỏi, “Làm sao vậy?”

Bác Thần thở dài nhẹ nhõm nói: “Tháng sau mẹ anh định về quê một lần làm lễ tế tổ, đã lâu không về, tuy rằng không về được thường xuyên nhưng vẫn muốn làm lễ ở tổ trạch, bà nói muốn đưa em cùng đi, em cảm thấy thế nào?”

Lâm Hiểu gật đầu cười cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, chú Lý có đi cùng không?”

“Ba anh còn bận việc, không thể nào xin phép được.”

“Vậy đi bao lâu...”

“Chắc khoảng ba bốn ngày.”

“...”

Hai người một hỏi một đáp, Lâm Hiểu nhìn người trước mắt, càng nhìn càng thấy thích. Cô cũng không quản dì Lan thấy sẽ nghĩ gì, tay duỗi ra ôm cổ hắn cọ cọ không muốn rời.

Bác Thần bị động tác đột ngột này dọa hoảng sợ, rồi sau đó không khỏi cười nhẹ, đồng dạng đem cô ôm chặt vào lòng.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, chỉ có nhiệt độ cơ thể của hắn, là lúc nào cũng ấm áp thấm vào lòng.

~~~~~

Giữa tháng chín, Tề Kỳ và Quách Chính Khải tổ chức lễ cưới, Lâm Hiểu kéo Bác Thần tới. Tuy Tề Kỳ bảo cô làm phù dâu, nhưng thực tế, ở đây đối với phù dâu cũng không quá coi trọng, Lâm Hiểu bất quá chỉ là ngồi bên cạnh Tề Kỳ, cũng không phải làm gì khác.

Ba mẹ Tề Kỳ cũng coi như là nhân viên Nhà nước, cho nên có rất nhiều người đến góp vui, ngồi chật kín tất cả các bàn, nơi nơi đều là nam nữ áo mũ chỉnh tề.

Lâm Hiểu nhìn Tề Kỳ mặt mày vui vẻ, hai má rục hồng, khóe môi dào dạt hạnh phúc.

Đại khái nhìn Lâm Hiểu ngần ngợ có chút ngốc, Bác Thần buồn cười nói: “Xem em này, hận không thể gả đi đến vậy sao?”

Lâm Hiểu trợn mắt liếc hắn: “Em chưa bao giờ từng hận không thể gả được.”

Thấy Bác Thần nhú mày, khoe miệng Lâm Hiểu khẽ cong lên, cô tiến lại gần hắn nhẹ giọng nói: “Cho đến khi gặp anh.”

Bác Thần cảm nhận thấy hơi nóng phảng phất bên tai, ho khan vài tiếng, lại thấp giọng nở nụ cười. Ai nói chỉ đàn ông mới có lời ngon tiếng ngọt. Phụ nữ mà nói những lời đó ra, tuyệt đối so với đàn ông còn lợi hại hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua nửa tháng. Lâm Hiểu và dì Lan cùng ra ngoài mua về nhà rất nhiều đồ. Tất cả đều không phải đồ quý giá mà là đồ ăn vặt, không dám mua quá nhiều nhưng cũng công kèn đòi mạng.

Tối hôm Lâm Hiểu chuẩn bị hành lý, Lâm mẹ vẫn luôn bên cạnh dặn dò. Cái gì mà bên kia có rất nhiều trường bối a, nhớ rõ phải chào hỏi hết mọi người...linh tinh..., con gái thì phải văn văn tĩnh tĩnh (thanh tao, dịu dàng...), không thể nơi nơi chạy loạn. Kỳ thật chỉ đi có vài ngày mà Lâm mẹ đã làm như khuê nữ nhà mình gả đi ra ngoài không trở lại nữa.

Lâm Hiểu chuẩn bị xong phần mình, lại chạy tới Bác Thần bên kia hỗ trợ. Lung tung lộn xộn cả một buổi tối, sáng sớm ngày hôm sau, dì Lan còn có Bác Thần hai người, cuối cùng cũng cùng nhau ngồi lên xe về quê.

45. Chương 46

Thời tiết lúc này đúng dịp cuối thu trời sáng trong, mở cửa kính xe ra từng trận gió mát thổi vào. Lâm Hiểu ngẩng nhìn cảnh vật ngoài cửa, thỉnh thoảng bắt gặp những ruộng hoa, bên trong có đủ loại hoa cúc đủ các màu sắc, có khi lại bắt gặp một cánh đồng rộng lớn, mấy con bò đang phe phẩy đuôi...

Lâm Hiểu cảm giác tâm tình tốt đẹp như muốn bay lên, tóc cô bay theo làn gió, mắt cô nheo lại, vẻ mặt hưởng thụ.

Bác Thần nhìn lên kính thấy bộ dáng Lâm Hiểu, không nhịn được mỉm cười.

Đi đến nhà cũ của Bác Thần chỉ mất hơn một giờ, bởi vì phong cảnh ven đường rất đẹp nên Lâm Hiểu cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ cảm giác thời gian chưa trôi qua bao lâu đã tới nơi.

Lâm Hiểu xuống xe, nhìn ngôi nhà cũ của Lý gia. Quả thật là tường đất mái ngói nhưng chưa thể nói là cũ, ngược lại nhìn qua còn có loại hương vị cổ xưa ấm áp.

Tuy nhà Lâm Hiểu không thể nói là giàu có nhưng cô cũng coi như lớn lên nơi thành phố, càng không có họ hàng thân thích nào ở nông thôn, cho nên đây thật ra là lần đầu tiên cô về nông thôn chơi.

Ngôi nhà cũ này cũng không có cửa gỗ kiểu cũ mà là một cánh cửa sắt chính hiệu. Bên trong cánh cửa sắt đó mới là cửa gỗ kiểu cũ. Xe ô tô của Bác Thần dừng lại ở đây, nháo ra động tĩnh không nhỏ, một người phụ nữ chừng hơn năm mươi tuổi ở cách vách ôm một đứa bé khoảng hai ba tuổi đi tới, nhìn thấy dì Lan, liền thân thiết lại gần chào hỏi.

Dì Lan cũng vui vẻ, nói chuyện với người vừa đến.

Lâm Hiểu nhìn Bác Thần đang mở cửa, chính mình lại không biết nên làm gì mới tốt đành đến bên cạnh dì Lan. Dì Lan thấy Lâm Hiểu đi tới, mặt mày hớn hớn nói: “Chị Xuân, quên chưa giới thiệu với chị, đây là con dâu em. Hiểu nha đầu, chào Xuân thăm đi con.”(thăm = thím)

Tuy đáy lòng Lâm Hiểu đối với cách xưng hô này còn ngại ngùng nhưng cô vẫn lễ phép cười chào một tiếng: “Xuân thăm.”

Xuân thăm vội vàng đón ý hòa theo khen Lâm Hiểu: “Cô bé này bộ dạng chính tề, vừa thấy liền biết là một cô gái văn tĩnh hiền lành.”

“Chê cười rồi, em cũng chỉ nghe con trai, Tiểu Thần thích là được.” Dì Lan cười nói.

Lâm Hiểu tự nhiên sẽ không thể hiện điều gì, vẫn như cũ cười đến “văn tĩnh” ngượng ngùng.

Bác Thần mở cửa xong, chào “Xuân Thắm” một tiếng, cũng đi tới nói mấy câu. Dì Lan muốn vào sắp xếp dọn dẹp lại căn nhà nên nói với Xuân thắm: “Chị Xuân, chờ một lát chị em mình gặp nhau.”

Xuân thắm tất nhiên là thả người, lại khách khí hỏi có cần hỗ trợ không, dì Lan đương nhiên từ chối.

Ba người cùng nhau bước vào nhà cũ của Lý gia. Ngôi nhà này từ khi ông của Bác Thần mất, đã lâu không có người ở. Tuy vài năm trước đã chỉnh sửa lại nhưng không có người ở thì vẫn là không có người ở, nơi nơi ngập đầy tro bụi.

Lâm Hiểu dạo quanh một vòng, một phòng khách và bốn phòng ngủ, vây quanh một cái sân lớn.

“Đây là phòng anh trước kia.” Bác Thần đứng cạnh Lâm Hiểu, nói với cô.

Lâm Hiểu “nga” một tiếng, tò mò cẩn thận đánh giá một chút, cuối cùng tổng kết: “Không có gì đặc biệt.”

Bác Thần cười: “Chỉ là một cái phòng, còn có thể có cái gì đặc biệt.”

Lâm Hiểu quay đầu, chợt thấy dì Lan đang múc nước, cũng không nhìn thêm, vội vàng kéo Bác Thần chạy tới giúp.

Ba người dọn dẹp vài giờ sau cuối cùng phòng ốc cũng có thể để người ở được.

Cơm nước xong, dì Lan lại mang theo Lâm Hiểu cùng Bác Thần đi thăm các cô dì chú bác.

Đến buổi tối, dì Lan lại lôi kéo Bác Thần cùng Lâm Hiểu kể về quãng thời gian trước đây của bà ở thôn, phong cảnh thửa trước của nơi này.

Hai người khó khi nào ăn ý như lúc này, vốn đã mệt chết nhưng vẫn ngồi nghe dì Lan nói liên miên cần nhẫn, sợ bà thất vọng còn phải cố gắng mở to hai mắt giả bộ chăm chú lắng nghe. Cho đến khi chính dì Lan cũng cảm thấy mệt mỏi, mới thả bọn họ đi về phòng.

Ấn, không cần nghi ngờ, phòng rất đủ, chăn đệm cũng không thiếu, cho nên bọn họ là phân phòng mà ngủ.

Lâm Hiểu vốn nghĩ mình nhất định sẽ ngủ không được, mà ngủ không được nhất định sẽ vụng trộm đi đến phòng ngủ của Bác Thần. Nhưng kế hoạch căn không nổi biến hóa, cô mới nằm lên giường đã dính chặt vào gối, đến tận khi trời sáng tỏ, hai mắt cũng chưa một lần mở ra.

Buổi sáng được tiếng chim hót đánh thức, Lâm Hiểu mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy trần nhà xa lạ, hoảng sợ đến bật người dậy, tỉnh táo lại mới nhớ tới chính mình đang ở nơi nào, cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô mới không cần vừa tìm được một người đàn ông khiến bản thân để ý liền buông thả đâu!

Khụ khụ, cũng may suy nghĩ nhiều...

Lâm Hiểu đứng dậy mở cửa, cánh cửa cũ bằng gỗ kêu “chi nha” một tiếng rồi mở ra. Vừa ra ngoài Lâm Hiểu liền nhìn thấy Bác Thần đang ngồi xổm trong sân ngay cạnh rãnh thoát nước đánh răng, cái gậy thoáng ẩn thoáng hiện, nét mặt cô hiện lên một chút tươi cười, cầm cốc đánh răng đi qua, cùng hắt đánh răng.

“Đợi một lát anh đưa em sang vùng bên cạnh tham quan.” Bác Thần vừa rửa sạch bọt trắng vừa nói với Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu gật đầu, cô vốn định nói với hắn có thể không cần đi thăm viếng thân thích nữa được không. Lời nói của Bác Thần làm cô nhẹ nhàng thở ra, hai mắt lấp lánh.

Bác Thần cười, vỗ vỗ đầu Lâm Hiểu rồi đi đến một cánh cửa nhỏ cách đó không xa.

Thời điểm ba người bọn họ dọn dẹp cũng không có động đến cánh cửa nhỏ kia, bây giờ bất gặp Bác Thần đi vào, trong lòng Lâm Hiểu tràn đầy tò mò, ngay cả đánh răng cũng vội vàng, lung tung rửa sạch miệng, tẩy tủy một lát rồi nhanh chóng chạy đến phòng nhỏ hắn vừa vào.

Là phòng chứa đồ cũ, trong lòng Lâm Hiểu tổng kết, cô đứng ngoài cửa đánh giá một vòng.

Bác Thần đang chuyển đồ, cảm giác được Lâm Hiểu đến đây, nói nhanh: “Nơi này rất bẩn, em ra ngoài trước đi.”

Lâm Hiểu lắc đầu lại hỏi: “Anh tìm gì vậy?”

Bác Thần vỗ vỗ hai tay, phúi bớt đi bụi bám vào, cúi đầu nhìn bánh xe trước mặt: “Anh đang nghĩ xem còn có thể dùng được không?”

Lâm Hiểu nghi hoặc hỏi: “Gì cơ?”

Sau đó đi vào nghiên cứu nhìn theo ánh mắt Bác Thần, kinh ngạc nói, “Đây chẳng phải là xe đạp Phượng Hoàng sao? Nhà anh có sao? Lưu lại làm đồ cổ ư?”

Bác Thần “hắc hắc” cười đáp: “Lưu lại cho con dâu.”

Trán Lâm Hiểu xuất hiện vài vạch đen, đáp: “Không cần để em nghĩ theo chiều hướng đó.”

“Đúng vậy, lãng mạn không?” Bác Thần dùng ngón tay dính đầy bụi sượt qua má Lâm Hiểu, chọc cô trả lại cho hấn một quyền.

Đồ cũ nát như vậy, nếu không phí công sửa chữa một chút, thật sự không thể dùng.

Bác Thần đặt cái xe đạp Phượng Hoàng ra cạnh nơi để ô tô, sửa chữa một lúc. Lâm Hiểu thật sự không nhìn ra nó có vấn đề gì, ngoại trừ việc nó rõ ràng rất loang lổ và cũ nát. Vừa vặn đúng lúc này dì Lan gọi bọn họ vào ăn bánh bao cùng sữa đậu nành, Lâm Hiểu vội vàng chạy về, sau đó lại nhanh chóng cầm hai cái bánh bao đưa đến bên Bác Thần đang ngồi xồm bên cạnh. Tay trái cầm bánh bao để mình cắn, tay phải cầm bánh bao để Bác Thần cắn.

Lâm Hiểu ngồi xồm như vậy đến ê ẩm. Tuy nhìn bộ dáng ăn ngon lành của hấn rất vui vẻ nhưng cuối cùng cũng không thể chịu nổi, đứng dậy đến một chỗ gần đó cầm sữa đậu nành của mình lên rồi uống.

Bác Thần cuối cùng cũng đứng lên, đuổi người.

“Sửa được rồi?” Lâm Hiểu hỏi.

Bác Thần tự tin cười, nói: “Đương nhiên_____ không sửa được.”

Nhận thấy ánh mắt khinh bỉ của Lâm Hiểu, Bác Thần ho nhẹ một tiếng, “Đội lát nữa mang ra cửa hàng sửa chữa.”

Dù sao cũng nhàn rồi không có chuyện gì, Lâm Hiểu liền đi theo hấn sang đó.

Thấy hai người định ra ngoài, dì Lan vội vàng gọi Bác Thần lại, quan sát thấy Lâm Hiểu không chú ý đến bên này mới nhỏ giọng nói: “Con a, có phải định lát nữa dẫn con bé đi dạo quanh thôn phải không?”

“Đúng vậy.” Bác Thần kì lạ đáp.

“Khụ, mẹ bảo con, đội lát nữa hai đứa đi đến thôn đông bên kia, nhớ rõ phải chỉ cho Lâm Hiểu xem căn nhà ở đó của chúng ta, còn nữa, mang Lâm Hiểu đến từ đường trong thôn mới được tu sửa của nhà chúng ta, nhớ rõ phải nói cho con bé chúng ta đã khuyên góp hai vạn vào đó.”

Trán Bác Thần hiện lên vài vạch đen, khóe miệng co rút nói: “Đã biết, mẹ.”

“Đúng rồi, đúng rồi, còn có mảnh đất bên thôn tây, chúng ta còn chưa có bán đi, nhớ nói cho con bé đó là của nhà mình... Đúng rồi! Nhớ kỹ không cần nói quá rõ ràng, hàm súc đâu!”(còn chưa đủ rõ ràng sao dì Lan???)

Bác Thần cảm thấy da trên khuôn mặt mình toàn bộ đều co rút hết, liên tục đồng ý vài tiếng, sau đó một tay dắt xe đạp một tay kéo Lâm Hiểu bước ra.

____ ^ ^ _____ ^ ^ _____

“Này, này không có vấn đề gì sao?! Cái xe này tuyệt đối sắp rời ra thành từng mảnh rồi!” Lâm Hiểu cảm giác móng mình xóc nảy vô cùng, không những thế chiếc xe này còn phát ra những tiếng động kì quái. Cô

ôm thất lưng Bác Thần, hai mắt mở to nhìn chăm chăm bánh xe phía dưới, lo lắng đến lúc nó tan ra cô lập tức sẽ nhảy xuống.

“Không có vấn đề gì đâu, Đông thúc chưa bao giờ sửa không được xe cả.” Lão bá ngoài tiệm sửa xe kia chính là Đông thúc, ép buộc hơn nửa giờ, thu hơn năm mươi đồng, cuối cùng cũng đem chiếc xe sửa xong.

Lâm Hiểu cũng rất muốn tin tưởng Bác Thần, tin tưởng lão bá mắt mờ hơn sáu mươi tuổi Đông thúc, nhưng sự thật là rõ ràng bên dưới chỉ là xi măng mà cô còn đau đến khổ sở, nhắc cho cô một điều cái xe này không thể tin tưởng.

“Em nhìn bên kia đi, đó là từ đường của Lí thị.” Bác Thần thả chậm tốc độ, nói với Lâm Hiểu.

“À?” Lực chú ý của Lâm Hiểu cuối cùng cũng rời khỏi bánh xe đạp, nhìn về từ đường cách đó không xa. Thật sự cô không thể nhìn ra cái gì đặc biệt, cửa lớn khóa chặt, ngoại trừ chiếc biển viết “Từ đường Lí thị”, cái gì cũng đều không có.

Lâm Hiểu “nga” một tiếng, không phát biểu ý kiến.

Bác Thần trầm mặc một lát, nhớ tới câu nói của mẹ mình “Chúng ta đã khuyên góp hai vạn vào đó”, hẳn dùng sức mím chặt môi, đem nó nuốt vào bụng.

Lâm Hiểu đột nhiên nhớ ra một chuyện, vỗ vỗ lưng hấn nói: “Dì Lan ở đây có thật nhiều bạn bè thân thích, không phải ngày bé anh cũng lớn lên ở đây sao? Sao em không thấy có người quen?”

Bác Thần đột nhiên phanh lại, trán Lâm Hiểu đụng mạnh vào sau lưng hấn, Lâm Hiểu còn chưa kịp mở miệng, vừa ngẩng đầu liền thấy Bác Thần chỉ vào một khu nhà cũ...phía trước có một cô bé.

“Ngày hôm qua không nói với em, không phải chúng ta cũng đã gặp qua cô ấy sao?” Đáy mắt Bác Thần mang theo ý cười nói.

Lâm Hiểu ban đầu không thể nhớ ra, nhìn cô bé đứng bên cửa chơi đùa cũng có chút ấn tượng: “Ừ, như thế nào?”

Bác Thần thanh thoi nói: “Ngày bé, anh từng cùng cô bé này...” Bác Thần ngừng một chút, thấy đôi mắt Lâm Hiểu tròn lớn mới tiếp tục cười tùm tùm nói, “...Mẹ cô bé này chơi đùa, nhưng nghe nói bây giờ cô ấy đã chuyển đến thành phố G phát triển. Anh nhớ, lúc ấy bà nội anh còn muốn anh theo chân gia đình bọn họ để thuận lợi định hôn sự từ bé.”

Lâm Hiểu biết hấn cố ý muốn chọc cô ghen, khoe miệng cô khẽ nhếch lên một nụ cười: “Thật đáng tiếc, bằng không thì đây đã là con gái của anh rồi! Khó trách ngày hôm qua anh cùng con bé đùa nghịch lại vui vẻ như vậy, thì ra là nhìn người này nhớ người xưa?!”

Lâm Hiểu cũng đâu muốn ăn giấm nhưng nhìn thấy bộ dáng ghen cười của Bác Thần vẫn không thể chịu được, véo mạnh vào thất lưng hấn.

Dọc đường đi hai người cãi nhau âm ỉ, đến chân núi, Bác Thần dừng xe dưới tàng cây, rồi kéo tay Lâm Hiểu đi lên trên núi.

Lâm Hiểu một đường chạy nhảy, mái tóc bay bay về lên một đường cong xinh đẹp, Bác Thần nhìn xem mà ngửa ngáy, chỉ muốn bắt lấy.

Đi tới bên một cây thạch lựu cao gầy khẳng khiu, Lâm Hiểu nhìn quả thạch lựu vỏ hồng hồng mà nuốt nước miếng, hai mắt nhìn chăm chăm, nắm lấy cánh tay Bác Thần: “Cái này có thể ăn không?”

“Có thể.” Bác Thần đáp, gạt Lâm Hiểu đứng một bên, bắt đầu cúi đầu nhìn xung quanh gộp nhặt một đồng đá không lớn không nhỏ vào dưới gốc cây.

Lâm Hiểu ban đầu xem còn chút thú vị, sau đó lại trực tiếp ngồi dưới gốc cây ngáp. Nhưng thật kỳ lạ, trước kia Bác Thần trèo cây trèo đến nghiện, trước kia cũng chưa bao giờ thất bại mà nay lại hoàn toàn không thể thực hiện được.

Lâm Hiểu nhìn hấn qua qua lại lại, sau đó thật sự nhàm chán không chịu nổi, buông tha thạch lựu chuẩn bị tha hấn đi, vừa vịn lay vào cánh tay hấn lại khiến hấn rung cành cây làm cho vài quả lựu rơi xuống.

Hai người đều , sau đó một người đắc ý dào dạt nở nụ cười, một người nhìn người kia với ánh mắt khinh bỉ. Thực ra hai người cũng không làm chuyện lớn gì, thậm chí bọn họ còn chưa đến mức nồng nhiệt nói chuyện phiếm nhưng cảm giác ở bên nhau lại thật ấm áp thoải mái. Lâm Hiểu chăm chú ăn thạch lựu, vừa ăn vừa không có hình tượng tìm một chỗ gốc cây phun hạt lựu ra.

Đi một đoạn đường thật dài, cuối cùng cũng đến đúng nơi Bác Thần muốn.

Hắn ngày bé thường xuyên chơi đùa ở dòng suối này. Lâm Hiểu nhìn dòng nước chảy mạnh, cố gắng nhìn lên phía trên núi tự hỏi không biết nước này là từ đâu dẫn tới.

Bác Thần nhớ đến thú vui thời thơ ấu, bình thường không nói nhiều từ khi tới đây đột nhiên nói năng hoạt bát, cầm lá chuối tây bên bờ khoa tay múa chân, nói xong còn ghé sát mặt nước chơi đùa.

Lâm Hiểu ngay từ đầu còn thật sự lắng nghe, sau liền không còn hứng thú, cởi giày đi xuống. Nước cũng không quá sâu, Lâm Hiểu chơi rất vui vẻ, thấy Bác Thần đứng trên bờ nhìn mình, liền nhấc chân lên đá, nước bắn tung tóe lên quần áo Bác Thần.

“Đừng nghịch quá, mùa thu nước lạnh, con gái không nên chịu lạnh, anh vẫn còn muốn có một đứa con gái xinh xắn nữa đó.” Bác Thần xoa xoa mặt, khóe miệng cong lên.

“Em cũng muốn con!” Lâm Hiểu cường điệu nói.

“Được được, vậy mau nhanh đi lên.” Bác Thần dỗ dành.

Ai ngờ người vốn định bước lên bờ lại cảm thấy cứ như vậy mà lên rất không có ý nghĩa nên xoay người ra sức hắt nước hướng về phía Bác Thần, nổi tính trẻ con xấu xa nói: “Không lên đó, em cứ không lên đó.”

Bộ dáng này thật đáng đánh đòn, Bác Thần quệt nước trên mặt, cởi giày xuống xắn quần lên chuẩn bị đem Lâm Hiểu bắt lại. Lâm Hiểu nhìn hắn lại gần, không màng sống chết tiếp tục tấn công. Cô ngồi xổm xuống lại hắt thêm vài lần nữa nhưng không ngờ ngay lập tức đã bị Bác Thần vây bắt được. Lâm Hiểu theo phản xạ giãy dụa, ai ngờ cử động mạnh, tảng đá phía dưới lại trơn, hai người liền ngã phịch xuống nước.

Bây giờ thì không cần hắt, nên ẩm ướt cũng đều ẩm ướt hết rồi.

Lâm Hiểu buồn bực rồi rầm nhìn về phía Bác Thần, người phía sau bất đắc dĩ nói: “Mau, đứng lên đi, trở về thay quần áo.”

Đúng lúc này, chuông điện thoại chợt vang lên, Bác Thần vội vàng từ túi quần ẩm ướt lấy ra chiếc điện thoại đã ướt nước nhưng vẫn còn ương ngạnh đổ chuông, “Alo, mẹ?”

Bác Thần đáp vài tiếng, nhìn sắc trời rồi ngắt điện thoại, vừa quay đầu nhìn về phía Lâm Hiểu, vừa há mồm thấy cô ngồi trong nước ôm điện thoại bộ dáng khóc không ra nước mắt.

Bác Thần nhìn xem đến buồn cười nhưng không dám thể hiện ra ngoài, thử hỏi: “Hong rồi?”

Lâm Hiểu ngẩng đầu, khuôn mặt viết rõ ràng hai chữ “Đau lòng”, thống khổ nói: “Hong rồi.”

Nói xong lại cảm thấy hai từ này vẫn chưa thể thể hiện rõ nội tâm đau đớn của mình, cô mở to mắt oán hận nói với Bác Thần: “Vì sao của anh không việc gì còn của em lại hong?”

Bộ dáng này thiếu chút nữa đem Bác Thần thiêu nóng, hắn đứng lên, xắn ống quần, ý đồ kéo Lâm Hiểu lại gần: “Hong rồi thì mua một cái khác, đi về thay quần áo đã, gió sắp chuyển lớn rồi.”

Về mặt Lâm Hiểu đen sì, đứng lên theo, nhưng không thể giấu được bộ dáng như bị ai thiếu một trăm vạn.

Bác Thần buồn cười, kéo tay cô nói: “Trở về anh mua cho em một cái là được.”

Lâm Hiểu nháy mắt nở nụ cười tươi, sau đó lại lắc đầu than thở: “Không cần đâu, mẹ em nói không thể tùy tiện nhận tiền của đàn ông, kéo có ngày phải dùng cả thân thể để trả lại.”

Bác Thần nhin cười: “Dì Cẩm dạy bảo con gái rất đúng.”

Lâm Hiểu không cần suy nghĩ liền đáp: “Đương nhiên.”

“Vậy không phải em càng nên bức anh đi mua điện thoại cho em sao?”

Suy nghĩ Lâm Hiểu có chút chậm chạp, hơn nửa ngày mới phát hiện ra ý tứ của hắn lên xông lên véo ai đó: “Anh có ý gì!?”

Tập kích Bác Thần một trận như vậy, Lâm Hiểu cũng không còn nhớ đến chuyện điện thoại bị hỏng nữa, cùng Bác Thần đùa giỡn xong lại xắn quần áo, đi theo hắn trở về nhà.

Lúc đi về đã đến hoàng hôn, Lâm Hiểu ngồi ở ghế sau, gió từng trận từng trận thổi tới khiến tóc gáy cô dựng thẳng lên. Cô càng thêm dùng sức ôm Bác Thần cũng đồng dạng ẩm ướt ngồi trước, ý đồ mượn nhiệt độ cơ thể của hắn tìm kiếm một chút ấm áp.

“Lạnh muốn chết!” Lâm Hiểu ở phía sau oán giận nói.

Bác Thần không những không ôn nhu trấn an mà ngược lại còn dùng ngữ khí trách cứ nói: “Ai bảo em náo loạn.”

Lâm Hiểu méo mào, thật sâu cảm thấy mấy tình huống trong phim truyền hình chỉ có trong lý thuyết tuyệt đối không đáng tin cậy. Một tay cô giữ chặt quần áo ẩm ướt, tay còn lại ôm hắn mà không hề mở miệng.

Chiếc xe đạp vẫn kêu vang như cũ, Lâm Hiểu nhìn sắc trời càng ngày càng tối, ven đường bay đến hương thơm thức ăn, cô hít sâu một hơi, cảm giác bụng mình đã đói lắm.

“Dì Lan nói tối nay có chân giò hầm, thật đói a.” Lâm Hiểu ở sau xe vô ý nói một câu, ai ngờ vừa nói xong Bác Thần chợt phanh lại.

Lâm Hiểu nhìn hắn xuống xe, cũng tò mò xuống theo, chỉ thấy hắn đi vào cửa tiệm tạp hóa mua hai gói mì, nhét vào lòng Lâm Hiểu: “Mẹ anh cùng với đoàn diễn đi sang thôn bên cạnh hát hí khúc rồi, bữa tối đây này.”

Bụng Lâm Hiểu đã rất đói mà còn phải nghe tin tức động trời như vậy, cô mang vẻ mặt chịu đả kích nói: “Vậy dì Lan bao giờ mới trở về?”

Bác Thần ho nhẹ một tiếng, mặt không chút thay đổi sai bước lên xe: “Mẹ anh nói tối nay bà sẽ không trở lại.”

Lâm Hiểu ôm hai gói mì ăn liền mà cứng đờ người.

Ôi chào, ôi chào? Tim cô đập ngày càng nhanh, cộng thêm cảm xúc hưng phấn cùng kích động thể này là chuyện gì xảy ra...a...thật chán ghét!?

46. Chương 47: “lâm Hiểu, Anh Chỉ Là Không Muốn Em Chịu Ủy Khuất.”

Xe đạp kêu vang loạn một đường, Lâm Hiểu tay ôm mì ăn liền nhưng suy nghĩ lại lâm vào hỗn loạn, tự hỏi đêm nay phải xuống tay như thế nào... Không đúng! Là tự hỏi làm thế nào để hắn chủ động xuống tay! (Sắc nữ!!!!)

Khụ khụ, được rồi, theo một góc độ nào đó mà nói, hai cái này cũng không có gì khác nhau.

Lâm Hiểu nhớ tới tình cảnh khi cô cùng hắn ở chung, nói thật, càng ở chung, cô càng cảm thấy người đàn ông này rất kỳ quái. Chẳng hạn khi đàn ông đã xác định quan hệ, thậm chí còn chưa đến bước xác định quan hệ mà chỉ ở mức trạng thái ái muội thôi, cố ý cũng tốt, vô tình cũng được, tình tròng lên nào là loại chuyện không thể nào tránh. Nhưng Lý Bác Thần cùng với những người đàn ông khác hoàn toàn tương phản, càng ở chung hắn lại càng cẩn thận. Lâm Hiểu nghĩ không ra, thời gian bọn họ ở chung một chỗ cũng không tính là ngắn, động tác thân mật dẫn đến lau súng cướp cò cũng không thiếu, nhưng như thế nào mà tên hỗn đản này vẫn có thể chịu đựng. Một lần hai lần cô còn có thể cảm động rơi lệ, nhưng đến lần sau, Lâm Hiểu không nhìn được kinh sợ hoài nghi _____ người này rốt cuộc giới tính có vấn đề gì không a!

Lâm Hiểu nghĩ đến đây liền vội vàng dùng sức gõ đầu mình, vừa mới xuất hiện chuyện không thể giải thích liền hoài nghi giới tính người đàn ông của mình cũng quá quá .

Miên man suy nghĩ một hồi, bọn họ cũng đến cửa nhà. Bác Thần dựng xe ở một bên, nhìn Lâm Hiểu vẫn còn đứng ngốc một chỗ, nhú mày nói: “Còn không mau đi tắm rửa, nếu không tắm nhanh sẽ bị cảm đấy.”

Lâm Hiểu lấy lại tinh thần, “nga” một tiếng, buông mỳ ăn liền ra lại cầm quần áo đi vào toilet.

Cả người lạnh lẽo mà được tắm rửa bằng dòng nước ấm áp thật vô cùng siêu thoải mái nhưng Lâm Hiểu nghĩ đến Bác Thần trên người vẫn là ẩm ướt nên không dám tắm lâu, nhanh chóng mặc áo ngủ chạy ra ngoài.

Lúc này Bác Thần đang ngồi trước bếp than, phỏng chừng đã đun xong nước sôi. Lâm Hiểu lại gần nói: “Em xong rồi, anh cũng mau đi đi.”

Bác Thần lên tiếng, đi vào phòng tắm. Không biết Lâm Hiểu có nhìn lầm không, nhưng cô cảm thấy hần đối xử với mình có phần lạnh nhạt.

Lâm Hiểu đứng ngây người, nghe tiếng nước trong phòng tắm chảy ào ào, môi gắt gao mím chặt. Không hề có chút cao hứng phấn chấn nào, bộ dạng này của hần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Cô, một người con gái hao tổn tâm tư nghĩ làm sao để cùng hần hảo hảo trải qua một đêm, nhưng phản ứng của hần như thế này nghĩa là sao?

Lâm Hiểu cảm thấy khó thở, một bên cầm gói mỳ, một bên bóp vụn gói mỳ của hần.

Bác Thần vốn không có thói quen tắm rửa quá lâu, nhưng khi đi ra đã thấy Lâm Hiểu úp xong hai bát mỳ. Bác Thần đi đến trước bàn, vốn định chuẩn bị rót nước nóng vào lại phát hiện mỳ của hần đã chín, nói chính xác hơn thì đâu có đơn thuần là chín, mà đã chín đến mức thành bột rồi.

Bác Thần nhú mày, nhìn về phía Lâm Hiểu, người bị nhìn chột dạ lảng tránh ánh mắt.

Được rồi, cô chính là cố ý làm như thế đó. Người này tắm cũng quá nhanh, bát mỳ của hần cơ bản vẫn chưa biến thành bột hoàn toàn đâu.

Tâm tư Lâm Hiểu Bác Thần vừa nghĩ liền ra ngay, biết rõ nguyên nhân tại sao cô làm như vậy, hần cũng không biết nói gì, chỉ đành cam chịu gặp hạn. Giả vờ cái gì cũng không biết, cầm bát mỳ lên ăn. Vốn chỉ là mỳ ăn liền hương vị bình thường, hiện tại ăn vào lại càng “bình thường” hơn.

Không khí có chút im lặng, Bác Thần không nói chuyện, Lâm Hiểu cũng không mở miệng, chỉ còn tiếng động phát ra từ ti vi.

Nhà cách cách truyền đến tiếng khóc của trẻ con, nhưng một lát sau liền yên tĩnh lại. Lâm Hiểu nhú mày, chẳng lẽ một buổi tối thân mật khó khăn lắm mới có được sẽ cứ thế mà tiêu tùng sao. Lâm Hiểu không cam lòng, chân cô đá đá Bác Thần hỏi: “Anh bày về mặt thói đó cho ai xem hả?”

Cô vừa nói vừa nhìn phản ứng của Bác Thần, tâm tình không yên, hạ giọng tức giận nói: “Anh vừa rồi còn vui vẻ lắm mà, như thế nào bây giờ lại thay đổi thất thường, uống nhầm thuốc à?!”

Bác Thần đứng lên tiến lại gần Lâm Hiểu, xoa đầu cô: “Nói ai bày mặt thói? Anh...đây chẳng phải là do bởi cùng em ở một chỗ nên khẩn trương không biết làm gì ư.”

Lâm Hiểu biết cái cố hần tùy tiện nói ra này thật đúng là giả đến đòi mạng nhưng sắc mặt cô lại tốt hơn nhiều. vốn định hừ nhẹ ngạo mạn nâng cằm lên nhưng không ngờ mũi nhỏ ngứa ngáy không khống chế được, biến thành một cái hắt xì.

Bác Thần một bên vội vàng đưa giấy cho cô, một bên trách cứ: “Em xem em đi, còn nghịch nước nữa không.”

“Nói nhiều!” Lâm Hiểu dùng giấy ăn lau mũi, mơ hồ nói không rõ.

Bác Thần bất đắc dĩ nói: “Đi về phòng mặc thêm quần áo vào, anh nấu cho em bát canh gừng.”

Lâm Hiểu cảm thấy đây chính là dấu hiệu cảm mạo nên cũng không phản bác, ngoan ngoãn bước về phòng.

Trong nhà có gừng lại không có đường đỏ, Bác Thần đành phải sang nhà hàng xóm xin.

Đến khi nấu xong, Bác Thần vừa vào phòng thì thấy một đồng chăn lớn trên giường, lát sau mới phát hiện thì ra Lâm Hiểu đang dùng chăn bọc lấy chính mình. Trong tay cô còn cầm chiếc điện thoại hồng vừa rồi, trên mặt xuất hiện vẻ rối rắm.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Hiểu vội vàng ngẩng đầu, cau mày nói: “Sao anh đi lâu vậy?”

“Vốn sang bên kia xin Xuân thăm một ít đường đỏ, nhưng Xuân thăm biết em ốm nên đã giúp anh nấu một bát, em nhân lúc còn nóng uống đi.”

Lâm Hiểu tiếp lấy uống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ than: “Cay quá.”

“Cay mới tốt, nhanh chút nhân lúc nóng uống đi.” Bác Thần buồn cười nhìn Lâm Hiểu nhồm dầy, cố gắng một ngụm uống hết, sau đó đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Lâm Hiểu vừa uống xong liền phát hiện Bác Thần không thấy, trong lòng quỳnh lên, liền thanh gọi: “Anh ở đâu?”

“Đang khóa cửa.” Bác Thần ở phòng ngoài nói vọng vào.

Lâm Hiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nói: “Anh lại đây một chút.”

Bác Thần nghe lời ngoan ngoãn tiến vào phòng Lâm Hiểu, đứng ở bên giường hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Hiểu trừng mắt nhìn hấn đứng cách xa giường, hung hãn nói: “Anh đứng xa như vậy làm gì? Lại đây.”

Bác Thần tiếp tục ngoan ngoãn đi tới, ngồi xuống giường lặp lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Hiểu ngồi ở đầu giường, nhìn hấn dùng một bên móng ngồi ở cuối giường, trong lòng tức giận, xoay người nắm chặt cổ tay hấn, dùng sức kéo hấn lại, tiếp tục hung hãn quát: “Sao tối nay anh cứ làm như thể lại gần em là chết hay sao, lo em ăn anh à?”

Bác Thần bất đắc dĩ bị Lâm Hiểu kéo đến bên cạnh, chủ động cầm tay cô nói: “Làm sao có thể sợ em, anh còn ước gì em nhanh chóng ăn anh.”

Lâm Hiểu nhìn vào mắt hấn, vươn tay ôm vai hấn, khoe miệng cong lên: “Thật sao?”

Bác Thần nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, nói: “Lừa em làm gì?!” Nói xong tay hấn đặt lên trán cô, “Uống xong canh gừng có thấy đỡ hay không?”

“Àn.” Lâm Hiểu gật gật đầu, “Vốn cũng không có gì mà.”

“Cái này không nói trước được.” Bác Thần nói, lại yên lặng gạt chăn của cô từ trên lưng xuống dưới đùi đỡ cô nằm xuống, “Thời gian không còn sớm, em đi ngủ đi, ngày mai sẽ tốt hơn.”

Lâm Hiểu có điểm ngốc, bị hấn đặt nằm xuống cũng có chút ý thức muốn ngủ. Nhưng đợi đến khi Bác Thần từ trên giường đứng lên, Lâm Hiểu mới có phản ứng. Hành động của hấn ý là thúc giục cô đi ngủ sớm một chút, đừng có ý xằng bậy?!

Rõ ràng cơ hội ở ngay trước mặt, hấn còn nghĩ cách đẩy ra, đó là loại suy nghĩ chết tiệt gì vậy!

Lâm Hiểu tức giận, xốc lên cái chăn đã được hấn dèm kỹ, phẫn nộ nói: “Anh đây là có ý gì?” Cô tề đến thể sao, tề đến nỗi khiến hấn một chút phản ứng cũng không có?!

Đối mặt Lâm Hiểu phẫn nộ, Bác Thần làm bộ như không biết nói: “Có ý gì là sao?”

“Anh_____” Lâm Hiểu mới nói một chữ thì đột nhiên phát hiện những lời phía sau làm cách nào cũng không thể thốt nên.

Nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt của Bác Thần, cô cắn môi trào phúng cười mỉm: “Lý Bác Thần, anh giả bộ thuần khiết cho ai xem? Ngay cả người yêu của mình còn không dám làm, chắc bởi vì anh thấy em quá tệ cho nên anh không hạ thủ được?”

Lâm Hiểu nói xong, lại nhấc chân xuống giường, lấy tay đẩy hấn ra: “Được, mặc kệ cái lí do rách nát của anh, không phải anh muốn kệ em một mình một phòng sao? Anh không cần đi đâu, em đi!”

Lâm Hiểu ngay cả dép còn chưa đi, chân trần bước nhanh ra cửa, Bác Thần vội vàng níu lại: “Lâm Hiểu, đợi đã.”

Lâm Hiểu thật sự bốc hỏa, cô không cần suy nghĩ đã gạt tay hấn ra, thấp giọng quát: “Tránh ra xa một chút, không muốn chạm vào em thì cũng đừng chạm vào!”

Hàm răng cắn chặt vào môi đau đớn, Lâm Hiểu cũng không để ý tới, quyết tâm muốn rời khỏi đây.

Bác Thần nhìn dáng vẻ của cô, biết cô tức giận thật rồi, hần vội vàng ôm chặt, thấy cô giãy dụa, đôi chân để trần lạnh lẽo, nên hần quyết đoán ôm cô thả lên giường.

Lâm Hiểu giãy dụa không có hiệu quả, khi người cô sắp chạm vào giường liền cố gắng hung hăng đẩy Bác Thần ra: “Ai cho anh chạm vào em? Tránh xa ra!”

Lâm Hiểu không hiểu tại sao lại cảm thấy rất thương tâm. Hốc mắt cô bất tri bất giác đã phiem hồng, cảm thấy nước mắt sắp rơi xuống nhưng nếu bị hần thấy thật mất mặt nên liền cúi xuống không để hần nhìn thấy.

Nhìn bộ dáng của cô, Bác Thần chợt cứng đờ. Hần phải mất bao nhiêu khí lực mới có thể áp chế thú tính đàn ông trong người mình chỉ có mình hần biết. Nguyên nhân cũng bởi vì quá mức để ý tới Lâm Hiểu, hần mới không nghĩ dùng thủ đoạn lên giường với phụ nữ áp dụng trên người cô. Mẹ hần sợ dĩ rồi đi chính là để chế tạo cơ hội này cho hần, đây rõ ràng là mẹ hần tính kế, hần càng không thể để Lâm Hiểu gặp phải ủy khuất. Nhưng lại vụn vụn không nghĩ tới tạo thành tình huống như bây giờ.

Bác Thần tiến lại gần ngồi trước mặt cô, Lâm Hiểu theo phản xạ tính ngoảnh mặt sang bên kia.

Hần ngập ngừng một chút, xoay mặt cô chuyển tới đối diện mình, nhỏ giọng nói: “Lâm Hiểu, anh chỉ là không muốn em chịu ủy khuất.”

Lâm Hiểu ngẩn ra, lại cúi đầu, đồng dạng nhỏ giọng nói: “Ai nói với anh em chịu ủy khuất?” Cô cắn cắn môi, sau lại ngẩng đầu nhìn về phía Bác Thần, “Anh có thật sự muốn kết hôn với em không?”

Bác Thần bị vấn đề này làm cho sửng sốt, muốn nhanh chóng trả lời, nhưng không hiểu sao đầu lưỡi lại tự động thốt ra: “Muốn, đương nhiên là muốn rồi, anh – Lý Bác Thần cả đời này cũng chỉ muốn kết hôn với mình em thôi.”

Chua chát trong lòng Lâm Hiểu cuối cùng cũng rút đi, cô nhìn Bác Thần chăm chú: “Em cũng chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh, muốn cả đời được cùng anh ở một chỗ.” Nói xong, mí mắt cô sụp xuống, nhìn thấy cả hàng mi đen dài, khuôn mặt trắng nõn chậm rãi biến hồng: “Em năm nay 26, cũng không còn nhỏ, em biết em làm gì, muốn làm cái gì. Em, em từ nhỏ đến lớn đều chưa từng thích qua một ai, thích đến mức chỉ muốn thời thời khắc khắc cùng người ấy ở chung một chỗ.”

Cô dừng lại một lát, rớt cuộc vẫn cố gắng nâng hai má hồng rực lên, nhìn về khuôn mặt vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc của Bác Thần: “Anh Bác Thần, anh rốt cuộc có hiểu không, chỉ cần được ở cùng một chỗ với anh, việc gì em cũng thích.”

Lời này quả thực chính là ám chỉ “tính” a...

Bác Thần hoàn toàn phát gốc, từng lời cô gái trước mặt ngược ngùng nói ra khiến con sói trong hần sôi trào. Hần cũng không biết nên trực tiếp hung mãnh xông tới hay vẫn là dụ dăng dụ hoặc cô. Tâm trí tồn tại rất nhiều suy nghĩ nhưng đầu óc lại không thể nào bắt kịp, vì vậy Bác Thần liền biến thành tên đầu gỗ ngơ ngác ngây ngốc nhìn Lâm Hiểu.(bình loạn:cuối cùng sau bao ngày vất vả nhần “nhịn” chờ đợi, anh Thần cũng không thể nào tin vào sự thật trước mắt, lời khuyên của chị Hiểu dành cho anh là “hay là mình cứ bắt chấp hết xông lên đi anh”, e chờ cảnh này của a/c 2/3 truyện rầu đó)

Lâm Hiểu nhìn hần hoàn toàn không có phản ứng, lông mày khê nhướng lên, vốn còn muốn nói thêm, vừa mở mồm lại thay đổi chủ ý. Tay cô vươn ra, ôm cổ Bác Thần.

Cô dán sát vào mặt hần, đầu lưỡi khê chạm lên bờ môi hần, lại chậm rãi đến gần hơn, cắn nhẹ vài cái. Tiếp đó cô di dời mục tiêu đến yết hầu của hần, nhìn nó chuyển động lên xuống. Trong mắt Lâm Hiểu hiện lên vài tia nghịch ngợm, dùng răng nanh vòng quanh đường cong yết hầu, khê cắn một ngụm lại một ngụm.

Bác Thần hít sâu một hơi, khiến Lâm Hiểu càng thêm lớn mật, cô quỳ xuống vượt qua đùi hần, trực tiếp ngồi lên đó, hai tay đặt trên bả vai hần. Nhưng làm xong động tác này, Lâm Hiểu chợt dừng lại, lý trí chân chờ tự hỏi, kế tiếp cô nên làm gì?

“Bây giờ nên cởi quần áo.” Bác Thần muốn xem cô gái nhỏ trước mặt này rốt cuộc có thể làm đến bước nào, nhìn thấy cô dừng lại không nhin được nhắc nhở.

Lâm Hiểu cứng đờ, mặt càng thêm đỏ húng hắng nói: “Em biết mà!”

Vì thế, cô đưa tay đặt vào cúc áo, muốn cởi ra, chỉ là đốt ngón tay có chút không nghe lời, vừa động vào hàng cúc đã run run. Lâm Hiểu thừa nhận rằng hiện giờ cô đang rất khẩn trương, nhưng trong lòng lại cực kì quật cường, chẳng sợ bàn tay còn run rẩy, vẫn dứt khoát cởi bỏ.

Áo ngủ được cởi ra để lộ cảnh xuân miên man, con người Bác Thần càng thêm u tối, đến cuối cùng cũng không thể nào nhìn nổi, cúi đầu hướng về khuôn ngực tuyết trắng của cô cắn nhẹ.

Tay hần nhẹ nhàng vuốt ve, áo ngủ trên người Lâm Hiểu liền trượt xuống cánh tay, hai tay cô không tự chủ nắm chặt đầu vai hần, bởi vì hần cắn nhẹ mà không khống chế được than nhẹ.

Tư thế cô hoàn hảo ngồi trên đùi hần, càng thích hợp để hần muốn làm gì thì làm.

Tay Bác Thần hướng tiếp về quần lót của cô, ý thức được bước tiếp theo mình sẽ làm gì, hần dùng hết sức dừng lại, khó khăn hỏi: “Em có biết hôm nay mẹ anh là cô ý không?”

“Biết.” Lâm Hiểu đỏ mặt gật đầu, lọn tóc đen dài phủ trước ngực cô, che giấu điểm hồng tuyệt đẹp trên khuôn ngực tuyết trắng, biểu tình ngoan ngoãn ngây thơ, vẻ mặt mê người khiến người ta khó có thể tự chủ.

Bác Thần không do dự nữa, hần nhanh chóng trút bỏ quần áo hai người, nhấn cô ngã vào trên giường, một bên hôn lên vành tai cô, một bên lấy tay chen vào khe hở bên dưới.

“Em...xác định sẽ gả cho anh?”

“Nói nhảm ,dong dài, đã nói không phải anh sẽ không lấy chồng mà!”

Tiến công càng trở nên triền miên, ban đầu Lâm Hiểu còn theo phản xạ kẹp chặt hai chân, sau đó biến thành thả lỏng mặc hần khám phá, cuối cùng là nâng cao đầu gối. Ý thức Lâm Hiểu đã bắt đầu trì hoãn, hai mắt mê mang, ngẫu nhiên bị tay hần kích thích vào chỗ mẫn cảm, phát ra vài tiếng than nhẹ.

Bác Thần cảm giác phía dưới của cô đã hoàn toàn ẩm ướt, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, đem lửa nóng đặt sát vào nơi tư mật của cô, động thân, phá tan chướng ngại cuối cùng.

Lâm Hiểu mê mang nghênh đón cơn đau đón xé rách, muốn kêu lên nhưng bị đôi môi Bác Thần ngăn chặn.

Cô đau đón muốn đẩy hần ra nhưng hần lại tìm được điểm mẫn cảm nhất nơi tư mật, vừa ôn nhu vừa mang theo lực đạo, khiến đau đón trở nên bủn rủn cùng khoái cảm, cả người lại mất đi khí lực, chỉ còn lại tiếng ngâm nga thỉnh thoảng phát ra.

Lâm Hiểu hối hận, khoái cảm này căn bản cũng không thể làm lu mờ đi nỗi đau đón xé rách, cô lại bị Bác Thần áp chế đến cả khí lực đẩy hần ra cũng không có.

Không tốt, tuyệt không tốt!

Suy nghĩ đó cuộn cuộn ập đến, lần sau không làm, tuyệt đối sẽ không làm.

Lời thổ lộ “tính” lúc trước đã hoàn toàn bị cô vứt ra sau đầu, hoàn toàn không nghĩ đến.

47. Chương 48

Ngày hôm sau, Lâm Hiểu mông mông lung lung rời giường, ý thức cô mơ hồ vài giây, nháy mắt sau nhớ tới chuyện phát sinh hôm qua, vội vàng nhìn sang bên cạnh. Vừa thấy liền thất vọng, trên giường trừ bỏ mình cô thì một người cũng không có. Cảm giác có cái gì không đúng, Lâm Hiểu theo phản xạ cúi đầu.

Ồi chao? Sao lại thế này, quần áo của cô đều đã mặc đầy đủ hết rồi?

Lâm HIỂU ngây ngốc một hồi, định xuống giường nhưng chân vừa mới động liền thấy hạ thân bủn rủn khổ sở, giữa đùi đều là đau đón, cảm giác này nói rõ cho cô một điều, tối hôm qua tuyệt đối không phải nằm mơ.

Cô rối rắm nghĩ lại, mới mơ hồ nhớ ra lúc cô nửa ngủ nửa tỉnh dường như có người đã đem cô lăn qua lăn lại, lúc ấy cô vừa mệt lại buồn ngủ, cho nên cũng không muốn tỉnh dậy. Hiện tại nghĩ lại, hẳn là Bác Thần tên đó mặc quần áo cho cô.

Lâm Hiểu nhú nhú mày, nghĩ mãi mà không tìm thấy nguyên do, đành một bên hít thở thật sâu, một bên cố gắng xuống giường rồi đi vài bước, tựa vào giường đứng một lát, cuối cùng cảm thấy ổn hơn mới tận lực ra về tự nhiên bước ra ngoài.

Còn chưa tới gần cửa lớn, Lâm Hiểu chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói dì Lan cố ý dè dặt nhưng bởi vì quá mức phẫn nộ cho nên âm thanh vẫn truyền ra rõ ràng.

“Đứa con ngu ngốc này! Sao mẹ lại sinh ra đứa con ngu ngốc như con chứ! Con, con là muốn mẹ tức chết phải không?!”

“Mẹ, con cảm thấy việc này không vội, mẹ xem, chúng con sang năm sẽ kết _____”

“Thúi lắm! Mẹ_____mẹ thật sự không biết nên nói con thế nào nữa! Ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Nếu mẹ không phải mẹ con! Mẹ cũng phải hoài nghi mẹ có sinh nhằm đứa con như con không! Con_____con_____mẹ đây là tạo cái nghiệt gì mới dưỡng ra đứa con chuyên môn chọc tức chết mẹ!”

“Mẹ, không phải mẹ vẫn hay dặn con bị cảm thì phải đi ngủ sớm một chút sao...”

Trong lòng dì Lan giận dữ, ngón tay mạnh mẽ gõ lên trán Bác Thần: “Chính mình vô dụng còn đổ ẹ?! Ngu ngốc!”

Lâm Hiểu nghe đến đây, cũng biết là chuyện gì xảy ra. Cô cố gắng mím chặt miệng, nhưng vẫn không nhịn được cười ra tiếng. Cô vội vàng che miệng lại, bởi vì cố nhịn cười mà hai vai run rẩy, hồi lâu mới bình ổn được cảm xúc, làm bộ thoải mái tiêu sái bước ra ngoài.

“Dì Lan, dì đã về rồi sao?”

Dì Lan không hổ là học qua hát hí khúc, công phu diễn sắc mặt thật đúng là không cần nói. Vừa rồi còn tức giận ngất trời mắng con trai mình, vậy mà hiện tại quay đầu lại đã ôn hòa hiền lành tươi cười với Lâm Hiểu: “Hiểu nha đầu dậy rồi sao?”

Lâm Hiểu giả vờ như cái gì cũng không biết, cười cười nói: “Vâng, cháu đi đánh răng trước.”

Đáp xong, cô nhìn về phía Bác Thần, thấy hẳn thừa dịp dì Lan nói chuyện với mình mà lộ ra nụ cười ái muội, khóe miệng Lâm Hiểu co rút, chịu đựng không tròng lại hẳn.

Bởi vì nơi đó không thoải mái nên Lâm Hiểu cũng không dám đi nhanh, cố ý bước chậm tới gần bể nước, mà Bác Thần thất sắc, chú ý thấy dáng đi của cô không tự nhiên.

Hắn vội vàng đi theo Lâm Hiểu, không để ý tới mấy câu cần nhẫn của mẹ mình, nói với bà: “Mẹ, con sắp chết đói rồi, buổi sáng ăn cái gì?”

“Húp cháo trắng!” Dì Lan tức giận nói một câu, lười để ý đến đứa con ngốc nghếch của mình, đi vào trong bếp.

Bác Thần thở dài nhẹ nhõm, vội vàng cúi đầu nhỏ giọng nói với Lâm Hiểu: “Đau không? Có thể đi đường được không?”

Lâm Hiểu nghe mấy lời này vẫn cảm thấy ngượng ngùng, tròng mắt véo lưng hẳn.

Bộ dáng hờn dỗi ảo não này thực ra lại khiến Bác Thần nuốt nước miếng. Tối hôm qua sợ cô đau, hẳn không dám làm quá. Bây giờ đã trải qua đêm phiền toái nhất, về sau sẽ thật thoải mái, Bác Thần miên man nghĩ về vấn đề tính phúc nửa thân dưới của mình, vừa lo lắng lại vừa kích động, nhịn không được tiếp tục nhỏ giọng nói với cô: “Chờ khi em khỏe lại, hai ta lại tiếp tục thử nữa.”

Lâm Hiểu cứng đờ, hai má nóng bừng, cô thấp giọng quát: “Nằm mơ, về sau nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Bác Thần bị lời này dọa cho hoảng sợ, khấn trương nói: “Em sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?!”

Lâm Hiểu bị hấn chọc cười, nhưng vẫn liềm mạng nhin xuống, quay đầu không nhìn hấn: “Em cứ tàn nhẫn như thế đấy? Anh cứ ở đó mà chịu đựng đi.”

Lâm Hiểu ngồi xổm xuống bắt đầu đánh răng, động tác bình thường làm dễ dàng hiện tại lại khiến cô nhũm mày, trong lòng oán giận hấn hôm qua không biết chừng mực. Lâm Hiểu quay đầu thấy Bác Thần đang tội nghiệp nhìn mình nhin không được buồn cười, thật vất vả mới phụng phịu nói: “Lại đây giúp em chà khăn mặt.”

Bác Thần nhanh chóng đi tới, nghe lời chà khăn mặt sạch sẽ đưa cho cô.

Lâm Hiểu rửa mặt xong, nhìn bộ dáng hấn không nhin được sáng giọng: “Ngồi xổm xuống rất đau, đều tại anh!”

Được rồi, cô gái này cần bản là đã quên sạch bách ai mới là người câu dẫn ai.

Bác Thần nhìn xuống dưới xem xét, ánh mắt này khiến khóe miệng Lâm Hiểu co rút, cô véo tay hấn: “Xem cái gì?”

Bác Thần hoàn hồn, còn thật sự đưa ra lời đề nghị: “Đêm nay anh giúp em xoa xoa?”

Vừa dứt lời, hấn liền được Lâm Hiểu tặng thêm ột cái véo nữa.

Hai mươi phút sau, dì Lan thấy Bác Thần và Lâm Hiểu đều đã ăn xong thì nói: “Chuẩn bị một chút, buổi chiều chúng ta sẽ trở về.”

Bác Thần sững sốt hỏi: “Nhanh như vậy?”

Dì Lan trắng mắt trừng hấn: “Con đúng là choáng váng rồi à, chúng ta vốn định ở đây ba ngày, ngày nghỉ của mấy đứa không phải cũng sắp hết rồi sao?” Đứa con của bà thật là không có chí tiến thủ, gốc ở đây mãi làm cái gì? Không thấy nhà cách vách còn có cháu nữa rồi ư?

Lâm Hiểu thật ra lại nhớ rõ việc này, cô nói với Bác Thần: “Vốn đã định hôm nay sẽ đi nha? Anh quên à?”

Bác Thần nhớ ra, phần nộ nói: “Bây giờ mới nhớ.” Nói xong, hấn thất vọng nhìn về phía Lâm Hiểu, trong mắt là thiên ngôn vạn ngữ.

Lâm Hiểu cùng hấn vẫn có chút ăn ý, biết hấn nghĩ đến cái gì, nhưng dì Lan ở trước mặt nên cô không dám nói, đành trực tiếp không nhìn.

Dì Lan cảm thấy lần này đúng là mất hứng trở về, bà vài lần muốn trừng Bác Thần đứa con gốc này nhưng lại cố gắng nhin xuống.

Dì Lan để Lâm Hiểu và Bác Thần chuẩn bị, còn bà ra ngoài, từ biệt họ hàng.

Bác Thần thấy mẹ mình rời đi, vội vàng để Lâm Hiểu ngồi xuống, bản thân nhanh chóng thu xếp. Lâm Hiểu nghi ngờ nhìn người này sao lại lại gấp như vậy, nhưng cũng không nghĩ nhiều, mở ti vi ngồi trên ghế xem.

Chờ thêm một lúc lâu, Bác Thần đi tới, ngồi cạnh cô nghỉ ngơi, “Giường của em hoàn hảo rồi, cuối cùng cũng đem dấu vết xóa sạch.”

Lâm Hiểu cứng đờ, cô thật đúng là quên mất việc này, vội vàng nói: “Lau sạch hết không?”

“Sạch sẽ sạch sẽ.” Bác Thần nói xong, lại duỗi tay ôm cô sát vào lòng, dùng cảm cọ cọ đầu cô: “Cuối cùng cũng có thể ôm em một lát.”

Cảm xúc khẩn trương của Lâm Hiểu gặp lời này của hấn thì trong lòng mềm nhũn, mềm mại tựa vào vai hấn, cô điều chỉnh lại vị trí của mình, để bản thân mình dán chặt vào hấn, tiến sát vào ngực hấn.

“Anh buổi sáng cố ý dậy sớm rời khỏi là vì muốn giấu mẹ anh?” Lâm Hiểu lười biếng hỏi.

“Đúng vậy, không tốt sao?” Bác Thần hỏi ngược lại.

“Đương nhiên tốt.” Lâm Hiểu không cần nghĩ ngợi trả lời, không biết vì sao trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Bác Thần vuốt ve tóc cô, lại hỏi: “Đúng rồi, buổi sáng tỉnh dậy, em có cảm giác bị cảm không?”

“Không.”

“Đương nhiên rồi, nghe nói vận động kịch liệt là cách trị liệu cảm mạo rất hiệu quả.” Bác Thần cúi người nói nhỏ.

“Cút đi!” Lâm Hiểu chửi thề một câu, nhưng vẫn như trước không rời khỏi lòng hân.

Hai người không nói thêm gì nữa, nhiệt độ trên người Bác Thần thực ảm, mắt Lâm Hiểu híp lại, không tự giác nhớ tới cảnh tượng mê người hôm qua, cảm giác kia thật sự khắc sâu ấn tượng trong cô.

Trái tim không hiểu sao căng thẳng, không biết sao dây thần kinh chết tiệt trong đầu lại căng thẳng đến run rẩy, Lâm Hiểu cảm thấy hạ thân có cảm giác, loại cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc đến quỷ dị.(!!!!)

Lâm Hiểu đương nhiên biết đó là cái gì, cô nắm chặt tay, cắn răng e thẹn cúi đầu. Chẳng lẽ mình có hội chứng “ M” sao. Tối qua bị ép buộc đau như vậy, thế mà chỉ vì một cái ôm hôm nay lại khiến cho cô có cảm giác... trong khi ban ngày ban mặt!

Trong lòng Lâm Hiểu phỉ nhổ bản thân, mi mắt sụp xuống nhìn phía dưới, lại phát hiện đũng quần người nào đó cũng đang đứng lên.

Cảnh này làm cho Lâm Hiểu thoáng chốc , lập tức nghe thấy đỉnh đầu truyền đến tiếng than oán hận mà thống khổ: “Chết tiệt, ban ngày ban mặt.”(Hai a/c này thật là...)

“ ... ”

Dì Lan quay trở lại không lâu sau, thấy hai người đã chuẩn bị xong, liền sửa sang lại một chút đưa cho Bác Thần quà mà họ hàng ở quê gửi, cất vào cốp xe.

Ba người ngồi trong xe, trở về nhà.

Lâm Hiểu hôm sau phải đi làm, tuy nói ở nhà cũ của Lý gia rất thoải mái nhưng ở nhà mình lúc nào cũng thoải mái hơn cả. Dì Lan cho Lâm gia mấy bao thổ sản vùng núi, Lâm mẹ rất vui vẻ, buổi tối làm một bàn đồ ăn phong phú.

Dự báo thời tiết trên ti vi nói một luồng không khí lạnh sắp tràn về, Lâm mẹ xem tin tức này xong lại nhìn thấy Lâm Hiểu mặc một bộ áo ngủ mỏng manh, nên hùng hống bắt cô về mặc thêm quần áo.

Lâm Hiểu khoác thêm một chiếc áo gió bên ngoài, lại nghĩ đến Bác Thần có lẽ còn chưa biết tin tức ngày mai nhiệt độ giảm, nên chuẩn bị đi qua nhắc nhở hân.

Được rồi, nhắc nhở cái gì, chẳng qua chỉ là lấy cớ thôi. Bác Thần không biết nhưng dì Lan làm sao có thể không biết.

Bên kia trong lòng dì Lan vẫn vướng bận chuyện buổi sáng.

Buổi sáng trở về tràn ngập chờ mong, nhưng mở cửa ra thấy trong nhà im ắng, bà cứng đờ người phát hiện cửa phòng Bác Thần và Lâm Hiểu đều đóng chặt. Bà cố gắng tiếp tục hy vọng mở cửa phòng Lâm Hiểu, lại càng thêm khổ sở phát hiện Lâm Hiểu vẫn ngủ say sưa trên giường, hơn nữa quần áo còn mặc cực kỳ đầy đủ.

Dì Lan cảm thấy đầu mình bị một chậu nước lạnh dội xuống, nước lạnh khiến bà cảm giác cả người cũng lạnh lẽo theo.

Đến khi nổi giận bùng bùng mắng con xong, trong lòng bà vẫn như trước cảm thấy thất vọng cùng với không thể nào hiểu được. Bà không hiểu được, một nam một nữ, cùng ở trong một căn nhà, làm sao có thể không xảy ra chuyện, đặc biệt là hai người đó bình thường cũng rất dính nhau.

Dì Lan nghĩ rồi lại nghĩ, phát hiện từ trước đến giờ tất cả các cơ hội bà chế tạo chưa có một cái nào thành công. Đứa con trai này, dì Lan khổ sở nhận không được hoài nghi____con mình không nắm chắc cơ hội, không lẽ bởi vì ở phương diện kia có vấn đề?

Hoài nghi này vừa sinh ra, , càng phủ nhận càng cảm thấy không đúng. Dì Lan trong lòng đau khổ, bà chỉ có duy nhất đứa con trai này, nếu thật sự nó phương diện kia có chứng ngại, vậy Lý gia nhà bà làm sao bây giờ?

Bà nhìn thấy Bác Thần hút thuốc ngoài ban công, sắc mặt nghiêm nghị đi tới, chuẩn bị cùng đứa con trai bảo bối nói chuyện.

Lâm Hiểu đến Lý gia, thấy chú Lý xem ti vi cười vui vẻ, rồi vào phòng Bác Thần, lại phát hiện bên trong không có người. Cô nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện nên quen thuộc bước ra ngoài ban công.

“Con thật sự không có vấn đề gì?” Dì Lan chấp nhứt hỏi lại một lần.

“Mẹ, mẹ tin con đi, con thật sự không có vấn đề gì, không cần phải đi khám bác sĩ.”

“Tiểu Thần, mẹ là mẹ con, toàn thân con có chỗ nào là mẹ chưa thấy qua. Nếu thân thể con thật sự có chỗ nào không tốt cũng không sao, chỉ cần tìm ra vấn đề, nhất định có thể chữa lành được.”

Lâm Hiểu nghe thấy đoạn đối thoại này, trong lòng quỳnh lên, vội vàng tiến lên hỏi: “Anh Bác Thần, anh bị bệnh?”

Lúc trước không phải vẫn khỏe mạnh sao,? Tại sao vừa nói bệnh liền bệnh được?

Lâm Hiểu xuất hiện làm hai mẹ con Lý gia đồng thời cứng đờ, dì Lan cố gắng tươi cười: “Hiểu nha đầu đến đó à?”

Lâm Hiểu không trả lời dì Lan, khẩn trương nhìn dì Lan rồi đến Bác Thần: “Bệnh gì ạ?”

Nhìn thấy con trai mình biểu tình cứng ngắc, dì Lan pha trò: “Con nghe lầm rồi, dì là đang bắt Bác Thần bỏ mấy tật xấu của nó đi.”

Lâm Hiểu “nga” một tiếng, lại cảm thấy vẫn không đúng, cô không xác định được Bác Thần thật sự có bệnh nên cảm thấy lẩn lộn đứng yên tại chỗ.

Trong lòng Bác Thần bị quất thật mạnh, hấn kéo tay Lâm Hiểu vào phòng, không quay đầu lại nói: “Mẹ, bọn con trở về phòng.”

Trở lại phòng, vốn Bác Thần cũng xem nhẹ việc này nhưng Lâm Hiểu vẫn khẩn trương như trước, hấn đành nói nhỏ, âm thanh truyền đi thật sự không rõ: “Mẹ anh cho rằng phương diện kia của anh có vấn đề.”

Vì thế Lâm Hiểu ngây người vài giây sau liền ôm bụng cười.

Bác Thần trợn mắt, ôm cô chọc ghẹo, “Còn cười, cho em cười nữa này!”

Hai người náo loạn một hồi, điện thoại Bác Thần đột nhiên đổ chuông. Hấn một tay nhận điện thoại, một tay giữ chặt Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu nhìn hấn nói chuyện, hầu kết động đậy trượt lên trượt xuống, cô dán trên ngực hấn còn cảm nhận được xung động khi hấn nói chuyện. Lâm Hiểu cảm thấy chơi rất vui, cô một bên sờ sờ cổ hấn, một bên sờ sờ lỗ tai hấn, sau đó lại tiếp tục sờ sờ ngực hấn.

Bác Thần vừa phải bắt lấy hai tay nghịch ngợm của Lâm Hiểu, vừa phải nói chuyện điện thoại, thật vất vả mới ngắt máy, liền cầm tay cô cắn một ngụm.

Lâm Hiểu véo mặt hấn để hấn nhả tay cô, sờ lên ngón tay bị cắn, trừng mắt nhìn hấn một lát mới nói: “Làm sao vậy? Phải đi gặp ai à?” Lâm Hiểu nghe thấy Bác Thần nói “Sẽ đi sẽ đi” nên đoán như vậy.

“Àn, bạn học trung học tự hội.” Bác Thần đáp.

Lâm Hiểu “nga” một tiếng, cũng không nghĩ nhiều: “Vậy khi nào anh rảnh có thể giúp em đi chọn điện thoại?”

“Trước mắt em cứ cố chịu, hai ngày sau chúng ta liền đi.”

Nghe Bác Thần nói vậy, Lâm Hiểu gật gật đầu.

Cho đến khi Lâm Hiểu về nhà, đi vào phòng mình mới chợt nhớ ra có cái gì không đúng. Trước kia, Bác Thần nói với cô hồi trung học hấn đầu có chơi thân với hội bạn nào.

48. Chương 49

Buổi sáng Bác Thần đưa Lâm Hiểu đi làm, thấy cô ngồi nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ mà ngẩn người thì hỏi: “Ngủ không ngon sao? Nhìn em không có tinh thần.”

Lâm Hiểu “ân” một tiếng, thấy cũng sắp tới bệnh viện, cô nhú mào, quay đầu lại hỏi Bác Thần: “Tôi nay đi họp lớp sao?”

“Đúng vậy, em còn nhớ rõ à?” Bác Thần thuận miệng đáp.

Lâm Hiểu nhìn bộ dáng không sao cả của hắn mà nhéo tay hắn, hung ác cảnh báo: “Tôi nay về anh sớm một chút cho em!”

Bác Thần đau đến hít một ngụm không khí, vừa xoa xoa cánh tay vừa nói: “Điều này cũng khó nói, nếu mọi người đều về muộn, một mình anh về sớm sẽ làm mọi người mất hứng.”

Thấy vẻ mặt mất hứng của Lâm Hiểu, hắn vỗ vỗ tay cô: “Đừng bướng bỉnh nữa, anh cố về sớm là được.”

Lâm Hiểu cũng biết mình là thuần túy gây sự, không nên làm quá mức, nên chỉ hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm nữa.

Đưa Lâm Hiểu đến bệnh viện, Bác Thần mới lái xe đến chỗ mình làm.

Kỳ thật nghĩ kỹ một chút thì vốn cũng không có chuyện gì. Bất quá chỉ là một lần hội họp, chẳng lẽ có thể giống như trong tiểu thuyết ti vi đột nhiên phát sinh tia lửa, sau đó xuất hiện bên thứ ba. Nếu thật sự xảy ra chuyện này thì cũng quá nhảm nhí rồi.

Lâm Hiểu tự mình ngẫm lại cảm thấy buồn cười, tâm tình tốt hẳn lên nên không nghĩ nhiều nữa. Tóm lại mà nói, cô đối với Lý Bác Thần vẫn là rất tín nhiệm.

Vừa vào thu, ban ngày ngày càng ngắn, buổi chiều mới hơn 6 giờ, trời đã bắt đầu sẩm tối.

Bác Thần lái xe vào bãi đỗ xe của khách sạn, trên đường đi rất nhanh. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia họp lớp cùng bạn học trung học, trước kia luôn làm việc ở xa nên cho dù gọi hắn cũng không có cách nào đi.

Vào đến đại sảnh gặp mặt bạn học cũ, nhìn thấy những khuôn mặt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Ban đầu vốn là một đám bộ dáng ngây thơ, nay đều đã bỏ đi toàn bộ nét trẻ con, trải nghiệm quá nhiều thứ không giống nhau tạo nên đủ loại khí chất, có tang thương, có mạnh mẽ, mà cũng có trầm lắng. Trong lòng Bác Thần cảm khái, cùng mấy bạn học tốt ôm nhau, xưng huynh gọi đệ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lúc này, số bạn học đến đây đã không ít, không khí rất náo nhiệt. Mặc kệ là cố ý hay vô tình, ánh mắt của Bác Thần và Ngụy Du vẫn là bắt gặp nhau.

Ngụy Du năm nay đã 29, công việc của cô là phóng viên. Trong số nhiều bạn nữ cùng học ở đây, 29 còn chưa kết hôn thật sự là số ít. Ngụy Du bộ dạng không kém, không nghĩ tới cũng là một trong số đó.

Hai người đều có không ít kinh nghiệm xã giao, cử chỉ đều rất phóng khoáng, khi tầm mắt chống lại nhau thì cùng tiến lên cười nói chuyện phiếm.

Ngụy Du thời trung học luận về diện mạo tuyệt đối có thể đứng trong nhóm ba người đầu tiên. Đặc biệt là hai má cô hai bên còn có má lúm đồng tiền, cười rộ lên ngọt đến dị thường. Ngụy Du hiện tại tuổi đã không còn nhỏ nhưng nhìn qua vẫn trẻ hơn bạn học khác mấy tuổi, mặc dù bởi vì tuổi tác mà bây giờ không thể cười ngọt ngào vô tư như ngày trước được nữa nhưng cử chỉ hào phóng rộng rãi của cô cũng thực khiến mọi người yêu thích. Đại khái bởi vì trường kỳ ra ngoài bên ba mà trên người cô có một tinh thần nhanh nhẹn, cùng khí chất sôi động nhiệt tình.

Ngụy Du có một người bạn trai, làm ở lĩnh vực IT. Theo như lời cô nói, cô đã tìm được một người bạn trai vô cùng hiếm có. Vốn mẹ cô vẫn không ngừng tìm mối cho cô nhưng khi biết cô làm công việc không ổn định như vậy, những người tìm đến cuối cùng đều biến mất trắng trơn.

Đàn ông mà, vĩnh viễn đều hi vọng khi mình vừa về nhà thì đã có cơm nóng canh nóng đợi sẵn, khi ngủ có thể ôm vợ thật ấm áp. Có ai nguyện ý lấy một người 24 giờ đều ôm cái điện thoại, buổi tối có việc còn phải lập tức chạy tới nơi chụp hình thu thập tài liệu.

Ngụy Du nói chuyện rất hài hước, chỉ mấy câu đã phá vỡ hết cuộc sống của mình, làm cho người ta vừa thường thức lại vừa cảm khái.

Ít nhất, ánh mắt Bác Thần đối với cô là thưởng thức. Hắn nghe Ngụy Du nói chuyện còn thỉnh thoảng cười vài tiếng, không khí giữa hai người thật ra rất tốt.

Cặp tình nhân nổi danh trong ban ngồi cùng một chỗ, vẫn thực hấp dẫn ánh mắt mọi người, đặc biệt là đám bạn nam. Một đám ồn ào gào thét, nam chưa hôn nữ chưa gả, không lý gì không nói lại tình xưa.

Hai người trong cuộc đều cười tỏ vẻ không để ý. Nhưng tình yêu của họ vốn nổi danh trong đám bạn cũ, bạn học xung quanh nào nguyện ý buông tha, liền bắt hai người cùng hát “Hôn đùng”.

Bác Thần và Ngụy Du bị ép đến không còn biện pháp, chỉ có thể cầm micro cùng hát.

Tình cảm nam nữ là thế nào? Kỳ thật điều này rất khó nói rõ ràng. Ca từ êm ái nhẹ nhàng của bài hát, dù ít dù nhiều vẫn gợi lên những kỉ niệm giữa hai người, tốt có xấu có...tựa như lần cùng nhau đi xem đom đóm, hay khi Bác Thần chơi bóng còn Ngụy Du ngồi bên cạnh xem, còn có nụ hôn đầu tiên của hai người, cả hai đều khấn trương không dám nhìn thẳng đối phương...

Âm nhạc tựa như có sức mạnh khiến tất cả những ký ức đẹp dễ dàng được gợi lên. Mà khi được gợi lên, điều này đối với người đang chân chính đứng cạnh mình hiện tại và có thể là tương lai,... luôn tàn nhẫn.

Nhưng lúc này bên người cả hai đều không xuất hiện nửa kia của mình nên cũng không cần kiêng kị. Hai người hát xong đều thật tự nhiên mỉm cười với nhau, nhưng cảm xúc cả hai đều truyền qua đôi mắt, tóm lại vẫn tiết lộ một vài thứ.

Đến khi hai người trở về chỗ ngồi, mọi người tán gẫu qua lại, lại nhắc đến hồi đó Bác Thần đối với Ngụy Du tốt thế nào, chọc mọi người càng thêm ồn ào, lời bọn họ ra đùa đùa.

Mặc kệ nói thế nào, lần này gặp lại, Bác Thần và Ngụy Du đều có ấn tượng tốt về nhau. Không chỉ trao đổi số điện thoại, mà bởi vì NGụy Du công tác ở thành phố G nên bên này không có xe, Bác Thần liền bị đám bạn học gán ghép giao nhiệm vụ đưa cô về nhà.

Ngụy Du ngồi trong xe Bác Thần, nhìn hai con thỏ nhỏ gập gù trên đầu xe thì thấy rất thú vị: “Làm sao một gã đàn ông trưởng thành như anh mà trong xe còn có thứ đồ vật đáng yêu thế này?”

Bác Thần nhìn qua, là đồ Lâm Hiểu mua. Cô mang nó đến đặt ở đó, lúc trước hắn còn rối rắm để ý thật lâu, nay cũng xem như thành thói quen. Bác Thần nhớ lại bộ dáng Lâm Hiểu lúc đó, cảm thấy có chút buồn cười, đáp lại: “Bạn gái anh mua.”

Thân mình Ngụy Di cứng đờ một chút, ánh mắt lóe ra tia hoang mang, bất quá cũng chỉ là chột lóe mà thôi, cô nhẹ nhàng hỏi: “Bạn gái anh chắc hẳn là một cô gái rất đáng yêu?”

“Cô ấy không xinh đẹp như em, các phương diện so ra đều kém em, bất quá tính tình tốt lắm.” Bác Thần đánh tay lái, nói đến Lâm Hiểu, khẩu khí không tự giác trở nên ôn hòa.

Ý tứ bên trong lời nói này làm cho lòng Ngụy Du càng thêm phức tạp. Ban đầu còn cảm thấy may mắn lạ kỳ, càng về sau lại càng cảm thấy khổ sở, bởi vì chỉ cần cẩn thận suy nghĩ nhớ lại ngữ khí của hắn, có thể nghe ra hắn đối với bạn gái là tràn ngập tình yêu.

Hai người mãi trò chuyện, rất nhanh đã đến nhà Ngụy Du.

“Lần sau họp mặt, nhớ mang theo bạn gái nhỏ của anh.” Sau khi xuống xe, Ngụy Du cười tủm tỉm nói.

“Có cơ hội.” Bác Thần đồng dạng cười đáp.

Trong lúc Bác Thần ra ngoài họp mặt, Lâm Hiểu ở nhà vừa ăn táo vừa xem ti vi. Lâm mẹ gần đây đều bận việc thuê cửa hàng, trên tay đều là bận bịu giấy tờ.

Lâm Hiểu ngẫu nhiên liếc qua vài lần. Cô không hiểu biết nhiều lắm, gặp phải vấn đề mẹ mình hỏi, chỉ biết trả lời: “Nếu không mẹ đến hỏi dì Lan đi, dì ấy biết rõ giá trị trường hơn so với chúng ta.”

Lâm mẹ vừa nghe liền cảm thấy có lí, nên cầm bút chạy tới Lý gia nhờ cố vấn.

Lâm Hiểu nhìn đồng hồ, cảm thấy bây giờ đã rất trễ nhưng qua bên Lý gia lại phát hiện Bác Thần vẫn chưa trở về. Cô quay lại nhà mình, nhìn thời gian im lặng trôi đi, mãi cho đến khi đồng hồ điểm 11 giờ, cô cuối cùng cũng không nhịn nổi cầm di động, chuẩn bị gọi điện thoại cho hân.

Không nghĩ tới còn chưa kịp ấn gọi đã nghe thấy tiếng động cơ xe quen thuộc. Lâm Hiểu vội vàng buông di động, để ý Lâm mẹ vẫn còn ở bên kia trò chuyện. Cô khẽ cong khóe miệng, đi dép lê, rón ra rón rén tìm xuồng lầu.

Cô không đi xuống lầu hân mà ở ban công lầu 3 chờ hân. Nghe thấy tiếng bước chân, cô vội vàng trốn vào mặt sau cầu thang, chờ hân đi đến gần thì chạy ra.

Vốn Lâm Hiểu còn ôm tâm tư dọa hân, không nghĩ tới Bác Thần hoàn toàn không những không bị dọa còn trực tiếp ôm cô vào lòng, chậm chạp nói: “Anh còn tưởng là tiên nữ nơi nào đi ngang qua, không nghĩ tới lại là cô dâu nhỏ nhà mình.”

Mưu kế này của cô rất dễ phát hiện. Từ lúc lên cầu thang hân đã nghe thấy tiếng bước chân, nhìn lên phía trên còn thấy bóng dáng một người, thoáng nhìn qua đã biết là Lâm Hiểu.

“Anh mơ mộng quá rồi đấy, tiên nữ làm gì có chuyện đến với anh, chỉ có lão yêu bà mang anh đi hầm canh thì còn có thể.” Hai tay Lâm Hiểu còn ôm cổ Bác Thần, nhưng vẫn không quên rung đùi đắc ý chọc hân.

“Thế thì không xong rồi. Anh còn chưa ăn đủ thịt dẫu, nếu biết sẽ bị hầm thành canh, bây giờ mà không ăn no nê vậy thì thực xin lỗi chính mình.” Nói xong, Bác Thần xiết chặt Lâm Hiểu cắn vào cổ cô, hân cắn không nhẹ không nặng nhưng lại ngứa đến lợi hại, Lâm Hiểu một bên thỏa mãn hân, một bên cười sảng giọng: “Khó ngủ muốn chết, cả người chỉ toàn mùi rượu.”

“Anh không có uống rượu, hương này hân là ở chỗ nào dính qua.”

“Cũng may anh thức thời, đi thôi, nhanh chút tắm rửa.” Lâm Hiểu nói xong, lôi kéo Bác Thần một trước một sau đi lên.

Bác Thần nắm tay Lâm Hiểu, ánh đèn mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn rõ từng ngón tay mềm mại của cô, lại thêm cảm xúc đêm nay dao động, lúc này nắm chặt bàn tay nhỏ bé ấm áp mềm mại, tâm tình hân mới bình ổn trở lại, không tự giác nhẹ nhàng thở ra.

Bốn phía xung quanh vang vọng tiếng bước chân của hai người, Bác Thần nhìn bóng dáng Lâm Hiểu đi trước mình vài bước đội nhiên ngừng bước, giữ cô lại.

Lâm Hiểu nghi hoặc xoay người nói: “Sao_____” còn chưa nói xong, Lâm Hiểu cảm thấy eo mình bị xiết chặt, môi cô cũng bị hân ngăn chặn. Lâm Hiểu thoáng bị dọa sợ nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Lâm Hiểu đứng trên hân một bậc cầu thang, bậc cầu thang cũng không cao nhưng độ cao này vừa vặn để cô có thể nhìn thẳng hân, không cần giống bình thường ngửa đầu lên. Tuy Lâm Hiểu đối với hành động đột ngột của hân có chút kinh ngạc chơi trò đuổi bắt.

Bác Thần hôn có chút nhiệt liệt, như là muốn xâm nhập vào tận đáy lòng cô. Lâm Hiểu cảm thấy bàn tay đặt trên lưng mình thập phần nóng bỏng. Cô cảm thấy đêm nay hân có chút kỳ quái nhưng không nghĩ ra điều gì khiến hân trở nên như vậy.

“Làm sao vậy?” Lâm Hiểu nghi hoặc hỏi.

“Không, chỉ là rất nhớ em.” Bác Thần nói xong, lại nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng cô.

Mặt mày Lâm Hiểu vui vẻ, nheo nheo hai má thịt của hân: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Bác Thần để đầu cô tựa lên vai mình, gắt gao ôm chặt, hít sâu một hơi.

Đây là người con gái của hân, là người con gái hân toàn tâm toàn ý bảo hộ, hân không bao giờ tổn thương cô, càng không bao giờ buông tha cô.

Lâm Hiểu ngoan ngoãn dán lên thân thể hần, hai người ôm nhau một hồi lâu, Bác Thần mới buông tay ra. Hai người tiếp tục một trước một sau lên lầu, khuôn mặt Lâm Hiểu lộ vẻ tươi cười xán lạn, kể cho Bác Thần chuyện đặt cửa hàng của Lâm mẹ.

Bác Thần nghe cô líu ríu nói chuyện, cũng đi theo cô cùng nhau thảo luận.

~~~~~
Tề Kỳ kết hôn giữa tháng chín, sau lại cùng Quách Chính Khải đi tuần trăng mật ở Nhật Bản. Hiện tại cuối cùng đã trở về. Ngày hôm sau, Tề Kỳ liền gọi điện thoại cho Lâm Hiểu, nói có lẽ vật muốn tặng cô.

Tề Kỳ cùng Quách Chính Khải đã chuyển đến ngôi nhà mới được trang hoàng rất đặc biệt của họ. Lâm Hiểu vốn đã tới đây trước đó nên lần này cũng dễ dàng tìm được đường.

Chờ đến khi vào trong nhà Tề Kỳ, nhìn thấy hàng xấp quần áo cùng rất nhiều túi quà, Lâm Hiểu nói: “Mua nhiều quà như vậy sao?”

“Không có biện pháp, thân thích nhà Chính Khải nhiều lắm.” Tề Kỳ nói xong, cầm một gói to đưa cho Lâm Hiểu, đầy mắt mang theo ý bồn chồn.

Lâm Hiểu không để ý, tùy tay mở ra, lấy ra mấy khối vải “rách rưới” không biết là cái gì: “Cái gì~~~~”

Lâm Hiểu nói một nửa liền im bặt, mắt cô mở to, nhìn...bộ nội y tình thú trước mắt.

Lâm Hiểu vốn không có chuẩn bị tâm lý, ngây ngốc vài giây, mới đưa nó nhét lại vào túi nhìn về phía Tề Kỳ, vừa thẹn lại vừa cảm thấy khôi hài mắng: “Cậu cũng là con gái, quà gì không tặng lại tặng ỉn cái này!”

Tề Kỳ cười xấu xa ôm lấy bả vai Lâm Hiểu: “Cậu không biết mình chọn quà tặng cho cậu mất bao lâu đâu, tìm bao nhiêu mà vẫn không thấy “đặc sản Nhật Bản” nào thích hợp. Cho đến khi mình cùng lão công đi dạo cửa hàng tình thú, mới quyết định chọn cái này. Mau cảm ơn mình đi, mình mới chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy nó thích hợp với cậu ~!”

Lâm Hiểu thối một ngụm, sắc mặt có chút đỏ lên: “Cậu đây là thuần túy đùa cợt, cố ý chảnh mình!”

“Hắc hắc, tuy rằng vải dệt vừa thiếu lại “rách”, nhưng là chất chứa nồng đậm tâm ý của mình~~”

“Cậu đi mà mặc ấy!” Lâm Hiểu trừng mắt, Tề Kỳ vẫn đắc ý dào dạt như trước.

Sau đó, Tề Kỳ kéo Lâm Hiểu lại gần, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Mình còn mua mấy thứ khác nữa, có muốn xem không?”

Lâm Hiểu ngập ngừng một chút, vô sỉ gật đầu.

Tề Kỳ thấy mắt bạn sáng lên như vậy, che miệng cười vài tiếng, kéo Lâm Hiểu vào phòng mình. Cũng may Quách Chính Khải không ở nhà, bằng không đã không có cơ hội này.

Vì thế, trong phòng có hai cô gái ngồi trước một cái hòm, bên cạnh bày bừa đủ loại đồ, hơn nữa còn có một đồng nhỏ nhỏ “vải rách rưới”.

“Sao cậu mua nhiều đồ như vậy?” Lâm Hiểu giật mình nói.

“Không mua nhiều, lão công nhà mình ngắm chưa chán, mình đã chán!” Tề Kỳ tức giận nói.

“Cái còng tay này cũng quá giả đi, cảm giác vừa giật thì đã hỏng rồi.”

“Thế cậu định mượn mấy chú cảnh sát cái còng tay chắc chắn để nghịch hả?”

“Cậu giải thích ỉn!”

“Không được, cậu ngốc lắm, mình có giải thích cậu cũng nghe không hiểu.” Tề Kỳ khinh thường liếc cô một cái, “Đều đã một bó tuổi, ngay cả chút kinh nghiệm thực chiến cũng không có.”

Lâm Hiểu ghen một hơi, hạ giọng nói: “Ai nói với cậu mình chưa thực chiến qua!”

Lời này khiến Tề Kỳ sững sốt, vội bày ra bộ dáng bất quá: “Kiểm nghiệm rồi? Cảm giác thế nào?”

Mặt Lâm Hiểu nóng lên, hàm hồ nói: “Tạm tạm, chỉ có điều đau muốn chết.”

Tề Kỳ bày vẻ mặt tri âm tri kí, vỗ đầu cô an ủi: “Lần đầu tiên đều thế cả, về sau liền mất hồn.”

“Phi!” Hai gò má Lâm Hiểu rực lửa.

“Ôi chào, cậu đã thực chiến rồi, mình đây sẽ tặng thêm cho cậu một món quà nữa.” Tề Kỳ cười hớn hở, lôi ở tủ đầu giường ra một cái hộp vuông, đưa cho Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu thấy ngoài hộp đều ghi tiếng Nhật, mở mịt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Áo mưa, mình mua vài hộp, cho cậu một hộp, quả nhiên là chị em tốt phải không?” Tề Kỳ nói xong, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhìn bộ dáng ngây ngốc của Lâm Hiểu, đột nhiên biến sắc, khẩn trương hỏi: “Thiếu chút nữa quên hỏi cậu, cậu làm cái kia có mang mũ không?”

Lâm Hiểu cứng đờ, trong lòng thấp thỏm không ngừng, hồi lâu sau mới đáp: “Không...”

49. Chương 50

“Cậu, đứa con gái này! Lớn mật thật đấy! Có muốn phụng tử thành hôn không!” Tề Kỳ gào thét chói tai.

Thanh âm to lớn này làm cho tâm can Lâm Hiểu chấn động, vội vàng lắc đầu, lộ vẻ mặt cầu xin: “Mình quên mất...” Nói xong, Lâm Hiểu nghĩ lại chuyện đêm đó, cố gắng suy nghĩ hơn nửa ngày, mới do dự mà chần chờ nói, “Mình cảm giác anh ấy không ra ở bên trong.”

Tề Kỳ ngẩn người, bình tĩnh hơn: “Lúc cuối cùng đó hẳn không có phóng ra?”

Lâm Hiểu ho nhẹ một tiếng, mặt ửng đỏ: “Khi ấy mình mơ mơ màng màng, bắt quá vẫn cảm giác được anh ấy phóng ra ngoài, sau đó chính là bụng nóng lên, lúc ấy một quá căn bản còn chưa kịp mở mắt đã trực tiếp ngủ luôn. Bây giờ nhớ lại, mình cảm thấy không giống cảm giác anh ấy có phóng con cháu của mình vào.”

Tề Kỳ bị hình ảnh Lâm Hiểu phác họa ra khiến cô cười “phốc” một tiếng, nhưng vẫn cố ấn ngực nói: “Vậy thì tốt rồi, tuy vậy vẫn có thể mang thai nhưng tỷ lệ sẽ không cao.”

Lâm Hiểu nghe thấy câu nói này thì cũng nhẹ nhàng thở ra. Cô không ngại có cục cưng nhưng cũng không hy vọng bụng to mặc áo cưới.

Lâm Hiểu tuy là thả lỏng nhưng Tề Kỳ lại nhíu mi. Cô nhìn Lâm Hiểu trương khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng sáng bóng thì nói: “Lâm Hiểu, cậu có biết tình sử của tên đàn ông nhà cậu không?”

Vấn đề này có chút đột ngột, nhưng nhìn Tề Kỳ thật tình lo lắng như vậy, Lâm Hiểu theo phản xạ thành thực trả lời: “Mình chỉ biết mối tình đầu của hắn là bạn học trung học, còn cái khác thì không rõ ràng lắm.”

Tề Kỳ ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Nếu muốn đàn ông tại một khắc cuối cùng phóng ra ngoài, tuyệt đối cần phải có lực tự chủ cường đại cùng động lực tự điều khiển, càng không thể thiếu đó chính là kinh nghiệm, cậu có biết ý của mình không?”

Thân mình Lâm Hiểu cứng đờ một chút, không biết vì sao cô vô cùng kháng cự nghĩ tiếp vấn đề này, hơn nửa ngày mới dùng sức nói: “Mình thích anh ấy.”

Cô thích hắn, cô không muốn lo lắng nhiều như vậy, lại càng không muốn mất đi hắn.

Tề Kỳ thấy ánh mắt Lâm Hiểu kiên quyết như vậy, cũng đành cười nói: “Thực ra đây cũng không phải vấn đề quá lớn gì, mình chỉ muốn biết cậu có bao nhiêu hiểu biết hắn, thấy cậu như vậy mình biết lo lắng của mình đều uổng phí rồi. Cậu cũng không cần nghĩ nhiều, mình nghe người ta nói, đàn ông đã từng trải qua nhiều phụ nữ, đến khi hắn thật sự nguyện ý muốn yên ổn về sau, hôn nhân càng không dễ dàng hơn so với người khác, bởi vì cái nên chơi đều chơi hết rồi, cũng không có gì hay để tò mò. Khụ, mình vẫn ôm thái độ hoài nghi, bắt quá có người nói như vậy, tóm lại chắc phải có ngoại lệ chứ...Huống hồ, hành động “phóng ra ngoài” này, nhìn ra được là hắn thật sự muốn bảo vệ cậu, cũng không phải loại tra nam chỉ thuận theo dục vọng của mình không để ý đến tương lai người phụ nữ dưới thân.”

Lâm Hiểu mím môi, gật đầu, sau đó lại lâm vào bộ dáng trầm tư.

Tề Kỳ thấy vậy thì buồn cười, lấy tay điểm lên trán cô: “Cậu hiện tại chỉ cần quan tâm hần của hiện tại, còn có lo lắng cho tương lai của hai người thôi.”

Lâm Hiểu biết, cô thực ra cũng loáng thoáng biết Bác Thần từng có không ít phụ nữ, nhưng nếu ngay từ đầu biết được việc này, có lẽ cô còn có thể không chút do dự buông bỏ hần nhưng bây giờ, cô đã không thể nào rời khỏi hần. Vậy mấy vấn đề này một chút ý nghĩa cũng không có, chỉ cần hần hiện tại thật sự quan tâm cô, yêu cô, đối với cô đó mới là điều cần thiết.

Từ nhà Tề Kỳ trở về, Lâm Hiểu thu về một hộp áo mưa, một cây roi tình thú, cùng hai bộ nội y tình thú. Về cái khác, Tề Kỳ nói cô vừa mới thử nghiệm, không nên nghịch quá nên không quan tâm tới ánh mắt tò mò khát vọng của Lâm Hiểu, mà trực tiếp cất vào ngăn tủ.

Một đường trở về nhà, Lâm Hiểu vô cùng khẩn trương, quả thực không khác gì mang theo mười vạn trong túi.

Đợi đến khi về nhà, cơm nước xong, Lâm Hiểu cuối cùng cũng tìm được cơ hội, khóa cửa phòng lại, lấy hai bộ nội y tình thú ra đặt trên giường, vừa tò mò vừa thẹn thùng cầm lấy một bộ mặc thử, sau đó nhìn toàn thân mình trong gương. Vừa nghĩ tới đã cảm thấy xấu hổ, hơn nửa ngày mới đứng thẳng người, xem hiệu quả mặc xong của mình.

Đại khái bởi vì trong phòng chỉ có một mình cô, nên vài giây sau Lâm Hiểu cảm thấy thoải mái hơn. Cô vuốt tăng sa mỏng mềm nhẹ trên người, khuôn ngực được bộ nội y nâng lên trông càng thêm đẹp. Cô bất mãn thầm nghĩ: vẫn hơi nhỏ, nếu có thể lớn hơn một chút hần sẽ rất đẹp.

Bất quá Tề Kỳ không hổ là chị em tốt nhiều năm của Lâm Hiểu, bộ quần áo này vừa chọn liền chuẩn, đem dáng người vừa vừa của cô trở nên đẹp hơn rất nhiều. Nhưng Lâm Hiểu vẫn cảm thấy chưa đủ, lúc nào cũng cảm thấy bên này chưa đủ đẹp, bên kia nhìn chưa tốt. Cô rút thẻ tiền lương của mình ra, nghĩ xem có nên mua một tấm thẻ tập yoga không.

Nữ vì duyệt mình giả dung, cũng chỉ như thế mà thôi.

(nữ vì duyệt mình giả dung: người con gái làm đẹp vì người mình yêu.)

Lâm Hiểu vẫn đang cân nhắc, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, bên ngoài truyền đến giọng nói của Bác Thần: “Lâm Hiểu, có thể đi vào không?”

Tay Lâm Hiểu run lên, định đứng dậy mở cửa nhưng đột nhiên ý thức được mình vẫn đang mặc bộ nội y tình thú còn chưa có cởi, vội vàng khẩn trương hô: “Anh chờ một chút! Chờ một chút!”

Nói xong, cô vội vàng thay quần áo, sau đó đem nội y nhét vào gói to trong phòng, rồi trút tất cả vào một ngăn tủ. Lâm Hiểu đứng trước cửa, xem lại quần áo mặc trên người, mới nhẹ nhàng thở ra, mở cửa phòng.

Bác Thần đứng ngoài cửa nhú mày nhìn cô: “Sao lâu vậy, em ở bên trong làm gì?”

Lâm Hiểu không được tự nhiên ho khan vài tiếng, trắng mắt liếc hần: “Có thể làm gì! Đương nhiên là bên trong cất giấu mỹ thiếu niên, em không muốn bị anh bắt gặp.”

Bác Thần làm bộ như kinh ngạc nói: “Mỹ thiếu niên, em cũng thích loại này? Loại mặt hàng này chất lượng không đảm bảo, làm cũng không thực sự thoải mái đâu.” Nói đến đây, hần còn cố ý nháy mắt ái muội với Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu quẫn bách, đâm lên ngực hần: “Anh, đồ hỗn đản! Anh tưởng em và anh là cùng loại người chắc.”

“Quên nói, lúc trước anh rất thích tính, bất quá hiện tại có em, anh liền tiết kiệm được ít tiền.”

“Phi!”

Lâm Hiểu vẫn chưa hết giận, lại đập thêm cho hần một cước, tức giận hỏi: “Tìm em có việc?”

“Đi vào nói?” Ánh mắt Bác Thần hướng vào trong phòng.

Lâm Hiểu liếc nhìn hần, ngữ khí không vui vẻ: “Có gì mà thần thần bí bí vậy.”

Tuy nói như vậy nhưng Lâm Hiểu vẫn tránh người, để Bác Thần đi vào. Lâm Hiểu nhìn ra ngoài phòng khách vắng vẻ: “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em đang ở bên nhà anh, nói chuyện với mẹ anh.” Bác Thần đáp.

Đại khái nơi này vừa mới bày bừa lộn xộn, hiện tại Bác Thần đi vào phòng, Lâm Hiểu có chút khấn trương, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể làm bộ tự nhiên ngồi xuống sofa ở cuối giường.

Chính là cô vừa mới ngồi xuống, Bác Thần đã từ tủ đầu giường cầm lên một cái hộp. Lâm Hiểu dùng sức trừng mắt vài giây lên cái hộp hắt đang cầm, đột nhiên nhớ ra vừa rồi cô sốt ruột, quên mất không cho áo mưa vào trong gói.

Mà Bác Thần thấy ánh mắt cô, càng quyết tâm mở khiến cô xấu hổ và giận dữ muốn chết. Cô vội vàng bước nhanh vài bước đoạt lấy cái hộp trong tay hắn, giấu đầu hờ đuôi giấu nó ở sau người.

Bác Thần liếc mành nhìn cười nói: “Cho anh xem.”

Lâm Hiểu lắc đầu, khuôn mặt đỏ bừng: “Không cho, không cho!”

”Anh nói này, thứ này chẳng nào cũng để cho anh dùng, nói như thế nào cũng phải cho anh xem xét chất lượng trước chứ.” Bác Thần không nhìn được cười vài tiếng, lại duỗi tay lấy vật ở sau lưng Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu so với hắn vẫn yếu hơn, vật sau lưng trong chốc lát đã bị hắn cướp đi.

Bác Thần đưa lưng về phía Lâm Hiểu, không để ý cô nhảy nhót cản trở, mở ra xem thứ bên trong hộp. Vừa thấy vật bên trong thì vô cùng vui vẻ, trong này ít nhất phải có đến năm mươi cái, đủ các loại hình dạng, từ gậy răng sói, đầu xoắn ốc, đến gần lông chim, còn có rất nhiều cái nói không nên lời, đủ thứ kì lạ.

Hắn xem xong tròn một lượt, lúc này mới xoay người nhìn về phía Lâm Hiểu đang xấu hổ quần bách, ý cười đầy mặt: “Em vừa rồi ở trong phòng nghiên cứu thứ này?”

“Không có!” Trong lòng Lâm Hiểu ảo não, cực lực phủ nhận.

“Cũng đúng, nếu thật sự nghiên cứu cái này thì sao có thể để quên được, nhất định còn có đồ vật khác.” Bác Thần chậm rì rì nói xong, một tay hắn ôm lấy Lâm Hiểu, ở bên tai cô thổi khí đề thấp tiếng nói nói: “Em còn cất giấu cái gì?”

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy tâm can run lên, lỗ tai mẫn cảm bị hắn trêu chọc trở nên phấn hồng, khiến cô nói chuyện cũng không thể lưu loát, chỉ có thể theo phản xạ dùng sức lắc đầu nói: “Đã nói là không có! Còn có thể giấu cái gì!”

Bác Thần tùy tay đem áo mưa quăng lên giường, cánh tay xiết chặt thắt lưng Lâm Hiểu, thừa dịp cô không để ý tiến vào trong quần áo, một đường hướng lên trên sờ sờ, sau đó cười khê nói: “Ngay cả nội y cũng chưa mặc xong, thứ em cất giấu dùng để mặc sao?”

Thân mình Lâm Hiểu cứng đờ, ngay cả giây dựa cũng quên mất. Năng lực điều tra của tên này! Thật sắc bén!

Phản ứng của Lâm Hiểu nói rõ cho Bác Thần biết hắn đã đoán trúng. Trong mắt Bác Thần hiện lên tia thích thú, móng vuốt trong áo chậm rãi hướng lên trên, lại lần vào trong nội y, cười càng thêm lưu manh: “Em xem, ngay cả nội y còn chưa mặc hoàn chỉnh, về sau biến dạng thì đừng có khóc nga.”

Lâm Hiểu chỉ cảm thấy bàn tay trái ấm áp của hắn đang vuốt ve ngực trái của mình, kích khởi từng đợt run rẩy trong cô: “Anh, anh buông tay...” Tay cô muốn chụp lấy vuốt sỏ trong áo nhưng lại không ngăn cản được động tác của hắn. Hay nói chính xác, cô bất quá là theo bản năng ngăn hắn lại nhưng thật sự không nghĩ tới việc ngăn cản hắn.

Bác Thần ban đầu chỉ muốn vuốt ve ngực cô, nhưng lại phát hiện cô gái trong lòng ngượng ngùng, trong mắt lướt qua vài phần , bởi vì hắn tham lam tiến tới mà ngực cô không ngừng phập phồng, càng tăng thêm vài phần hương vị sắc tình, khóe miệng cô khẽ nhếch còn nhẹ nhàng thở ra. Bác Thần không thể khống chế, trong đầu nổi lên xúc động, thậm chí đem cô đặt xuống dưới thân.

Lâm Hiểu bị hấn vuốt ve cả người như nhũn ra, đột nhiên cô cảm giác được bàn tay hấn từ trong ngực mình rút ra, nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng còn chưa kịp thả lỏng đã cảm giác được tay hấn đang tiến vào trong quần lót, ngón tay dài khê nhấn một cái, vừa vịn chạm đến địa phương mẫn cảm nhất.

Lâm Hiểu thở dài một hơi, hai chân mềm nhũn, lại cảm giác tay của hấn kéo đến hạ thân mình, ngón tay dài xâm nhập vào u cốc mới khám phá không lâu.

“A...” Tiếng than mềm mại phát ra, vừa giống sợ hãi vừa như thở dài, làm lòng Bác Thần dấy lên một phen hỏa diễm.

Lâm Hiểu không biết hành động ra sao, chỉ có thể nắm chặt vạt áo hấn, run giọng nói: “Đừng giỡn, mẹ em sắp quay lại.”

Cửa phòng vẫn còn mở, Lâm Hiểu cực kỳ không có cảm giác an toàn, muốn túm tay hấn ra nhưng không có khí lực.

Bác Thần thấp giọng cười cười, đặt cô xuống dưới, sau lại tắt đèn trong phòng. Rồi nửa ôm nửa đỡ cô bước về phía bên trong cửa sổ.

Toàn bộ ánh sáng tắt lịm, lại trốn vào phía sau rèm cửa sổ, Lâm Hiểu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Bác Thần ở bên tai nói: “Nơi này là một góc chết, trong phòng lại không bật đèn, chờ lát nữa mẹ em có tiến vào cũng không phát hiện ra.”

Mặc dù hấn nói vậy nhưng Lâm Hiểu vẫn không cảm thấy an toàn. Cô đang muốn phản bác nhưng tay Bác Thần lại tiến sâu vào trong quần áo, thuần thục cởi bỏ nội y của cô.

“Không cần lo, chúng ta có mắt tích cả ngày, bọn họ cũng không đi vào.” Trong mắt Lâm Hiểu do dự, động tác Bác Thần vừa nhanh lại trực tiếp, vừa cởi bỏ nội y của cô đã bắt đầu tiến tới cúc áo ngủ, sau đó nhẹ nhàng gạt liền lộ ra một đôi thỏ nhỏ tuyệt đẹp.

Con người của hấn càng thêm đen, cúi đầu tiến vào mảnh tuyết trắng trước mắt, không ngừng cắn cắn. Mà đôi tay cũng không nhàn rỗi, một tay ôm thắt lưng cô đỡ cô đứng dậy, một tay tham tiến vào trong quần lót không ngừng ra vào.

Lâm Hiểu cảm thấy không thể đứng yên, sắc mặt ửng hồng thở dồn dập: “Đừng giỡn...”

Bác Thần cười ác độc, hôn lên khóe môi cô. Hấn đâu có đùa, hấn là thực sự chuẩn bị “chén” cô.

Lâm Hiểu cũng không biết quần của cô lúc nào thì rơi xuống đầu gối mà khi nào lại bị chính mình thả xuống mặt đất. Cô chỉ cảm thấy Bác Thần ôm xiết lấy cô sau đó lửa nóng của hấn đặt ngay trước u cốc, thẳng tiến mà vào.

Lâm Hiểu run run, thoải mái cùng khoái cảm đánh thẳng vào đầu óc cô. Cô sợ mình ngã xuống, chỉ có thể theo bản năng ôm cổ hấn, cảm giác hấn không ngừng va chạm, lúc nông lúc sâu. U cốc không ngừng chịu kích thích truyền đến cảm giác kỳ dị, khiến ý nghĩ cô càng ngày càng hỗn loạn.

Cô muốn kìm nén nhưng vẫn không nhịn được hừ nhẹ vài tiếng. Thanh âm như mèo kêu lại càng dẫn phát thú tính của Bác Thần.

Hấn thật sự rất thông thạo các tư thế cơ thể, động tác lưu loát đâm vào chính giữa hồng tâm. Lâm Hiểu cũng không biết đã trải qua bao lâu, chỉ cảm thấy đầu óc ngày càng trống rỗng, khoái cảm ngày càng sâu đậm, u cốc dưới thân không chịu được liên tiếp phun ra bọt nước mà cùng lúc đó thân mình Bác Thần cũng chấn động, hấn ngừng lại, đồng dạng một mối thở dồn dập lại không giống Lâm Hiểu, như động vật thân mềm, vừa buông cô xuống dưới đã đứng không vững, chỉ có thể ghé vào lòng hấn thở không ngừng.

Hấn tùy tay rút ra áo mưa, thả rơi trên mặt đất.

Hai tay ôm Lâm Hiểu còn trì hoãn, Bác Thần cúi đầu nhìn xuống, cả người cô như bao phủ bởi một tầng nước, áo ngủ dính sát lộ ra nửa thân nội y: “Không thể tưởng tượng ra anh còn nhặt được một bảo vật.”

Bác Thần vừa nhìn vừa ái muội nói. Hấn xiết chặt Lâm Hiểu, cảm thấy áo mưa vừa rồi quá mức vướng bận nên cau mày tiếc nuối.

Hai chân Lâm Hiểu vẫn còn run run, dừng một hồi lâu, cô mới chậm rãi khôi phục ý thức. Cô nhẹ nhàng động đậy hai chân, chỉ cảm thấy bủn rủn vô lực, trong đùi non là một mảnh ẩm ướt.

“Mau, mau mau thu dọn...” Lâm Hiểu hữu khí vô lực nói.

Bác Thần cười cười nhưng vẫn nghe theo chỉ đạo của cô, cầm quần lót cùng quần ngủ lên mặc cho cô.

Lâm Hiểu cũng muốn tự mình mặc nhưng hai chân vừa mềm lại vừa run rẩy, mặc kệ sắc mặt đắc ý của Bác Thần chỉ có thể xấu hổ ảo não để hân mặc ỉn.

Bác Thần ngồi xổm xuống, tay Lâm Hiểu đặt trên bả vai hân. Cô nhắc chân lên mặc quần lót, vừa vặn lộ ra địa phương sưng đỏ bị chà đạp đáng thương còn dính chút ẩm ướt, tựa như nụ hoa run rẩy mở ra. Bác Thần nhìn theo mà hạ thân bắt đầu căng thẳng trở lại, hân phải hít sâu mạnh mẽ mới có thể áp chế dục vọng dưới hạ thân không dâng lên.

“Em muốn tắm rửa.” Cả người Lâm Hiểu đầy mồ hôi, hơn nữa phía dưới còn vô cùng ẩm ướt, rất không thoải mái.

Bác Thần nhìn cô hỗn độn, mái tóc dài xõa trên bờ vai, trên mặt còn hiện hữu vẻ kích tình làm cho người ta thâm nghĩ muốn vuốt ve đùa bỡn thêm vào cái. Nhưng lúc này thật sự không thích hợp, trong lòng Bác Thần thất vọng, vẻ mặt cũng không tốt, chỉ đành kéo rèm cửa sổ ra, nói với cô: “Đợi một lát, anh ra ngoài xem.”

Được Lâm Hiểu gật đầu, hân hôn lên đầu cô rồi mới bước ra. Xác định được Lâm mẹ vẫn còn ở bên nhà mình, hân vội vàng tiến vào đỡ Lâm Hiểu vào phòng tắm.

“Hay để anh tắm giúp em?” Bác Thần ở bên tai cô trầm thấp nỉ non.

“Không cần!” Lâm Hiểu tức giận trừng hân, lại đẩy hân ra bước vào phòng tắm.

Bác Thần nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt nở nụ cười vài tiếng, lại nhớ tới tình cảnh lúc trước vẫn cảm thấy còn lâu mới đủ thỏa mãn. Hân nuốt nước miếng, nghĩ tới không biết khi nào mới có thể ăn mà không kiêng nể, sau đó...cầm khăn lau đi thu thập “hiện trường phạm tội.”

Mà Lâm Hiểu ở trong bồn tắm, nhắm mắt lại ôm lấy thân thể của mình, trong đầu vẫn còn vang vọng cảm giác vừa rồi, một trận lại một trận, mới nghĩ đến đây, cả người đã run rẩy.

Tình yêu thăng hoa, thân thể giao hòa, chỉ cần đối phương là người mình thật lòng yêu, vậy thì thật tuyệt vời...

Đến buổi tối, trước khi đi ngủ, Lâm Hiểu mới nhớ ra phải đem hộp áo mưa cất đi. Cô tùy tiện đếm đếm, đột nhiên thân mình cứng đờ ____áo mưa vậy mà một cái cũng không thiếu.

Thực rõ ràng, cái buổi tối hân dùng là vật tùy thân mang theo!

Khóe miệng Lâm Hiểu co rút, đột nhiên không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào mới tốt.

50. Chương 51

Trong một tuần này đã có hai lần không khí lạnh tràn về, thời tiết càng ngày càng rét buốt. Thành phố A ở phía nam, tuy nói sẽ không có tuyết rơi nhưng nhiệt độ vẫn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc kệ nhiệt độ thấp đến đâu, tâm tình mỗi ngày của Lâm Hiểu đều rất vui vẻ. Trước một ngày đi thành phố S thăm Trần Oánh, Lâm Hiểu cùng cô ấy đã gọi điện thoại cho nhau rất nhiều. Bởi vì cô ấy làm ở thẩm mỹ viện, lại từng là y tá, mà gần đây chuyện Lâm Hiểu quan tâm nhất chính là làm sao để mình trở nên xinh đẹp cho nên thường xuyên quần quýt lấy Trần Oánh hỏi đông hỏi tây. Cũng may Trần Oánh vừa học không lâu, cũng thích khoe khoang vài thứ cho nên không đến mức phiền chán.

Từ lúc nào không hay, thế giới của Lâm Hiểu đều vây quanh Lý Bác Thần mà chuyển. Vì hân cô bắt đầu khống chế ăn uống, nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn dưỡng nhan, làm màng đắp mặt trước kia phiền toái nhất, vì hân mà động lực tràn đầy báo danh ở lớp tập yoga, vùng trộm làm mát xa ngực, vì hân bắt đầu

học đan khăn quàng cổ...bị Tề Kỳ hung hăng kêu gào đây là mấy chuyện chỉ có đám con gái mới biết yêu mới có thể làm. Nhưng Lâm Hiểu mặc kệ, chuyện nên làm cô vẫn làm.

Làm những chuyện tình vụn vặt nhất, gần đây chỉ thầm nghĩ làm sao để mình có thể đẹp lên một chút, dù chỉ một chút, cũng ảo tưởng hắn có thể thích mình nhiều hơn một chút.

Tình yêu là cái gì, Lâm Hiểu chưa bao giờ suy nghĩ vấn đề này, nhưng cả thế giới vì người đàn ông ấy mà chuyển động, càng ngày càng ý lại đến không thể vãn hồi, tựa hồ cô đã lún vào quá sâu đi?

Lúc trước, Lâm Hiểu đối với chuyện tình cảm đều giữ tâm tư cẩn thận, chỉ sợ trả giá quá nhiều sau đó uống phí tất cả cuối cùng còn lâm vào thương tâm. Cô cứ nhất gan như vậy nên chính nhất gan cũng hủy đi từng mối tình từng mối tình một, nhưng người đàn ông trước mắt này, đặc biệt khi cả thân thể cũng đều cho hắn, cô liền cảm thấy chính mình ngày càng không thể khống chế được hành vi cùng suy nghĩ của bản thân. Nhưng cô sợ hấn ngại mình phiền cho nên tận lực buộc chính mình không cần lúc nào cũng tìm hắn, thậm chí còn cố tình chậm trễ. Có đôi khi cô cảm thấy hành động của chính mình thật buồn cười. Nhưng sau khi cười xong thì một chút cô cũng không thay đổi.

Có đôi khi nằm trong bóng đêm, ở trên giường ôm gối đầu, trong lòng cô lại không nhịn được lo lắng, bắt đầu khát vọng có hấn ngủ bên cạnh, nha, nếu có thể “giao lưu” một chút thì thật tốt...khụ, thế này thì có vẻ hơi có điểm khát khao XXX.

Có khi ngồi cùng lão mẹ xem ti vi mà cô cũng ngẩn ngơ, muốn không đầu không đuôi hỏi lão mẹ, rốt cuộc khi nào cô mới có thể kết hôn, khi nào cô với hấn có thể ở chung một chỗ, may mà lý trí còn khống chế được.

Cũng không biết tình trạng này có phải vì cô đã trúng độc sâu lắm không.

Trừ bỏ cùng Bác Thần dính chặt, ngẫu nhiên cùng Tề Kỳ dạo phố, Lâm Hiểu có rảnh rỗi nhất định sẽ gọi điện thoại cho Trần Oánh. Con nhóc kia ở thành phố S sống rất dễ chịu, vẫn giữ giấy Lâm Hiểu đến chỗ mình chơi. Đặc biệt là gần đây, mỗi một lần điện thoại là một lần thúc giục.

“Cậu ngẩn ngơ ở thành phố A nhiều năm như vậy, cả người sắp mốc rồi đấy, thừa dịp lúc này thời tiết lạnh, cùng với tớ chui vào trong chăn có phải tốt không.” Ban đầu Trần Oánh ở thành phố S làm việc còn không có thời gian rảnh, đến bây giờ mới ổn định lại phát hiện ngoại trừ chị họ, cô căn bản không có bạn bè thân thiết nào, cho nên vẫn hy vọng Lâm Hiểu có thể lại đây với mình.

“Mình bên này vẫn còn công việc a!” Lâm Hiểu cầm điện thoại trong tay, trên đùi lại là một chiếc khăn quàng cổ đang đan dở.

“Công việc của cậu chính là lấy cớ. Cậu chẳng qua là luyến tiếc tên đàn ông nhà cậu. Còn chưa kết hôn đã có đức hạnh như vậy, sau khi kết hôn cậu muốn làm sao bây giờ? Ai, cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn, nay mình xem như hiểu được.” Trần Oánh ở đầu bên kia điện thoại thở ngán than dài, chọc Lâm Hiểu chột dạ cười.

Trần Oánh phê phán vài lần, nhưng Lâm Hiểu vẫn là bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, cũng không nói cái gì nữa, chỉ dặn cô sống cho tốt, lần sau sẽ cùng cô tán gẫu.

Bởi vì công việc khi trước, Trần Oánh cư xử rất khéo léo ôn nhu, khi nói chuyện lúc nào cũng mềm mại, lời nói nhỏ nhẹ, cũng chỉ có ở trước mặt Lâm Hiểu mới lộ ra bản tính vốn có. Hiện giờ ở thành phố S một đoạn thời gian, lại càng trở nên nhanh nhẹn hơn. Lâm Hiểu cảm giác được biến hóa này của cô, lại cảm thấy biến hóa này đối với cô ấy thực sự rất tốt, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Ngắt điện thoại, Lâm Hiểu tiếp tục đan khăn quàng cổ. Lâm đầu tiên cô làm việc này, chiếc khăn trong tay cách chữ đẹp thật sự quá xa, chỗ kết có lớn có nhỏ, có thưa có chặt, chính cô nhìn thấy cũng không thích, gỡ ra đan lại nhưng năng lực rốt cuộc vẫn hữu hạn, đan đi đan lại, vẫn đan đến chướng mắt. Khăn quàng cổ này đan lâu như thế, nếu tính cả phần cô dỡ xuống, phỏng chừng có thể dài đến ba thước.

Lâm Hiểu thống khổ cắn ngón tay, cảm thấy tay mình cứng, đan khăn xấu như vậy thì thật xin lỗi nhân dân cả nước. Tuy cô đã bắt đầu phiền chán nhưng mấy ngày hôm trước đều dính với Bác Thần nên không có thời gian đan khăn, khó có dịp hôm nay hấn có việc, vẫn là nên nhanh chóng đan xong. Nghĩ đến đây, cô lại có động lực tràn đầy tiếp tục cố gắng.

Công ty Bác Thần có một lô hàng hóa bởi vì đường xá xóc nảy mà hư hao không ít, khách hàng ở công ty bên kia tranh cãi ầm ĩ, yêu cầu bồi thường. Ông chủ công ty thấy số tiền bên kia đưa ra bồi thường không thể chấp nhận, mà bên khách hàng còn lấy quy định bồi thường của công ty làm chỗ dựa, vặn vẹo đủ thứ. Loại sự việc này, quanh năm suốt tháng sẽ phát sinh vài lần, bình thường đều là phòng hậu cần phối hợp giải quyết nhưng hôm nay trưởng phòng hậu cần có việc, ông chủ đưa ra mệnh lệnh, để Bác Thần thay mặt cấp trên làm.

Cho nên nói, có đôi khi cùng ông chủ quá mức quen thuộc, lợi thì có mà hại cũng không thiếu.

Không được ăn cơm lại lao lực cùng khách hàng thương lượng, vất vả đến tám giờ, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Hắn đã quá mức đói bụng, biết trong nhà nhất định không có gì ăn, định xuống quán ăn dưới công ty tùy tiện ứng phó một chút rồi lại về nhà.

Ở quán dưới lầu gọi một bát mì thịt băm, vừa ăn xong định trả tiền thì di động đổ chuông. Bác Thần nhìn tên người gọi, có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn nhanh chóng tiếp điện thoại.

“Là em, A Thần.” Thanh âm Ngụy Du truyền đến tai Bác Thần.

“Nga, Ngụy Du, tìm anh có việc sao?” Bác Thần một bên vừa rút ví tiền, một bên vừa trả lời.

“Anh đang làm gì? Ở nhà sao?” Ngụy Du hỏi.

“Không, vừa ở bên ngoài ăn xong cơm chiều. Làm sao vậy?”

Ngụy Du ở đầu bên kia tựa như do dự một hồi, lại hỏi: “Anh đang ở một mình?”

Bác Thần ngừng một chút, hắn cũng đoán được câu sau cô muốn nói cái gì, vốn định nói đang ở cùng bạn gái, lại nghe Ngụy Du tiếp tục hỏi: “A Thần, anh có tiện ra ngoài nói chuyện không?”

Bác Thần nhú nhú mày, thanh âm Ngụy Du hiển nhiên không ở trong trạng thái tốt lắm, như mang theo ý tứ cầu xin. Suy nghĩ trong đầu Bác Thần nhanh chóng chuyển động, há miệng thở dốc, đến cuối cùng vẫn là đáp: “Đi đâu?”

Mối tình đầu đối với mỗi một người đàn ông mà nói, tóm lại đều rất đặc biệt. Lúc đó tuổi còn trẻ, cho nên tình cảm thuần túy lại chân thành tha thiết, đối với nhau luôn gìn giữ hảo cảm. Có thể ở thời gian nghỉ trưa nóng rực chạy qua mấy con phố mua đồ uống lạnh cho người yêu. Vậy Ngụy Du đối với Bác Thần mà nói, rốt cuộc là quan trọng hay vẫn là không quan trọng?

Điều này thật sự khó nói, nói ra có đôi khi quá mức tàn nhẫn.

Nói Bác Thần và Lâm Hiểu là thanh mai trúc mã nhưng thời gian hai người ở chung một trường học chỉ có ba năm tiểu học, bởi bọn họ chênh lệch vừa vặn ba tuổi. Mà Ngụy Du từ tiểu học, sơ trung, trung học, thời điểm hai người xa nhau nhất đó là học hai lớp cạnh nhau. Trường học tổ chức chơi xuân, thu du còn rất nhiều hoạt động, bọn họ đều thường xuyên ở chung một chỗ. Nói đến đây, vậy ai rốt cuộc mới là thanh mai trúc mã chân chính, thật đúng là còn phải chờ xem xét.

Không thể phủ nhận, Ngụy Du ở trong lòng Bác Thần luôn giữ một vị trí nhất định, giống như Ngụy Du có tự tin cô có thể khiến cho Bác Thần một mình đi ra.

Nếu thật sự phải nói, chuyện tình giữa hắn với Ngụy Du chính là một phần lưu luyến đặt thật sâu đến khi nhớ về vẫn để lại hương vị trong trí nhớ. Lưu luyến đó, kỳ thật bất kỳ người đàn ông nào cũng không muốn phá hỏng nó.

Nhưng có một số việc vẫn cần phải phân ra trọng yếu và thứ yếu. Nếu hắn là một người độc thân, vậy thật sự không sao cả nhưng nếu hắn đã có vợ vậy thì phải thật thận trọng.

Bác Thần đáp ứng lời mời của Ngụy Du, trong lòng lại càng nghĩ càng hối hận. Nhưng khi nghĩ tới ngữ khí của cô, lại không thể nói nên lời cự tuyệt.

Bác Thần nhú nhú mày, đến cuối cùng vẫn thở dài một hơi. Đối phương không phải người khác, bỏ qua thân phận mối tình đầu, cô cũng từng là người bạn học thân thiết, nếu bao nhiêu quan hệ như vậy còn không đáng đồng ý, không khỏi quá mức lạnh lùng.

Tóm lại rút cuộc, có đôi khi đàn ông làm một chuyện cũng phải lấy cớ, mặc kệ là có đạo lý hay không, chỉ cần nguyên ý tìm thì sẽ có ngàn điều vạn điều. Thực ra nói xong lời cuối cùng, chẳng qua chỉ bởi trong lòng không yên tâm bởi ngoài bạn gái còn có một người phụ nữ khác, chỉ thế mà thôi.

Ngụy Du hẹn Bác Thần đến một bar yên tĩnh cao cấp ở thành phố A. Cái gọi là bar yên tĩnh chính là nơi chỉ dành để uống rượu, không có âm nhạc ồn ào, vài người hoặc một người tự uống rượu, đương nhiên, ý đồ đến đây hẹn hò linh tinh lại càng không ít.

Bác Thần đi vào, tìm một hồi lâu mới thấy Ngụy Du ở trong góc, thân mình hẩn chột dừng lại.

Dù ngọn đèn không sáng, Bác Thần vẫn nhìn ra đôi mắt cô sưng đỏ, trong tay cầm một cái ly, khuôn mặt đang cố gắng nở một nụ cười nhẹ.

Bác Thần thấy cô như vậy, liền yên lặng đi tới, cầm một ly rượu lên.

“Một cô gái như em ngồi ở chỗ này một mình không an toàn.” Bác Thần mở miệng trước.

“Anh không phải đã đến đó sao?” Ngụy Du khẽ cười nói.

Lời này dường như có ý tứ khác khiến Bác Thần đột nhiên dâng lên cảm giác phạm tội. Hẩn nhịu mảy, ý đồ áp chế bất an trong lòng, hỏi Ngụy Du: “Em làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Du mím chặt môi, hơn nửa ngày lại uống một ngụm rượu lớn: “A Thần, anh nói cuộc sống này tại sao khiến người ta phiền chán đến vậy, em không biết mình nên làm sao mới tốt.”

Trên thế giới, mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình, có người đang hạnh phúc đan khăn quàng cổ, đồng dạng, một người khác lại suy sụp phiền não.

Ngụy Du và bạn trai cãi nhau, hơn nữa lại cùng mẹ cô bất đồng. Mẹ cô và bạn trai đều hy vọng cô buông tha công việc hiện giờ, muốn cô ở nhà làm hiền thê lương mẫu. Nhưng Ngụy Du không muốn. Để trở thành phóng viên cho tòa soạn báo nổi tiếng thành phố G, cô đã mất không ít công sức. Từ đại học đã buông tha cho rất nhiều thứ mà liều mạng học tập, mới nhận được chứng chỉ phóng viên, rồi các loại chứng chỉ ngoại ngữ, phải thật vất vả cả cạnh tranh, trổ hết tài năng với bao nhiêu người. Đến khi chen một chân vào tòa soạn báo còn phải cố gắng thật lâu mới đứng vững gót chân. Tất cả trong đó phí bao nhiêu công sức cùng huyết lệ rất khó để nói rõ với người khác. Nhưng mẹ cô cái gì cũng không biết, vẫn khuyên cô buông bỏ, thậm chí còn uy hiếp.

Bên tai Ngụy Du còn quanh quẩn lời nói của mẹ cô lúc tức giận: “Nếu con còn nhận thức mẹ là mẹ con, còn muốn gả ra ngoài, công việc này nhất định phải bỏ ẹ!”

51. Chương 52

Lâm Hiểu nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối, buông chiếc khăn quàng cổ mới đan được một nửa, dùng sức duỗi lưng, buông tay xuống mới cảm giác thoải mái hơn một chút. Cô ra ngoài phòng uống nước, nhìn thấy lão mẹ đang gọi điện thoại cho lão ba, ngọt ngào đến mức lợi cô như sắp rơi ra.

Lâm Hiểu cười tủm tỉm lắc đầu, đối với Lâm mẹ trong phòng làm một động tác biểu thị “thật xấu hổ”, đúng như dự kiến bị Lâm mẹ tức giận trừng một cái, cô vội vàng chạy thoát khỏi tầm mắt của bà.

Ở trong bếp uống nước, đến khi đi ra ngoài phòng khách Lâm Hiểu chỉ có một suy nghĩ không biết Bác Thần đã trở về chưa, hẳn là đã về đi, trễ thế này rồi.

Lâm Hiểu nghĩ đến đây thì mở cửa ra, hướng sang bên Lý gia xác nhận.

Cánh cửa Lý gia vẫn khép hờ như bình thường, Lâm Hiểu mở cửa đi vào, thấy dì Lan cùng chú Lý đều đang xem tivi. Lâm Hiểu rất tự nhiên chào hai người sau đó hỏi dì Lan: “Dì Lan, anh Bác Thần về chưa?”

Dì Lan vẫy vẫy tay ra hiệu cho Lâm Hiểu lại ngồi cạnh mình: “Vẫn chưa về, bất quá chắc cũng sắp rồi, con ngồi đây cùng dì chờ nó về.”

Vừa nghe thấy Bác Thần không ở liền bỏ chạy cũng không tốt lắm, Lâm Hiểu đành đi tới bên cạnh dì Lan, cùng bà xem tivi.

Dì Lan đối với phim truyền hình thật sự ô nhiễm tình rất lớn, luôn ở một bên bình luận tình huống phim cho Lâm Hiểu. Lâm Hiểu nghe mà như lọt vào sương mù, trừ bỏ gật đầu cũng không biết nên làm cái gì. Thật vất vả mới đến thời gian quảng cáo, dì Lan cuối cùng cũng buông tha cho công việc bình phẩm của mình, ngược lại mặt mũi hiền lành hỏi chuyện Lâm Hiểu cùng Bác Thần gần đây. Lâm Hiểu ngoại trừ nói rất tốt, chẳng lẽ còn có thể nói cô với hần gần đây có chút khuyết thiếu trao đổi về mặt “thân thể” ư?

Lâm Hiểu cảm thấy cứ trả lời như vậy sớm muộn cũng sẽ nói đến chuyện không nên nói, liền nhanh chóng đổi đề tài: “Dì Lan, quần áo mùa đông của anh Bác Thần có nhiều không?”

“Cũng không ít lắm, bắt quá hai năm này nó cũng không mua gì. Làm sao vậy? Tính mua cho nó sao?” Dì Lan hỏi.

“Không, không, cháu chỉ hỏi một chút thôi.”

Cô muốn nhìn xem quần áo mùa đông của Bác Thần, xem có bộ nào thích hợp với khăn quàng cổ cô đan không. Bị dì Lan hỏi như vậy, cô phát hiện ra dù có hỏi dì Lan cũng không có biện pháp nói rõ ràng liền cười nói: “Đề nghị của dì rất hay, cháu thấy anh Bác Thần chưa bao giờ mặc áo lông, là chưa có áo lông đi? Cháu có thể vào xem thử không?”

Dì Lan hoàn toàn không có ý kiến, cười tủm tỉm nói: “Dì cũng không rõ ràng lắm. Cháu muốn xem thì cứ xem, cứ coi như nhà mình ấy.”

Lâm Hiểu ngượng ngùng cười, đứng lên gật gật đầu, liền hướng phòng Bác Thần đi đến.

Bật đèn rồi mở tủ quần áo, Lâm Hiểu nhìn lướt qua, cảm thấy vừa lòng khi tủ quần áo coi như ngăn nắp. Cô thấy số lượng quần áo bên trong không nhiều lắm, cảm thấy thật đúng là nên dẫn hần đi mua thêm vài bộ. Cô nhớ tới cái khăn quàng cổ của mình, màu đỏ thẫm, không biết có khó tìm đồ phối không. Vì thế tùy tay lật tìm trong tủ.

Lâm Hiểu tìm là quần áo, chưa từng nghĩ tới ở trong ngăn tủ của hần tìm ra một hộp giấy đựng khăn quàng cổ.

Hộp không lớn không nhỏ, bên trong tất cả đều là khăn quàng cổ. Lâm Hiểu nhìn chiếc khăn nhung màu xanh đen đặt trên cùng, theo bản năng cầm lên xem. Bàn tay cảm nhận xúc cảm của nó, phát hiện rất tốt, kiểu dáng cũng phóng khoáng, cô mở nó ra, cẩn thận nhìn lướt qua, cảm thấy thật sự là rất tốt...

Tay cô cứng đờ, trong lòng có chút lạnh lan ra cả người, tiếp tục nhìn về phía hộp giấy, một cái lại một cái, lại thêm một cái khăn quàng cổ mềm mại phải tốn sức mới có thể rút ra. Lâm Hiểu cảm thấy đầu óc có điểm loạn theo bản năng đếm: “Một, hai, ba,...chín.”

Tỉ mỉ đếm lại một lần, cuối cùng xác định không nhầm.

Khăn quàng cổ trong hộp đều rất tốt. Nhìn khăn quàng cổ chất đồng trong lòng, nhớ tới cái khăn xấu xí mới đan được một nửa của mình, cô cảm thấy thật lạnh lẽo. Muốn xiết chặt số khăn quàng trong tay nhưng không làm được, cô chỉ nghĩ nghĩ, liền cảm thấy hai loại khăn quàng này cách nhau thật quá xa.

Lâm Hiểu nhớ tới một tuần trước cô từng hỏi hần, hỏi hần có khăn quàng cổ hay không, cô đan cho hần một cái được không.

Lúc ấy Bác Thần hôn lên mặt cô, nói cô thật tốt, nói hần trải qua mùa đông trên cổ đều là lạnh lẽo.

Lâm Hiểu nghĩ, hai tay không khỏi túm chặt đồng khăn quàng, môi mím chặt, ánh mắt mở thật to không nháy mắt.

Hơn nửa ngày, Lâm Hiểu mới hít sâu một hơi, bình ổn trái tim co rút của mình. Cô bình tĩnh hơn, cúi đầu nhìn đồng khăn quàng chất lượng tốt trong lòng, chất lượng cùng kiểu dáng như vậy, phỏng chừng phải mấy trăm mới mua được, không chỉ vậy còn có loại khăn tự tay đan, về phần là ai đan, Lâm Hiểu không rõ ràng lắm. Tóm lại là nữ.

Lâm Hiểu nhớ tới vấn đề Tề Kỳ từng hỏi qua mình, hỏi cô có biết về tình sử của Bác Thần. Tuy thời điểm đó Lâm Hiểu bài xích vấn đề này nhưng theo bản năng cảm thấy chỉ cần mình yêu hần là có thể vượt qua hết thảy, quá khứ đã trôi qua, hiện tại và tương lai của hần đều thuộc về cô, tìm tòi nghiên cứu quá khứ

của hần hoàn toàn không có ý nghĩa. Nhưng đến khi chính tay tiếp xúc với quà tặng người khác đưa cho hần, mỗi một cái đều tốt hơn so với cái của cô, mới biết được chính mình còn quá đơn giản.

Chiếc khăn quàng cổ xấu xí kia, thật đáng chê cười. Hần có quá nhiều thứ tốt, cái của cô khó coi như vậy, nếu thật sự đưa cho hần, ngoài miệng hần không nói nhưng trong lòng chắc sẽ ghét bỏ chết đi.

Sàn nhà lạnh lẽo, Lâm Hiểu đột nhiên muốn trở lại phòng của mình, đem cái khăn quàng cổ kia...cắt nát.

Nhưng cô vẫn không đứng lên, chỉ ngây ngốc nhìn những chiếc khăn quàng cổ màu đỏ thắm trong lòng. Cô quả nhiên là tục khí đòi mạng, vải cũng chọn loại người khác đã sớm dùng qua, a, ngay cả đàn ông cũng chọn y như thế.

Kỳ thật không phải lúc trước không biết Bác Thần từng có không ít phụ nữ nhưng trước mắt đột nhiên gặp phải tình huống như vậy, cô vẫn không thể thuyết phục được bản thân khơi thông.

Lâm Hiểu ngây ngốc hồi lâu, sắc mặt tái nhợt dùng sức đem đồng khăn quàng cổ lộn xộn trong lòng nhét toàn bộ vào ngăn tủ. Ngực truyền đến từng trận đau đớn, giống như bị ai đó xiết chặt.

Lý Bác Thần, tên hỗn đản đó cư nhiên lừa mình, hần rõ ràng từng nói hần không có khăn quàng cổ.

Đồ lừa đảo.

~~~~~

Ngụy Du bình thường bận công việc, hơn nữa diện mạo xinh đẹp, làm người lại không khéo đưa đẩy cho nên bạn bè cũng không nhiều. Đương nhiên mỗi ngày cô đều bận rộn nên không quá để ý đến việc này. Mà nay, đợi đến khi chân chính gặp phải khó khăn mới đột nhiên phát hiện bên cạnh mình ngay cả một người cũng không có. Cô nhớ tới lần họp lớp trước gặp Bác Thần, biết rõ mình gọi hần ra có chút không thỏa nhưng vẫn không thể không chế.

Bác Thần vẫn luôn đối với cô tốt lắm, đây là ý nghĩ theo bản năng của Ngụy Du. Mặc dù biết rõ đối phương đã có bạn gái nhưng vẫn ngốc nghếch cho rằng như vậy. Kỳ thật rất giống với suy nghĩ của tiểu nữ sinh, muốn một người đàn ông đối tốt với mình mặc kệ hai người đã sớm chia tay không còn mối liên hệ nhưng vẫn tốt với mình, người phụ nữ nào cũng biết điều đó không có khả năng. Nếu việc này xảy ra trên người người khác còn có thể cười nhạo vài tiếng nhưng nếu đến phiên mình, lại không tự giác cho rằng mình là đặc biệt, chẳng sợ hần đã có bạn gái.

Càng bị xã hội tàn khốc này chà đạp sẽ càng nhớ đến thời thanh xuân tươi trẻ hồn nhiên, mà giờ, Bác Thần chính là người chiếm cứ bộ phận thanh xuân tươi đẹp trọng yếu nhất của Ngụy Du. Mà bị thương hơn, đối với Bác Thần mà nói, Ngụy Du cũng đồng dạng như thế.

Ngụy Du có thể ở trước mặt Bác Thần thả lỏng, loại thả lỏng này ngay cả bạn trai cô cũng không biệp pháp cho. Cô cùng bạn trai nói chuyện một năm, nhưng cả hai đều bận công việc nên kỳ thật cũng không có nhiều thời gian cùng ngồi một chỗ. Công việc của cô thường phải đi ra ngoài mà công việc của bạn trai lại thường phải tăng ca. Nhớ tới chuyện này Ngụy Du lại bất bình. Cho dù cô trở thành viên chức hay ở nhà ngây ngốc không làm việc thì bạn trai cô cũng không có biện pháp mỗi ngày đều về nhà đúng hẹn cùng cô, nếu đã vậy thì vì sao cô lại phải thành vật hy sinh? Nghĩ đến suốt ngày phải làm loại công việc không cần dùng tới não này hay thậm chí còn không cần làm việc, đối với Ngụy Du quanh năm suốt tháng vẫn không ngừng bận rộn thì sợ hãi còn lớn hơn chán ghét.

Cô liên miên kể xong, cầm chiếc ly trong tay, ngẫu nhiên ngược lên nhìn vào sườn mặt Bác Thần, cảm thấy chính mình không nên nói nữa, nhưng lại không khống chế được tiếp tục nói, nói hết khổ sở của cô, nói hết tất cả không cam nguyện cùng buồn khổ của cô.

Trong tay Ngụy Du cầm ly rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm, đợi đến khi chuyện cuối cùng nói xong, chính cô cũng có chút mê mang.

Bác Thần nhận ra hai mắt cô bắt đầu mê man, liền lấy đi ly rượu trong tay cô. Nhìn bộ dáng bất lực của Ngụy Du nhưng lại không biết nên an ủi từ đâu.

Phiền não của Ngụy Du đối với hần kỳ thật cực kỳ dễ hiểu. Tựa như hần chưa từng tưởng tượng mình có thể làm một chân hậu cần trong công ty. Có một số việc, một số chuyện, vĩnh viễn đều không thể thập toàn

thập mỹ. Đặc biệt là đối với sự nghiệp và gia đình, ai chẳng muốn hai tay đều giữ chặt, ai chẳng muốn cả hai đều tốt đẹp nhưng đâu phải ai cũng có thể làm được.

Bác Thần chính là buông tha cho hết thấy những thứ hấn đạt được ở thành phố S, cần bao nhiêu khí lực cùng quyết tâm, hiện tại hấn cũng không nguyện nhớ tới. Nếu không phải người anh em Triệu Nguyên của hấn xảy ra chuyện, không phải mẹ hấn sinh bệnh, có lẽ hấn cũng không cam nguyện từ chỗ cao từng bước đi xuống dưới. Giờ phút này, Ngụy Du thống khổ kể ra, hấn hiểu rõ nhưng không biết nên an ủi từ đâu.

“Em thích công việc của em, em không muốn buông tha nó, thật sự không muốn...” Ngụy Du nói xong, môi run run đến cuối cùng không thể khống chế, khóc thành tiếng.

Bác Thần nhìn Ngụy Du nghẹn ngào mà đau đớn khóc, tay hấn nâng lên, vỗ vỗ lưng cô. Nếu không thể an ủi, hấn chỉ có thể dùng hành động này khiến cô bình tĩnh hơn.

Nhưng động tác giữa nam và nữ, từ trước tới giờ đều nối liền với thân thể, ngẫu nhiên làm ra một hành vi thân thiết, sẽ có khả năng rất lớn ột hành động thân thiết thân thể khác bắt đầu.

Ngụy Du cảm nhận được độ ấm lòng bàn tay Bác Thần truyền đến, cô vô thức dựa vào bờ vai hấn, nắm chặt vạt áo hấn. Trong lòng cô chỉ không muốn khóc ở trước nhiều người như vậy, lại biến thành xâm nhập vào lòng người đàn ông không thuộc về mình.

Bác Thần có chút cứng ngắc, tay hấn đẩy cô ra nhưng bên tai truyền đến tiếng nghẹn ngào của cô, nhìn cơ thể run rẩy của cô chung quy vẫn không có biện pháp làm ra hành động tàn nhẫn ấy.

Ngọn đèn trong bar mờ ảo, miệng nói là trong sạch nhưng nam nữ trong sạch hiếm khi cùng nhau ở một chỗ, Chuyện này đối với tình nhân là lãng mạn nhưng đối với người vẫn luôn đợi họ ở nhà thì sao?

Người con gái nhỏ giọng khóc vừa yêu kiều lại êm tai như tiếng nhạc, Bác Thần cảm thấy tình cảnh này đối với hấn mà nói, vốn có thể ứng phó tự nhiên nhưng giờ này khắc này trong đầu hấn không ngừng hiện ra thân ảnh của Lâm Hiểu, nụ cười của cô, hờn dỗi của cô, cả thế giới của cô chỉ có mình hấn... Tất cả đều không thể tránh đi, kích thích thần kinh bất an của hấn.

Hấn có loại xúc động muốn đẩy người phụ nữ trong lòng ra nhưng lý trí đã trấn áp hành vi đó. Một lúc lâu sau, hấn vẫn chỉ có thể giữ thẳng lưng, tùy ý cô tựa vào vai mình khóc.

52. Chương 53: Chưa Đánh Đã Khai

Ngụy Du khóc một hồi lâu, mới rời khỏi vai Bác Thần. Bả vai mất đi sức nặng, ngay cả trái tim Bác Thần cũng thấy nhẹ hơn. Hấn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngụy Du lau nước mắt khó khăn nói với Bác Thần: “Thật xin lỗi, khiến anh chê cười rồi.”

Bác Thần lắc đầu, an ủi: “Khóc nhiều rồi, bây giờ em đã cảm giác khá hơn chưa?”

Ngụy Du vốn suy nghĩ sâu sắc, trải qua một hồi khóc như vậy, nhưng thật ra suy nghĩ đã thanh tỉnh hơn nhiều, cô hít sâu một hơi nói: “Em không sao.”

Nhìn thấy cô khôi phục bình thường, Bác Thần cuối cùng cũng tìm được lời an ủi thích hợp: “Nếu không em thương lượng với mẹ em cùng bạn trai, cho em làm việc thêm hai năm sau đó mới chuyển sang làm viên chức. Thực ra mẹ em nói cũng đúng, em dù sao cũng là con gái, cứ trường kỳ bên ba bên ngoài thì quá mức vất vả. Hiện tại em tuổi còn trẻ thì có thể trụ được, đợi đến khi em có gia đình cùng đứa nhỏ, cứ ngày ngày đi công tác như vậy quả thật sẽ có chút vấn đề.”

“Làm thêm hai năm?” Ngụy Du nghe thấy đề nghị này thì ngẩn người, nhưng vẫn nghe lọt. Cô trầm tư một lúc lâu, sao chần chờ nói, “Bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Bác Thần thấy cô như thế thì cười nói: “Làm sao có thể không chịu, em cứ thương lượng tốt với mẹ em, chỉ cần thái độ mềm mỏng, bà nhất định sẽ hiểu cho em.”

Ngụy Du yên lặng gật đầu, trong lòng tin tưởng Bác Thần.

Bác Thần nhìn xung quanh lại nói: “Em cứ vậy chạy đi, mẹ em hẳn sẽ thực lo lắng, nếu không để anh đưa em về nhà?”

Mẹ Ngụy Du đã sớm ly hôn, trong nhà thường chỉ có một mình mẹ cô. Lần này trở về là nhân dịp nghỉ đông cùng mẹ mình đi thăm họ hàng. Chính là không nghĩ tới bởi vì được họ hàng “khuyến bảo” mà ngược lại biến thành hai mẹ con cãi nhau.

Thành phố A đối với mẹ Ngụy Du mà nói là một nơi rất thương tâm, hơn nữa ba dương Ngụy Du là người thành phố G nên hai mẹ con cô đã lâu rồi chưa về thăm Thành phố A. Lúc này lại để một mình mẹ ở nhà cũ, cô thực sự lo lắng, nghe Bác Thần khuyến bảo thì đồng ý ngay.

Thấy cô lập tức đồng ý, Bác Thần trong lòng lại càng thêm nhẹ nhõm, cuối cùng đã có thể tìm về phong độ vốn có, ôn hòa cười nói: “Em đi cái gì tới đây? Có muốn anh đưa em về nhà không?”

Ngụy Du vốn là lung tung chạy đến, thấy Bác Thần mời cũng không làm bộ chối từ. Cô đứng lên chỉnh lại bộ váy ngắn bó sát người, quay đầu thấy Bác Thần đã lưu loát thanh toán tiền xong, trong mắt vừa có tia thưởng thức lại thêm chút cảm xúc phức tạp.

Nếu Ngụy Du là chạy lung tung đến, vậy nhà cô cách nơi này không xa. Bác Thần chở cô, rất nhanh đã tới nơi.

Khoảng thời gian trở về này có chút quá ngắn, Ngụy Du trừng mắt nhìn nhưng về không cam lòng trong mắt cũng không có biến mất. Cô chăm chú nhìn hai con thỏ gật gù gật gù, mặc kệ chúng nó rất tinh xảo đáng yêu nhưng cô vẫn cảm thấy có chút chóng mặt.

Đến lúc Bác Thần dừng xe, Ngụy Du nhìn cây xoài già trước cổng tiểu khu, đột nhiên nói với Bác Thần: “Anh còn nhớ trước kia anh vẫn thường ở chỗ này chờ em không?”

Hỏi xong câu này, Ngụy Du dường như nhớ lại một việc rất vui vẻ, “ Khi đó anh tránh ở phía sau cây, chỉ sợ bị mẹ em phát hiện.”

Bác Thần nhìn theo phương hướng cô chỉ. Đầu óc hẳn hiện giờ có chút trì độn, cảm giác vẫn nhớ rõ việc này nhưng không hiểu sao tâm tình có chút không hứng thú, không thể tưởng tượng lại tình cảnh hồi đó, nên chỉ cười ứng phó: “Ừm, đúng vậy.”

Ngụy Du ngừng một lát, cô có thể cảm giác được Bác Thần chỉ trả lời cho có lệ. Cô không nói thêm gì nữa, mở cửa xe đồng thời quay đầu lại nói: “Cám ơn lời đề nghị của anh hôm nay, nó thực sự trợ giúp rất lớn.”

“Trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường. Anh chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, có thể giúp được em thì thật tốt.” Bác Thần lắc đầu khách khí nói.

Ngụy Du cười cười, đi xuống xe.

Bác Thần gật đầu với cô liền lái xe rời đi.

~~~~~
Lâm Hiểu ngồi xổm trên sàn nhà lạnh lẽo không biết bao lâu mới đứng dậy. Ánh mắt cô lộ vẻ mờ mịt. Cô muốn tức giận lại không biết nên làm sao tức giận. Cô tức cái gì? Tức hẳn không ném bỏ quà tặng, hay là tức hẳn lừa cô nói không có khăn quàng cổ? Tức hẳn tại sao có nhiều khăn quàng cổ như vậy hay càng buồn cười hơn là tức hẳn sao nhận được khăn quàng cổ mỗi một cái đều tốt hơn so với cái của cô?

Càng nghĩ cô càng không rõ tại sao mình tức giận. Cô thử tưởng tượng mình có thể tựa như bình thường, vờ tức giận, làm nũng hẳn bắt hẳn ném tất cả khăn quàng đi. Nhưng cô lại phát hiện cô không làm được.

Cô thật sự muốn tức giận chất vấn hẳn vì sao có nhiều khăn quàng cổ như vậy, hẳn rất cuộc từng có bao nhiêu người phụ nữ, nhưng lại phát hiện mấy vấn đề mình chất vấn một chút ý nghĩa cũng không có. Cô vốn chỉ biết tình sử của hẳn phong phú, hiện tại đột nhiên lộ ra giận dữ, có phải rất giống rảnh rồi không có việc gì làm nên tìm thêm việc?

Suy nghĩ Lâm Hiểu rơi vào ngõ cụt. Cô cảm thấy vừa khổ sở vừa lạnh lẽo, trong đầu lại cố gắng tìm kiếm cách giải quyết. Cô một chút cũng không vui, nhưng dù có không vui cô vẫn không muốn nổi giận với Bác Thần.

Càng thêm chỉ mơ hồ nghĩ tới việc buông tha cho đoạn tình cảm này, cô đã cảm thấy sợ hãi.

Ngoài phòng khách Lý gia, truyền đến tiếng dì Lan gọi to cô ra ngoài uống trà. Âm thanh kia xuyên thấu vào tựa như một cái chùy đập mạnh gây Lâm Hiểu đánh gãy suy nghĩ miên man bế tắc của cô, khiến cô phục hồi lại tinh thần.

Hắn là nên ra ngoài, Lâm Hiểu nói với chính mình.

Lâm Hiểu theo bản năng nhìn về mặt gương trên tủ quần áo, lại phát hiện sắc mặt mình khó coi dị thường.

Cô đang do dự, chợt nghe thấy tiếng nói của dì Lan.

“Tiểu Thần, sao hôm nay về muộn vậy, Hiểu nha đầu còn đang chờ con đấy.”

Bác Thần về nhà đúng 11 giờ. Vốn Bác Thần vừa về tới nhà còn đang thả lỏng, nghe thấy câu này, thần kinh lại không tự giác căng thẳng hỏi: “Lâm Hiểu ở đây?”

Thấy mẹ mình chỉ tay vào phòng, lộ vẻ mặt tươi cười. Nếu là lúc trước nhất định Bác Thần sẽ hỏi lại cho bà một biểu tình cực cứng ngoan ngoãn nhưng hiện tại có cố cũng không thể làm ra bộ dáng đó được. Hắn trực tiếp nhìn về căn phòng mình, biểu tình mang theo vài phần cứng ngắc.

Hắn nhớ tới mẹ mình còn ở ngoài phòng khách, liền đi dép lê vào trong. May mắn dì Lan nhìn thấy hắn đi vào thì vui mừng, cũng không nhìn cẩn thận.

Bác Thần vừa vào phòng liền nhìn thấy Lâm Hiểu đứng thẳng tắp đưa lưng về phía hắn. Tình hình vạn phần kỳ quái, mà Bác Thần bởi vì tự mình chợt dạ cho nên nhìn thấy vậy lại càng thêm kinh nghi. (kinh hãi+ngghi ngờ)

Lâm Hiểu đã biết? Cô làm sao mà biết được? Là giống lần trước được bạn bè nhìn thấy rồi nói cho sao? Có phải kể cả tình huống thấy Ngụy Du tựa vào vai hắn không? Bác Thần còn chưa kịp than trời vì sao vận khí của mình lại tệ đến vậy, nhất định phải nhanh chóng giải thích, nếu không Lâm Hiểu có thể giận dữ thậm chí còn không thèm để ý đến hắn?

Thân mình hắn cứng ngắc, nội tâm cũng không hề bình tĩnh, hơn nửa ngày mới nhìn thấy Lâm Hiểu chậm rãi xoay người lại.

Thực tái nhợt, khuôn mặt cô tái nhợt tựa như một lưỡi dao sắc nhọn bổ vào trái tim Bác Thần.

Bác Thần nhìn Lâm Hiểu lẳng lặng quan sát mình, môi khẽ mím, đầu óc chỉ muốn ngừng động, vội vàng đóng cửa lại tiến lên trước nói: “Lâm Hiểu, em nghe anh giải thích.”

Lời này có điểm giống lời thoại phim truyền hình 8 giờ, đầu óc Lâm Hiểu vẫn còn chút chỗ trống nghĩ. Cô theo bản năng nhìn về phía Bác Thần.

“Anh nghe thấy giọng nói Ngụy Du có chút không đúng nên mới đi xem. Cô ấy cãi nhau với mẹ và bạn trai, cảm thấy rất tội tệ cho nên khóc rất nhiều. Anh với cô ấy là bạn học cũ, không thể không an ủi...Anh cùng cô ấy không hề có gì, nếu em tức giận lần sau anh sẽ không bao giờ tới nữa được không?” Bác Thần tiến lại gần Lâm Hiểu, lộn xộn giải thích, lại không phát hiện Lâm Hiểu càng nghe càng tái nhợt.

Ngụy Du? Đi ra ngoài? An ủi? Khóc?

Đôi mắt Lâm Hiểu mở thật to, ý nghĩ chậm chạp không biết cô có nghe lắm cái gì không, ý tứ này, cô như thể nào có chút nghe không rõ.

“Lâm Hiểu, việc này anh xử lý quá tệ, em tức giận phải không? Em muốn mắng anh thế nào cũng được.” Bác Thần ảo não tự trách nói xong, đến bên người Lâm Hiểu, cầm tay cô nắm chặt, lại sợ cô cứ như vậy tức giận phải tay rời đi.

Lâm Hiểu không nhúc nhích, cô cảm giác khí lực cả người như bị rút hết, cô mân môi hỏi: “Ngụy Du?”

Câu hỏi nghi vấn này khiến cho Bác Thần cứng đờ, một hồi lâu sau mới đáp: “Cô ấy là bạn trung học của anh...”

Đầu óc Lâm Hiểu chấn động, nhớ tới chỗ khăn quàng cổ kia, có vài cái màu sắc khác nhau nhưng lại cùng một người đan, mặt trái còn thêu chữ “ND”. Cô biết đây là tên viết tắt nhưng lại chưa từng nghĩ chữ đó ý chỉ ai. Nhưng hiện giờ chỉ chưa tới một khắc, cô đã biết đầy đủ ý nghĩa của nó.

Lâm Hiểu nhớ tới lời giải thích vừa rồi của Bác Thần, cuối cùng cũng hiểu được. Lòng cô co rút, ánh mắt chết tiệt lại hướng tới chiếc áo đen của Bác Thần, trên bả vai còn lưu lại vệt nước ẩm ướt. Bởi vì là mùa đông lại có áo khoác bên ngoài nên càng thêm nhỏ. Vệt nước ấy so với màu áo bình thường thì đậm hơn một chút, nếu hắt không lại gần thì thật khó mới nhìn rõ. (cái này gọi là tự lấy đá đập chân mình anh Thần à)

Cả người Lâm Hiểu trong phút chốc đều run lên, lạnh lẽo vô cùng. So với khi cô bắt gặp hộp giấy khăn quàng cổ lại có phần đả kích hơn.

Cô cố gắng không chế thân thể run rẩy của mình, cố gắng đè nén cảm xúc lại nói: “Hôm nay anh về trễ như vậy là bởi vì đi an ủi người khác?”

Câu hỏi này khiến Bác Thần kinh sợ. Thực rõ ràng, Lâm Hiểu vốn không hề biết việc này, không, hiện giờ cô thật ra đã biết.

“Cô ấy còn ở trong lòng anh khóc?” Lâm Hiểu cố gắng không chế giọng nói của mình, làm cho nó không trở nên quá mức sắc nhọn.

Bác Thần bị hai câu hỏi của Lâm Hiểu làm cho cứng ngắc, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Đôi môi Lâm Hiểu run run, cô dùng sức gạt bàn tay đang nắm tay cô của hắn, giống như cố sức nói: “Lý Bác Thần, anh thật sự là _____ thật tốt.”

Câu nói không rõ nghĩa lại lộ ra cảm giác vô lực đến cực điểm. Lâm Hiểu không nhìn hắn, chật vật chạy ra ngoài.

Lâm Hiểu chạy đi như vậy, dì Lan biết chắc bọn họ đã xảy ra vấn đề. Bà vội vàng đi tới hỏi Bác Thần xảy ra chuyện gì, thấy Bác Thần vẫn đứng yên lặng không nhúc nhích. Dì Lan vội vàng giục con mình: “Hiểu nha đầu làm sao vậy? Các con cãi nhau à? Sao con còn đứng ngẩn ra ở đây? Còn không mau chạy theo con bé!”

Bác Thần lúc này mới biết mình vừa rồi chưa đánh đã khai. Hắn nhớ tới bộ dáng Lâm Hiểu vừa rồi, không cần mẹ mình đẩy đã vội vàng hướng Lâm gia chạy đi.

Cửa Lâm gia đóng chặt, Bác Thần đập cửa vài lần, sau đó Lâm mẹ đi ra mở cửa. Lâm mẹ đang định nói vài câu với Bác Thần, lại phát hiện Bác Thần chỉ bỏ lại một câu “Dì, Cầm, cháu đi tìm Lâm Hiểu”, sau đó liền trực tiếp chạy đến phòng Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu bước vào phòng nhìn chiếc khăn đỏ thắm mới đan được một nửa đặt trên giường, giờ này khắc này nó như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô.

Lâm Hiểu tức giận cầm kéo, “roạt roạt” một chút đã cắt cái khăn thành hai nửa. Cô nhìn sợi len rơi trên mặt đất, giống như trái tim mình cũng bị nhát kéo không chút lưu tình tách thành hai nửa. Rõ ràng trong lòng rất đau, rất khó thở, rõ ràng ánh mắt thực nhức nhối, rõ ràng yết hầu như bị một tảng đá chặn giữa nhưng cảm giác khổ sở này làm cho cô có chút khoái cảm tự ngược.

Cô tùy tiện ngã xuống, lại đem hai nửa chiếc khăn mình tự tay đan cắt tiếp thành vô số mảnh, tựa như có thể đem thế giới của hắn trong cô toàn bộ phá tan.

Cắt đến mảnh cuối cùng, đầu óc cô trống rỗng, theo bản năng tìm lại một mảnh lớn hơn chút, cảm nhận sợi len tinh tế. Bàn tay cử động, đầu óc ngừng suy nghĩ, Lâm Hiểu không ngừng lặp lại một động tác duy nhất khiến cô ngược lại bình tĩnh hơn.

Cửa phòng Lâm Hiểu không khóa, Bác Thần mở cửa ra liền bị cảnh tượng trong phòng dọa tới mức hồn phi phách tán. Lâm Hiểu ngồi giữa một màu đỏ rực, trong tay cầm kéo không ngừng bận rộn, lòng bàn tay là một mảnh đỏ rực.

Nhìn thấy cảnh này, tựa như một dao đâm thẳng, Bác Thần điên cuồng chạy vào, bắt lấy tay Lâm Hiểu, cướp lấy chiếc kéo trong tay cô ném xuống. Đến khi nhìn thấy trong tay Lâm Hiểu là một mảnh khăn quàng cổ, mới biết vừa rồi mình nhìn lầm.

Lâm Hiểu thấy sắc mặt hắn chuyển tái nhợt, kinh hồn nhìn một đồng sợi len màu đỏ dưới chân, một hồi lâu vẫn còn gắt gao nhìn chăm chăm mặt sàn.

Cô dõi theo ánh mắt hắn, biết hắn vừa rồi nhìn lầm. Thấy bộ dáng Bác Thần bị dọa đến choáng váng cảm thấy rất khôi hài nhưng rõ ràng muốn cười, da mặt lại không thể nào động.

53. Chương 54: Tin Tưởng

Hai tay Lâm Hiểu bị hắn nắm chặt, lực tay hắn quá mạnh khiến cô đau đớn, cô rút ra nhưng lại không làm sao rút được.

Lâm Hiểu đành buông tha, nói với Bác Thần còn đang trong khiếp sợ: “Anh sợ à?”

Lời này khiến Bác Thần phục hồi tinh thần lại. Hắn nhìn về phía Lâm Hiểu, lại phát hiện câu hỏi này của Lâm Hiểu mang theo hương vị giễu cợt, khuôn mặt vẫn như trước không thay đổi.

Bác Thần nghĩ đến sự việc xảy ra đêm nay, đầu óc hắn trực tiếp đem vấn đề kia quăng bỏ, lại không nhịn được tiếp tục ăn nói khé nép giải thích với Lâm Hiểu: “Lâm Hiểu, Ngụy Du đã có bạn trai rồi, cô ấy cũng chỉ ở thành phố A mấy ngày thôi, em tin anh được không?”

Nói tới đây, Lâm Hiểu chỉ lẳng lặng nhìn về phía Bác Thần.

Lâm Hiểu thấy hắn khẩn trương vội vàng làm sáng tỏ, cô đã bình tĩnh lại nên đủ suy xét, hắn không có lừa cô.

Hai mắt Lâm Hiểu rũ xuống, nhìn bàn tay bị hắn nắm chặt, vẫn khiến cô đau đớn như trước nhưng nỗi đau này, lại khiến cô càng thanh tĩnh hơn.

Sắc mặt Lâm Hiểu cũng không có vì cảm xúc sợ hãi của Bác Thần mà tốt lên, tóc cô thật đen, càng làm nổi lên sắc mặt tái nhợt của cô. Hồi lâu sau, Bác Thần đã khẩn trương đến độ không biết tìm từ nào, lại nghe Lâm Hiểu nói: “Anh Bác Thần, em tin anh...”

Lời này làm cho Bác Thần không dám tin, đang lúng túng tìm từ liền bị lời này đánh cho không sót lại từ nào, hắn chỉ biết kêu lên: “Lâm Hiểu...”

Cuối cùng Lâm Hiểu cũng ngẩng đầu lên, cô cố gắng cong khóe miệng, lại không giấu được vẻ bất lực nơi hai mắt, thần sắc này, khiến Bác Thần càng khó chịu hơn.

“Anh Bác Thần, em tin anh, nhưng em tin tưởng anh thì sao?” Lâm Hiểu thông thả nói xong, tựa như đang sắp xếp lại từ ngữ tiếp theo, “Em tin anh cùng cô gái tên Ngụy Du kia không có gì, tin anh vừa rồi ra ngoài là vì không yên lòng nên đi an ủi cô ấy...Nhưng, anh Bác Thần, sau đó thì sao? Anh nói cô ấy hôm nay là bởi vì cãi nhau với mẹ và bạn trai, vậy sau đó cũng có thể là bởi vì cô ấy cùng bạn trai chia tay... Lúc này, anh thành công an ủi cô ấy, cô ấy cảm thấy thoải mái, sau đó nhất định sẽ không nhịn được lại tìm anh...”

Nói tới đây, Bác Thần không kìm được ngắt lời cô: “Anh sẽ không đi! Sau này anh không đi!”

Lâm Hiểu nhìn hắn nhẵn mày thể hiện mình kiên định, nhịn không được nở nụ cười, nhưng nụ cười yếu ớt này, lại mang theo cảm giác mất mát vô tận: “Anh có thể chắc chắn rằng mình sẽ không đi sao? Nếu cô ấy ở bên kia khóc đến thương tâm, nếu cô ấy một mình ở bar uống say đến hồ đồ...Vậy lúc ấy, anh có đi không?”

Bác Thần trong thoáng chốc không nói gì, hắn tưởng tượng đến tình cảnh ấy, nửa ngày sau vẫn không biết nên trả lời thế nào. Đợi đến khi phát hiện vẻ trào phúng trên mặt Lâm Hiểu, mới phục hồi lại, tiếp tục kiên định nói: “Chỉ cần em không cho anh đi, anh sẽ không đi.”

Lâm Hiểu lại nở nụ cười, cười vài tiếng dứt quãng, nhưng hắn một chút cũng không cảm giác được ý cười thực sự của cô: “Em có thể không cho anh đi sao? Nếu em không cho anh đi, anh ở ngoài mặt nghe em,

nhưng trong lòng thì sao? Anh có khó chịu không? Anh có càng thêm lo lắng cho cô ấy không? Nói không chừng anh còn có thể nghĩ...Lâm Hiểu, đã thay đổi rồi, càng ngày càng độc ác, càng ngày càng có ghen tị...càng ngày càng đáng ghê tởm...”

Lâm Hiểu nói xong, trong đầu như hiện lên tình cảnh khi ấy. Cô nhắm mắt lại rồi mở ra, muốn đuổi đi toàn bộ hình ảnh đó.

Lời nói của Lâm Hiểu đánh thẳng vào đầu Bác Thần. Hắn muốn phủ nhận, nhưng chỉ có thể theo bản năng nói: “Vài ngày nữa cô ấy sẽ quay về thành phố G...”

“Nếu ở thành phố G không vui, vậy muốn về thành phố A tìm anh rất khó sao? Hơn nữa cũng không nhất định là Ngụy Du, nói không chừng...Nói không chừng còn có những người bạn gái trước?” Lâm Hiểu nhìn hắn tiếp tục hỏi ngược lại.

Đối mặt Lâm Hiểu, Bác Thần giật mình sững sờ hồi lâu, lại vô lực gục đầu xuống.

Bây giờ hắn không còn độc thân, hắn đã có Lâm Hiểu. Mặc kệ thế nào, ở tình huống hắn cùng người con gái khác đây đưa không rõ, đừng nói là Lâm Hiểu, trên đời này sẽ có người nào chấp nhận sao? Việc này, hắn đã sai quá rồi, nhưng hắn lại muốn được Lâm Hiểu tha thứ, muốn chứng minh mình lần sau sẽ không tái phạm.

Vừa nghĩ tới đây, Lâm Hiểu liền rút khỏi tay hắn khiến hắn hoảng hốt mà phục hồi tinh thần. Nhưng sau đó một giây, hắn lại cảm giác được Lâm Hiểu cầm tay hắn.

Bác Thần nhìn về phía Lâm Hiểu, thấy vẻ chưa sót hiện hữu trên khuôn mặt cô, trái tim hắn co rút.

Lâm Hiểu không thấy rõ thần sắc trên mặt Bác Thần, hai tay cô nắm chặt tay trái Bác Thần. Cô nói nhiều như vậy, trong đầu cũng tự tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh tàn nhẫn, nhưng đối với cô mà nói, điều đó có tàn nhẫn đi chăng nữa thì giờ này khắc này cô đã không thể buông tha đoạn tình cảm này, buông bỏ hắn.

Nếu thật sự phải buông tha hắn, đối với cô đó là chuyện tàn nhẫn nhất. Lâm Hiểu tự cho rằng cô dù là gì cũng có thể dứt bỏ, nhưng đến giờ này khắc này cô mới biết, khi hoàn toàn yêu thương một người, căn bản không có khả năng thoải mái dứt bỏ.

Càng biết như vậy, Lâm Hiểu càng thấy thống khổ. Ánh mắt cô bắt đầu phiếm nước, không biết bởi vì hành vi của Bác Thần mà cảm thấy khổ sở hay là bởi bị thương tình đã hăm quá sâu.

Lâm Hiểu nhìn mặt Bác Thần, nghĩ nhin xuống, chung quy vẫn chậm rãi vươn tay, ôm cổ hắn, vùi vào lòng hắn. Hai má lạnh lẽo vừa vận dán lên cần cổ ấm áp của hắn, nhiệt độ ấm áp cùng hương vị quen thuộc làm cho hai mắt Lâm Hiểu nhắm lại.

Cổ hắn cảm giác được nước mắt nóng bỏng rơi xuống, Bác Thần nghe thấy giọng nói chậm chậm run run mang theo giọng mũi của Lâm Hiểu: “Anh Bác Thần, kỳ thật mặc kệ anh nói thế nào, em đều tha thứ cho anh...Nhưng anh có nghĩ tới hay không, anh an ủi người khác tốt lắm, vậy em đây làm sao bây giờ...Anh có biết hay không em đau quá, cả người đều đau...”

Tầm mắt Bác Thần dừng lại trên vách tường trắng tinh phòng Lâm Hiểu không nháy mắt, nhìn lên.

Hắn có thể cảm giác được nước mắt từ nóng bỏng trở nên lạnh lẽo rơi vào áo hắn. Dù nước mắt không hề tiến vào ngực hắn nhưng trái tim lại giống như ngâm trong nước muốn ngừng đập.

Bác Thần vươn tay, ôm thắt lưng Lâm Hiểu. Bàn tay hắn xuyên qua tóc Lâm Hiểu, như đem cô thật sâu tiến vào lòng mình. Khuôn mặt hắn hơi nghiêng sang một bên, có thể chạm vào mái tóc lạnh lẽo của Lâm Hiểu.

Hắn muốn nói cái gì đó, lại không biết nên nói từ đâu, chỉ có thể dùng thanh âm khàn khàn: “Thực xin lỗi...”

Thực ra Lâm Hiểu đã mềm lòng, hoặc là nói cho tới bây giờ lòng cô cũng chưa khi nào cứng rắn. Nghe thấy lời xin lỗi của hắn liền cảm thấy tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề. Cô muốn ôm hắn nhiều hơn nhưng cổ tình đúng thời điểm này, điện thoại trong túi Bác Thần lại không thức thời vang lên.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên phá hủy không khí hiện tại, hấn rất muốn không để ý tới nhưng tiếng chuông kêu liên tục không ngừng như nhấn mạnh sự tồn tại của nó.

Lâm Hiểu cứng đờ, từ trong lòng Bác Thần đi ra.

Bác Thần rất muốn bỏ mặc nhưng thấy Lâm Hiểu im lặng nhìn hấn, đành sờ soạng lôi điện thoại ra.

Vừa nhìn thấy hai chữ “Ngụy Du” trên màn hình, vẻ mặt hấn hoàn toàn cứng ngắc.

Lâm Hiểu thấy vẻ mặt hấn cùng thân mình thoáng chốc không động đậy liền đoán được người gọi tới là ai.

Cô đứng lên, quanh chân rải rác rất nhiều sợi len, ý nghĩ lại có chút trì độn, nhưng vẫn như trước không chệch chính mình ngồi vào bàn trang điểm cầm khăn giấy lau nước mắt trên mặt mình.

Nhìn vào gương trang điểm, cô thấy Bác Thần vẫn ngồi yên lặng dưới đất, hấn vươn tay, dường như muốn gỡ bỏ pin điện thoại. Lâm Hiểu thấy động tác của hấn, cô quay đầu lại nói: “Anh nghe đi, em tình nguyện để anh ở trước mặt em nghe điện thoại của cô ấy.”

Lời nói của Lâm Hiểu khiến động tác của Bác Thần chợt dừng lại. Chậm trễ một lát như vậy, tiếng chuông không hề vang lên nữa.

Hấn vừa thở phào một chút, nhưng không nghĩ tới Ngụy Du lại gọi tiếp. Bác Thần nhìn về phía Lâm Hiểu, mặt cô không chút thay đổi, nhìn qua dường như rất bình tĩnh nhưng hai mắt ửng đỏ, hai hàng mi khẽ run, đã bán đứng cô.

Bác Thần nắm chặt di động, đôi môi nhếch lên, vẫn tiếp cuộc điện thoại này.

Lâm Hiểu nhìn hấn nói chuyện.

Bác Thần không nói gì, chỉ ừ vài tiếng, cuối cùng nói một tiếng “được”, như đang đồng ý chuyện gì.

Lâm Hiểu không hỏi, cô chỉ nhìn, tựa như đang xem một tiết mục nhảm chán, không thể khơi nổi hứng thú trong cô. Mà Bác Thần quả thật đứng lên, hấn đi đến trước mặt Lâm Hiểu rồi dừng lại.

Bác Thần cúi người, nâng tay xoay đầu cô lại, gạt đi những sợi tóc vương trên mặt cô. Vẻ mặt hấn nghiêm túc khác thường, nhìn thẳng vào hai mắt cô.

Lâm Hiểu không tránh hai mắt hấn, cô nhìn vào hai mắt hấn được ánh đèn chiếu vào mà sáng lên, tựa như đem thế giới của mình hoàn toàn bày ra không một chút giấu diếm.

Bác Thần cúi đầu hôn lên trán cô, khoe mắt cô, làm cho Lâm Hiểu không nhìn được nhắm mắt, đợi đến khi môi hấn rời khỏi mới mở ra.

Bác Thần tận lực giống như bình thường cười với cô rồi nói: “Anh sẽ mau chóng trở về, em chờ anh. Đến lúc đó, em sẽ có được một Lý Bác Thần bản năng cấp, em nói hấn đi đông hấn không dám đi tây, hấn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn khiến em thương tâm, nếu hấn còn dám làm em đau, em đưa kéo cho anh, anh giúp em đâm hấn, làm cho hấn càng đau hơn so với em, được không?”

Ngữ khí của hấn vẫn mang theo vẻ đùa cợt như trước nhưng so với dĩ vãng lại nhiều hơn một phần chân thật, như thật sự có thể khiến chuyện này trở thành sự thực.

Lâm Hiểu sững sờ, giật mình nhìn hấn khiến Bác Thần không nhìn được lại hôn lên môi cô.

Bác Thần bắt lấy tay cô, đem mu bàn tay cô dán lên môi mình, lại kéo cô đến bên giường, ấn cô ngồi xuống, mỉm cười nói với cô: “Em chờ anh.” Nói xong Bác Thần bước thẳng ra ngoài.

Lâm Hiểu ngồi trên giường, nhìn theo bóng dáng đã biến mất của hấn, trong lòng dường như trống rỗng lại như ấm áp khôn cùng, không thể nói rõ là cảm giác gì. Hai mắt cô vô ý nhìn đến gối đầu giường, liền kéo lại ôm vào lòng. Cô đặt cằm lên gối, ngậy người nhìn mặt sàn hỗn độn.

Một hồi lâu sau mới ngẩng đầu xem đồng hồ.

Mới chỉ trôi qua 5 phút...

54. Chương 55

Ngụy Du trở về nhà, không biết có phải vì việc cô chạy đi dọa sợ mẹ hay không, mà cô vừa nói đến đề nghị của Bác Thần với bà, bà lại vui vẻ đồng ý. Quá trình này so với tưởng tượng thuận lợi hơn nhiều, từ đáy lòng Ngụy Du cảm kích đối với Bác Thần nâng lên vài phần. Cô cảm thấy vui vẻ nhưng lại có chút hoảng hốt, hai loại cảm xúc mâu thuẫn này cho cô biết đáy lòng mình xúc động. Cô liều mạng cố đè nén xuống lại phát hiện càng chèn ép, lại càng khát vọng.

Nghĩ đến việc ngay sau đó phải trở về thành phố G, trong lòng chợt vô cùng tiếc nuối.

Ngụy Du trở về phòng tháo bỏ trang sức, vừa mới thả tóc đột nhiên phát hiện không thấy chiếc vòng vàng của mình. Cô kinh hoảng. Chiếc vòng này trị giá ba ngàn đồng, tuy không phải đặc biệt quý giá nhưng là quà tặng đầu tiên bạn trai tặng cô. Mất nó khiến cô hoảng sợ, vội vàng nhớ lại. Cô nhớ rõ thời điểm trong quán bar vẫn còn thấy nó, còn nhớ rõ lúc tháo dây an toàn tay cô không cẩn thận đụng vào cửa xe, như vậy chiếc vòng có khả năng rất lớn rơi ở trên xe Bác Thần.

Cô không nghĩ nhiều, vội cầm lấy điện thoại gọi. Lần thứ nhất không tiếp, lại vội vàng gọi lần hai, cuối cùng Bác Thần cũng nhận điện.

“A Thần, chiếc vòng của em rơi trên xem anh, anh có thể giúp em ra xe tìm được không?” Ngụy Du không đợi Bác Thần mở lời, liền khẩn trương mở miệng nói.

“...Được.”

Thấy Bác Thần trả lời, Ngụy Du nhẹ nhàng thở ra, lại nói tiếp: “Chiếc vòng đó không lớn, nên có khả năng bị kẹt ở ghế xe.”

“Được.”

“Thật sự cảm ơn anh, nếu anh tìm được thì báo em một tiếng, em có thể yên tâm.” Ngụy Du vội vàng nói.

“Àn, được.”

Sau khi Bác Thần đồng ý, Ngụy Du liền ngắt điện thoại, trong lòng thả lỏng hơn nhiều.

Bình tĩnh trở lại, Ngụy Du nhìn điện thoại ngẩn ngơ hồi lâu, trong lòng không hiểu vì sao dâng lên nhiều loại cảm xúc phức tạp. Mâu thuẫn và giằng dụa, lại thêm vừa rồi rất lo lắng mất vòng nhưng trong nháy mắt cô cảm thấy nếu thật sự không thể tìm thấy chiếc vòng, có thể đó chính là điềm báo trước. Nó không còn nữa, nói cho cô biết, tình cảm của cô và bạn trai sẽ...

Ngụy Du không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể nắm chặt điện thoại. Trong đầu, một giọng nói vang lên hy vọng Bác Thần có thể tìm được vòng tay nhưng một giọng nói khác hy vọng không tìm thấy chiếc vòng, nói không chừng cô sẽ nhận được một chiếc vòng khác tốt hơn. Cứ như vậy do dự và giằng dụa, cuối cùng cô chỉ đành đợi điện thoại của Bác Thần.

Kỳ thật, nói không chừng còn có phương pháp khác xử lý tốt hơn, nhưng hiện tại Bác Thần đã mất đi lý trí thường ngày. Hắn không nghĩ ra cách nào khác, đáy lòng hắn nổi lên từng trận gió lốc, đối với hành vi của chính mình vừa hối hận vừa sốt ruột.

Nhưng vội vàng như vậy khiến hắn không biết nên làm gì tiếp theo. Hắn thực vội, thực sốt ruột, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện sau đó trở lại bên Lâm Hiểu. Lòng mảy mảy nhẩn nhẩn, nội tâm dằn vặt mà nôn nóng. Hắn chưa từng nghĩ tới bởi một Ngụy Du, bởi một cuộc hẹn, có thể khiến Lâm Hiểu đau lòng đến thế.

Có lẽ đáy lòng hắn cũng có tưởng tượng đến khả năng Lâm Hiểu sẽ nổi giận nhưng hắn không cảm thấy Lâm Hiểu ngoại trừ nổi giận còn có thể làm gì khác. Cho đến khi nhìn thấy bộ dáng đau lòng đến cực điểm của Lâm Hiểu, hắn mới biết được mình sai rồi, sai thái quá.

Đầu của hắn có chút trống rỗng, chỉ có thể nghĩ, Lâm Hiểu vẫn đang chờ hắn, hắn phải giải quyết mọi chuyện thật nhanh, sau đó nói lại với Lâm Hiểu. Cô vẫn luôn chờ hắn, hắn không thể làm cho cô thất vọng, lúc này đây hắn không thể tiếp tục sai thêm nữa...

Bác Thần xuống lầu, ở trong xe tìm được chiếc vòng của Ngụy Du, nhờ phản quang nên hắn tìm được rất nhanh. Bác Thần nhẹ nhàng thở ra. Cho đến khi tìm được chiếc vòng, Bác Thần mới thấy may mắn vì Ngụy Du không phải lấy cố muốn tìm hắn. Hiện tại tìm được vòng rồi, hắn cũng thấy thoải mái hơn.

Nếu không tìm thấy, Ngụy Du ở bên kia khẩn trương cầu hắn giúp cô đến quán bar tìm, vậy thì càng tệ hơn. Sợ nhất là không tìm thấy vòng, Ngụy Du lại không từ bỏ việc tìm nó, thường thường gọi điện thoại tới khóc lóc kể lể, thậm chí hẹn hắn ra, nếu vậy lại càng không xong.

May mắn, sự tình không phát triển theo hướng đó.

Ngụy Du tiếp điện thoại, Bác Thần hồi phục tinh thần, nói: “Ngụy Du, tìm được vòng rồi.”

Trong lòng Ngụy Du thở phào nhưng chợt nổi lên cảm giác phức tạp, “Vây là tốt rồi, thật sự ngại quá, tôi như vậy còn khiến anh đi ra ngoài.”

“Như vậy đi, thừa dịp hiện giờ anh rảnh, anh lái xe đến đem vòng trả lại cho em.” Đầu Bác Thần tựa vào ghế xe, ánh mắt truyền đến cảm xúc không yên lòng, nhưng vẫn cố gắng khống chế mình lấy lại tinh thần.

Ngụy Du lấp bắp kinh hãi: “Sao em có thể không biết xấu hổ để anh làm thế?”

“Àn, không có việc gì, em chỉ cần xuống dưới lầu lấy là được.”

Nói chuyện xong với Ngụy Du, Bác Thần liền lái xe đến nhà cô. Lúc này đã hơn 11 giờ, trên đường vẫn còn rất nhiều người, tuy chưa tới mức kẹt xe nhưng cũng không có cách nào đi nhanh được. Bác Thần thường thường gõ ngón tay, tránh để mình không quá mức lo lắng.

Một lúc sau, cuối cùng Bác Thần cũng tới được nhà Ngụy Du, bởi vì lúc trước đã gọi điện thoại nên lúc này Ngụy Du đang đứng dưới lầu chờ.

Ngụy Du đứng dưới cây xoài già bên cạnh đèn đường, Bác Thần dừng xe trước mặt cô rồi đi xuống.

Ngụy Du thấy Bác Thần xuống xe liền tiến lại gần.

Bác Thần vươn tay, Ngụy Du nhận lấy chiếc vòng từ tay hắn. Nhìn thấy nó vẫn hoàn hảo như trước, cô nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu cười nói với Bác Thần: “Thật sự cảm ơn anh, còn đặc biệt lái xe qua đây.”

Bộ dáng tươi cười như hoa của cô đối với Bác Thần mà nói thực chói mắt. Cô cười càng đẹp, bộ dáng Lâm Hiểu khóc đến chột vật trong đầu Bác Thần càng khắc sâu. Rõ ràng nước mắt trên cổ đã bốc hơi từ lâu nhưng chúng tựa như bùa mê, chỉ cần hơi nhớ lại đã có thể cảm giác được sự ướt át lạnh lẽo trên cổ.

Bác Thần muốn đáp lại cô “Không khách khí” nhưng trên mặt như thế nào cũng không thể nở lên dù chỉ là một nụ cười giả dối.

“Ngụy Du, em sắp trở về thành phố G sao?” Bác Thần hỏi cô.

“Sắp rồi, kỳ nghỉ đông của em sắp kết thúc.” Ngụy Du nói xong, nghĩ tới chuyện đêm nay, “Em còn phải nói cảm ơn anh, không ngờ mẹ em lại đồng ý với ý kiến của anh, lần khác để em mời anh một bữa cơm đi.”

Bác Thần nhìn Ngụy Du, cô gái trong sáng ngày xưa hôm nay đã có thể làm ra bộ dáng hào phóng lại quyến rũ đến vậy.

Tâm tình Bác Thần không tốt, sắc mặt hắn có chút cứng ngắc. Lời mời của Ngụy Du khiến hắn nhớ đến Lâm Hiểu, nhớ đến khuôn mặt cô tràn ngập cảm giác bị thương, từng câu nói của cô đều như đánh vào lòng hắn.

“Thực xin lỗi.”

Bác Thần đột nhiên nói một câu như vậy khiến Ngụy Du sửng sốt, hỏi: “Cái gì?”

“Lần này anh đi khiến bạn gái anh không hài lòng, anh không muốn khiến cô ấy không vui cho nên về sau bất kỳ cuộc hẹn nào với anh, hay là thôi đi.” Bác Thần nói thẳng.

Ngụy Du có chút không kịp phản ứng, giễu cợt: “Bạn gái anh ghen sao? Cũng đúng, nói như thế nào thì em cũng là mối tình đầu của anh, cô ấy cấu kỉnh với anh?”

Thái độ của Ngụy Du khiến Bác Thần phiền chán, hần nói: “Ngụy Du, em cũng có bạn trai phải không? Nếu một mình theo anh ra ngoài sẽ rất dễ khiến người khác hiểu lầm, em hiểu ý anh chứ?”

Ngụy Du ngây ngốc nhìn Bác Thần, giận dữ nói: “Lý Bác Thần, anh có ý gì? Anh nghĩ rằng em muốn quyến rũ anh sao. Anh thật sự khiến em thất vọng, em- Ngụy Du ở trong lòng anh là người như vậy?!”

Trong tình huống này, Ngụy Du nghĩ Bác Thần sẽ xin lỗi ngay lập tức nhưng cô không nghĩ tới về mặt Bác Thần vẫn như trước không thay đổi. Lòng tự trọng của cô bị sỉ nhục, môi giật giật không biết nên tiếp tục nói thế nào.

“Mặc kệ em đối với anh là có ý hay chỉ đơn thuần làm bạn bè, tất cả đều không quan trọng... Thái độ của cô ấy đối với anh mới là quan trọng nhất. Cô ấy không thích anh như vậy, anh lại càng không muốn mất cô ấy cho nên thật sự không muốn mạo hiểm làm chuyện khiến cô ấy không vui.” Bác Thần nói xong, nhìn bộ dáng giật mình ngẩn ngơ của Ngụy Du, hít sâu một hơi rồi nói tiếp, “Ngụy Du, em rất thông minh, so với cô gái gốc nhà anh thông minh hơn nhiều, anh biết em hiểu.”

Dứt lời, Ngụy Du vẫn không biết nói gì, chiếc vòng bị cô xiết chặt trong tay, kim loại cứng rắn cắn vào khiến lòng bàn tay cô đau đớn.

Bác Thần cúi đầu xin lỗi cô sau đó mở cửa xe, một lần nữa trở về nhà.

Hần cảm thấy đầu óc mình thực lộn xộn, tùy tay mở cửa kính xe ra. Gió đêm lạnh lẽo trong phút chốc tràn ngập khoang xe, ngay cả sương đêm cũng tiến vào đọng lại trên quần áo hắn, khuôn mặt hắn bị thổi đến giá lạnh.

Bác Thần hít vào một hơi không khí rét lạnh, đầu hắn chỉ quanh quẩn giọng nói của Lâm Hiểu, nước mắt cô từ nóng bỗng trở nên lạnh lẽo, như chú ngữ khắc sâu trên ngực hắn.

Hắn không thể làm cho giọng nói kia dừng lại, chỉ có thể nghe nó một lần lại một lần vang lên.

“Anh có biết không em đau quá, cả người đều đau...”

Ngã tư đường đèn đỏ sáng, Bác Thần dừng xe lại. Hắn nhắm chặt hai mắt, tựa vào ghế, hai tay cầm chặt tay lái, gân xanh trên tay hiện lên rõ ràng. Cho đến khi chiếc xe đằng sau bóp còi thúc giục, hắn mới tỉnh lại, tiếp tục lái xe về nhà.

Bác Thần đi lên lầu rất nhanh, dường như ngay lập tức đến trước cửa Lâm gia. Nhưng hắn đứng trước cánh cửa đang đóng chặt một lúc lâu, hai bàn tay nắm chặt thành quyền mãi mới nâng lên.

—— ^ ^ —— ^ ^ ——

Lâm mẹ cùng dì Lan nói chuyện một lúc lâu mới trở vào nhà. Bà vừa về liền theo thói quen nhìn thoáng qua phòng Lâm Hiểu. Vừa liếc mắt bà liền bị cảnh tượng trong phòng dọa cho hoảng sợ. Bước lại gần, bà phát hiện Lâm Hiểu đang ngẩn người nhìn từng mảnh vụn khăn quàng cổ. Lúc này bà mới ấn ấn ngực phục hồi tinh thần, sau đó mắng: “Nha đầu chết tiệt kia! Bầy bừa lộn xộn như vậy còn không mau thu dọn ẹ! Cả phòng đầy len đỏ, muốn hù chết mẹ con sao!”

Lâm Hiểu vẫn đang ngẩn người thì bị tiếng quát của Lâm mẹ khiến cô giật mình tỉnh lại, thiếu chút nữa ngã xuống dưới giường.

Lâm mẹ thương Lâm Hiểu thiếu chút nữa bị hù chết, cũng không chú ý biểu tình của cô, bà vừa mắng vừa bước đi lấy chổi.

Lâm Hiểu cuối cùng là bị Lâm mẹ dọa sợ một hồi như vậy mà phục hồi tinh thần. Cô đứng lên nhìn mình trong gương. Tuy khuôn mặt tiêu tụy nhưng hai mắt sưng đỏ đã lui bớt không ít, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

Lâm Hiểu nhẹ nhàng thở ra, thấy Lâm mẹ đang bận bịu quét dọn, liền đi qua tiếp lấy cây chổi nói: “Mẹ, để con làm.”

Lâm mẹ không cự tuyệt, đưa chổi cho Lâm Hiểu rồi ngáp một cái: “Quét xong nhớ cất chổi đi, mẹ ngủ đây.”

Lâm Hiểu lên tiếng đáp lại, rồi từ từ đem phòng dọn sạch sẽ.

Cô mới đem tất cả chỗ len đồ đồ vào thùng rác lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Lâm Hiểu, Lâm Hiểu, em ngủ chưa?”

Tay Lâm Hiểu run lên, vụng lên vì động tác của cô mà rơi ra ngoài thùng rác nhưng cô không để ý, chỉ theo bản năng bước ra khỏi phòng bếp, chậm chậm tiến lại gần cửa.

“Lâm Hiểu...” Bác Thần gõ tiếp vài lần, không dám gõ mạnh, mà thật cẩn thận không chế độ mạnh yếu.

Lâm Hiểu tiến lại gần cánh cửa, tay đặt trên nắm cửa, một hồi lâu vẫn không mở ra.

Cô không mở cửa, tiếng gõ cửa bên ngoài cũng ngừng lại.

Trán Lâm Hiểu tựa lên cánh cửa. Cô rất muốn mở cửa, xác định xem hắn có phải đã thực sự trở lại hay chưa. Nhưng cô không biết sau khi mở cửa ra cô nên làm gì tiếp theo, tiếp tục tức giận hay sẽ ôm chặt hắn. Cô không biết nên làm gì mới đúng, nhưng nếu lựa chọn bất kỳ cách nào cũng khiến cô chán ghét chính mình.

Hơn nửa ngày, bên kia Lâm gia cũng không có tiếng đáp lại. Tay Bác Thần đặt trên cánh cửa sắt. Một nửa, hắn hy vọng cô mở cửa bước ra. Nửa còn lại, hắn sợ hãi Lâm Hiểu nghe thấy tiếng gõ cửa nhưng lại cố tình giả vờ không nghe thấy.

Bác Thần cũng không biết mình đã đứng ở đây bao lâu, đột nhiên nghe thấy có một tiếng nói nhỏ vang lên, “Em đây...”

Hai mắt ảm đạm của Bác Thần chợt sáng lên vài phần. Hắn muốn Lâm Hiểu mở cửa nhưng cũng biết Lâm Hiểu không mở cửa bởi hiện tại cô không muốn nhìn thấy hắn.

Bác Thần suy sụp cúi đầu, ánh đèn ngoài hành lang mờ mờ khiến thân ảnh hắn như hòa vào ánh sáng mờ ảo ấy.

Một lúc sau, hắn cách cánh cửa sắt dùng giọng nói không to không nhỏ giải thích lại càng giống như đang lẩm bẩm lầu bầu: “Lâm Hiểu, anh đã về, anh biết anh sai rồi, về sau sẽ không bao giờ khiến em đau lòng nữa được không...Về sau không bao giờ như vậy nữa được không...Phải làm sao thì em mới không đau lòng nữa, em nói cho anh biết...Lâm Hiểu...Anh không muốn mất em...em đừng thất vọng về anh được không...Anh chỉ muốn ở cạnh em, giống như trước ở cạnh em...”

Cách một cánh cửa, giọng nói của Bác Thần vẫn truyền đến rõ ràng. Lời giải thích lộn xộn không đầu không đuôi của hắn làm cho cả vai Lâm Hiểu run rẩy, cô mím chặt môi, cuối cùng vẫn không nhin được che miệng để nước mắt từng giọt rơi xuống. Cô thụp xuống, cả người run run không tiếng động khóc nức nở.

Bác Thần ở ngoài cửa không ngừng lặp lại nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Lâm Hiểu đáp lại, hắn không biết có nên tiếp tục nói hay không, có nên tiếp tục gõ cửa xác định xem Lâm Hiểu vẫn còn ở đó hay không. Hắn vò tóc mình, trong mắt xuất hiện cảm giác bất lực đã lâu chưa từng xuất hiện trên người hắn.

Lâm Hiểu thật vất vả mới có thể ổn định lại cảm xúc, ánh mắt cô vô định nhìn cửa nhà mình, dùng hết khí lực mới không chế được từng tế bào xao động trong cơ thể, mới có thể ngăn mình không mở cửa ôm hắn, hôn hắn. Cô hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh nói với hắn: “Khuya rồi, ngày mai hãy nói sau.”

Thanh âm mỏng manh truyền vào tai Bác Thần, đầu ngón tay hắn vô thức run rẩy, một hồi lâu sau mới trả lời: “Được... Hôm nay mệt mỏi, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Lâm Hiểu không nói thêm gì nữa, cô ngồi sụp xuống sàn nhà, ngơ ngác nhìn cánh cửa trước mặt, rất lâu sau mới thấy phía đối diện truyền đến tiếng đóng mở cửa.

Lúc này Lâm Hiểu mới đứng lên, quệt nước mắt, trở về phòng.

55. Chương 56

Ngày hôm sau là cuối tuần, thời điểm Lâm Hiểu ăn sáng, Bác Thần cũng vừa vặn đi vào. Lâm mẹ mời hân ăn cùng, Bác Thần một bên từ chối một bên nhìn về phía Lâm Hiểu

Lúc này Lâm Hiểu đang mặc áo ngủ, tóc đen mềm mại xõa trên vai, cô cuộn người ngồi trên sô pha vừa xem ti vi vừa ăn bánh bao, giống như bình thường.

Nhưng càng thế này, Bác Thần càng cảm thấy không ổn.

Tối qua khi về nhà hân vốn cảm thấy rất tệ nhưng nhìn thấy khăn quàng cổ lộn xộn trong ngăn tủ, trái tim Bác Thần trong lúc ấy lại giật mạnh.

Không phải hân đã bỏ đi sao?! Hộp khăn quàng cổ đó một tuần trước hân đã ném vào thùng rác, tại sao bây giờ lại ở trong ngăn tủ! Chuyện của Ngụy Du còn chưa giải quyết xong, hiện tại hân lại phát hiện thêm một chuyện nữa, tâm tình Bác Thần càng thêm trầm trọng.

Hân nhớ đến những sợi len đỏ rải khắp phòng Lâm Hiểu, lúc trước còn có chỗ không hiểu lắm, hiện tại cuối cùng đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hân có lẽ nên chăm chỉ cầu thần bái phạt? Có lẽ vị thần tiên nào đó đi ngang qua nhìn hân không vừa mắt nên cố ý đem đồng khăn bỏ lại trong ngăn tủ?

Cả buổi tối này Bác Thần quá mệt mỏi, thật vất vả mới ngủ được, sáng sớm đã rời giường. Sau khi rửa mặt chuyện đầu tiên hân làm là đem chỗ khăn quàng cổ kia đi vứt nhưng thời điểm hân bước ra đã bị ánh mắt tinh tường của mẹ già phát hiện.

Dì Lan ngăn hân lại, tức giận nói với hân: “Nhiều khăn quàng cổ tốt như vậy, lúc mua tốn mất bao nhiêu tiền, nói vứt liền vứt! Nhà chúng ta có thừa tiền cũng không phải là để cho con lãng phí!”

Lúc ấy từng đốt ngón tay cầm túi to khăn quàng cổ của Bác Thần cứng ngắt.

Được rồi, rốt cuộc hân đã biết rõ chân tướng sự tình. Bác Thần sợ mẹ già biết chuyện giữa hân với Lâm Hiểu sẽ càng loạn nên thực nghiêm túc nói với mẹ mình: chỗ khăn quàng cổ này hân muốn tặng cho người khác, đã “chốt” đồng ý với họ rồi.

Về mặt dì Lan không tin, cảm thấy đồ hân đã quăng vào thùng rác sao có thể đem lên tặng cho người khác. Bác Thần không muốn tốn công phu giải thích thêm với mẹ già. Hân thuận miệng ứng phó vài câu, rồi mang túi khăn đến khu tập trung rác của tiểu khu, sau đó thấy một cụ già kiểm rác ở đó, vô cùng hiền lành đưa cho bà.

Sự việc lúc sáng sớm tinh mơ hân đã không còn quan tâm đến. Giờ phút này, Bác Thần thấy Lâm Hiểu khi hân tiến vào ngay cả đầu cũng không động một chút, động tác cắn bánh bao vẫn như trước tiếp tục. Đối mặt với Lâm Hiểu như vậy, Bác Thần có cảm giác không thể nào xuống tay. Đợi đến khi Lâm mẹ rời khỏi, Bác Thần liền tiến lại gần Lâm Hiểu, ngồi bên cạnh cô.

Động tác cắn bánh bao của Lâm Hiểu cuối cùng bởi vì sô pha lún xuống mà hơi dừng một chút, sau đó cô vươn tay lấy cốc sữa trên bàn. Chẳng qua cô ngồi trên sô pha, tay lại không đủ dài nên đương nhiên không thể với tới.

Bác Thần nhìn thấy, vội vàng cầm sữa đưa cho cô. Lâm Hiểu ngược mắt nhìn hân một chút, sau đó nhận cốc sữa, nói: “Cảm ơn.”

Tiếng “cảm ơn” này khiến biểu tình Bác Thần trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Lâm Hiểu cắn thêm mấy miếng bánh bao, lại cầm cốc sữa nóng uống từng ngụm, như không chú ý tới vẻ mặt của Bác Thần.

Bác Thần kéo kéo da mặt, rõ ràng muốn dùng ngữ khí tự nhiên nói chuyện nhưng vẫn không tự giác mang theo vài phần cẩn thận: “Những cái khăn quàng cổ kia....”

Câu mở đầu này khiến cho tay cầm cốc của Lâm Hiểu căng thẳng, cô rũ mắt xuống một lúc sau lại buộc mình ngẩng đầu tiếp tục xem ti vi.

“Những cái khăn quàng cổ kia, anh đã vứt hết rồi...anh vốn đã vứt rồi, nhưng mà mẹ anh...” Bác Thần nói xong lại cảm thấy lời này nói thế nào cũng thiếu tôn trọng. Hắn muốn chạm vào Lâm Hiểu, lại càng sợ Lâm Hiểu cứ như vậy trực tiếp gạt hắn ra.

Hắn ho nhẹ một tiếng, không tự giác ngồi thẳng dậy, hạ thấp giọng nói: “Lâm Hiểu, em còn tức giận sao?”

Lâm Hiểu khựng một chút, nghiêng đầu nhìn hắn. Thấy hắn bởi động tác của mình mà ánh mắt trở nên sáng ngời, trong lòng cô khẽ rung động nhưng giọng nói vẫn vô cùng bình thản: “Àn, em không tức giận.”

“Thật sự?” Bác Thần vui vẻ hỏi. Nói xong lại phát hiện mặt Lâm Hiểu không chút thay đổi, cảm xúc vui vẻ của hắn bị gội một chậu nước lạnh.

Lâm Hiểu hoàn toàn không thèm để ý đến suy nghĩ cùng phản ứng của hắn. Cô uống hết sữa, liền đứng lên đến phòng bếp rửa cốc.

Bác Thần hoàn toàn vô thức đi theo cô đứng lên, lại cùng cô vào phòng bếp. Thấy cô rửa cốc, hắn vội vàng ngăn cô lại, nói: “Anh rửa, anh rửa tốt lắm...”

Lâm Hiểu cũng không cự tuyệt, thấy cái cốc bị hắn đoạt thì rời khỏi phòng bếp trở về phòng chơi máy tính.

Bác Thần thấy cô đi vào phòng, động tác rửa cốc càng nhanh thêm, sau đó nhanh chóng bước vào phòng Lâm Hiểu, còn chuyển ghế dựa đặt cạnh bên cô.

Nghịch máy tính còn có người ở bên cạnh nhìn, thật đúng là siêu cấp không thoải mái. Hai mày Lâm Hiểu nhíu lại, lại lười biểu hiện. Cô mở một trang trò chơi toàn trò không cần dùng đến chỉ số thông minh cứ thể “dần dần” chơi.

Bác Thần không dám mở miệng tìm cô nói chuyện, nên chỉ ngồi bên cạnh nhìn cô chơi. Yên lặng kinh ngạc, thì ra còn có loại trò chơi này, giống như trò dành cho trẻ con độ tuổi đi học.

Được rồi, đổi thành trước kia nhất định hắn sẽ nói lên suy nghĩ của mình, nhưng mà hiện tại...hắn không dám.

Mùa đông tệ nhất ở chỗ, chính là vừa để tay ra ngoài một lát đã rét run đến tê cứng. Lâm Hiểu chơi nửa giờ, liền xoa xoa hai bàn tay để làm ấm.

Bác Thần thấy cô như vậy thì theo phản xạ đưa tay lên, đem bàn tay ấm áp của mình bọc lấy. Hắn cảm giác được nhiệt độ lạnh như băng ở bàn tay Lâm Hiểu, nên càng bao bọc chặt chẽ thêm, làm cho độ ấm trong lòng bàn tay mình truyền vào tay cô nhanh nhất.

Đúng là rất ấm. Lâm Hiểu thầm nghĩ.

Cô không ngăn cản hành động của Bác Thần, cho đến khi Bác Thần ý thức được có cái gì không đúng mới ngẩng mạnh đầu lên nhìn về phía Lâm Hiểu. Nhưng Bác Thần không biết là do mình nhìn quá chậm hay căn bản khuôn mặt Lâm Hiểu vẫn như trước không thay đổi.

Bác Thần cứng đờ người, đến cuối cùng không nhận được nắm tay Lâm Hiểu dán vào mặt mình, hạ giọng nói một câu không rõ: “Lâm Hiểu...”

Càng ấm...Lâm Hiểu cảm giác lòng bàn tay gai gai. Lúc này mới phát hiện râu trên cằm hắn đã dài ra không ít, ...nhất định tên này sáng nay không có cạo râu.

Xúc cảm trong lòng bàn tay, chưa nói tới thoải mái hay không thoải mái, nó làm cho cô cảm thấy chơi rất sướng. Lâm Hiểu thật muốn đùa bỡn cằm của hắn một chút sau đó giống như bình thường cắn lên cằm hắn.

Đại khái tầm mắt Lâm Hiểu dừng ở trên cằm Bác Thần có hơi lâu, Bác Thần liền chậm rãi đưa tay cô chuyển qua cằm hắn.

Vì thế Lâm Hiểu càng cảm giác rõ ràng lòng bàn tay bị bộ râu lướt qua, có chút ngứa. Cô không tự giác tiếp tục đưa tay cọ cọ cằm hắn.

Bác Thần cảm giác được động tác của Lâm Hiểu, hắn bắt lấy tay cô, cắn lên đầu ngón tay cô.

Đầu ngón tay thực ra là một nơi rất mẫn cảm, trong lòng Lâm Hiểu run lên, định rút tay ra. Bây giờ cô mới đột nhiên ý thức được hành vi vừa rồi của mình, mà gắt gao mẫn mồi.

Rõ ràng tối hôm qua đã quyết định tốt lắm, không thể cứ đơn giản như vậy mà tha cho hắn, nói thế nào cũng phải cho hắn biết mình thật sự tức giận. Nhưng chưa được bao lâu, lòng cô đã mềm nhũn, cô phải dập tắt lửa ngay mới được, thậm chí có bị khơi mào lên ngọn lửa khác chẳng nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Lâm Hiểu đối với mình vô cùng tức giận. Cô đứng lên đi đến bên giường lấy một quyển tiểu thuyết rồi ngồi lên đó xem. Trong lòng yên lặng nhắc nhở, không thể tha thứ cho hắn sớm, không thể tha thứ cho hắn sớm...

Lâm Hiểu còn chưa xem được nhiều, khe liếc mắt thấy Bác Thần ngồi trên ghế không nhúc nhích, cô không thể không chế mình không nhìn hắn.

Đập vào mắt, là thân hình ngồi ngay ngắn của Bác Thần, rõ ràng chỉ ngồi bình thường nhưng trong mắt hắn tựa như toát ra vẻ ai oán cùng khí chất “tội nghiệp” khiến bàn tay cầm sách của Lâm Hiểu run lên. Cô ho nhẹ một tiếng, trấn an trái tim đang nhảy lung tung của mình, cùng ham muốn liều mạng nhếch khóe miệng, nhanh chóng đặt tiểu thuyết lên trên, đọc thì vẫn đọc nhưng những câu đó có ý nghĩa gì...ân, ai mà biết?!

Thứ gọi là tự chủ, kể từ khi ở bên cạnh Bác Thần, Lâm Hiểu căn bản chưa bao giờ tồn tại nó. Làm cái gì thì cứ làm, kể cả các động tác nguy hiểm, trừ phi cảm thấy quá xấu hổ, bằng không chỉ cần muốn làm, cô sẽ không bao giờ ép buộc bản thân mình ngưng lại. Cho nên hiện tại phải không chế mình cố gắng lạnh lùng với Bác Thần, đối với Lâm Hiểu mà nói, là cực kỳ thống khổ.

Mà tên này lại cực thích ngược đãi cô. Hắn mỗi ngày đều theo sau bóng Lâm Hiểu, cô đi đâu hắn theo đó. Lâm Hiểu đi vào toilet, Bác Thần còn có thể ra sô pha ngoài phòng khách chờ. Lâm Hiểu nghĩ đến đây liền bạo phát, cô ở trong toilet cũng không dám ngồi lâu, thật sự là quá tệ!

May mắn, cuối cùng hắn cũng tìm được việc để làm.

Khụ, đương nhiên cũng không phải việc gì đáng kể. Bác Thần vẫn cảm thấy rối rắm, rõ ràng là đan cho hắn nhưng cuối cùng khăn quàng cổ lại bị chính Lâm Hiểu phá. Hắn cảm thấy đáng tiếc nhưng hắn lại không dám đề nghị Lâm Hiểu đan cho hắn thêm lần nữa. Vì thế, hắn quyết định làm một việc bù lại, việc này có ý nghĩa quyết định trong việc dụ dỗ Lâm Hiểu.

Hắn mua một đồng len về rồi quần quýt lấy Lâm Hiểu hỏi cách đan. Buổi tối mỗi ngày hắn đều mang theo biểu tình cứng ngắc, nghiêm túc như máy tính đi vào phòng Lâm Hiểu. Không để ý đến biểu tình cứng ngắc của Lâm Hiểu, hắn chỉ một lòng nhờ Lâm Hiểu dạy cách đan khăn quàng cổ. Sau khi đan thử một ít, đến đúng thời gian, lại bỏ khăn quàng xuống, tạm biệt Lâm Hiểu, rồi mới một mình một người yên lặng trở về Lý gia.

Hắn muốn sau khi đan xong đưa cho Lâm Hiểu, Lâm Hiểu có phải sẽ không tức giận nữa? Tuy rằng hắn đã nhận được rất nhiều khăn quàng cổ nhưng đưa đi cũng mới có một lần vừa rồi, càng đừng nói là hắn tự tay đan cho Lâm Hiểu. (lần duy nhất là cái lần anh ý hiền lành tặng cho cụ già ở bãi rác ý)

Hắn nghĩ, hắn có thể buông xuống thể diện tự tay đan khăn, nói như thế nào nhất định sẽ dễ được Lâm Hiểu vui vẻ lên. Chỉ cần tâm tình Lâm Hiểu tốt lên, hắn liền cảm thấy vui sướng. Cho nên chẳng sợ nội tâm trong lòng dày vò, vẫn buông xuống tôn nghiêm đại lão gia mà cố ý ở trước mặt Lâm Hiểu đan khăn ý đồ làm cho cô cảm động ôm hắn, hôn hắn.

Mà Lâm Hiểu mỗi ngày nhìn hắn ở trên giường mình ngẩn ngơ “nghịch len”, cảm động hay không thì chưa rõ, cô chỉ biết _____ một người đàn ông đan khăn quàng cổ, thật sự khiến cô gai mắt!

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy, cô thiếu chút nữa đã đem tất cả ném xuống đất, toàn bộ biểu tình đều có vẻ cổ quái không nói nên lời, hơn nửa ngày mới cố nén không cười sặc.

Cho đến khi buổi tối mỗi ngày đều nhìn hắn ngồi trên giường mình từ ngốc nghếch đến thuần thục đan khăn. Lâm Hiểu mỗi lần xem đều nhanh chóng quay mặt đi nơi khác, khóe miệng mím chặt cố nén xúc động.

Lại nói tiếp, sau sự việc Ngụy Du đi qua một tuần, tuy Bác Thần đan khăn không có cảm động đến Lâm Hiểu nhưng ít ra cũng cho cô một trò giải trí. Mỗi buổi tối đều phải nhin cười khiến cô cũng không nhớ nổi những chuyện tức giận khi trước. Mà Bác Thần nhìn biểu tình Lâm Hiểu ngày một ngày lại âm lên, cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Vốn hấn còn nghĩ qua vài ngày nữa, Lâm Hiểu có thể giống như trước vui vẻ tiến vào lòng hấn. Nhưng kế hoạch căn không nổi biến hóa. Hôm nay, lại là một buổi tối thứ sáu, khi Bác Thần đi vào phòng Lâm Hiểu thì thấy cô đang chuẩn bị hành lí. Thần kinh vừa thoải mái không bao lâu lập tức căng thẳng trở lại.

Hấn vội vàng bước nhanh qua, đứng chắn trước mặt tủ quần áo ngăn cản động tác của cô, khấn trương nói: “Em chuẩn bị hành lí làm cái gì? Em muốn đi đâu?”

Lâm Hiểu kinh ngạc nhìn hấn, sau đó chợt tỉnh ngộ: “A, em quên chưa nói với anh. Em xin phép bệnh viện nghỉ đông, mấy ngày này em định đến thành phố S tìm Trần Oánh.”

Là quên thật hay cố ý không nói? Bác Thần cố gắng khống chế mình không nổi giận, hấn cầm tay Lâm Hiểu dùng ngữ khí bá đạo nói: “Không được đi!”

Lâm Hiểu không chút để ý hấn: “Em với Trần Oánh đã lâu không gặp, cô ấy mời em tới chơi rất nhiều lần rồi. Em đã đặt vé xe trên mạng, chín rưỡi sáng mai sẽ đi.”

Lâm Hiểu nhìn vào ánh mắt bi thương của Bác Thần, hấn dùng lực kéo cô, đem cô giam cầm trong lòng mình, gắt gao ôm chặt cô, dùng giọng nói như cầu xin: “Lâm Hiểu, đừng đi được không...”

56. Chương 57

Trái tim Lâm Hiểu run lên. Thanh âm của hấn đối với cô mà nói vĩnh viễn tràn ngập lực không chế, trong nháy mắt có thể làm cho quyết tâm của cô sụp đổ. Nhưng càng biết sự tồn tại của hấn có thể khống chế mình như vậy, Lâm Hiểu càng cảm thấy mình không thể lún sâu thêm nữa. Bởi cô không thể ngày ngày dính sát bên người hấn, nếu vậy tầm nhìn của cô bởi vì hấn sẽ trở nên ngày càng hạn hẹp, ngoại trừ nhìn hấn cũng chỉ có thể nhìn hấn.

Cứ thế tiếp tục, bây giờ cô còn có thể khống chế chính mình giải quyết vấn đề xảy ra giữa hai người, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ có ngày cô hoàn toàn mất đi lý trí.

Nếu yêu trở nên trầm mê cùng mất lý trí, đó tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lâm Hiểu cảm giác trong lòng cất chứa cảm xúc nóng bỏng, vừa âm lại sâu. Từ sau chuyện của Ngụy Du, lần đầu tiên cô ngoan ngoãn để hấn ôm vào ngực. Lâm Hiểu nâng hai tay đồng dạng ôm hấn trong chốc lát, vỗ vỗ lưng trấn an hấn. Sau đó nhân lúc hấn chậm rãi thả lỏng cánh tay, cô nhẹ nhàng rời đi ôm ấp của hấn.

Lâm Hiểu cười, nói với hấn: “Anh đây là làm sao? Cứ như đứa trẻ con sợ bị mẹ vứt bỏ ấy? Hay là con chó nhỏ sợ bị chủ nhân vứt bỏ?”

Khóe miệng Bác Thần run rẩy, không khí tốt đẹp chỉ một thoáng đã bị Lâm Hiểu phá tan không còn một mảnh.

Không đợi hấn mở miệng, Lâm Hiểu kéo tay hấn ngồi vào bên giường, dịu dàng nói với hấn: “Em đi cũng không lâu, chỉ có vài ngày. Trần Oánh bên đó mời em rất nhiều lần, khó có dịp nào bệnh viện không bận bịu, nên em mới nhân thời gian này mà đi.” Việc ở bệnh viện bận bịu thế nào Lâm Hiểu căn bản không chú ý, chẳng qua ngành của cô một năm cũng không có bao nhiêu việc. Nói thế này, chẳng qua chỉ để dỗ Bác Thần.

Giọng nói của cô thật ra lại khiến Bác Thần trầm tĩnh lại. Lâm Hiểu nguyên ý dùng thái độ này nói với hấn, cô hấn là không còn tức giận nữa?

“Nếu không để anh đi với em? Anh cũng đi xin phép!” Bác Thần cảm thấy chủ ý này không sai. Ở thành phố S hấn có không ít bạn bè, cùng Lâm Hiểu đi có thể mang cô tới gặp bạn bè của hấn thuận tiện cùng cô du lịch.

Lâm Hiểu đã sớm đoán được nếu cô không nói lý do chính tại sao mình đi thành phố S, người này nhất định sẽ theo cô tới. Cô chính là muốn rời khỏi hắn một thời gian, làm sao có thể để hắn thực hiện chủ ý của mình được.

“Sáng mai em đi rồi, anh xác định bây giờ anh xin phép còn kịp?” Lâm Hiểu cười tủm tỉm nói.

Cô có thể xin phép đột nghỉ đông lần này đều phải tốn một phen công phu, hắn làm sao có thể trong một buổi tối trực tiếp gọi điện thoại đã xin nghỉ đông được.

Thấy Bác Thần nhăn mày thật sâu, Lâm Hiểu tận lực làm cho giọng nói của mình trở nên vui vẻ: “Ngày mai em đi thành phố S, ngày kia em sẽ cùng Trần Oánh đi Hồng Kông mua sắm. Visa đầu năm em xin sắp hết thời hạn, nếu không đi thì quá lãng phí. Kỳ thật cũng không có nhiều ngày, em sẽ mau chóng trở về.”

Bác Thần mím chặt môi có chút không cam lòng nhìn cô. Lâm Hiểu kéo mặt hắn lại gần, hôn hắn rồi nói: “Anh xem em đã lâu rồi không đi chơi, gần đây anh còn gây chuyện khiến em tức giận, chẳng lẽ còn không để em ra ngoài giải sầu sao?”

Nói tới đây, Bác Thần đành buông tay, môi hắn giật giật, mắt nhắm lại, một lúc lâu sau mới nói: “Đi bao nhiêu ngày?”

“Rất nhanh.” Lâm Hiểu cười tủm tỉm nói.

“...” Này có nói hay không cũng như nhau, da mặt Bác Thần run rẩy, “Vậy em phải trở về thật nhanh.”

Lâm Hiểu cười cười: “Yên tâm, nơi đó cũng đâu phải nhà em, em chẳng lẽ còn có thể ngây ngốc ở đó đến mười ngày nửa tháng?”

Được Bác Thần chấp nhận rồi, Lâm Hiểu mới nhẹ nhàng thở ra. Cô tiếp tục đứng lên thu dọn hành lý, mà Bác Thần vẫn an vị ngồi trên giường nhìn cô bận rộn, biểu tình phá lệ rối rắm.

Hắn nhìn Lâm Hiểu, trong đầu có một ý tưởng rục rịch hiện lên, không biết có nên nói hay không. Cô sắp phải đi rồi, vậy trước có thể cho hắn nếm chút ngon ngọt được không? Hiện tại tâm trạng cô rất tốt, có thể cùng lên giường lăn qua lăn lại được không.

Đồng chí Bác Thần nghĩ rồi lại nghĩ, Lâm Hiểu có lẽ sẽ không cự tuyệt việc này, mười phần thì chắc đến tám, chín phần thành công đi?!

Vì thế đúng vào thời điểm hắn rất cuộc hạ quyết tâm chuẩn bị xuống tay, lại thấy Lâm Hiểu cầm một túi băng vệ sinh cất vào hành lý, bất mãn than thở: “Không nghĩ tới vừa ra cửa đã gặp bà đi cả bên mẹ, thật phiền toái muốn chết.”

Cái mông vừa rời giường được một thước lại nặng nề rơi xuống giường lần nữa. Bác Thần nhìn chăm chăm Lâm Hiểu bởi vì xoay người mà lộ ra bộ ngực tuyết trắng mềm mại. Hắn thật tình cảm thấy vô cùng bị thương.

Ngày hôm sau, Bác Thần tiếp tục ngoan ngoãn lái xe đưa Lâm Hiểu đến nhà ga. Sau khi thành công chiếm được hai cái hôn má, hắn cũng chỉ có thể đau lòng nhìn cô rời đi.

Trên thực tế, lý do vì sao Lâm Hiểu lại lựa chọn xa nhà một thời gian, tối hôm qua sau khi trở về hắn cố gắng suy xét, đại khái cũng đã đoán ra hơn phân nửa động cơ của cô. Hắn không cam nguyện, không vui vẻ nhưng hắn cũng sợ nếu đem Lâm Hiểu giữ thật chặt sẽ khiến cô thống khổ.

Đến khi Lâm Hiểu lên xe rời đi, Bác Thần vẫn còn dựa vào trước cửa xe, rút vài điều thuốc lên hút lại phiền chán ném xuống.

Hắn tình nguyện Lâm Hiểu tùy hứng một chút, đã man một chút cũng không muốn cô không âm ỉ không náo loạn lại cố gắng điều chỉnh chính mình như vậy. Cô càng như thế, Bác Thần càng cảm thấy mình vô dụng. Cảm giác này, thật sự không thoải mái chút nào.

—— ^^ —— ^^ ——

Mất mấy giờ xe, Lâm Hiểu cuối cùng đã đến thành phố S. Vừa xuống xe liền nhìn thấy Trần Oánh đứng ở ngoài vẫy tay với cô. Lâm Hiểu thấy thế thì không tự giác cong khóe miệng, bước nhanh đến bên Trần Oánh.

“Đại tiểu thư, rốt cuộc cũng đợi được cậu. Hết cậu lâu như vậy cũng không thấy tới, sao đột nhiên lại khai thông tư tưởng vậy?” Trần Oánh một bên đưa cho Lâm Hiểu chai nước, một bên cười nói.

“Nguyên nhân nha...” Lâm Hiểu nở nụ cười vài tiếng, lại thần bí nói, “Trở về mới nói cho cậu.”

Trần Oánh lấy khuỷu tay huých vào cánh tay Lâm Hiểu, tức giận nói: “Cho cậu cười thần bí này.”

Hai người một đường cười nói, Lâm Hiểu đi theo Trần Oánh tới nhà cô. Thành phố S bên này giá phòng cao, đi thuê cũng không tiện. Mà gian phòng này là Trần Oánh được chị họ ượng.

Lâm Hiểu đi dạo một vòng. Căn nhà có một phòng bếp một toilet, căn phòng nhỏ thực bình thường lại được Trần Oánh bố trí rất đẹp.

Lâm Hiểu từ trước đến nay đều rất quen thuộc với Trần Oánh, cô ngồi lên thảm, uống nước Trần Oánh đưa rồi cùng cô trò chuyện những việc gần đây.

Trần Oánh không có lập trường luôn luôn khen Bác Thần làm thế cũng không sai, Lâm Hiểu không muốn tranh cãi, cô nói lảng sang chuyện khác, hỏi về cuộc sống gần đây của Trần Oánh.

Trần Oánh nói đến mình thì mặt mày sáng rỡ vui vẻ, liên miên nói với Lâm Hiểu đủ thứ mình học được, còn có thành tích gần đây. Trần Oánh nói buổi tối chờ Lâm Hiểu tắm xong sẽ làm đẹp cho cô, gần đây cô ấy học được mấy ngón nghề vẫn chưa có dịp dùng thử.

Đại khái đã lâu lắm Trần Oánh không thể thoải mái nói chuyện, mãi đến khi đồng hồ điểm 1 giờ, mới buông tha Lâm Hiểu. Lâm Hiểu vốn tưởng rằng mình sẽ nhớ nhà, nhớ tên đàn ông nhà cô, nhưng bất kể nhớ nhung thế nào cũng đều bị cái miệng nhỏ nhắn lú rú của Trần Oánh ép thành không nhớ.

Ngày hôm sau, Trần Oánh cùng Lâm Hiểu đi Hồng Kông, trong lúc ấy thì nhận được điện thoại của Bác Thần, Lâm Hiểu vội vàng nói một hai câu rồi ngắt máy.

Đến khi Lâm Hiểu từ Hồng Kông trở về thành phố S đã là ngày thứ ba. Ngày hôm sau, Trần Oánh tỏ rõ phong độ bạn chí cốt mà xin phép nghỉ bồi Lâm Hiểu đi dạo.

Mấy buổi tối này Bác Thần đều gọi điện thoại tới. Lâm Hiểu ở trước mặt Trần Oánh không tiện nói chuyện, khi Trần Oánh nhìn chăm chăm, cô chỉ có thể “Ừ” vài tiếng sau đó lại ngắt máy.

May mắn Trần Oánh giữ vị trí phụ trách quản lý cho nên có xin nghỉ phép vài ngày cũng không có ai nói. Bất quá nghỉ lâu cũng không tốt. Thời điểm Trần Oánh đến thăm mi viện làm việc, Lâm Hiểu liền đi theo cô, nhìn cô làm việc thuận tiện hỗ trợ vài thứ.

Vốn Lâm Hiểu cũng không định ở nhiều ngày như vậy nhưng một ngày tiếp một ngày, đều được Trần Oánh tha đi khắp nơi. Trong chốc lát lại ngày mai đi thế nào, ngày kia còn đi đâu, lại than thở lần này trở về sau sẽ rất khó mới gặp lại, nói đến chỉ thiếu nước lê hoa đái vũ.

Vì thế Lâm Hiểu không ý chí ở lại thành phố S cùng cô, đợi đến khi toàn bộ ngày nghỉ chỉ còn một ngày mới một lần nữa lên xe về nhà. Vì thế, một lần đi chơi thành phố S, Lâm Hiểu không cẩn thận đã đi hết 9 ngày.

Chín ngày này Bác Thần làm sao qua được?

Bác Thần nghĩ Lâm Hiểu nhất định sẽ đi khoảng hai ba ngày, nhiều nhất là bốn năm ngày, cho tới bây giờ cũng không nghĩ được cô có thể đi lâu như vậy!

Mỗi ngày buổi tối hắn đều tán gẫu với cô qua điện thoại. Tuy nói dù thế nào cũng nói chuyện được vài câu, ngẫu nhiên còn có thể nghe cô ở bên kia lú rú nói không ngừng, hắn đương nhiên có thể nhận ra cô ở bên đó rất vui vẻ. Nhưng cái này đối với Bác Thần mà nói tuyệt không phải một tin tức tốt. Hắn cực độ hy vọng cô ở đó ngăn người đến nhằm chán sau đó hiểu rõ, ngoan ngoãn chạy về. Đáng tiếc, đó vẫn chỉ là hy vọng mà thôi.

Chuyện khiến Bác Thần buồn rầu nhất chính là mẹ già nhà mình. Từ sau chuyến đi về nhà cũ, mẹ già vẫn luôn tìm y hỏi được, tìm các thầy thuốc (các bác gái?) hỏi về các loại thuốc bổ thận (tráng dương?), sau đó mỗi ngày đều đặn bưng cho hấn một bát thuốc có hương vị cổ quái, cười tủm tỉm nhìn hấn uống hết.

(trừ cái ngoặc này, mấy cái trên kia đều do bà tác giả viết, là suy đoán của anh Thần, hông phải editor tự ý chêm vào đâu *chỉ chỉ*)

Bác Thần thật sự không thể ngờ nghịch chỉ có thể nghe lời. Lúc ban đầu uống còn chưa có cảm giác gì, nhưng là “ngay từ đầu” không bao gồm chín ngày Lâm Hiểu đi!

Đến khi Lâm Hiểu đi rồi mới là đợt thuốc có hiệu quả cao nhất. Mặc kệ hấn thống khổ cầu xin mẹ già đừng hầm canh nữa, thiếu chút còn đem chuyện “mỗi ngày rời giường quần lót đều ẩm ướt” thống khổ khai ra, may mắn còn chưa bị buộc đến mức khai hết chân tướng trước đó.

Mấy ngày liền hấn liên tục mộng xuân đến mất ngủ, nhìn bộ dáng con mình bốc hỏa đến tiểu tụy, dì Lan mới ngừng hầm canh. Cái thời điểm dì Lan ngừng, đã là lúc Lâm Hiểu đi được ba ngày, nhưng uy lực của nồi canh hầm đã khiến lửa của hấn không thể nào ngưng rồi.

Canh hầm ngừng, lửa của Bác Thần vẫn vượng như cũ. Mặc kệ hấn có vào toilet ép buộc mình làm một chút phóng thích nhưng đáy lòng vẫn là lửa to thiêu đốt. Ngọn lửa này tự mình dùng tay không thể nào tiêu diệt, thậm chí càng “động thủ” càng cảm giác không đủ.

Vì thế, cuộc sống Bác Thần những ngày không có Lâm Hiểu thật quá thống khổ.

Bác Thần nhàm chán tính toán. Trước lúc cãi nhau, hấn đã có 19 ngày không cùng Lâm Hiểu làm cái chuyện kia. Đừng nói tới một tháng, 19 ngày đối với một tên đàn ông có nhu cầu bình thường mà nói...thật sự vô cùng dài.

Mà Lâm Hiểu lại hoàn toàn không tự giác, còn ở bên ngoài một ngày tiếp một ngày, thậm chí còn đợi đến buổi tối ngày nghỉ cuối cùng mới trở về.

Trong điện thoại thời điểm nói chuyện với Lâm Hiểu, ngữ khí của Bác Thần vô cùng tốt nhưng điều đó có thể chứng minh Bác Thần thật sự hoàn toàn không tức giận sao?

Ấn, điều đó đương nhiên không có khả năng.

Bác Thần cảm thấy 9 ngày này so với 9 năm còn dài hơn, thật vất vả mới đợi được cuộc điện thoại báo trở về của Lâm Hiểu. Cô nói thời điểm mình đến nhà ga thành phố A khoảng mười giờ tối nhưng mới 8 giờ Bác Thần đã không thể chờ. Cơm nước xong chưa bao lâu hấn liền lái xe đến nhà ga chờ cô.

__thế là xong rồi chị Hiểu ơi, chị còn chưa về đã có con sói đói chờ sẵn ngoài cửa__

57. Chương 58: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Ngồi trên xe nhàm chán nghe radio, thuận tiện rút mấy điều thuốc, thời gian cũng từ từ trôi đến 10 giờ. Thấy ngoài cửa truyền đến ánh sáng của chuyến xe từ thành phố S, mắt Bác Thần sáng rực lên, hấn nhanh chóng mở cửa xe đi xuống.

Từ trên xe rất nhiều người chen chúc đi xuống, Bác Thần không nhịn được nhìn từng người một, cuối cùng cũng đợi được Lâm Hiểu. Trái tim Bác Thần không hiểu sao lại đập lên kịch liệt, như là quá vui sướng khiến cho lượng adrenalin tăng, cả người đều hưng phấn.

Lâm Hiểu đi giày da, bên ngoài khoác áo khoác lông xù, váy ngắn đen. Bộ quần áo khiến cô trẻ hơn mấy tuổi, thoát nhìn hết sức đáng yêu. Cô chưa từng mặc bộ này, có lẽ là quần áo mới mua được ở thành phố S hay Hong Kong. Ngón tay Bác Thần giật giật, bước nhanh qua đón cô.

Khóe mắt Lâm Hiểu cảm giác được người tới nhất định là Bác Thần, cô quay đầu nhìn hấn, trong nháy mắt nở một nụ cười tươi, tựa như mặt trời ngày đông, tay vẫy vẫy, mặt mày vui vẻ gọi: “Anh Bác Thần!”

Khóe miệng Bác Thần cong lên bước lại gần, còn chưa kịp nói gì đã bị Lâm Hiểu kéo đi giúp cô chuyển hành lý.

“Vốn không muốn mua nhiều đồ như vậy, nhưng nhìn thật sự rất thích... Anh Bác Thần, người nơi đó thật kỳ quái. Người thành phố S đi Hongkong mua đồ, người Hongkong lại chạy tới thành phố S mua đồ, anh nói có phải kỳ quái không...” Tâm trạng Lâm Hiểu rất tốt, nói không ngừng, sau đó cô nhìn Bác Thần đem hành lý đặt vào sau xe rồi cùng hắn ngồi vào trong xe.

Bác Thần một bên cầm chìa khóa, một bên hỏi Lâm Hiểu: “Đói không?”

“Có chút, 5 giờ hơn em đã ăn rồi.” Lâm Hiểu đáp.

“Vậy được, anh đưa em đi ăn trước.” Bác Thần nói xong, bắt đầu lái xe.

Sau khi xác định đích đến, Lâm Hiểu vẫn như trước nói về chuyện thành phố S. Rõ ràng trong điện thoại đã nói khá nhiều nhưng cô vẫn không ngừng kể, bổ sung thêm cho cả bản cũ.

Mười phút sau, đến một quán sủi cảo, Bác Thần đưa Lâm Hiểu vào ăn sủi cảo sau đó nhìn cô ăn, còn cẩn thận giúp cô đổ thêm nước chấm. Bộ dáng chăm óc mười phần nhưng Lâm Hiểu vẫn cảm thấy có cái gì không đúng.

Chờ Lâm Hiểu ăn xong rồi lại lên xe, cuối cùng cô cũng nhận ra, từ tối đến giờ đều là cô nói, Bác Thần hoàn toàn không.

Lâm Hiểu chần chờ hỏi: “Anh Bác Thần, anh đang giận sao?”

Bác Thần nhìn tình huống giao thông phía trước, tay lái trong tay di chuyển, một hồi lâu mới nói: “Tại sao phải tức giận? Không phải là đi quá một hai ngày, từ ngày thứ ba đã nói sẽ trở về, vậy mà hôm nay mới thực hiện lời hứa. Nếu không phải thứ hai ngày mai phải đi làm, chắc nhiều ngày nữa em mới trở về?”

Cô cũng nghĩ vậy... Lâm Hiểu chợt dạ cười vài tiếng, “Trần Oánh cứ níu kéo...” Thời điểm máu chốt, bạn bè chính là dùng để bán đứng.

“Nếu em không thích, cô ấy có thể giữ em lại sao? Em không muốn trở về như vậy, là vì không muốn thấy anh?” Bác Thần nói vững vàng nhưng Lâm Hiểu vẫn nghe ra oán khí bên trong.

Lâm Hiểu vì lời nói của hắn mà lo lắng, ngay cả biện giải ình cũng chỉ dám mềm nhẹ: “Em đã lâu chưa ra ngoài, cho nên mới...”

“Em muốn ra ngoài anh lúc nào cũng có thể mang em đi, vốn anh vẫn nghĩ thứ ba hay thứ tư em sẽ quay lại, mấy ngày này đi chơi ở đâu đều đã chuẩn bị hết cả.” Bác Thần chậm rãi nói xong, từng tiếng một khiến Lâm Hiểu áy náy không thôi.

Ồi chao??? Rõ ràng trước khi đi, cô vẫn đang đứng vị trí chủ đạo nhưng như thế nào đã thay đổi vị trí rồi! Trong lòng Lâm Hiểu tiếc hận nhưng giờ phút này cũng không dám nhắc tới chuyện cũ, chỉ có thể nhẹ giọng làm nũng: “Em không có nghĩ thế, về sau đều cùng với anh ở một chỗ nhưng Trần Oánh thì không phải khi nào cũng gặp được. Anh Bác Thần, anh sắp xếp cái gì, nếu không cuối tuần này chúng ta đi?”

“...”Bác Thần không nói chuyện, vẫn chuyên tâm nhìn đường như cũ.

Lâm Hiểu đành phải tiếp tục kéo tay áo Bác Thần, làm nũng hỏi: “Anh Bác Thần, anh chuẩn bị cái gì vậy?” Đến lúc này, vị trí chênh lệch thật là lớn, Lâm Hiểu rơi lệ đầy mặt, chỉ có thể an ủi mình là một cô gái tốt co được dân được.

Lâm Hiểu làm nũng một hồi lâu, thật vất vả mới nghe thấy Bác Thần “Ừ” vài tiếng, cô vừa mới cao hứng không bao lâu đột nhiên cảm thấy đường về nhà trở nên dài quá. Lâm Hiểu ngốc nghếch nhìn phong cảnh bên ngoài. Cô phát hiện, cảnh sắc xung quanh cô chưa bao giờ thấy qua?!

Cô vội vàng lắc lắc Bác Thần: “Anh Bác Thần, anh đi nhầm đường.”

Bác Thần bỗng quay đầu sang cười: “Không, chính là con đường này.”

Nụ cười này phối hợp cùng khung cảnh lạ lẫm khiến Lâm Hiểu hoảng sợ. Sao cái này thấy thế nào cũng giống như mấy câu chuyện ma, nhưng bởi vì người bên cạnh đúng là Bác Thần, nên Lâm Hiểu không cảm thấy quá khủng hoảng, cả người cô nổi lên cảm giác quái dị: “Anh Bác Thần, chúng ta không về nhà sao? Anh muốn đi đâu?”

Lâm Hiểu hỏi xong chưa được bao lâu, Bác Thần đã dừng xe lại, cô theo quán tính đổ về phía trước lại vội vàng không chế thân mình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm thâm u, bọn họ đang dừng ở một tòa kiến trúc xa lạ, từ góc độ này nhìn ra, vị trí của hai người rõ ràng là một góc chết.

Rốt cuộc đây là chỗ quái quỷ nào? Lâm Hiểu trừng to mắt nghĩ ngợi.

“Mặt bằng mới giải phóng. Thành phố A đang khai phá thêm một số khu đất mới, trước mắt nơi đây ở trong trạng thái hoang vắng.” Như là biết nghĩ vẩn trong lòng Lâm Hiểu, Bác Thần chậm chạp đáp.

Lâm Hiểu gật đầu tỏ vẻ hiểu được nhưng cô vẫn như trước trì hoãn hỏi: “Nơi này thì có cái gì đẹp?”

Bác Thần nở nụ cười, dưới ánh trăng mang theo vài phần tà ác: “Đẹp thì không có, nhưng chơi đùa một chút thì rất tốt.”

Lâm Hiểu trong nháy mắt cứng ngắc, cô đã biết vì sao hấn lại tới nơi này. Cô cố gắng không chế khóe miệng run rẩy, chậm chạp hỏi dò: “Anh Bác Thần, anh không phải muốn...”

Tay Bác Thần xoa xoa đầu Lâm Hiểu, cảm giác vô cùng tốt khi phát hiện cô run rẩy, hấn thuận tay mở dây an toàn của mình cùng Lâm Hiểu: “Cô gái nhỏ của anh thực sự rất thông minh.”

Thông minh cái quỷ! Cả người Lâm Hiểu không thoải mái, cô không ngại cùng hấn OX nhưng tuyệt đối không nghĩ tới...làm xe chấn.

Lâm Hiểu ho nhẹ vài tiếng, nghiêm mặt nói: “Anh Bác Thần, anh xem nơi này...ách, hoang sơn dã lĩnh, nói không chừng còn xuất hiện cướp bóc, ở đây lâu không an toàn đâu.”

Bác Thần lấy ra một cái túi nhỏ, còn thật thà nói: “An toàn, vô cùng an toàn.”

Đầu Lâm Hiểu thiếu chút đụng vào trần xe, vẻ mặt cầu xin nói: “Anh đừng nói giỡn...”

Bác Thần cầm lấy tay Lâm Hiểu đặt lên môi, ma sát một hồi rồi nhẹ giọng nói: “Vậy em nghĩ cứ như thế đơn giản về nhà? Trong khi đã đi suốt chín ngày?”

Lâm Hiểu đột nhiên không biết nên nói gì cho phải, tầm mắt vẫn nhìn vào bàn tay bị hấn nắm, cảm thấy mu bàn tay chạm vào bờ môi hấn cực kỳ mềm mại, trái tim cô cũng như được một mảnh tơ lụa mềm mại lướt qua, vừa ngứa vừa khó chịu.

Lâm Hiểu thực sự khiến Bác Thần kinh hỉ, cô gái ngượng ngùng của hấn lại có thể lớn mật như vậy. Nhìn thấy vẻ mặt cô, Bác Thần không nhịn được cong khóe miệng, kéo cô lại gần bên mình.

Trong lòng Lâm Hiểu do dự, cô không nhịn được quét mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ sợ có người đi qua.

“Yên tâm, buổi sáng còn không có người, huống hồ buổi tối.”

“Làm sao anh biết?” Lâm Hiểu không nhịn được hỏi, “Anh còn đi trước điều tra địa hình?”

“Công ty anh mới mua kho hàng ở đây, bây giờ còn chưa bắt đầu sử dụng nên anh cam đoan không có người.” Bác Thần nói xong, dùng sức ôm lấy Lâm Hiểu.

“Nặng lên không ít.” Bác Thần đặt Lâm Hiểu lên đùi mình.

Phụ nữ đều không thích nghe câu này, Lâm Hiểu trực tiếp cho hấn một quyền, nhướn thẳng mi nói: “Ai nặng! Đó là do mặc nhiều quần áo!”

Bác Thần cười vài tiếng: “Vâng vâng, là quần áo nhiều.”

Lâm Hiểu trừng mắt liếc hấn một cái, nhớ đến việc sắp làm kế tiếp lại không nhịn được không tự nhiên đỏ mặt. Cô xê dịch móng, nghĩ không nên tiếp tục đùa giỡn như vậy, càng ngày càng có không khí ái muội.

Bác Thần cũng không nghĩ nhiều như vậy, hấn ôm cô điều chỉnh vị trí, khiến hai đùi cô tách ra ngồi đối diện với hấn. Lâm Hiểu thấy tư thế bây giờ của mình, trên mặt lại càng nóng.

Tim cô đập gia tốc, cảm giác cả người đều không đúng, đỏ mặt nhẹ giọng nói: “Anh Bác Thần, cái kia, hay là_____”

Câu này rõ ràng kế tiếp chính là từ chối, Bác Thần trực tiếp kéo cô vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Lâm Hiểu cảm thấy đến tâm can của mình cũng run lên, cô cứng đờ, vài giây sau vẫn không nhin được nghênh đón nụ hôn của hắn.

Cũng không biết có phải bởi vì tiểu biệt thắng tân hôn hay là kỹ thuật hôn của Bác Thần thực tốt mà chỉ một cái hôn, cả người Lâm Hiểu đã cảm thấy không thích hợp, trong bụng có một luồng nhiệt chậm rãi thoát ra. Cô không được tự nhiên cọ cọ đùi, khuôn mặt ửng hồng nhìn Bác Thần cười đến xấu xa.

Lâm Hiểu bắt lấy vạt áo của hắn, nghĩ mùa đông mặc nhiều áo như vậy thì làm sao mà “làm” được. Mà Bác Thần đã sớm động thủ, tay hắn xốc lên vấy ngực của cô, chính xác đi tới nơi cấm địa, bàn tay không ngừng vuốt ve.

Lâm Hiểu run lên, bàn tay bắt lấy tay hắn không tự chủ tăng thêm lực, cô thấy ý cười trong mắt hắn, trong lòng dâng lên vài phần không phục, cúi đầu cắn cái cằm của hắn.

Bác Thần “ai” một tiếng, cười cười nói: “Rõ ràng là một con sư tử nhỏ.”

Thấy Lâm Hiểu bắt mãi cắn môi, Bác Thần ôm Lâm Hiểu rồi xoay người mở ngăn tủ trong xe ra.

Lâm Hiểu thấy động tác của hắn thì khó hiểu, tay cô vẫn còn ôm cổ hắn chưa kịp nói chuyện, liền thấy Bác Thần lấy ra một con dao nhỏ.

Lâm Hiểu căng thẳng trừng to mắt nói với hắn: “Anh đây là làm sao, trước mưu sát sau dâm loạn?”

Khóe miệng Bác Thần run rẩy, đáp: “Có nó chúng ta sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Lâm Hiểu khó hiểu, cho đến khi hắn cầm dao hướng dưới thân cô, khẩu vị nặng như vậy khiến Lâm Hiểu vội vàng đẩy hắn ra lui mạnh về phía sau, kích động nói: “Anh làm gì vậy!?”

Bác Thần tươi cười đáp: “Đừng nhúc nhích, yên tâm, nơi đó đối với em quan trọng thế nào thì đối với anh cũng quan trọng như thế, anh làm sao mà không thương nó, muốn thương nó anh cũng không dùng dao...”

Lâm Hiểu không nhin được đánh hắn một cái, sau lại nghe hắn cúi đầu nhắc: “Em đừng động.”

Sự thật, Lâm Hiểu có muốn động cũng không dám động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn cẩn thận cắt một miếng vải ở trung tâm tạo thành một lỗ hổng không lớn không nhỏ. Cả quá trình này khiến Lâm Hiểu từ khi sinh ra tới nay chưa bao giờ thấy đáng sợ đến vậy. Đợi đến khi hắn thu dao lại, Lâm Hiểu mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng còn chưa kịp thả lỏng hoàn toàn, tay Bác Thần đã đẩy quần lót ra dò xét đi vào, Lâm Hiểu nhin không được hít vào một hơi.

Ngón tay Bác Thần càn quấy, tay kia thì cởi bỏ dây lưng của mình, đem dã thú giấu ở đũng quần thả ra, tiện tay đeo mũ, rồi nâng eo Lâm Hiểu dậy, nhắm vị trí trực tiếp đâm thẳng vào u cổ của cô sau đó lại dùng lực đè cô xuống.

Tính dục là từ hai bên. Mười chín ngày này Lâm Hiểu cũng khát vọng hắn nhưng vẫn phải nhẫn nại, tính nhẫn nại của phụ nữ luôn lớn hơn đàn ông rất nhiều. Nhưng dù vậy, trong tình huống bị xuyên qua như bây giờ, đáy lòng Lâm Hiểu bị kích thích lại thỏa mãn, nhin không được hừ nhẹ vài tiếng.

Bác Thần cũng thư sướng phát ra một tiếng than thô suyền, hắn nâng thắt lưng Lâm Hiểu lên, để cho cô đứng lên.

Quần áo trên người vẫn không chút thiếu hụt, nhưng dưới thân vẫn làm những hành động then thùng. Trong lòng Lâm Hiểu không thể nói ra là cảm xúc gì, đã bị khoái cảm bao trùm toàn bộ.

Bởi vì là tư thế ngồi nên mỗi một lần hạ xuống đều vừa sâu lại chuẩn. Ý thức Lâm Hiểu ngày càng mơ hồ, đến cuối cùng cô chỉ có thể dựa vài vai hắn, theo bàn tay to của hắn ngồi dậy rồi hạ xuống. Mỗi một lần hạ xuống thật mạnh, Lâm Hiểu đều không nhin được phát ra một tiếng thở nhẹ, nhưng còn chưa phát ra hoàn toàn, đã bị vật cứng rắn của hắn hung hăng đâm vào. Như vậy một chút lại một chút, đầu óc Lâm Hiểu bắt đầu trống rỗng, nhưng không biết đang ở nơi nào, chỉ có thể cùng hắn cùng nhau đánh mất linh hồn.

Không biết đã trải qua bao lâu, hai mắt Lâm Hiểu mờ mịt, thở gấp khôi phục ý thức, trên trán cô toát ra một lớp mồ hôi tinh mịn, nhưng ngoại trừ mái tóc lộn xộn cùng vẻ mặt ửng hồng thì trông cô cũng không khác gì bình thường.

Lâm Hiểu từ trong khoái cảm khôi phục lại, cuối cùng là thỏa mãn nhưng không đợi cô mềm mại ở trong lòng Bác Thần ôm lấy hân. Bác Thần lại bắt đầu “động thủ”, cởi bỏ áo khoác cùng áo len bên trong của cô.

Cô thỏa mãn, nhưng Bác Thần thì chưa.

Lâm Hiểu trì độn nhìn Bác Thần vẫn “bất mãn” (không thỏa mãn) như trước, con ngươi màu đen ánh lên tia hung ác của loài sói, rốt cuộc cũng nhận ra hân vẫn muốn tiếp tục ép buộc.

Toàn thân Lâm Hiểu đã nhũn đến tám phần, áo khoác bị hân dễ dàng cởi xuống, cảm thấy bàn tay to ấm áp của hân len vào trong quần áo, dán lên da thịt cô, Lâm Hiểu chợt phản ứng, khấn trương nói: “Đừng cởi, cửa kính xe phía trước là trong suốt!”

“Cởi bên trong, sau đó mặc áo khoác bên ngoài.” Bác Thần trả lời rất nhanh, động tác tay cũng đồng dạng nhanh chóng, một lát sau đã cởi bỏ toàn bộ áo ngoài của cô, sau đó nội y cũng được cởi bỏ. Rồi hân lấy áo khoác mặc bên ngoài cho cô, sợ cô bị người khác nhìn thấy, hơn nữa hân càng sợ cô cảm lạnh.

Lâm Hiểu cảm nhận rõ lớp tơ lụa bóng loáng sau lưng còn mang theo độ ẩm của chính mình, nhưng phía trước cô hoàn toàn lạnh lẽo. Cảnh tượng “sắc tình” trước mặt đâm sâu vào mắt khiến cô thẹn thùng nhắm chặt hai mắt.

Bên tai nghe thấy mấy tiếng cười khê của Bác Thần, cảm thấy đầu ngón tay của hân xẹt qua tuyết trắng trước ngực, dùng lực không nặng không nhẹ vuốt ve, Lâm Hiểu không nhịn được run lên, dục vọng bị hân khiêu khích mạnh mẽ lan tràn trở lại.

Bàn tay to của Bác Thần linh hoạt tiến vào sau lưng Lâm Hiểu, kéo cô lại gần rồi cúi đầu, ngậm hai trái đào, không nặng không nhẹ cắn, Đầu lưỡi kinh hoạt không ngừng vòng quanh chúng, rồi lại xoay vòng.

Thân mình Lâm Hiểu run run, hạ thân tràn ra càng nhiều nhiệt lưu, Bác Thần thấp giọng ở bên tai cô nói: “Thật nhiều nước.”

Lâm Hiểu hừ nhẹ một tiếng, cô muốn véo hân nhưng dưới thân lại chết tiệt hư không, cô xoay mông, không thoải mái nhũn mảy, ngay cả nói lại hân cũng không thêm phần bác.

Biểu tình đó ở trong mắt Bác Thần thật sự đáng yêu. Ngón tay Bác Thần lướt qua mặt dưới quần lót Lâm Hiểu, nhìn phía dưới đã ẩm ướt, hân vừa lòng cười. Vươn tay lấy con dao vừa đặt xuống lúc trước, tay kia thì chui vào trong giữ lấy mảnh vải quần lót, Lâm Hiểu ở trong tình trạng mơ mơ màng màng mà bị cắt rách quần lót, sau đó hân thoải mái gỡ quần lót ra.

Lâm Hiểu cảm thấy phía dưới hoàn toàn mất đi phòng hộ, cô theo bản năng khép lại hai chân nhưng lại bị Bác Thần mạnh mẽ mở ra, càng khiến hai chân cô mở rộng hơn.

Sau đó Bác Thần vươn tay, không hề bị cản trở thoải mái đùa giỡn nơi mẫn cảm nhất của cô, vỗ về chơi đùa sau lưng cô, lại cắn nhẹ tuyết trắng trước ngực cô. Cho đến khi cô phát ra tiếng than nhẹ, lại duỗi tay nhẹ nhàng càn quấy ngực cô, trượt một vòng sau đó tìm thấy hạt châu trung tâm, khi có khi không bắt lấy, Lâm Hiểu vừa mới qua cao triều, hiện tại toàn thân đều mẫn cảm đến lợi hại, hạ thân lại là lạnh lẽo, bị hân đùa bỡn như vậy khiến toàn thân cô lập tức khô nóng, cô như khóc cầu: “Đừng...đừng như vậy...”

Phản ứng của Lâm Hiểu càng làm cho Bác Thần dâng lên vài phần “tính” thú, hân liếm vành tai cô, nhẹ nhàng thổi một hơi. Quả nhiên nhìn thấy Lâm Hiểu càng thêm khó chịu, lại ở bên tai cô cười khê vài tiếng hỏi: “Như vậy không tốt sao? Anh thấy em rất thích mà?”

Lâm Hiểu mím chặt môi, sợ mình kêu quá lớn, cô chỉ có thể vô lực ngồi trên đùi hân.

Lâm Hiểu đã bị ép buộc đến không chống đỡ nổi, hai mắt mờ mịt mở to, khát vọng nhìn Bác Thần nói: “Anh Bác Thần...”

Bác Thần độc ác cười, tay phải vẫn ở bên dưới tác quái, tay trái lại xoa nắn mềm mại của cô, thường thường nắm lấy mũi nhọn trên đầu, , sung sướng nhìn bộ dáng động tình của Lâm Hiểu, tay hân càng nhanh nhẹn

hoạt động, chỉ nói: “Thế nào?”

Lâm Hiểu cảm thấy mình như được đặt lên trên một đám mây trắng mềm nhẹ, bị hấn khiêu khích hết lên trên lại xuống dưới, cô rất cục không chịu nổi, thở gấp cầu xin: “Thật ngứa...thật khó chịu... Anh Bác Thần, cho em...cho em...”

Tiếng than mềm mại lại triền miên như vậy, đốt lên một ngọn đuốc trong lòng Bác Thần. Con người Bác Thần tối lại, cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa. Hấn rút tay khỏi u cổ, lấy dĩa thú nóng rực của mình trực tiếp thay thế tiến vào u cổ mềm mại của cô.

Hai người lại một lần nữa lâm vào mãnh liệt, một chút rồi một chút. Bộ ngực mất đi trói buộc có xu hướng to lên, lúc này đang đứng thẳng, theo tiết tấu cao thấp di động. Cảnh tượng này đối với Bác Thần đẹp không sao tả xiết. Hấn gầm nhẹ một tiếng, ngậm chặt hoa tiêm, dùng sức mút vào.

Trong xe nồng đậm mị hương, cảnh tượng sắc tình trước mắt càng thêm vài phần dâm loạn.

Đến hơn 12 giờ đêm, hai chân Lâm Hiểu nhũn ra, hai mắt vẫn còn chút mê mang nhìn ra cảnh vật quen thuộc ngoài cửa sổ, một hồi lâu sau mới có phản ứng, rút cuộc bọn họ cũng về tới tiểu khu.

Bác Thần mở cửa xe vòng ra trước cửa xe Lâm Hiểu, đỡ cô bước xuống, đi về phía nhà mình.

Bởi vừa rồi biên độ quá lớn, khiến hai chân Lâm Hiểu run lên, càng khó nói là quần lót đã bị hấn làm hỏng rồi. Gió đêm đông từng trận lại từng trận thổi tới, cảm giác vừa xa lạ vừa cổ quái. Cô gắt gao khép chặt hai chân, bước nhỏ theo Bác Thần lên lầu.

Thấy bước chân cô như vậy, lại mừng tượng tới cảnh tượng bên trong váy cô, đáy mắt Bác Thần hiện lên ý cười tà ác lại có phần thoải mái, hấn làm bộ như không có việc gì đỡ Lâm Hiểu đi lên, “Đỡ em lên lầu trước rồi hành lý anh sẽ mang lên sau.”

Lâm Hiểu vô lực đáp: “Tùy anh.”

Lâm Hiểu chưa bao giờ biết thì ra cầu thang dẫn đến nhà mình còn có thể dài đến như vậy. Cô nhú mảy, thấy Bác Thần bên cạnh cười vui vẻ, cô dùng sức cho hấn một quyền, lại hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

Mặc kệ Lâm Hiểu cố gắng làm bộ hung ác, nhưng trên thực tế, ánh mắt của cô lại là hờn dỗi cộng thêm phần mềm mại, Bác Thần không tự giác nuốt nước miếng, dưới thân bắt đầu có chút căng cứng. Cho đến khi cả hai bước lên ngoài hiên, cuối cùng hấn cũng tìm được cơ hội hành động, đem cô tiến vào trong lòng mình, vượt sồi của hấn nhanh chóng tiến vào trong váy tìm kiếm. Thấy thân mình Lâm Hiểu cứng ngắc, hai chân bắt đầu nhũn ra thì nhanh chóng đặt cô lên tường, hạ giọng dụ hoặc: “Lâm Hiểu...”

Ánh mắt Lâm Hiểu không tự giác mê li sau bất chợt thanh tỉnh. Cô vô cùng khẳng định địa phương yếu ớt bên dưới tuyệt đối không thể chịu nổi lần thứ ba thừa thừa, toàn thân cô lao lực vỗ vỗ lên ngực hấn, cắn răng nói: “Nếu anh dám thêm một lần nữa, em sẽ khiến cho nó biến thành lần cuối trong đời anh.”

Thái độ này vô cùng kiên quyết, Bác Thần thất vọng buông tay cô, ngón tay còn tham lam ở mấy vị trí mẫn cảm của cô lướt qua vài lần, nhìn thấy bộ dáng Lâm Hiểu run rẩy cắn môi, lúc này mới rút tay ra nói: “Được rồi.”

Lâm Hiểu vừa thẹn vừa giận, lại không thể biểu đạt nội tâm của mình, chỉ có thể hung ác trừng hấn.

Cuối cùng Bác Thần cũng đưa Lâm Hiểu trở về nhà. Lâm mẹ nhìn bộ dáng mỗi một của Lâm Hiểu thì cần nhẫn liên liên lại đau lòng nói: “Nha đầu kia, ai bảo con ra ngoài nhiều ngày như vậy, nơi đó thì có gì vui chứ!”

Lâm Hiểu không khí lực đáp vài tiếng, rồi trở về phòng lấy áo ngủ đến phòng tắm tắm rửa.

Vì thế, vừa mới trở về, hai người cứ vậy trải qua một đêm hoang đường.

58. Chương 59

Lâm Hiểu nghe thấy thế thì khó chịu, cô lấy tay chọc chọc ngực hấn: “Anh thật đúng là tinh lực.”

Tuy trông cô tức giận nhưng quả thật không hề có ý tiếp tục truy cứu.

Bác Thần bắt lấy đầu ngón tay cô, đặt ở bên miệng cắn một cái, lại hỏi: “Em biết rồi sao?”

Lâm Hiểu bày ra bộ dáng ngạo mạn, nói: “Chuyện anh làm, tốt xấu gì em đều biết hết. Cho nên về sau a, anh cẩn thận chút cho em, biết không?”

Nhìn bộ dáng đe nẹt của cô, Bác Thần buồn cười nhưng hần vẫn phối hợp ra vẻ khuất phục: “Đã biết, nữ vương đại nhân, có cho nô tài mười lá gan nô tài cũng không dám phản bội ngài làm chuyện xấu.”

Lâm Hiểu cười vui vẻ, vuốt tóc hần nói: “Ngoan.” Nói xong, lại vỗ nhẹ “ba” một cái lên mặt Bác Thần.

Bác Thần cúi đầu xuống, cắn hai má Lâm Hiểu. Lâm Hiểu cảm thấy trên mặt mình có chút ẩm ướt, lập tức cọ vào cổ Bác Thần: “Ghe tởm muốn chết, hôn thì hôn đi, còn chảy nước miếng!”

“Đây không phải bởi em quá quyến rũ, khiến anh nhịn không được chảy nước miếng sau. Đến đi, anh cho em trả thù này?”

Bác Thần nói xong lại làm bộ chuẩn bị cắn hai má Lâm Hiểu. Lâm Hiểu vội vàng giãy dụa, vì thế cho dù còn tức giận nhưng vẫn vui vẻ đẩy hần ra: “Không cần! Không cần! Hahaha, hần dẫn, không được chọc em ngứa...Không đùa nữa! Anh, đồ quỷ ghe tởm!”

Một lúc sau, Bác Thần mới tạm tha cho cô. Lâm Hiểu nằm trong lòng hần thở gấp, tay định véo lên thịt mềm của hần nhưng còn chưa kịp hành động đã bị Bác Thần bắt được.

Lâm Hiểu chun mũi, đang định nói, chợt nghe thấy Bác Thần mở miệng trước, ngữ khí nghiêm túc: “Lâm Hiểu, bây giờ anh làm công tác hậu cần ở công ty kia, một tháng đều đặn nhận được hai nghìn chín, thời điểm kiếm được nhiều nhất cũng tới ba nghìn hai.”

Mở đầu như vậy khiến Lâm Hiểu ngẩn ngơ. Cô ngồi thẳng dậy rồi ngược mắt nhìn Bác Thần, chần chờ hỏi: “Àn, cho nên?”

Bác Thần ôm Lâm Hiểu lại cúi đầu hôn lên trán cô rồi mới nói tiếp: “Thực ra gần đây anh luôn lo lắng, có nên tìm một công việc mới không, tiền lương này nuôi sống anh còn được. Đến khi chúng ta kết hôn, có cục cưng, chỉ sợ sẽ túng quẫn.”

Lâm Hiểu trầm mặc, cô vùi đầu tiến vào trong lòng Bác Thần, không biết tại sao lại khẩn trương nắm chặt áo ngủ của hần.

Bác Thần phối hợp ôm cô, hai má dán lên đầu cô: “Em cảm thấy thế nào, anh có nên tìm việc khác không? Công ty đang làm là do ba anh tìm cách chạy vào nhưng anh nói thật với em, nếu anh đi làm ở công ty khác...Tuy tiền lương ban đầu có khả năng sẽ thấp hơn nhưng nếu cho anh hai năm cố gắng, hần sẽ không kém chút nào...Hay là, em cảm thấy anh nên tự mình mở một công ty?”

Thân mình Lâm Hiểu cứng đờ, bàn tay không tự giác nắm chặt vạt áo hần. Một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Một tháng em được hai nghìn bảy, một tháng anh có ba nghìn, cộng lại cũng được năm nghìn năm...Như vậy vẫn không đủ sống sao...”

Nếu ở thành phố S, số tiền này phỏng chừng ngay cả một người cũng không đủ sống nhưng nếu ở thành phố A, khả năng chi phí không cao, để chi phí cho cuộc sống hần là vẫn có thể?

Lâm Hiểu tuy nói vậy nhưng trong lòng lại cực kỳ mâu thuẫn. Ai mà không hy vọng người đàn ông của mình có tuổi trẻ hứa hẹn, có thể mang đến một cuộc sống tốt nhất nhưng nếu mở công ty...

Lâm Hiểu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cô nhú mày hỏi Bác Thần: “Anh đừng nghĩ chỉ nói là được, mở công ty còn cần có vốn nữa, chúng ta làm gì có tiền?”

Bác Thần ngừng một chút, sau lại thả Lâm Hiểu ra rồi đi đến trước tủ, tìm kiếm một lát. Cuối cùng lấy ra một quyển sổ tiết kiệm, đưa cho Lâm Hiểu đang nghi hoặc. Thấy cô nhận rồi, mới ngồi xếp bằng bên cạnh cô.

Sổ tiết kiệm, người bình thường như bọn họ đều lười làm, trực tiếp cho vào thẻ là được. Nhưng Bác Thần lại cố ý làm một quyển sổ tiết kiệm, Lâm Hiểu cảm thấy kỳ quái, đến khi cô mở sổ ra, hai mắt mở to, ngốc nghếch nhìn hẩn một hồi lâu mới nói: “Anh thật giàu có...”

Kỳ thật số tiền bên trong cũng không nhiều lắm nhưng đối với tầng lớp làm công ăn lương như Lâm Hiểu mà nói, đây chính là con số trên trời. Số tiền này có lẽ chưa đủ mua nhà nhưng mua xe thì thừa, tổng cộng cũng vào khoảng hơn 50 vạn.

“Không nhiều lắm.” Hai tay Bác Thần chống lên mặt sàn, nhìn bộ dáng Lâm Hiểu ngẩn người cảm thấy rất đáng yêu, liền nói tiếp, “Tuy không có nhiều lắm nhưng cũng coi là có chút vốn. Nếu thật sự muốn mở công ty, anh sẽ gặp Ngô Tuấn Hạo, gọi là kéo thêm nhà đầu tư.”

Lâm Hiểu thấy hẩn nói vậy, cuối cùng cũng hồi thần, cô do dự hỏi: “Anh muốn mở thật sao?”

Lâm Hiểu không biết nhiều lắm, nhưng cũng có chút nghe ngóng, cô chậm rãi nói: “Thị trường thành phố A không tốt lắm, nếu anh muốn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, cơ hội ở đây rất ít, cho nên nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn... Chẳng lẽ, anh định đi xa sao?”

Lâm Hiểu nhìn hẩn, Bác Thần nở nụ cười, xoa đầu Lâm Hiểu, nhỏ giọng nói: “Sao nào, luyến tiếc anh? Nói không chừng khi trở về còn có thể kiếm cho em một đồng tiền, cho em ở biệt thự, về sau ai thấy em đều phải chào một tiếng Lý phu nhân?”

Nói cái gì đầu! Lâm Hiểu “phi” một tiếng. Vốn định giết chết đắc ý của hẩn nhưng vừa định mở miệng thì lại biến thành giận dữ: “Luyến tiếc thì sao nào! Em không muốn anh đi đấy!”

Bác Thần ngẩn người sau thoả mái cười ha hả. Hẩn ôm Lâm Hiểu ấn vào trong lòng. Động tác này thiếu chút nữa làm Lâm Hiểu tắt thở. Lâm Hiểu ho khan dữ dội, biểu thị mình hô hấp không thông, tay trái cô hướng đến eo hẩn sau đó là véo...

Đau đớn ở thắt lưng cùng tiếng ho khan liên tiếp, cuối cùng Bác Thần cũng hoàn hồn. Hẩn nhận ra phản ứng vừa rồi quá mãnh liệt, nên không được tự nhiên ho nhẹ vài tiếng. Lại nhìn tóc Lâm Hiểu bị chính mình làm loạn nên thuận tay vuốt tóc cô, chân thành nói: “Được, chuyện mở công ty dù sao mình anh cũng chưa thể quyết định được, không bằng đầu năm anh sẽ nộp sơ yếu lý lịch, xem có thể tìm một công việc mới khác không.”

Quyết định nhanh như vậy khiến Lâm Hiểu ngẩn ngơ, cô chần chờ hỏi: “Quyết định như vậy?”

Bác Thần cong khoe miệng mỉm cười: “Àn, quyết định như vậy.”

59. Chương 60: Quyết Tâm Của Dì Lan

Lâm Hiểu mở to mắt. Tầng đá đè nặng trong lòng cô từ trước tới nay vậy mà không ngờ chưa đến nửa giờ đã được giải quyết nhanh chóng. Nói thật, năng lực của Bác Thần từ trước tới nay luôn là điều khiến cô sợ hãi, sợ có một ngày hẩn khao khát trở thành một người đàn ông thành tựu, nảy sinh dã tâm mưu tính tiền đồ. Tuy cô có thể đồng hành cùng hẩn, cùng nhau tiến lên nhưng việc này quá mệt mỏi, cô cũng không hiểu biết nhiều lắm, mà chung quy cũng không phải cuộc sống mình mong muốn. Bây giờ, có lời hứa của Bác Thần, cô thực an tâm.

Hốc mắt Lâm Hiểu có chút ẩm ướt, cảm giác ngực mình bỗng dưng được buông lỏng. Cô ôm cổ Bác Thần cọt cọt, lại không biết nên nói cảm ơn hay vui vẻ.

Cho đến khi cảm xúc Lâm Hiểu ổn định, cô đưa lại sổ tiết kiệm cho Bác Thần. Bác Thần nhận lấy, hẩn nhìn vẻ mặt Lâm Hiểu vui mừng, hai mắt dù ẩm ướt nhưng vẫn rạng rỡ, trong lòng chợt cảm thấy mềm mại. Thực ra, hiện tại hẩn cũng không có nhiều dã tâm muốn sự nghiệp thành công. Hẩn chỉ muốn cùng Lâm Hiểu sống vui vẻ nhưng lại sợ Lâm Hiểu để ý tới sự nghiệp người đàn ông của mình cho nên mới có màn vừa rồi. Cuối cùng cô cũng không làm hẩn thất vọng, ít nhất lúc này hai bọn họ cũng không có chút bất đồng nào. Về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt, cho dù không có địa vị cao sang ngày ngày tiêu tiền như nước, cũng chẳng sợ không có cách nào đem cho cô cuộc sống vật chất giàu sang.

Lâm Hiểu đã sớm hiểu rõ, tuy nói bởi vì không muốn rời xa hân nhưng cô cũng tồn tại tư tâm. Lâm Hiểu biết rõ chính mình, không phải cô tự coi nhẹ mình, mà quả thật là như thế. Bộ dáng cô không đủ xinh đẹp, năng lực không giỏi, bây giờ có thể coi như xứng với Bác Thần nhưng đến khi Bác Thần thành công, nói cô không tự tin cũng được, buồn lo vô cớ cũng chẳng sao, nhưng cô thật sự không chắc có thể cam đoan sau đó, cô còn có thể giữ vững vị trí của mình trong lòng hân hay không, cam đoan tình cảm hai người có thể thuần túy tốt đẹp như bây giờ hay không.

Không phải không tin tưởng Bác Thần mà bởi vì xã hội này chính là như thế. Ai cũng không thể cam đoan sẽ không có cái gì ngoài ý muốn phát sinh. Lúc này tình cảm không thể lay chuyển, về sau lại có thể cùng sống cùng chết với người khác. Nếu có quá nhiều khả năng ngoài ý muốn như vậy, cô cũng thật sự không muốn để Bác Thần tự mở công ty.

Được rồi, mặc dù nói vậy nhưng dù hân có không mở công ty cũng đâu chắc chắn rằng hân nhất định luôn yêu cô, nhưng ít ra tỉ lệ vẫn lớn hơn không phải sao?

Bác Thần nhìn sổ tiết kiệm trong tay rồi lại nhìn Lâm Hiểu. Đến cuối cùng vẫn đem quyển sổ đặt trong lòng Lâm Hiểu nói: “Này cho em, mật mã là sáu số cuối số điện thoại nhà anh.”

“Hả?! Lâm Hiểu từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại, nhìn Bác Thần rồi lại nhìn quyển sổ tiết kiệm trong lòng, cô không nhịn được bật cười, “Anh nên tự mình giữ đi, em còn chưa đến mức chưa gả vào mà đã nhúng tay vào tiền của anh.”

Bác Thần không che giấu, khoa trương giả bộ đau lòng muốn chết nói: “Em cứ cầm đi, mẹ anh cũng không biết anh có nhiều tiền như vậy. Dù sao cũng không mở công ty, em muốn mua cái gì thì cứ mua đi.”

Lâm Hiểu cười, cô véo mặt Bác Thần nói: “Muốn mua cái gì thì mua sao? Sao em lại cảm thấy vì anh biết em sẽ không động đến một đồng nào trong này nên mới không kiêng nể để em giữ như vậy!”

Bác Thần xoa mặt, gục đầu sang một bên. Khụ! Cô dâu của hân càng ngày càng thông minh thì phải.

Mặc kệ Bác Thần là đau lòng đến chết hay hoàn toàn không sao cả mà đưa sổ tiết kiệm cho cô. Lâm Hiểu vẫn không khách khí nhét sổ tiết kiệm vào túi áo.

Có người cho tiền, đồ ngọc mới không lấy!

Giải quyết xong tảng đá lớn trong lòng lại thu hết tiền riêng của hân, mặc dù chưa rời khỏi công ty nhưng thời gian này vẫn nên cẩn thận tìm kiếm công việc khác. Đến khi hai người quyết định xong, lại thảo luận tới chuyện hẹn Ngô Tuấn Hạo làm một buổi gặp mặt. Tóm lại, khó có cơ hội ra ngoài, Lâm Hiểu thực vô cùng chờ mong.

Lúc ăn cơm tối ngày hôm sau, Lâm Hiểu được dì Lan giữ lại. Cô vốn định ăn cơm xong sẽ theo gót Bác Thần vào trong phòng tiếp tục ngọt ngào nhưng dì Lan đột nhiên gọi cô lại, hiền hòa nói: “Hiểu nha đầu, con tới phòng dì, hai chúng ta tâm sự một lát.”

Lâm Hiểu nghi hoặc nhưng vẫn không chút do dự đi theo dì Lan đến phòng bà. Mà Bác Thần ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hai người, vốn định bất chấp chạy theo nhưng lại bị dì Lan không khách khí tổng ra khỏi cửa, chỉ đành vuốt vuốt mũi bởi cha già xem tin tức.

Phòng dì Lan và chú Lý, Lâm Hiểu rất ít khi đến. Ngày bé còn vào nhiều sau khi lớn lên căn bản chưa bước vào lần nào. Đèn trong phòng không thực sáng rõ, khiến khuôn mặt dì Lan ngồi trên giường cũng có chút mơ hồ. Mũi Lâm Hiểu ngửi thấy hương vị xa lạ, cô hơi có chút khẩn trương nhưng vẫn cố gắng ra vẻ tự nhiên làm theo chỉ thị của dì Lan, cùng ngồi xuống giường.

Giọng nói của dì Lan không cao không thấp, đầu tiên bà tựa như người nhà kéo Lâm Hiểu lại gần hỏi: “Tiểu Thần nói tuần sau các con định đi chơi?”

Lâm Hiểu gật đầu, tựa như bình thường cười nói: “Vâng ạ.”

Dì Lan cười nhắc nhở: “Vậy hai con nhớ phải cẩn thận, thời tiết rất lạnh, nhất định phải mặc nhiều vào.”

“Vâng.” Lâm Hiểu đáp, chờ dì Lan nói vào trọng tâm.

Dì Lan không lan man lâu, vẻ mặt bà ôn hòa, kéo tay Lâm Hiểu đặt vào giữa hai tay mình: “Hiểu nha đầu, dì đã hỏi qua thầy, ông ấy nói đến khi qua tết âm lịch, có thể chọn một ngày tốt làm hôn lễ cho hai đứa.”

Lâm Hiểu nghe đến đây, mặt cô nóng lên gật đầu đáp: “Vâng.”

Dì Lan nhìn Lâm Hiểu bày ra dáng vẻ thẹn thùng thì vui mừng, bà vỗ về tay Lâm Hiểu, cười hỏi: “Hiểu nha đầu, lâu như vậy, con có bao giờ nghi ngờ tại sao dì vẫn luôn nghĩ mọi biện pháp tác hợp hai đứa không?”

Mí mắt Lâm Hiểu nhướn lên trong mắt không giấu nổi tò mò. Được rồi, tuy rằng từ ngày bé dì Lan đã đối với cô tốt lắm nhưng quả thật Lâm Hiểu vẫn luôn nghi hoặc. Từ khi bàn chuyện yêu đương với Bác Thần tới nay, dì Lan đều rất nóng lòng, thậm chí có đôi khi Lâm Hiểu còn cảm thấy dì Lan nhiệt tình như vậy có hơi quá. Mặc dù có nghi ngờ nhưng Lâm Hiểu cũng lười truy tìm nguyên nhân. Chính là không nghĩ tới, đêm nay dì Lan lại đột nhiên nhắc đến việc này với cô.

Dì Lan nhìn vẻ mặt Lâm Hiểu liền biết nha đầu này quả thực cũng từng suy nghĩ đến vấn đề này. Bà mỉm cười, hai mắt nhìn chăm chú vào vách tường phía sau lưng Lâm Hiểu, có chút thất thần, như đang nhớ về chuyện cũ.

“Hiểu nha đầu a, Tiểu Thần là một đứa nhỏ hiếu thuận, cũng là đứa có trách nhiệm với gia đình. Con cũng biết lúc trước dì từng bị ung thư tử cung, lúc ấy thằng bé vẫn đang ở thành phố S, biết được tin tức liền liều mạng chạy tới. Con không biết lúc ấy dì trong phòng bệnh nhìn nó đột nhiên chạy tới, trái tim dì như nát ra. Con người vốn đen láy nay bỗng đỏ tởm máu, hai má lõm xuống, mỗi cũng khô nứt, cả người không còn mấy lạng thịt, nói có bao nhiêu tiền tụy thì có bấy nhiêu tiền tụy...Dì nuôi nó bao nhiêu năm, cho tới bây giờ cũng chưa nhìn thấy bộ dáng không ra hình người như thế của nó.

Dì Lan vừa kể vừa giận dữ nói: “Sau đó dì hỏi nó, hỏi nó có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Bộ dáng nó như vậy rõ ràng là không ăn uống gì suốt một thời gian dài. Nhưng mà...nó cái gì cũng không chịu nói, khẳng khái mình không có việc gì, để dì an tâm chữa bệnh.”

“Mặc dù nó không nói nhưng dì cũng có thể đoán được phần nào. Nhất định thằng bé ở thành phố S gặp khó khăn, bị người ta bắt nạt. Nhưng mặc kệ nguyên nhân nào, dì và ba nó cũng không có năng lực, dì lại càng không thể làm được cái gì. Chuyện duy nhất có thể làm là buộc nó bên người, không để người ta bắt nạt nó.” Dì Lan nói xong, hốc mắt bắt đầu ẩm ướt.

“Nhưng con dì sinh ra, dì lại không hiểu nó sao? Từ nhỏ nó đã là đứa không an phận, trung học thì không muốn đọc sách, thật vất vả dì mới bức nó học đại học. Nhưng nó giận dì, suốt tám năm cũng chỉ trở về được vài lần. Lúc ấy nó cứ vậy du dương bên ngoài, trong lòng dì khổ sở cũng không dám ngăn cản. Cho đến khi lần ấy nhìn nó trở về với bộ dáng đó, dì liền quyết tâm, mặc kệ nó có đồng ý hay không, dì nhất định sẽ buộc nó bên người. Nhưng lần này thật kỳ lạ, dì còn chưa mở miệng ép nó trở về, mà nó ngược lại tự chủ động đề xuất. Hiểu nha đầu, chờ đến khi con có con, con mới hiểu cảm giác của dì. Sở dĩ Tiểu Thần trở về, nhất định là vì dì a...”

“Thằng bé về sau càng trở nên an phận, dì càng áy náy khó chịu. Có đôi khi dì nghĩ, khi trước dì thả nó ra để nó chịu gió mưa bên ngoài, rốt cuộc là đúng hay sai. Nhưng mặc kệ thế nào, dì cũng không thể để nó một mình ở bên ngoài lần nữa vất vả chịu khổ. Nói thực, bắt dì mỗi ngày nhìn bộ dáng nó suy sụp, dì cũng không chịu nổi. Dì không thể làm nổi cái gì, cũng không muốn buông nó ra, chỉ có thể tận tâm tìm cho nó một cô gái tốt. Đàn ông mà, có vợ con tự nhiên sẽ an ổn thôi. Nhất là có được một người vợ tốt, cuộc sống sau này của nó nhất định sẽ không kém gì so với một người nhà giàu nhiều tiền.”

Nói tới đây, dì Lan nhìn Lâm Hiểu, ánh mắt bà hiền hòa: “Hiện tại xem ra, suy nghĩ của dì một chút cũng không sai.”

Lâm Hiểu vẫn đang nghe dì Lan nói chuyện chợt giật mình, cô phục hồi tinh thần nói: “Dì Lan, dì không cần áy náy, anh Bác Thần là tự nguyện ở lại, có thể ở bên hai người tận hiếu, anh ấy thực ra rất vui vẻ.”

Dì Lan nở nụ cười, vuốt tóc Lâm Hiểu: “Nó nói dối đó, còn không phải bởi vì cuối cùng nó cũng tìm được cô gái hợp ý, mới có thể hoàn toàn buông xuống tâm tư xông pha bên ngoài sao?”

Lời này khiến Lâm Hiểu thật cao hứng nhưng cô không dám thể hiện ra bên ngoài: “Dì Lan, nếu lời này để anh Bác Thần nghe được, anh ấy nhất định sẽ đau lòng.”

Dì Lan cười, bà tiếp tục hiền hòa nói với Lâm Hiểu: “Dì nghe nói nó định tìm công việc mới, chắc bởi vì công việc hiện tại tiền lương thấp, về sau sợ cuộc sống khổ sở?”

“Ách...” Lâm Hiểu không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

Thực ra dì Lan cũng không đợi Lâm Hiểu trả lời, bà đứng lên lấy từ trong ngăn tủ một tập giấy, đưa cho Lâm Hiểu: “Hiểu nha đầu, dì cũng không phải loại người keo kiệt. Đến khi hai đứa kết hôn, mấy gian của hàng dì đều đổi sang tên Tiểu Thần rồi giao cho hai đứa, đến lúc đó các con cứ cách thời gian lại thu tiền thuê nhà. Mặc dù không thể nào tiêu tiền như nước nhưng con có thể yên tâm, hai đứa nhất định sẽ không phải vì tiền mà sầu lo. Cho nên, con khuyên nhủ Tiểu Thần, không cần vất vả đi tìm công việc mới được không?”

Lâm Hiểu nghe đến đó liền ngậm ngùi, chỉ có thể hàm hồ đáp ứng.

Lâm Hiểu tiếp tục nghe dì Lan nói về chuyện lúc trước, là bà thiếu con mắt nhìn, bà còn đối xử không tốt với Lâm Hiểu. (Chuyện của Lâm mẹ với Dương Văn Tùng ấy)

Nói thật, dù Lâm Hiểu có phóng khoáng, thì đối với sự việc lần đó thái độ bo bo giữ mình của dì Lan cũng khiến cô chạnh lòng. Nhưng khi biết áy áy của bà với Bác Thần, Lâm Hiểu đã có thể hoàn toàn tha thứ.

Dì Lan yêu thương Bác Thần, thậm chí là quá yêu thương.

Hàn huyền nửa ngày, dì Lan mới nói hết những điều mình cần nói, bà cùng Lâm Hiểu ra khỏi phòng.

Vừa mới ra, Bác Thần đã đón sẵn. Dì Lan không ngăn cản hai người thân thiết, chỉ nói thầm “Xú tiểu tử”, rồi đi làm chuyện của mình.

Bác Thần kéo tay Lâm Hiểu vào phòng mình, sau đó đóng cửa lại ôm cô hỏi: “Mẹ anh nói gì với em?”

“Một tên đàn ông như anh hỏi thăm chuyện của phụ nữ, không thấy xấu hổ sao?!” Lâm Hiểu liếc trắng mắt, không tính nói cho hắn biết.

Bác Thần ngậm ngùi cười vài tiếng, hắn cũng không muốn tìm hiểu nhưng gần đây không xảy ra chuyện gì, hành động của mẹ già nhà mình khiến hắn thực lo lắng. Bất quá thái độ Lâm Hiểu đối với hắn vẫn không khác, kia nhất định không phải chuyện gì bồng đánh uyên ương, một khi đã thế thì cũng không sao.

Cùng Bác Thần ngọt ngào nói chuyện, thời gian cũng khá muộn, Lâm Hiểu liền trở về nhà.

Tuy biểu hiện của cô cùng với bình thường không khác nhưng vừa vào phòng cô liền ghé lên giường ngán người.

Ý của dì Lan là việc Bác Thần tìm công việc mới thật sự không quan trọng. Nhưng rốt cuộc việc này có quan trọng không? Lâm Hiểu vẫn không thể nào quyết định

60. Chương 61: Yêu Đường Vụng Trộm

Trong lòng Lâm Hiểu suy nghĩ mông lung, buổi tối ngủ cũng không an ổn, cho đến nửa đêm đột nhiên vì muốn đi vệ sinh mà tỉnh lại rồi tiếp tục suy nghĩ đến chuyện công việc của Bác Thần, sau đó cô cảm thấy mình thực ngốc. Cũng đâu phải cô tìm công việc mới, Bác Thần tự mình quyết định là tốt rồi, khuyên cái gì mà khuyên.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu hạ quyết tâm, không lo lắng lựa chọn của hắn nữa. Sau đó ư? Từ nửa đêm trở đi cô ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau tan tầm Bác Thần đón Lâm Hiểu về nhà. Lâm Hiểu nghĩ đến chính mình đã lâu không ăn cơm Tây, đột nhiên nổi lên khát vọng. Vừa mới đi thành phố S nơi đến ăn cũng tiêu tiền như nước, Lâm Hiểu đồng dạng lấy dính “thói quen” này. Vốn còn có ý giúp đỡ Bác Thần tiết kiệm tiền nhưng cứ nghĩ đến

cô đang cất giấu hơn 50 vạn trong người, mặc dù có cố ép mình tiết kiệm nhưng vẫn không nhịn được muốn phóng túng hưởng thụ một chút, rồi bị cái thói hư tật xấu này không ngừng thúc giục.

Lâm Hiểu đề nghị gì Bác Thần đều nhất nhất phục tùng. Hắn để Lâm Hiểu gọi điện thoại về nhà nói một tiếng sau đó chở Lâm Hiểu đến một nhà hàng sang trọng ăn cơm tây.

Uống một ngụm rượu vang nhỏ, Lâm Hiểu nhịn không được cười đến ngọt ngào. Ngày trôi qua như vậy, thực sự rất tốt.

“Anh Bác Thần, anh xác định phải tìm công việc mới thật sao?” Lâm Hiểu đặt ly rượu xuống, ngược mắt nhìn hắn.

“Tìm chứ, anh hiện giờ ngẩn ngơ trong công ty, bên trong đều là con cháu trong tộc, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, còn không bằng sớm chạy lấy người.” Bác Thần đáp.

“Vâng.” Lâm Hiểu lên tiếng, trong đầu định đem chuyện dì Lan sẽ đưa khế ước nhà đất cho hai người nói ra nhưng Lâm Hiểu theo bản năng nuốt vào bụng. Bác Thần đâu phải loại người cần vào vốn ban đầu của ba mẹ, nếu đem lời này nói ra, hắn nhất định sẽ không vui.

Trong lòng Lâm Hiểu suy nghĩ một vòng, cuối cùng cho hắn một nụ cười xán lạn: “Em tin anh, lấy năng lực của anh, mọi chuyện tuyệt đối không thành vấn đề.”

Bác Thần nhìn Lâm Hiểu vừa rồi trầm mặc thật lâu, biết cô cũng suy nghĩ rất nhiều, hắn ngược lại cười an ủi: “Em đừng lo lắng, anh sẽ không tìm những công việc xã giao nhiều đâu.”

Nghe Bác Thần nói thế, hai mắt Lâm Hiểu sáng rực lên, vội vàng gật đầu.

“Vậy anh tính khi nào bắt đầu?”

“Àn... Việc này không vội.”

Nói chuyện phiếm một lúc, bát tết chỉ chốc lát sau đã được đem lên, hai người hưởng thụ bữa tối lãng mạn, sau đó mỹ mãn trở về nhà.

Đêm nay đại khái lại không biết tốt xấu trước khi ngủ còn uống nước, hơn nửa đêm Lâm Hiểu lại vì muốn đi vệ sinh mà tỉnh lại. Lâm Hiểu hấp tấp chạy vào toilet, gấp mấy cái rồi trở về phòng. Cô ghé vào giường nhưng một chút cũng không buồn ngủ.

Lâm Hiểu cố gắng nhắm mắt lại, trần trọc nửa giờ, bất chợt “Oành” một tiếng rời giường. Cô ôm lấy cái chăn ấm áp, rốt cuộc thừa nhận chỉ tại ý nghĩ sinh động quá độ của mình mà mất ngủ.

Lâm Hiểu theo thói quen cầm điện thoại di động ở đầu giường xem thời gian. Thực ra vẫn chưa quá muộn, còn chưa đến 1 giờ sáng. Lâm Hiểu không ngủ được, lại nghịch di động giết thời gian. Điện thoại di động này cô đã mua từ rất lâu rồi, đại khái là gần hai năm trước, bởi vì tiện ích so với điện thoại bấy giờ kém rất nhiều nên Lâm Hiểu không thích. Lâm Hiểu rối rắm nghĩ chỉ có thời điểm nghịch điện thoại cô mới nhớ đến điện thoại của cô bây giờ vẫn chưa có mua.

Lâm Hiểu mở hộp thư, nhú nhú mày, tùy tay gửi một tin nhắn:

[anh còn chưa đi mua điện thoại với em.]

Tin nhắn này viết ra hoàn toàn chưa được lý trí kiểm định, cũng không có một chút lo lắng nào về vấn đề thời gian linh tinh... Tóm lại nhớ ra thì viết, sau đó cứ thế mà gửi thôi.

Lâm Hiểu không nghĩ tới chỉ một thời gian ngắn sau đã nhận được tin đáp lại nhưng lại không hề đề cập tới câu trả lời.

[còn chưa ngủ?]

Ngắn ngủn ba chữ, Lâm Hiểu muốn phun máu. Có điều gì vui hơn việc mình nửa đêm mất ngủ, đột nhiên biết người quan trọng nhất với mình cũng giống vậy không ngủ.

Lâm Hiểu không cần nghĩ ngợi liền trực tiếp gọi điện thoại qua. Bác Thần như dự kiến, nhận điện thoại rất nhanh.

“Sao còn chưa ngủ?” Lâm Hiểu mở miệng chất vấn trước.

“Khụ, xem bóng đá.” Bác Thần đáp.

Nghe đến đây, khóe miệng Lâm Hiểu giật giật, có chút không thể lí giải.

“Xem xong rồi?” Lâm Hiểu hỏi tiếp.

“...Vừa mới bắt đầu.”

Trận bóng ở bên kia trái đất mới bắt đầu, hẳn thật đúng là...Lâm Hiểu cào tóc, không biết vì sao cô cảm thấy vô cùng không công bằng. Có người thức đêm bởi vì xem bóng đá, có người rõ ràng muốn đi ngủ lại không ngủ được.

Tầm mắt Lâm Hiểu dừng trên trần nhà, đột nhiên giật mình, nhin không được cong khóe miệng, tận lực làm nũng: “Anh Bác Thần, em không ngủ được...rất cô đơn...”

Nháy mắt sau Lâm Hiểu nghe bên kia truyền đến tiếng uống nước, không khổng chế được bị chọc cười. Cô nằm trên giường thống khoái nở nụ cười sau lại cố gắng khổng chế ý cười của mình nói tiếp: “Anh Bác Thần, anh chỉ ngủ thôi à? Không tính chơi với em sao...” Lâm Hiểu suy nghĩ nửa ngày, trùm chần lên che khuôn mặt nóng bừng cố gắng không thẹn thùng nói, “Chơi điện thoại “sắc tình” ?”

Vì thế, trong nháy mắt Lâm Hiểu lại nghe tiếng bên kia sắc nước, cô ôm bụng cười, thì nghe giọng nói trầm thấp của Bác Thần ở bên kia truyền tới: “Em làm sao lại biết nhiều thể loại chơi linh tinh như vậy?”

Lâm Hiểu ho nhẹ vài tiếng: “Ai cần anh lo?!”

Lâm Hiểu vừa rồi là nhất thời muốn trêu đùa, tuy không phải mong muốn gì nhưng vẫn là có chút. Nghe Bác Thần nói thế, cô thật sự thấy cũng ngượng ngùng, “Được rồi, anh xem bóng đá của anh đi, em cố gắng ngủ của em.”

Nghe thấy tiếng đáp của Bác Thần, Lâm Hiểu liền ngắt điện thoại.

Bây giờ, so với lúc trước nhàm chán nghịch điện thoại lại càng chán nản hơn.

Bác Thần đặt điện thoại sang một bên, nhìn chằm chằm màn hình máy tính hồi lâu nhưng đầu óc vẫn suy nghĩ lung tung tới các loại...Được rồi, trừ bỏ hình ảnh hạn chế trẻ em ra còn có thể trồng cây vào hẳn nghĩ cái gì khác sao.

Bống dưng, Bác Thần tắt máy tính, hẳn rồi cuộc tình ngộ! Trận bóng thì ngày mai có thể xem được nhưng cơ hội như vậy mà đánh mất thì không biết bao giờ có lại! Lâm Hiểu không phải ngày nào cũng không ngủ được!

Bác Thần cầm điện thoại lên gọi cho Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu bên kia nổi lên cơn buồn ngủ, bị tiếng chuông điện thoại đánh thức khiến cơn buồn ngủ của cô lần nữa tan biến mất, cô buồn bực nghe điện thoại: “Làm sao vậy? Quấy rầy em ngủ.”

Giọng nói của Bác Thần có chút nghiêm túc: “Không phải em nói mình cô đơn không ngủ được sao?”

Lâm Hiểu thiếu chút nữa bị hấn chọc cười, cô mím môi không để mình cười ra tiếng, hồi lâu sau mới nhàn nhạt đáp: “Có liên quan gì tới anh?”

“Anh dậy rồi, làm người yêu của em, để em một mình như vậy là không được.” Bác Thần nói xong lại tiếp tục chân chó dụi dõ, “Nếu không anh đi giúp em giải quyết cô đơn?”

Lâm Hiểu “Xì” một tiếng, còn chưa mở miệng đáp lại đã nghe Bác Thần nói trước: “Điện thoại gì thì miễn, chúng ta làm thật sự luôn.”

Lâm Hiểu kinh ngạc, vẫn không đáp lời, tiếp tục ha ha cười.

Bác Thần ngừng một chút, bĩ ổi cười vài tiếng, hạ thấp giọng nói: “Vợ ngoan, mẹ em ngủ chưa? Mở cửa ra, chúng ta vụng trộm?”

Lâm Hiểu nghe hấn nói như vậy, hai vai dựng thẳng hơn nửa ngày mới trấn an cảm xúc của mình. Cô ngồi dậy, cầm quần áo mặc lên người, đáy mắt mang theo ý cười thấp giọng hỏi: “Anh tới đi, nhớ mang theo chìa khóa, em mở cửa cho anh.”

Bác Thần vừa lòng ngắt điện thoại, nhanh chóng cầm theo chìa khóa, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Việc đầu tiên Lâm Hiểu làm là dán lỗ tai lên cửa phòng Lâm mẹ, nghe thấy tiếng ngáy của bà thì an tâm, cô nhẹ nhàng thở ra rồi tiếp tục lén lút chạy ra ngoài mở cửa.

Chuyện kích thích này khiến hai mắt Lâm Hiểu sáng rực rỡ.

Lâm Hiểu chậm rãi mở cửa ra, liền thấy Bác Thần đứng trước cửa nhà hấn đang vặn vặn khóa cửa. Hấn xoay người nhìn thấy Lâm Hiểu, trên mặt liền nở nụ cười xấu xa.

Lâm Hiểu bĩu môi, nhưng tay vẫn kéo hấn vào trong nhà.

Bên ngoài độ ẩm so với trong phòng thấp hơn nhiều, Lâm Hiểu kéo Bác Thần vào sau đó cũng cẩn thận khóa chặt cửa.

Phòng khách tối đen như mực, chỉ có một bóng đèn ngủ phát ra ánh sáng mỏng manh đủ nhận biết đồ đạc trong phòng, Lâm Hiểu quay lại nhìn Bác Thần vẫn đứng một bên chờ.

Lâm Hiểu không cần suy nghĩ liền kiễng mũi chân ôm cổ Bác Thần, ngửa đầu hôn hấn, Sau đó chính mình lại cảm thấy cảnh tượng bây giờ thật buồn cười, nhin không được nở nụ cười vài tiếng. Bác Thần đồng dạng ôm cô, vuốt sỏ nhanh nhẹn hướng vào trong quần áo Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu vội vàng rút tay hấn ra, trừng mắt liếc hấn một cái nói: “Gấp như vậy sao?!”

“Đây không phải phối hợp với em sao?” Bác Thần da mặt dày đáp.

Lâm Hiểu véo hấn một cái, nhưng nơi này thực sự không thích hợp làm gì nhiều nên cô chỉ có thể giữ chặt tay Bác Thần, kéo hấn vừa nhẹ vừa nhanh bước vào phòng.

Đến khi đóng cửa, Lâm Hiểu mới nhẹ nhàng thở ra. Bác Thần một tay đặt cô lên mặt cửa, một tay nhẹ nhàng xoa xoa mềm mại của cô.

“Không mặc nội y thật là thuận tiện.”

Bác Thần vừa nói xong một câu này, liền nhận ngay một cái giẫm của Lâm Hiểu. Hấn cũng hoàn toàn không để ý. Cô đánh của cô, hấn “làm” của hấn. Vừa muốn thân thân vừa muốn cởi đồ, làm sao còn có thời giờ kêu đau.

Lâm Hiểu bị hấn o ép, chỉ có thể phụ giúp hấn, nhẹ nhàng thở gấp: “Lạnh chết, đừng cởi ở chỗ này.”

Bác Thần hiểu ý nên ôm cô đưa lên giường, kéo chăn bông trùm lên sau đó đặt cô ở dưới thân.

Có tiếng thở dồn dập, tiếng đàn ông hô hấp thô suyễn phối hợp cùng chiếc giường rung động, tất cả hé ra một đôi nam nữ vùng trộm ngọt ngào.

Đợi đến khi o ép xong, Lâm Hiểu mơ mơ màng màng tiếc hận. Tại sao bây giờ mới phát hiện ra phương pháp yêu đương vùng trộm này?! Rõ ràng nên sớm làm thế rồi!

61. Chương 62: Bị Phát Hiện

Ngày hôm sau phải đi làm, năm giờ sáng Bác Thần đã bò dậy rời khỏi giường để về nhà. Lâm Hiểu tiễn hấn sau đó cô tiếp tục một ngủ bù.

Ngủ thẳng đến bảy giờ, Lâm Hiểu mới mơ mơ màng màng rời giường, chuẩn bị mọi thứ rồi ra ngoài gặp Bác Thần. Sau đó chính là tranh cãi không ngừng, rồi cùng đi làm.

Hai người trước sau đều ngọt ngào như mật. Vốn hôm nay là một ngày yên ả tốt đẹp nhưng chỉ đến khi Lâm Hiểu về nhà mà thôi.

Đến khi Lâm Hiểu về nhà, Lâm mẹ vẫn đang ở phòng bếp bận rộn. Bà chuẩn bị xong đồ ăn rồi sắp sẵn lên bàn. Lâm Hiểu ngồi xuống bàn ăn cơm sau đó vụng trộm dùng đũa gấp trước đồ ăn.

Lâm mẹ đi ra, đưa cơm tới trước mặt Lâm Hiểu. Lâm Hiểu gọi một tiếng “mẹ” nhưng hơn nửa ngày sau mới nghe thấy tiếng trả lời.

Tình huống này khiến Lâm Hiểu cảm thấy có điểm không thích hợp. Cô nhìn bát cơm trắng trẻo trước mặt lại nhìn về phía mẹ già sắc mặt đen thui, dự cảm không tốt càng trở nên rõ ràng.

Thái độ của Lâm mẹ với cô rất quỷ dị, hơn nữa nhìn sắc mặt này, nhất định là có chuyện sắp xảy ra.

Lâm Hiểu ho nhẹ một tiếng, thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Lâm mẹ ngẩng đầu nhai mấy miếng cơm sau đó dùng giọng nói lạnh nhạt đáp: “Ăn cơm nhanh lên.” Ăn xong sẽ tính sổ!

Trái tim Lâm Hiểu đập thành thịch. Thấy Lâm mẹ vẫn tiếp tục ăn cơm, cô cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu chột dạ ăn cơm tối.

Lâm Hiểu cũng đoán được chuyện gì sắp xảy ra, trong lòng cô buồn bã.

Cơm nước xong, cô liền cười nịnh nọt: “Mẹ, để con rửa.”

Lâm mẹ hừ nhẹ một tiếng: “Rửa bát xong đến phòng mẹ, mẹ chờ con.”

Lâm Hiểu đen mặt, rửa bát cho đến khi không còn nhiễm một hạt bụi nào. Nhưng vẫn không thể nào chậm trễ nữa, việc gì đến sẽ phải đến.

Lúc Lâm Hiểu bước vào phòng Lâm mẹ, Lâm mẹ thấy cô vào liền tắt ti vi.

Lâm Hiểu thật cẩn thận gọi: “Mẹ.”

Lâm mẹ tức giận nhìn con gái nhà mình, cố gắng đè nén giọng nói: “Con còn biết mẹ là mẹ con! Con nói xem, đêm qua không ngủ con đã làm cái gì?”

Quả nhiên...

Lâm Hiểu vắn vắn ngón tay, cúi đầu.

Lâm mẹ nhìn con gái như vậy lại càng giận: “Con, đồ nha đầu ngốc! Mẹ con cũng không phải người ngu ngốc, các con cũng lớn rồi nhưng cả hai sắp kết hôn, có chuyện gì không thể để sau khi kết hôn làm. Nếu con không cẩn thận có thai, như vậy giá trị của con sẽ rút xuống thảm hại! Con có biết con ngốc lắm không!”

Lâm Hiểu ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Chúng con có dùng biện pháp an toàn.”

Lâm mẹ nghe đến đó thì thở dài nhẹ nhõm, khuôn mặt cương cứng cũng thả lỏng hơn nhưng vẫn chưa thể tha tội được, vì thế bà tiếp tục: “Con gái thì phải biết rụt rè, càng không dễ dàng có được mới có thể càng quý trọng. Con nhẹ nhàng để đàn ông tiến vào, con xác định nó sẽ không nghĩ con là một đứa tùy tiện rồi khinh thường con sao?”

Bị lời nói của Lâm mẹ dọa sợ hãi, Lâm Hiểu yên lặng không nói nhưng một lát sau lại ngẩng đầu kiên định trả lời: “Anh Bác Thần không phải người như thế.”

Lâm mẹ ngẩn ra, há mồm muốn nói cái gì lại thở dài một hơi: “Mẹ là một người mơ hồ, không biết nên dạy con cái gì. Hai con sắp kết hôn ngọt ngào với nhau, tin nhau đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng mà Hiểu nha đầu, mẹ tuy không có tư cách nói con nhưng vẫn khuyên con một câu, làm người thì phải để lại một đường lùi ỉnh.”

Lâm Hiểu nghe đến đó lại nhu thuận nhìn Lâm mẹ, chờ bà nói tiếp.

“Hôn nhân a, không phải bây giờ các con yêu nhau mà có thể thật sự ở cùng nhau cả đời. Rất hiếm người yêu nhau đến tận xương tủy có thể kết hôn với nhau, cuối cùng so với những người không có tình cảm mà kết hôn còn kém bền vững hơn, con có biết vì sao không?”

“Bởi vì càng yêu nhau càng không thể dễ dàng tha thứ cho nhau. Đặc biệt là con gái, nếu đối phương làm chuyện có lỗi với mình, sẽ cảm thấy như trời đất sụp đổ, không thể chấp nhận được. Bác Thần là một đứa trẻ tốt, mẹ cũng biết nó là đứa có trách nhiệm với vợ con, con tin tưởng nó đối với con tốt đương nhiên không phải chuyện gì xấu. Nhưng con cũng không thể tin tưởng toàn bộ vào nó. Mọi chuyện đều phải lưu lại ình một phần lý trí, nếu không, gặp phải sự việc không dễ dàng tha thứ liền cảm thấy nát ruột nát gan, cuộc hôn nhân này có cũng được không có cũng chẳng sao, thậm chí ngay cả sống cũng không cảm thấy ý nghĩa, vậy thì tuyệt đối không được, con có hiểu không?”

Dù con rể có yên tâm thế nào nhưng thấy trái tim con gái mình đều chỉ treo lên một mình một người đàn ông, Lâm mẹ hẳn sẽ rất lo lắng?

Lâm Hiểu biết ý của Lâm mẹ, cô mỉm cười ôm Lâm mẹ kiên định nói: “Mẹ, con là do mẹ nuôi lớn, những lời này của mẹ thực sự miệt thị chỉ số thông minh của con rồi.”

Lâm mẹ véo mặt Lâm Hiểu, phụng phịu nói: “Mẹ chính là lo lắng cho con. Con có biết mẹ vất vả thế nào mới nuôi được một cô con gái. Con gái bây giờ, ai mà chẳng một nửa thật tâm một nửa giữ lại ình, con cứ rút gan rút ruột ra như vậy, mẹ thấy mà lo lắng.”

“Nào có?” Lâm Hiểu một bên làm nũng một bên cọ mẹ già nhà mình.

“Con khi này!” Lâm mẹ gõ trán Lâm Hiểu, nói tiếp, “Năm sau là đến hôn lễ của hai đứa rồi, con còn gấp như vậy!”

Lâm Hiểu chỉ ngây ngô cười cũng không phản bác.

“Nhưng mà trước khi hôn lễ diễn ra, mẹ cấm con không được cùng Bác Thần điên long đồ phượng!” Lâm mẹ trực tiếp đánh thẳng vào Lâm Hiểu đang ngây ngô cười khiến cô trong nháy mắt đông cứng.

Điên long đồ phượng? Mẹ già nhà mình gần đây hay xem phim truyền hình cung đấu, ngôn ngữ nói chuyện cũng đạt đến trình độ văn hóa cao!

Lâm Hiểu vừa mới nghĩ tới chuyện này một lát sau mới phát hiện mẹ cô đang nhắc đến cái gì, không nhận được cầu xin: “Mẹ...” Mẹ sao có thể nhẫn tâm như vậy.

Lâm mẹ thối một ngụm, không thêm để ý phản ứng hèn mọn hiếm thấy của Lâm Hiểu: “Ba con cả năm cả tháng không trở về mẹ đều nhận được, bây giờ muốn con nhận hai tháng con lại không nhận được?!”

Lâm Hiểu nhìn Lâm mẹ hồi lâu, cuối cùng vẫn vô lực phản bác, chỉ có thể cúi đầu vờ vờ ngón tay.

Lâm mẹ nhìn bộ dáng Lâm Hiểu, sắc mặt thoáng hòa hoãn sau đó bà cười chân thành nói: “Tóm lại cứ quyết định như vậy.”

Lâm Hiểu cắn chặt môi dưới cuối cùng vẫn đành gật gật đầu.

Mẹ già nhà cô chắc là tư tưởng truyền thống nổi lên, cảm thấy để cục cưng nhà mình gả cho người ta thì không cam tâm, cảm thấy chưa kết hôn liền tùy tiện làm mấy chuyện như vậy là không phù hợp với truyền thống đạo đức tổ tông lưu lại. Nhưng việc này chính Lâm Hiểu có muốn phản bác cũng không biết làm sao phản bác. Cùng mẹ già thảo luận vấn đề đồ mặt tía tai này thật sự rất...Lâm Hiểu không làm được.

Khụ, dù sao cứ đồng ý trước đã, mẹ cô làm sao có thể ngày ngày 24/24 giờ trốn ở chỗ nào theo dõi được?!

Lâm Hiểu càng nghĩ càng cảm thấy có lí. Cái khác không nói, hai ngày cuối tuần này, Lâm Hiểu còn đi ra ngoài chơi cùng Bác Thần.

Lâm mẹ sau khi biết thì cắn răng, trừng mắt nhìn con gái mình, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trong lòng Lâm Hiểu cười trộm, trên mặt chỉ có vẻ vờ như không để tâm. Thứ năm này, cô chuẩn bị hành lý đầy đủ sau đó nấn nỉ nửa ngày trời mới có thể cùng Bác Thần lên xe đi.

Lâm mẹ ở trong phòng nhìn chằm chằm Lâm Hiểu chuẩn bị đồ đạc. Chờ đến khi cô sắp xếp xong hết, bà mới nghiêm mặt đưa cho cô một túi nilon đen rất to, sau đó cái gì cũng không nói đã trở về phòng.

Lâm Hiểu đứng cạnh túi hành lý nghi hoặc mở túi ra, nhìn thấy bên trong có năm sáu cái hộp nhỏ, ngón tay cô cứng đờ, biểu tình trên mặt hoàn toàn vờ vờ.

Mẹ già quá coi thường cô! Máy thứ này cô còn thừa rất nhiều! Đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi!

Mặc kệ trước khi ra ngoài đã xảy ra rất nhiều chuyện “khó nói”, ngày hôm sau Lâm Hiểu vẫn cùng Bác Thần đi tới biệt thự của Ngô Tuấn Hạo, bắt đầu chuyến đi chơi của hai người.

Hầu hết mọi người ở đó đều biết Bác Thần mà trong đó Lâm Hiểu chỉ biết mình Ngô Tuấn Hạo, nhìn mấy tên đàn ông xưng huynh gọi đệ, chào hỏi nhau nhiệt tình, cô chỉ mỉm cười đứng một bên. Không lâu sau, Bác Thần đã kéo Lâm Hiểu tới giới thiệu với bạn bè hắn, vì thế xưng hô trong nháy mắt liền biến thành “chị dâu, chị dâu”, Lâm Hiểu nghe xong thì cảm thấy quái dị.

Nhưng loại cảm giác này cô rất nhanh đã thích ứng. Lâm Hiểu và Bác Thần ở bên nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô bước vào vòng tròn bạn bè của hắn. Mặc dù bởi lí do tính cách, Lâm Hiểu có chút không được tự nhiên nhưng cảm giác đi vào thế giới người đàn ông của mình, thật sự rất tốt. Hơn nữa cũng có vài người trong đó là nữ, Lâm Hiểu là người hiền hòa nên dung nhập rất nhanh.

Hai ngày đi chơi thực ra cũng không dài, xoay xoay một tiếng đã trôi qua mất rồi.

62. Chương 63: Lựa Chọn Khó Khăn

Đi chơi đến vui vẻ, Lâm Hiểu không biết những ngày kế tiếp của cô sẽ thế nào đến vậy.

Lúc trở về đã gần rạng sáng, Lâm Hiểu và Bác Thần đều tự trở về ngủ, ngày mai còn phải đi làm.

Trên thực tế, trước khi đi chơi, Lâm mẹ đã nhắc qua Lâm Hiểu nên hạn chế tiếp xúc với Bác Thần. Lâm Hiểu vờ nghe theo nhưng nào ngờ Lâm mẹ lại thực hành thật.

Buổi tối, khoảng bảy tám giờ, Lâm Hiểu rảnh rỗi, theo thói quen định sang bên nhà Bác Thần. Nhưng cô lại bị Lâm mẹ quát: “Lúc trước đáp ứng mẹ cái gì, còn muốn đi đến nhà nó sao?”

Trước khi đi chơi, Lâm mẹ tuy cũng như hờ hững mỗi ở một bên nhìn nhưng còn chưa đến mức hạn chế hành động của Lâm Hiểu. Không nghĩ tới lần này ra ngoài lại khiến Lâm mẹ trở nên khó chịu, đem suy nghĩ của mình chuyển thành hành động.

Trong lòng Lâm Hiểu run rẩy, chỉ có thể mềm mại làm nũng: “Mẹ~! Mẹ tội gì phải vậy, mẹ cũng đâu phải không đồng ý hai bọn con kết hôn, trước khi kết hôn còn hạn chế như vậy cũng đâu có nghĩa gì?”

Lâm mẹ nhún mày, không quan tâm con gái làm nũng, tức giận nói: “Không được đi! Ai biết hai đứa ở bên kia làm gì, con gái chưa già, nếu để người ta chế giễu thì chỉ có khổ.”

Lâm Hiểu không thể nào hiểu nổi mẹ già nhà mình. Mặc kệ cô có vây quanh bà làm nũng đến mức nào, Lâm mẹ một chút cũng không nể tình, nói không cho là không cho.

Mà thế cục lại hướng về Lâm mẹ có lợi. Lâm mẹ mở một cửa hàng tạp hóa, mỗi ngày buổi tối về nhà Lâm Hiểu phải đến ăn cơm ở đó với Lâm mẹ, cơm nước xong chỉ có mình Lâm mẹ. Tuy bà không nói gì nhưng Lâm Hiểu càng không thể để Lâm mẹ một mình nhàn chán trong cửa hàng, cho nên cô chỉ có thể bồi ở đó.

Cửa hàng tạp hóa buổi tối thì không có nhiều khách lắm nhưng vẫn mở. Lâm Hiểu thường xuyên đứng trong cửa hàng thì cảm thấy thực phiền chán mà Lâm mẹ thấy con gái như vậy, thì trực tiếp không nhìn.

Hành động của Lâm mẹ, đương nhiên có khổ tâm của bà. Lâm Hiểu tính tình thẳng thắn, thuần nhất, mà bà cũng nhìn thấu con gái. Đối với đàn ông, hoặc là không một ai có thể tiến vào lòng hoặc ngược lại là chỉ một người mà có thể chiếm lấy toàn bộ trái tim Lâm Hiểu. Cho tới giờ, từ thời kỳ niên thiếu đến khi trưởng thành tốt nghiệp đại học rồi đi làm, Lâm mẹ thấy rõ ràng, Lâm Hiểu là loại người ngày ngày đều đúng giờ về nhà, cho dù có bạn trai cũng không có chuyện gì làm để giết thời gian. Con gái vẫn luôn nói với bà nó không có yêu cầu gì cả nhưng trên thực tế yêu cầu của nó đối với đàn ông đều rất khắt khe. Con bé hay suy nghĩ, rất nhiều thời điểm, nói chuyện với người khác giới chỉ cần vài câu không hợp ý, không lọt vào mắt thì rốt cuộc mãi mãi cũng không chấp nhận được.

Nhiều năm như vậy, Bác Thần có thể trở thành người duy nhất lọt vào mắt Lâm Hiểu, cũng là duyên phận.

Nhưng duyên phận là một chuyện, khiến con gái không thể ỷ lại vào một mình con rể lại là chuyện khác. Tuy Lâm mẹ không phải người nhanh nhạy nhưng trong lòng bà cũng có những tính toán của mình.

Lâm Hiểu cúi đầu đi vào trong phòng. Tuy Lâm mẹ hạn chế cô cùng Bác Thần gặp mặt nhưng nói chuyện điện thoại vẫn không thể nào ngăn cản được. Vì thế Lâm Hiểu mau lẹ rút điện thoại, thuận thực gọi cho Bác Thần.

“Ừ, đang làm gì?” Lâm Hiểu thấy hân nhận điện thoại, liền mở miệng hỏi trước, cả người lười biếng ghé vào trên giường.

“Đang tìm tư liệu về công ty quảng cáo A”. Bác Thần ngồi trước máy tính, vừa gõ bàn phím vừa trả lời Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu giả khóc vài tiếng rồi nói: “Mẹ em không cho em tìm anh.”

Bác Thần không nhịn được cười vài tiếng, một lúc lâu sau mới đáp: “Nhớ anh đến thế à, lúc đón em không phải đã gặp mặt rồi sao?”

Lâm Hiểu tức giận: “Đã qua 3 giờ rồi!”

Bác Thần lại cười tiếp, sau đó hân nói với Lâm Hiểu: “Em cứ ngoan ngoãn ở nhà cùng mẹ, gần đây anh rất bận, chờ đến khi xong việc, anh qua bên kia giải cứu em được không?”

Lâm Hiểu vui tươi hơn hở đáp: “Được, hoặc là thuyết phục mẹ em, hoặc là đổi thành buổi tối hàng ngày anh đều phải sang đây.”

Khóe mắt Bác Thần cong lên: “Được được, chờ anh xong việc nhé. Nào vợ yêu, đến, hôn một cái.”

Lâm Hiểu phối hợp hôn một cái, hai người lại nói chuyện thêm vài câu, mới ngắt điện thoại.

Lâm Hiểu nhàn đến vô sự, cô tiếp tục lên mạng xem phim. Phim vừa bật lên liền phát ra tiếng cười, âm hưởng của nó vang vọng khắp phòng nhưng Lâm Hiểu cứ nhìn như vậy, cô không thể nào cười theo, thậm chí đến xem cũng không làm được. Cô nhủ mi, cảm giác vô cùng phiền chán.

Lâm Hiểu xoa xoa thái dương, nhìn hình ảnh hai mắt mình trên màn hình máy tính.

Cô cảm thấy bản thân mình có cái gì đó không đúng nhưng lại không rõ không đúng chỗ nào. Cô tùy tay cầm điện thoại lên muốn gọi cho Bác Thần nhưng bàn tay đang nắm điện thoại chợt cứng đờ.

Hắn đang làm việc, bây giờ cô quấy rầy hắn thì không được tốt lắm. Lâm Hiểu nghĩ thế rồi lại đem điện thoại buông xuống.

Không thích xem phim, Lâm Hiểu nằm trên giường mình lẩn lộn, nhàm chán ôm chăn trầm nghĩ, nếu về sau hắn cũng bận việc như vậy, vậy cô phải làm sao bây giờ?

Lâm Hiểu vô tình nghĩ đến vấn đề này nhưng vấn đề này vừa xuất hiện trong đầu, Lâm Hiểu vô ý thức tiếp tục nghĩ tiếp, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Cô ngồi bật dậy, tròng to mắt ngơ ngẩn. Suy nghĩ trong đầu bay loạn lên, trái tim tựa như bị một bàn tay to xiết chặt.

Cô đột nhiên nhớ tới lần ra ngoài tìm Trần Oánh hai tháng trước, thời điểm đó chính vì ý thức được vấn đề này nên cô mới ra ngoài. Rõ ràng thời điểm vui đùa cùng Trần Oánh, dù rất nhớ hân nhưng cô vẫn có thể khống chế bản thân mình, thế nên lâu như vậy cô mới quyết định trở về. Cô nghĩ mình đã chậm rãi thu bớt tình cảm nhưng hiện tại thì sao, “bệnh tình” dường như không chỉ tái phát mà còn hoàn toàn “chuyển biến xấu” đi.

Lâm Hiểu nhớ tới vừa rồi Bác Thần bảo cô ngoan ngoãn bởi Lâm mẹ, qua vài ngày hân sẽ đến bên cô. Lời này không có vấn đề gì nhưng hiện tại cần nhắc, cô phát hiện đây không nghĩ ngờ gì chính là nói đến tình huống hiện giờ cô gặp phải.

Bác Thần nếu chỉ dừng lại ở một chân hậu cần trong công ty, hân sẽ như trước có rất nhiều thời gian ở bên cô, hai người đều làm những công việc nhàn nhã, nên thời gian của cả hai cũng không xung đột, đều có rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Nhưng hiện giờ thì không giống. Hấn muốn tìm công việc mới, đổi một công việc đủ để đảm bảo cuộc sống tương lai của hai người, hấn sẽ không còn nhiều thời gian ở bên cô như cũ, ngẫu nhiên còn có thể tăng ca. Tuy tốt hơn việc hấn tới thành phố S mở công ty nhiều nhưng lại giống nhau ở chỗ sẽ không còn thời gian rảnh rỗi. Mà cô, ở thời điểm hấn tiến lên, cô vẫn còn giậm chân tại chỗ. Thời gian của cô vẫn dư dả như trước.

Kỳ thật, mặc kệ Bác Thần yêu cô cỡ nào, hấn rút cuộc vẫn là đàn ông. Tình cảm của hai người rất tốt nhưng tình cảm khi cả hai đã không còn chung nhịp nữa sẽ thế nào?

Còn cô, trong thời gian rảnh rỗi đến nhàm chán ấy, cô có thể làm gì, trừ bỏ một mực nhớ đến hấn đang ở bên ngoài, còn có thể làm gì? Biết đâu sẽ có một ngày, cô nhàm chán đến mức nổi điên, bắt đầu hoang tưởng, giống như nhân vật nữ trong phim truyền hình, mỗi ngày đều hoài nghi chồng mình có người khác không, khiến chồng mình vốn không có ý định cũng dần dần biến thành thật sự có người khác.

Lâm Hiểu nghĩ đến đây thì giật mình, trong lòng cô sợ hãi.

Lâm Hiểu ôm chặt gối đầu, buộc chính mình tĩnh lại, chậm rãi hồi tưởng, chậm rãi suy xét. Lâm mẹ cố ý không cho cô gặp Bác Thần, là có lý do. Bà sợ cô quá mức để ý Bác Thần, cho nên thông qua phương thức ít gặp mặt có thể khiến cho cô thu bớt tình cảm của mình. Biểu hiện của cô bây giờ có lẽ đã quá mức rõ ràng, thậm chí đã vượt giới hạn, cho nên Lâm mẹ mới có thể lo lắng đến vậy?

Lâm Hiểu nhớ lại quãng thời gian chưa có Bác Thần. Không thể phủ nhận, ở thời điểm đó, quanh người Lâm Hiểu đều xuất hiện tử khí.

Đúng vậy, tử khí. Không một nơi để ký thác tinh thần, không một vật nào để cô ký thác. Cô không có chuyện gì khiến mình bận rộn, dù mỗi ngày cô đều đi làm nhưng ở bệnh viện cũng rảnh rỗi. Đồng nghiệp cùng ngành với cô không nhiều, đều là các bác gái hơn bốn mươi. Khoảng cách về độ tuổi quá xa, nói thật là không thể nào hòa hợp.

Mà công việc ở bệnh viện, tệ nhất không phải bởi vì quá rảnh rỗi mà bởi công việc của Lâm Hiểu căn bản không thể nào tiến lên, không có ai khen ngợi, lại càng không có cơ hội thăng chức, làm nhiều làm ít cũng đều qua. Mỗi tháng đều được nhận tiền lương, ngoại trừ nhà nước nâng tiền lương, nếu không trên cơ bản vẫn là hai ngàn tệ không bao giờ thay đổi. Công việc này, làm lâu, người cũng biến thành hư không, không tìm thấy phương hướng, thậm chí làm thế nào cũng được.

Mà đúng lúc này Bác Thần xuất hiện. Hấn sẽ cùng Lâm Hiểu tranh cãi, khiến cô khóc làm cô cười. Lòng từ trước tới nay vẫn như một hồ nước lặng, bị một viên đá nhỏ rơi xuống mà cuộc sóng, đến cuối cùng vì hấn mà có thể nổi lên gió lốc.

Cứ thế phát triển, Bác Thần làm sao có thể chịu đựng được sự phụ thuộc toàn phần của cô? Nếu biến người yêu thành chỗ dựa tinh thần duy nhất của mình, có phải là chuyện tốt không?

Lâm Hiểu không thể. Nhất định trước khi kết hôn cô phải giải quyết vấn đề của chính mình.

Nhưng mà, nhận thức nó thì không khó, khó ở chỗ là làm sao giải quyết nó.

Mặc kệ có nói thế nào, quan trọng nhất, vẫn là công việc của cô. Rảnh rỗi không phải là vấn đề chủ yếu, chủ yếu là vòng giao tiếp của cô. Ở bệnh viện, những người cùng tuổi với cô thật sự quá ít, khi Trần Oánh đi rồi, một người cũng không có.

Vậy cô có nên tìm dũng khí, giống hấn thử vứt bỏ công việc vững chắc trong tay, tìm một nơi ký thác tinh thần, ngoài Bác Thần không?

Lâm Hiểu cau mày, lựa chọn này đối với cô mà nói, thật sự quá khó khăn.

63. Chương 64: Tiến Lên Nào

Bởi vì trong đầu vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, gần đây khuôn mặt Lâm Hiểu thường nhăn nhó. Lâm mẹ vừa nấu cơm vừa để ý con gái, bên ngoài trời trong mây trắng thế mà con gái bà cả ngày chỉ ủ dột u buồn. Lâm mẹ nhìn mà khó chịu trong lòng, bà nghĩ Lâm Hiểu như vậy nhất định là bởi vì Bác Thần. Khó có dịp

hôm nay rảnh rỗi, thời tiết cũng không tệ lắm, nếu cứ cảm đoán ngày này qua ngày khác cũng không phải chuyện tốt.

Lâm mẹ ho khan vài tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Hiểu rồi chậm rãi nói: “Được rồi, muốn đi thì đi đi, buổi tối trở về sớm một chút.”

Lâm mẹ đoán nhất định Lâm Hiểu sẽ vui vẻ hô to một tiếng, không ngờ cô lại mờ mịt nhìn về phía Lâm mẹ, như thể không hề có phản ứng với lời nói của bà. Lâm mẹ đang buồn bực, chợt thấy Lâm Hiểu đứng bật dậy. Cô đột nhiên trở nên tỉnh táo như thường, nói với Lâm mẹ: “A, đúng, mẹ, con tới chỗ Tề Kỳ một lát. Mẹ cứ ra cửa hàng trước đi, tối về con sẽ trông cùng mẹ.”

“Ôi chào?” Hiện tại biến thành Lâm mẹ mờ mịt, cho đến khi nhìn thấy Lâm Hiểu xách túi bước nhanh ra ngoài, bà mới phục hồi lại tinh thần, gọi với theo: “Bên ngoài lạnh lắm, kéo khóa kín vào.”

Xa xa truyền đến tiếng đáp lại của Lâm Hiểu, Lâm mẹ vì được an ủi mà tươi cười. Minh quả nhiên là thông minh, không nghĩ tới nhanh như vậy mà đã có hiệu quả.

Không quan tâm Lâm mẹ hiểu lầm cái gì, Lâm Hiểu gọi điện thoại cho Tề Kỳ, vội vàng nói có việc muốn tìm. Tề Kỳ ngơ ngác một lát rồi lập tức phản ứng lại, bảo Lâm Hiểu đến nhà cô.

Phòng tân hôn của Tề Kỳ và Quách Chính Khải đã sớm trở thành một căn nhà bình thường. Tề Kỳ ra mở cửa, Lâm Hiểu bước vào trong, thuận thực ngồi xuống sofa.

Tề Kỳ còn chưa mở miệng nói gì, Quách Chính Khải đã nhiệt tình chào đón: “Lâm Hiểu, gần đây thế nào?”

Lâm Hiểu cười tủm tỉm đáp: “Cảm ơn đã quan tâm, mình rất tốt.”

Tề Kỳ nghe hai người công thức hóa việc thăm hỏi thì nổi da gà. Cô không khách khí quát Quách Chính Khải: “Ôi chào, anh hỏi cái gì vô nghĩa vậy, nhanh đi rót cho bọn em cốc nước rồi ra chỗ nào khác đi.”

Lâm Hiểu cười cười vài tiếng, đã thấy Quách Chính Khải bày ra bộ dáng bất đắc dĩ nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào phòng bếp lấy nước ra.

Vừa thấy Quách Chính Khải rời đi, Tề Kỳ vội vàng hỏi: “Vội vã tới đây như vậy, là xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hiểu lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là mình có một chuyện băn khoăn, muốn cậu ỉn ý kiến.”

Tề Kỳ có vẻ hứng thú: “Sao?”

Lâm Hiểu hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng về phía Tề Kỳ: “Mình muốn đổi công việc khác, cậu cảm thấy thế nào?”

Nếu là đang uống nước, Tề Kỳ tuyệt đối sẽ đem tất cả phun lên mặt Lâm Hiểu. Cô trừng to mắt, kinh ngạc hỏi: “Đổi việc làm?”

Nhìn phản ứng của Tề Kỳ, cảm xúc kích động của Lâm Hiểu rút đi hơn nửa, cô gật đầu: “Tên đàn ông nhà mình muốn tìm công việc mới, có lẽ anh ấy sẽ nhanh chóng tìm được, nhưng vấn đề là ở mình, mình cảm thấy...” Lâm Hiểu nhìn Quách Chính Khải vẫn đang pha cà phê trong phòng bếp, nhỏ giọng nói, “Mình cảm thấy, mình để ý anh ấy quá mức, như vậy không tốt, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề. Mấy ngày nay mình trái lo phải nghĩ, cảm thấy vấn đề này xuất phát từ công việc nhàn rỗi của mình, mình suy nghĩ, không biết có nên cho bản thân một mục tiêu theo đuổi khác...”

Lâm Hiểu ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mình vẫn tiếc công việc hiện tại, vừa nhàn rỗi vừa có tiền. Tuy tiền lương không cao lắm nhưng rất ổn định, bao nhiêu người trắng da tróc vẩy cũng không thể đi vào, mình bỏ ra như vậy, rất đáng tiếc.”

Tề Kỳ nhìn khuôn mặt đượm vẻ tiếc nuối của Lâm Hiểu, cô xoa nhẹ đầu Lâm Hiểu nói: “Ôi chào? Công việc kia của cậu được coi là tốt à? Đừng có đùa, hai nghìn năm trăm tệ tiền lương đều phải bỏ ra bốn năm làm việc mới có, buông tha nó mà cũng cảm thấy đáng tiếc sao?! Cậu có biết có bao nhiêu người không muốn làm công chức mà muốn cầm tiền lương cao không? Công việc của cậu chỉ đủ tiền nuôi sống chính mình, còn chưa đưa được đồng nào cho bố mẹ làm tiền dưỡng lão, cậu có cái rắm gì đáng tiếc?!”

Lâm Hiểu sững sờ, lời này của Tề Kỳ ý là?

Tề Kỳ tiếp tục cằn nhằn không ngừng: “Tớ nói với cậu, tớ đã sớm không vừa mắt với công việc hiện giờ của cậu rồi. Hoàn cảnh thế nào tạo con người thế ấy. Còn nhớ trước khi cậu với Bác Thần yêu nhau không? Ai, ăn mặc mà cũng như mấy bác gái, quần áo thì không biết là chọn từ mấy chục năm trước, bộ nào cũng giống bộ nào, khiến người cậu cộng thêm được bảy tám tuổi! Đây là vì sao? Còn không phải bởi vì chung quanh cậu chỉ toàn bác gái nên cậu tự nhiên cũng trở thành mẹ già sao!”

Lâm Hiểu hít sâu một hơi, cô vừa véo Tề Kỳ vừa độc ác quát: “Đồ chết tiệt! Cậu chừa ỳnh một chút khẩu đức là được rồi!”

Tề Kỳ “ôi” một tiếng, cô vừa xoa xánh tay vừa ôm bả vai Lâm Hiểu nói: “Cậu không tin sao? Môi trường công việc đối với một người mà nói là vô cùng quan trọng, xung quanh đều là những người tinh thần phần chấn nhiệt huyết sẵn sàng, bản thân cũng sẽ trở nên trẻ trung hơn, nhưng nếu xung quanh là...” Bị Lâm Hiểu trừng, Tề Kỳ ho nhẹ vài tiếng rồi nói tiếp, “Bây giờ còn được, nói như thế nào thì cậu cũng chưa kết hôn cho nên không hề có đề tài chung với mọi người, các bác gái ấy cũng lười tìm đến cậu. Nhưng đến khi cậu kết hôn rồi, có chồng con, mình tin rằng cậu sẽ nhanh chóng trở nên giống như mấy người đó. Cả ngày không có việc gì ngồi tâm sự linh tinh, kể lể chuyện chồng con nhà mình tốt ra sao. Bề ngoài thì hạnh phúc nhưng thực tế khi về nhà thì sao? Nói không chừng ban ngày còn kể lể chồng mình yêu thương mình bao nhiêu, buổi tối lại vụng trộm tìm hiểu tin nhắn của hắn. Dù sao, ai bảo các bác gái đó không có chuyện gì để làm? Cậu nói có đúng không?”

Tuy những lời này của Tề Kỳ, Lâm Hiểu cũng đã suy nghĩ đến nhưng bị Tề Kỳ nói trắng ra như vậy, Lâm Hiểu vẫn cảm thấy sừng sốt. Cô nghiêng đầu sang một bên, không thể không thừa nhận: Tề Kỳ, thực sự là một châm thấy máu.

Tề Kỳ nhìn bộ dáng rối rắm của Lâm Hiểu, cô cười xấu xa rồi cố gắng điều chỉnh sắc mặt mình: “Đừng nói rằng mình không nhắc nhở cậu, mục tiêu của cậu là cả đời chỉ lấy hai nghìn năm trăm tệ tiền lương sao? Làm công việc nhằm chán đó cả đời sao? Không cảm xúc, không tiến bộ, không cảm thụ được một chút nào gọi là thành công, không bao giờ có thể để cho người khác thấy được sự vui vẻ của mình khi đạt được thành tựu. Cả ngày cậu chỉ nghĩ duy nhất một việc, hôm nay nên chọn món gì làm cơm tối, mà vấn đề này, mỗi ngày cậu đều nghĩ từ buổi sáng bắt đầu làm việc cho đến lúc tan tâm...”

Lâm Hiểu không khống chế được mở to đôi mắt vừa gắt gao nhắm chặt: “Đủ rồi! Cậu đừng được rồi! Mình đổi công việc khác còn chưa được sao!”

Tề Kỳ bị phản ứng kích động của Lâm Hiểu chọc cười. Cô vỗ vỗ đầu Lâm Hiểu rồi cầm lấy tách cà phê Quách Chính Khải vừa mới đặt trên bàn từng ngụm từng ngụm uống.

Lâm Hiểu cũng cầm tách cà phê lên uống: “Cậu cũng biết trình độ của mình, mình không muốn bỏ công việc này nguyên nhân rất lớn là bởi vì mình thực sự rất khó tìm ra một công việc khác tốt hơn. Nếu cậu cũng tán thành với mình, vậy ỳnh ý kiến xem mình nên làm gì?”

Nghe xong vấn đề của Lâm Hiểu, Tề Kỳ xoa xăm tự hỏi nhưng còn chưa nghĩ được nhiều, Quách Chính Khải vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh từ đầu chọt mồm miệng: “Anh có một thông tin. Lúc trước có một công ty kinh doanh thiết bị y tế có hợp đồng mua máy điều hòa ở công ty anh. Nghe nói công ty này kinh doanh không tốt nên sau đó đã bị một công ty khác thu mua nên cần tuyển rất nhiều nhân viên mới. Ông chủ công ty thu mua là người nước ngoài, rất có thủ đoạn. Công ty đó đang được trang trí lại, chờ đến khi chuẩn bị tốt, hẳn sẽ là một nơi rất được, còn về phần tiền lương thì anh không rõ lắm.”

Mắt Lâm Hiểu sáng ngời, lại nghe tiếng Tề Kỳ nói: “Được a, anh rốt cuộc cũng có chút ý kiến xây dựng!”

Tề Kỳ rất vui vẻ, cô nói: “Lâm Hiểu, cứ làm đi, tiền lương đừng lo lắng, dù có thấp thì cũng cao hơn công việc của cậu bây giờ.”

So với Tề Kỳ vui vẻ, Lâm Hiểu vẫn còn chút chần chờ: “Nói như vậy thì công ty đó hẳn rất tốt, vậy yêu cầu chọn người có cao không?”

Quách Chính Khải nghĩ một lát rồi nói: “Mình thấy nếu cậu nộp đơn thì so với những người vừa tốt nghiệp ra ngoài xã hội sẽ có ưu thế hơn. Huống chi công việc của cậu là làm hành chính ở bệnh viện, đối với các vấn đề về bệnh viện đều rất quen thuộc, khả năng sẽ rất cao.”

Tề Kỳ vội vàng gạt đầu nhìn về phía Lâm Hiểu.

Đại khái tin tức này đến quá mức thành linh, Lâm Hiểu vẫn còn ngẩn ngơ, cô suy nghĩ một lần nữa sau đó mới kiên định gạt đầu nói: “Minh sẽ thử!”

Tin tức này cũng khiến Lâm Hiểu thanh tỉnh. Có động lực rồi, cô bắt đầu cùng Quách Chính Khải hỏi thăm về công ty này.

Biết là công ty này qua năm sau mới bắt đầu tuyển người, Lâm Hiểu nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất cũng có thời gian cho cô chuẩn bị. Dù sao nếu là ông chủ người nước ngoài, cái muốn kiểm tra đầu tiên nhất định là khả năng tiếng anh của cô. Mà trình độ tiếng anh của cô, tuy rằng cũng đạt được cấp 6 nhưng hiện tại đã quên gần hết. Chỉ còn một tháng nữa là sang năm mới, năm sau sẽ bắt đầu thời gian tuyển dụng, hiện tại Lâm Hiểu chỉ có thể nắm chắc thời gian bổ túc khả năng của mình.

Trò chuyện xong, Lâm Hiểu là mười phần tinh thần khí trở về nhà.

Ăn xong cơm tối, Lâm Hiểu xin Lâm mẹ cho cô gặp Bác Thần.

Lâm mẹ làm bộ dạng “biết ngay mà” trừng mắt nhìn Lâm Hiểu, những cuối cùng vẫn phê chuẩn.

Lâm Hiểu trên đường từ ngoài cửa hàng trở về nhà liền trực tiếp đến Lý gia luôn.

Dì Lan thấy Lâm Hiểu đến liền cười tủm tỉm nói: “Hiểu nha đầu đã lâu không tới nha.”

Lâm Hiểu cười vài tiếng rồi đáp: “Gần đây buổi tối cháu đều giúp mẹ trông cửa hàng, mẹ cháu vẫn luôn mồm kêu nhảm chán, nếu không dì Lan đến cùng bà ấy được không?”

Dì Lan cũng cảm thấy chủ ý này rất tốt, bà mỉm cười gạt đầu: “Vừa vặn bộ phim dì xem vừa hết, để dì thay quần áo rồi đi.”

Lâm Hiểu lên tiếng đáp rồi đi vào phòng Bác Thần.

Bác Thần đang đọc sách, nhìn thấy Lâm Hiểu đến liền trực tiếp bỏ sách sang một bên, kéo Lâm Hiểu vào trong lòng: “Buổi tối anh sang tìm em, mẹ em nói em đến chỗ Tề Kỳ?”

Nghe thấy hấn đến tìm mình, trong lòng Lâm Hiểu rất vui sướng, cô ngoan ngoãn ở trong lòng hấn xê dịch tìm vị trí, cọ cọ cổ hấn: “Đúng vậy, tìm Tề Kỳ giúp em quyết định một việc.”

Bác Thần nghi hoặc hỏi: “Việc gì?”

Lâm Hiểu nhìn mặt Bác Thần, mặc dù có chút do dự nhưng cô vẫn rời khỏi ôm ấp của hấn, hé miệng: “Em cũng muốn đổi công việc khác.”

Bác Thần ngẩn ra, có chút không phản ứng kịp, một lúc lâu sau mới hỏi: “Thật sao?”

Thấy hấn không có lập tức phản đối, Lâm Hiểu an tâm, “Đúng vậy, em cảm thấy môi trường công việc hiện nay không thích hợp lắm, muốn đổi một nơi tốt hơn.”

Bác Thần không nghĩ rằng đây là nguyên nhân chủ yếu, nhưng ngoài dự kiến của Lâm Hiểu, hấn không hề có chút phản đối nào, mà còn hỏi: “Vậy công việc mới em đã xác định rõ ràng chưa?”

“Có, là công ty kinh doanh thiết bị y tế.” Trong lòng Lâm Hiểu có điểm khẩn trương.

Bác Thần gạt đầu nói: “Vây cũng tốt, công việc quan trọng nhất là em yêu thích nhưng ít nhất cũng không cần quá trái ngược với chuyên môn của mình, bằng không cứ ngốc nghếch cố gắng cũng không có ý nghĩa.”

Lâm Hiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại chần chờ nói: “Anh đồng ý thật rồi, em chỉ sợ anh không đồng ý.”

“Có gì mà không đồng ý, dù sao em không thích làm thì từ chức, anh nuôi em là được.” Bác Thần xoa đầu Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu nghe đến đó thì nổi lên cảnh báo, tuy rằng ngoài mặt vẫn mềm mại nhưng trong lòng thì quật cường nghĩ, nếu đã quyết định sẽ không thể tùy tiện mà từ chức đâu!

Khó có được cơ hội, Lâm Hiểu và Bác Thần tiếp tục ngọt ngào thêm một lát. Hôn hôn, lại ôm ôm, sau đó hỏi hấn gần đây tìm kiếm tư liệu về các công ty thế nào, ...nói chung là đủ loại.

Đến khi thấy Lâm mẹ từ cửa hàng trở về nhà, cô mới nhanh chóng chạy về.

Vốn lúc Lâm Hiểu rời khỏi Bác Thần cô vẫn còn chút không thỏa nhưng đến khi trở về phòng, Lâm Hiểu nghĩ tới lời nói của Tề Kỳ, ngực cô dấy lên một ngọn lửa, vô cùng mạnh mẽ mà vì công việc này chuẩn bị mọi thứ.

Lâm Hiểu nhớ tới lúc học đại học, cô vẫn luôn hy vọng sau khi tốt nghiệp có thể đạt được vị trí nào đó cùng tôn nghiêm của bản thân, có thể biểu hiện thực lực của mình cùng với kiếm được nhiều thành tích. Cô nhớ lại cảm giác khi đó, khát vọng trong đầu càng trở nên nồng đậm.

64. Chương 65: Cả Đời Chỉ Cần Một Người Như Vậy

Trước kia đến bệnh viện làm, lúc không có chuyện gì cô sẽ lén lút dạo trang web nhưng hiện giờ, Lâm Hiểu sẽ thường thường cầm một quyển sách dạy phát âm tiếng anh, nhỏ giọng ở một góc luyện tập.

Vì muốn nhanh có hiệu quả, cô dứt ruột dùng hơn năm nghìn tệ đăng ký một khóa học tiếng anh tốc hành. Mỗi buổi tối cô không còn đi tìm Bác Thần nữa, cũng không rảnh bởi Lâm mẹ, cơm nước xong liền vội vàng chạy đi học.

Trên thực tế so với những sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra trường vẫn còn như tờ giấy trắng, cô dù hai năm làm một công việc nhân tân trong bệnh viện cũng có khả năng hơn. Chính vì điều đó, Lâm Hiểu càng muốn nỗ lực hết sức, để chính mình có thể trở hết tài năng cạnh tranh với người khác.

Bác Thần biết cô mỗi ngày đều phải đi học thì vô cùng sẵn sóc, đúng giờ đều chờ cô ở bên ngoài. Mà tối nay, vẫn tiếp diễn như thế.

Lâm Hiểu vừa tan học liền nhìn thấy Bác Thần đứng chờ cô dưới cột đèn đường. Cô vẫy vẫy tay sau đó chạy tới, thuận thế bổ nhào vào lòng hắn.

Bác Thần “ai” một tiếng, lùi xuống vài bước nhưng vẫn theo phản xạ dang tay ôm cô: “Lớn thế rồi mà vẫn còn ở bên ngoài yêu thương nhưng nhớ, không sợ bị người ta nhìn thấy sao.”

“Sợ gì? Người ta hâm mộ còn không kịp đâu.” Lâm Hiểu nghiêng đầu đắc ý nói.

Bác Thần cười cười, nắm tay cô đưa cô đi ăn khuya.

Lâm Hiểu ở bên cạnh oán giận: “Lúc nào cũng ăn khuya như vậy, rõ ràng cả ngày rất mệt mỗi nhưng em lại cảm thấy em nặng thêm hai ba cân rồi.”

Bác Thần “ừm” một tiếng, chậm rì rì nói: “Vậy không đi nữa?”

Lâm Hiểu nhú mày, hơn nửa ngày mới không được tự nhiên đáp: “Đi thêm lần này nữa! Ngày mai không được đưa em đi!”

“Được được...” Bác Thần không chút để ý đáp, hắn căn bản không có đưa lời đề nghị của Lâm Hiểu vào trong đầu.

Lâm Hiểu nghe thấy thế thì khó chịu: “Em nói thật đấy! Buổi tối mai không được đưa em đi! Bằng không em sẽ không mặc nổi váy tây trang nữa!”

“Mặc không vừa anh mua mới cho em”

“Mới rất đắt...Không đúng! Em mới không cần ăn đến phát phì rồi mua quần áo mới. Anh, đồ chết tiệt, không được dụ dỗ em ăn khuya nữa.”

“...”

“...”

Trăng rằm sáng tỏ, hiền hòa vương ánh trăng trên đầu vai hai người.

Lâm Hiểu vô cùng may mắn khi khóa tiếng anh cô chỉ học trong một tháng, bằng không cô nhất định sẽ ăn thành béo mập. Sau khi khóa học kết thúc, vừa vặn đến tết âm lịch.

Hiện tại thói quen trở về quê đón tết không còn nhiều như trước nhưng giống Lâm Hiểu ở lại tiểu khu đa số đều là những người cao tuổi, hoặc các bác trung niên cho nên năm mới thật ra có vẻ buồn chán.

Tối giao thừa, Lý gia đến Lâm gia, hai nhà cùng nhau đón giao thừa. Di Lan đề cập đến chuyện kết hôn của hai người, Lâm mẹ ở một bên đáp lời, bà hiện tại cũng chỉ muốn nhanh chóng đem Lâm Hiểu gả ra ngoài. Thật sự là, con gái lớn không thể giữ a.

Lâm mẹ cùng di Lan lật xem quyển lịch đồ thắm mới mua, Lâm Hiểu cùng Bác Thần liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó tập trung xem chương trình tivi.

Di Lan cười tủm tỉm nói với Lâm Hiểu và Bác Thần: “Hiểu nha đầu, Tiểu Thần, mẹ với A Cầm xem rồi, mấy ngày nữa hai đứa đi đăng ký đi.”

Tin tức này quá mức đột ngột, Lâm Hiểu không kịp phản ứng, giật mình hỏi: “Đăng ký?”

Bác Thần nhìn Lâm Hiểu rồi nói với di Lan: “Mẹ, còn chưa định được ngày, gấp vậy sao?”

“Gấp cái gì, một tháng nữa có một ngày tốt, các con còn phải chụp ảnh cưới, sau đó viết thiệp mời, mẹ với A Cầm còn phải chọn sinh lễ cùng đồ cưới cho hai đứa nữa, rất nhiều việc.” Di Lan trừng mắt nhìn Bác Thần.

Lâm Hiểu có chút phản ứng, ánh mắt cô mơ hồ, không nhịn được liếc mắt nhìn Bác Thần, thấy ý cười trong mắt đối phương, khuôn mặt Lâm Hiểu nóng lên, quay đầu tiếp tục xem chương trình giao thừa trên tivi.

Một màn này bị Lâm mẹ bắt gặp, bà lắc đầu than thở: “Đúng là con gái lớn không thể giữ a, có giữ nữa cũng bị oán a...”

Di Lan vui tươi hơn hớn nói với Lâm mẹ: “Hai đứa chúng nó hòa thuận tương thân tương ái, còn có cái gì tốt hơn đây.”

“Cũng phải.”

Di Lan lại đẩy đẩy chú Lý: “Ông không có ý kiến gì sao?”

Chú Lý cười hiền từ, ngược lại nhắc nhở Bác Thần: “Tiểu Thần a, về sau đã chân chính là đàn ông trưởng thành rồi, không lâu sau còn có con nữa, con không được giống mấy thằng nhóc tóc để chỏm ngoài đường nữa.”

Lâm ba ba cũng có chút xúc động: “Thật là nhanh, nhớ năm đó hai đứa còn là hai đứa bé lưng đeo cặp sách đến trường, hôm nay vậy mà sắp kết hôn rồi.”

“Chúng ta cũng già đi.” Lâm mẹ ở bên cạnh tiếp lời.

Hai nhân vật chính được nhắc tới không hề mở miệng mà bốn phụ huynh già ngược lại tìm được đề tài bất tận hàn huyên.

Lâm Hiểu nghe ba mẹ hai bên nói chuyện gần nửa ngày, trong lòng cũng ngứa ngáy muốn nói chuyện với Bác Thần. Cô cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Bác Thần.

[tìm cớ đi ra ngoài ><>]

Bác Thần đọc xong tin nhắn không khỏi buồn cười, khóe mắt liếc người đang giả đứng đắn xem tivi – Lâm Hiểu, hán cũng đồng dạng nghiêm túc hỏi cô: “Có muốn đi mua ít đồ về ăn không?”

Lâm Hiểu không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, cô không trả lời Bác Thần mà ngược lại đứng lên nói với Lâm mẹ: “Mẹ, con cùng với anh Bác Thần đi mua ít đồ uống.”

Lâm mẹ đang bận việc, vừa ngẩng đầu lên còn chưa kịp nói, di Lan đã đi trước một bước đồng ý: “Hai đứa đi đi.”

Đã thế này, Lâm mẹ cũng không tiện nói gì.

Bác Thần chào tạm biệt bốn vị phụ huynh sau đó bước nhanh đuổi theo Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu đang đứng bên cầu thang xuống lầu, nhìn thấy Bác Thần đi ra thì thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng nhìn đến bộ dáng cười xấu xa của hắn lại không nhịn được véo hắn một trận.

Bác Thần giữ chặt tay Lâm Hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Muốn đi xuống? Không bằng chúng ta lên sân thượng?”

Hai mắt Lâm Hiểu sáng lên, cô gật đầu, kéo Bác Thần rón ra rón rén bước lên trên. Ai ngờ mới đi được một nửa Bác Thần đột nhiên dừng lại, hắn giữ Lâm Hiểu rồi nói: “Thiếu chút nữa quên mất trên đó gió to, em chờ ở đây, anh qua nhà mình lấy áo khoác cho em.”

Hắn không đợi Lâm Hiểu phản ứng, đã tự mình đi xuống lấy áo khoác.

Lâm Hiểu đứng ngoài hiên đợi, chỉ chốc lát sau Bác Thần đã trở lại. Hắn mặc cái áo khoác rộng thùng thình của mình cho Lâm Hiểu, sau đó chính mình cũng mặc vào một cái áo gió. Lâm Hiểu cũng đồng dạng hỗ trợ.

Đến khi mặc xong áo khoác, Lâm Hiểu mỉm cười, nắm chặt tay Bác Thần bước lên sân thượng, mỗi lần đi qua những căn hộ khác, nghe thấy tiếng cười nói cùng âm thanh phát ra từ chương trình ti vi, khiến lòng cô không khỏi ảm áp.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã lên đến sân thượng.

Sân thượng là của chung, nếu là ngày nắng, sẽ có không ít người phơi chăn ngoài này nên trên này cũng có không ít ghế dựa. Lâm Hiểu vừa bước ra sân thượng liền cảm giác được một cơn gió lạnh lẽo thổi tới, khiến tóc cô bay lên. Cô không nhịn được rung mình, không hề nghĩ ngợi chạy đến sau lưng Bác Thần trốn rồi bắt đầu than: “Lạnh quá lạnh quá.”

Bác Thần cười cười sau đó kéo Lâm Hiểu đi sang bên cạnh. Ở đây có xây một bức tường vây lại, vừa vặn thành một chỗ tốt cản gió.

Bởi vì gió đã nhỏ đi rất nhiều, Lâm Hiểu cũng thích ứng kịp, cô xoa xoa tay để người nóng lên.

Bác Thần cầm tay Lâm Hiểu, đặt giữa hai tay mình, dùng lực vừa phải chà xát. Lâm Hiểu cảm thấy tay mình được bao vây bởi luồng hơi ấm dào dạt, cô tươi cười nhìn hắn.

“Này, anh nói xem, chúng ta lớn lên cùng nhau, tại sao trước kia ma sát nhiều như vậy mà không sinh lửa, đến khi em già thế này mới bắt đầu bùng lên. Ai, lãng phí bao nhiêu là năm tháng.” Lâm Hiểu làm bộ như thở ngắn than dài tiếc hận.

Bác Thần không sao cả mỉm cười: “Nếu trước kia ma sát ra lửa, vậy hiện tại chúng ta sẽ chỉ là người qua đường.”

“Sao anh biết?!” Lâm Hiểu nhăn mặt nhăn mũi.

“Đương nhiên là biết.” Bác Thần đáp lời, trong mắt dường như mang theo những tia sáng ảm áp. Hắn dựa vào tường, đồng thời đem Lâm Hiểu ôm vào trong ngực, hôn môi cô.

Lâm Hiểu tìm một vị trí thoải mái sau đó tiếp tục rúc vào lòng hắn. Ánh mắt cô đảo qua vách tường sần sùi, mềm mại hỏi: “Anh Bác Thần, sau khi chúng ta kết hôn, vậy có phải chuyển ra ngoài không?”

“Em không muốn chuyển?”

“Rất muốn chuyển, nhưng lại không muốn cách xa ba mẹ, chúng ta tìm một nơi gần một chút được không?”

“Được, tìm một nơi thật gần, để em có thể dắt con đi bộ đến bên này.”

“Cũng không được gần quá, em muốn thoát ly khỏi tiểu khu này.”

“Được, nơi này có quá nhiều tam cô lục bà, chúng ta không nên chọn nơi quá gần.”

Lâm Hiểu nhàm chán nghịch áo Bác Thần, lười biếng nói: “Ôi chao, đúng rồi, sau khi kết hôn, anh cũng phải giúp đỡ em làm việc nhà.”

“Ừ.”

“Tiền lương phải nộp lên một nửa.”

Khóe miệng Bác Thần run rẩy, hắn đáp: “...Được.”

“Cũng không được thay đổi thất thường, không được hái hóa ngắt cỏ, không được đi sớm về trễ...”

“Em dùng thành ngữ cũng không tệ lắm đâu.”

Lâm Hiểu nhăn mày, kéo lỗ tai hần: “Không được nói lảng sang chuyện khác!”

“Được được...Đau chết mất, anh cái gì cũng nghe theo vợ là được rồi chứ...” Bác Thần nghiêng đầu sang một bên hít thật sâu, một bên khoa trương cầu xin tha thứ.

Lâm Hiểu mặt mày vui vẻ, bàn tay kéo lỗ tai hần chuyển sang đặt trên gáy hần, cô kiễng chân cắn bờ môi hần.

Được tiện nghi tội gì không chiếm, Bác Thần nhanh nhẹn ôm lấy cô, khiến nụ hôn này trở nên sâu sắc.

Dưới lầu có rất nhiều trẻ con tụ tập cùng một chỗ đốt pháo, bên dưới thường xuyên trên đến tiếng nổ “oanh Oanh”, mang đến không khí tết nồng đậm. Mà lúc này trên sân thượng, đằng sau vách tường, có một đôi nam nữ đang ngọt ngào hôn môi, khiến đêm đông lạnh lẽo như được rót thêm chút hương vị ngọt ngào.

Một lúc lâu sau, Lâm Hiểu nghe thấy tiếng Bác Thần nghi hoặc hỏi: “Sao lại có vị mặn?”

Lâm Hiểu véo lên thất lưng hần, sau đó dùng giọng mũi thừa nhận: “Gió lớn quá, em chảy nước mũi.”

Lời giải thích này, thật sự có chút ghê tởm. Nhưng Bác Thần chỉ cười vài tiếng, càng ôm chặt Lâm Hiểu, chân thành nói: “Nếu cảm mạo thì nguy rồi, hay chúng ta tìm chỗ nào làm một chút vận động kịch liệt?”

“Anh muốn chết à!” Khó có được không khí tốt như vậy, thế mà tên này còn không hiểu phong tình rồi tình trùng xông lên não!

Nhưng Bác Thần lại tiếp tục nghiêm túc nói: “Nhưng vừa rồi thân thiết lâu như vậy, cứng rồi.”

Lâm Hiểu trong nháy mắt cảm thấy như sấm sét bổ xuống, cô đấm ngực hần, cắn răng nói: “Trở về tự mình giải quyết đi...Ồi chao, anh sao có thể phá hỏng không khí, đó là anh tự tìm lấy...”

“Ngoan đi mà...”

“...”

“Vợ à, đừng nhăn tâm như vậy, nửa đời sau anh chỉ trông cậy vào em giải quyết cho anh duy nhất một vấn đề này...”

“Thật đúng là...Yêu đương lãng mạn thì không nói...”

“Đúng vậy! Cho nên, chúng ta có nên nắm chặt thời gian tìm một chỗ?”

“... .. Làm gì?”

.

.

.

Cả đời đẹp nhất bởi một chuyện, đó là đúng thời gian gặp gỡ đúng người, cả hai đều yêu nhau, mà yêu này là dùng đến cả đời.

Tương lai thực dài lâu, còn rất nhiều điều không thể đoán trước, chỉ cần anh không rời khỏi em, bao nhiêu khó khăn cùng khổ sở đều không là vấn đề.

Vì thế hãy kiên định đi từ từ từng bước trên quãng đường đời, bởi có thể ngày nào đó ở một góc đường, ta có thể bắt chợt gặp gỡ một người, dù chỉ là một người bình thường, lại nguyện ý dùng cả đời bảo vệ ta, nguyện ý cùng ta cố gắng xây dựng cuộc sống.

Cả đời nếu có một người như vậy, đã đủ rồi.

Hoàn

Đôi lời của tác giả: Vì thế, cuối cùng cũng kết thúc. QAA

Thực ra tôi muốn viết thêm hai chương kể về chuyện kết hôn a, sau đó là công việc mới, vài chuyện linh tinh nữa. Nhưng lúc viết đến chương này, tôi cảm thấy ngược lại kết thúc ở đây là tốt nhất, tất cả đều tràn ngập sức sống cùng với cảm giác hy vọng. Chuyện công việc cùng mấy việc vặt vãnh khác, hoàn toàn có thể tự mình tưởng tượng.

Ban đầu tôi muốn viết 15W nhưng sau đó được nhiều người ủng hộ nên không cần thận càng viết càng dài.

Nhớ rõ ngày đó xem lại, đã qua mấy vạn từ, không nghĩ tới đây chính là bài văn dài nhất tôi từng viết, sau đó biên tập cũng nói sẽ giúp tôi đề cử xuất bản. Tuy tôi biết không có hy vọng nhiều, nhưng mặc kệ thế nào tôi cũng thực vui vẻ.

Kế tiếp đó tiếp tục kế hoạch viết thêm phiên ngoại, công việc, kết hôn, bánh bao (con), đều sẽ có

~Ân, còn có truyện mới rồi cuộc sẽ viết cái gì...

Còn có, cuối cùng, chuyện quan trọng nhất!

Các cô nương có ý định bao nuôi, mau mau thu nhận tôi đi, mọi người đều thấy tôi đào hố rất tốt đúng không? Bài văn mới cũng có thể biết trước tiên đó...QAQ

~~~~~

Vậy là truyện hoàn rồi, cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình nếu không mình cũng không thể hoàn “nhanh” như vậy. Truyện còn nhiều lỗi lăm, cơ mà vì quá lười nên chắc phải rất lâu sau mình mới sửa được *lủi xuống luôn*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-truc-ma-den-tuoi-co-the-cuoi>